

Giới thiệu Thanh Mai Nghi Kỵ Trúc Mã

Truyện Thanh Mai Nghi Kỵ Trúc Mã của tác giả Toạ Hoá Bồ Đề sẽ đưa bạn đọc vào những miền cảm xúc miên man không ngừng.

Đình Nhất Nhất và Cẩn Ngôn đã quen biết nhau từ khi còn là những cô bé, cậu bé. Nhưng họ không thân thiết với nhau mà còn xem nhau như kẻ thù.

Ấy thế mà sau này khi lớn lên, chuyện gì cũng có thể chia sẻ được với nhau...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trúc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Người bạn nhỏ đến từ Bắc Kinh

Tại tòa nhà dành cho các chuyên gia, có một gia đình đang chuyển đến, Đình Nhất Nhất đang cùng đồng bọn nghịch trên đồng cát, mớ cát lên xây chiến hào. Cả khu vực địa bàn này đều thuộc về một tập đoàn doanh nghiệp trọng điểm cấp quốc gia, phía đông là tòa nhà dành cho công chức bình thường, phía sau có trường mẫu giáo, trường học, bệnh viện, rạp chiếu phim... Ở giữa có một sân vận động rất lớn, có thể chơi bóng rổ, đá bóng rèn luyện sức khỏe, tóm lại sân vận động quá rộng lớn khiến Đình Nhất Nhất không thể một lần chạy từ đầu sân đến cuối sân. Phía tây là hai tòa nhà riêng biệt, tách rời với các khu khác, dành cho những nhân viên cao cấp, tòa nhà được che lấp bởi cây cối hoa lá khiến cho khung cảnh thêm phần thanh lịch tao nhã. Thời đó cái kiểu kiến trúc như vậy không thịnh hành gọi là “biệt thự”, mọi người đồng nhất gọi là “Chuyên Gia Lầu”.

Hai chiếc xe tải to chở đầy đồ dùng gia đình đỗ ở ven đường, đằng sau là chiếc xe hơi, màu sắc đen có, trắng có, nâu có, xem có vẻ rất khí thế. Trong xe bước ra không ít người mặc veston màu đen, cười ha hả bắt tay nhau hàn huyên. “Dọn nhà à?” Nhất Nhất ngừng lại việc đang làm nhìn về phía xa. Trịnh Gia Vũ từ trong đồng cát lộ ra nửa cái đầu, hướng mắt nhìn về phía huyền ảo. “Ai biết!”

Việc đào chiến hào còn hấp dẫn hơn cái việc tìm hiểu gia đình kia, hai đứa đều không nói chuyện, chuyên tâm đào cát.

Tiếng nói chuyện ồn ào rôm rả lúc gần lúc xa, gây ồn ào khiến bọn chúng không thể tập trung đào. Ai à? Trước mắt xuất hiện hai bóng dáng, người con trai cao cao thì không quen, người thấp hơn một chút là Chu Đình, cháu gái của Chu tổng – Tổng kỹ sư công trình ở tòa nhà “Chuyên Gia Lầu”. Người mà hầu hết các bà mẹ đều khen ngợi vài câu là thực nữ kiểu mẫu hiểu biết lễ nghĩa, dịu dàng khoan thai, nhẹ nhàng nho nhã.

Nhất Nhất không thích chơi cùng nó, vì nó luôn tỏ vẻ người lớn, cả ngày chỉ biết ôm búp bê, lại còn thích mách lẻo, mông của Nhất Nhất vài lần bị cho nỡ hoa cũng là nhờ nó ban cho.

“... . Cẩn Ngôn, nước Mỹ vui không?” Chu Đình giọng nói mềm mại nhõng nhẽo.

“Rất vui, nơi đó có Disney, cậu biết không? Đó chính là trong phim hoạt hình Tom và Jerry.....” Tiếng phổ thông của tên con trai đó rất chuẩn, giọng nói cũng du dương nghe rất hay.

Cái gì chứ? Đất bùn (cách đọc của Disney trong tiếng Trung gần giống^^)? Nhất Nhất nhăn mặt nhíu mày lắm bả, đất bùn so với cát lại chơi vui hơn sao? Muốn làm gì là phải làm được, nhưng Mẹ lại nói quá bần, không được phép chơi.

“Cẩn Ngôn, Bắc Kinh như thế nào? Có lạnh không? Tổ chưa từng tới đó.”

“Cũng nóng bức y như vậy, so với nơi đây còn nóng hơn, người còn rất đông.”

Rất nhiều người sao? So với người trong khu vui chơi còn nhiều hơn? Nhất Nhất nghĩ đến chuyện lần trước mẹ Gia Vũ đưa hai đứa đi chơi, người quá đông, tên Gia Vũ nhất gan sợ đến phát khóc. Vừa nghĩ cô nhóc vừa bĩu môi liếc cậu bé có lá gan bé xíu kia.

“Cậu định học trong trường của tụi mình hay qua trường tiểu học Thị Nhất? Cẩn Ngôn, cậu đến học trường mình đi, chúng mình có thể học cùng lớp.”

“Chưa biết, mẹ chưa nói với tớ, có lẽ sẽ học tại đây.”

Soạt! Thực tế chứng minh sự chuyên tâm không thể một lúc đặt ở hai nơi, Đình Nhất Nhất rất xui xẻo nhào đầu vô cát, cát vô xào xạo trong miệng, bao nhiêu công sức mất trong giây lát. Trịnh Gia Vũ kéo cô nhóc từ đồng cát lên, hai người dựng ngược lông mày trừng mắt nhìn phía sau lưng hai người nói chuyện rôm rả kia.

“Chào các bạn, tớ là Thượng Quan Cẩn Ngôn.” Cậu con trai không có chút sợ hãi nào, thoải mái bước lên chào hỏi.

“Cậu từ đâu đến?” Trịnh Gia Vũ hỏi.

“Bắc Kinh, lúc nhỏ có sống ở Mỹ vài năm, sau này chuyển về Bắc Kinh.” Bắc Kinh, nước Mỹ? nơi đó quá xa, không nằm trong phạm vi bọn chúng có thể hiểu được, đành ngơ ngàng giương mắt nhìn nhau.

Chiến hào bị làm hư rồi, bọn chúng cũng đâu còn tâm trạng đánh trận, liền tự giới thiệu tên bản thân. Nhất Nhất thấy chiến hào bị phá hủy, vừa tức lại vừa tiếc, ngồi bệt xuống cát không thềm lên tiếng. Một đôi giày màu trắng như tuyết xuất hiện dưới mắt.

“Cậu tên là gì?” Cô nhóc nhướn mắt định bụng không thềm quan tâm đến tên phá hỏng thành quả lao động của nó.

“Cậu không có tên à?” người vừa tới ngồi xổm xuống nhìn cô nhóc.

“Ai nói tớ không có tên hả?” Đột ngột ngẩng đầu lên, hai khuôn mặt cách rất gần, cô nhóc bỗng nhiên không thể tức giận.

Tên này cũng rất đẹp trai nhá! Đôi mắt to tròn giống như hai hạt tay tinh cầu đen tuyền, cặp lông mi dài và dày, mái tóc đen mềm mượt hất trên đỉnh đầu, đặc biệt là khuôn mặt mềm mại trắng trẻo giống như bánh bao nóng hôi hổi mới ra lò rất dụ người.... . bánh bao người khác đậu xanh..... cô nhóc nuốt nước miếng, không kìm được muốn vờn hai tay sờ nắn bánh bao người khác đậu xanh.

“Đình Nhất Nhất, cậu làm bản mặt của Cẩn Ngôn rồi!” Chu Đình gạt hai tay cô nhóc xuống.

Đâu có sờ mặt cậu, la ó cái gì chứ? Nhất Nhất giờ thói côn đồ, không thềm quan tâm “ừ “ một tiếng, cổ ý lại vờn tay trên khuôn mặt đỏ au bóp một cái, giống như trên lớp vỏ bánh bao tô vẽ thêm màu sắc. Gia Vũ cắn ngón tay cười, trẻ con bên đường cũng bắt đầu cười chọc ghẹo.

“Đình Nhất Nhất, tớ...tớ nói cho cậu biết.... cậu....” Chu Đình tức giận đến mức cả khuôn mặt đỏ lựng, lấp ba lấp bắp

“Không sao Đình Đình.” Cẩn Ngôn vỗ vai cô nhóc, các ngón tay cũng xoa xoa trên mặt.

“Cậu tên là Đình Nhất Nhất? Viết thế nào?”

“Chữ Nhất của chữ Nhất, Nhị, Tam.” Bánh bao ơi ! Bánh bao à. Nhất Nhất chăm chú nhìn khuôn mặt cậu nhóc, khao khát được nhào lên cắn vài miếng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trúc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Kết thù kết oán

Định luật Murphy: "Nếu một việc có thể diễn biến xấu, nó sẽ diễn biến đúng như thế". Đơn giản mà nói chính là càng sợ việc gì thì việc đó sẽ càng xảy đến. Định luật này cũng áp dụng cho trẻ con sao? Bingham! Nhất Nhất không biết bản thân mình đã đắc tội gì với cậu ta, tóm lại cô nhóc có mặt ở nơi nào, cậu ta liền có mặt ở nơi đó. Ví dụ lúc cô nhóc cùng đồng bọn đùa nghịch vui vẻ, Cẩn Ngôn liền đứng bên cạnh cười cười, hại cô nhóc cứ nghĩ là bản thân mình nói hớ, nghịch hớ điều gì rất mất mặt. Lại ví dụ như lúc cô nhóc cùng Gia Vũ đi ăn cắp dưa leo ở vườn rau phía sau căn tin, đúng lúc đem dưa bỏ vô miệng, cậu ta đột nhiên từ giàn dưa leo leo xuống, hại cô nhóc bị nghẹn ho liên tục. Còn có lúc cô nhóc đang leo cây ở trong rừng, khó khăn lắm mới kiếm được hai quả trứng chim nhỏ định nuốt chửng, cậu ta từ đằng xa “hey” một tiếng, trứng chim liền lóc cóc lóc cóc rơi xuống đất vỡ nát. Cậu ta quả thực là đúng là “viên kẹo da bò”

(@:đây là một loại kẹo đặc sản của Dương Châu, có đậu phộng và mè trắng, gần giống loại mè sừng đặc sản của Huế, nhưng ở đây ám chỉ đeo sát dính chặt, chết cũng không buông!)

Gần đến giờ ăn tối, Nhất Nhất vẫn đang loay quanh ở dưới lầu. Bỏ đi công tác về chưa ở được vài ngày lại đi, Mẹ thì làm tăng ca ở xưởng không có thời gian nấu cơm, đành đem con gái gửi qua bên nhà hàng xóm Gia Vũ. Vốn định cùng Gia Vũ đi xuống lầu dưới nghe nội Hoàng kể chuyện cổ tích, đáng tiếc là tên nhóc đó quá nghịch ngợm làm vỡ bình hoa của mẹ hắn, đang bị phạt đứng nghiêm. Mẹ Trịnh đang dưới bếp nấu nướng không rảnh coi hai đứa nhỏ, Nhất Nhất cảm thấy buồn chán, quay liếc tên phạm nhân kia đang đứng ở góc tường với ánh mắt nghiêm khắc.

“Đình Nhất Nhất cũng ở đây à! ” Viên kẹo da bò kia lại tới rồi! trong lòng Nhất Nhất than thở, đảo mắt một cái không thềm để ý tới hắn. Cẩn Ngôn cũng đâu cần quan tâm, hiếu kì nhìn vào đồ ăn vặt trên tay cô nhóc.

“Đây là món gì?”

“Bột ô mai!” cô cúi kinh. “Cậu chưa ăn qua à?”

“Chưa.”

“Thật chưa ăn qua?”

“Thật, chưa từng ăn qua.”

Thật quá tội nghiệp! Bắc Kinh nghèo vậy ư? Cô nhóc thương hại nhìn đánh giá cậu nhóc trước mặt, trong lòng so đo tính toán một lúc, không mấy tình nguyện móc ra hơn nửa muống dứt đến gần miệng Cẩn Ngôn. “Cho cậu ăn thử một miếng nè.”

Cái muống nhỏ vẫn còn dính nước miếng, Cẩn Ngôn do dự một chút, ngoan ngoãn há miệng nuốt vô. Có chút chua, cậu nhăn mặt, rút ra từ trong túi hai viên kẹo màu trắng sáng lấp lánh. “Cho cậu chocolate đó.” Chocolate? Đây chính là Chocolate trong truyền thuyết ư! Hai mắt tròn như viên bi nhìn chăm chăm, phản xạ có điều kiện chảy nước miếng. Cô nhóc nhanh tức tốc bóc một viên bỏ vô miệng, thoát 1 cái đã nhai xong, nhìn chăm chăm vào viên kẹo còn lại trên tay nuốt nước miếng.

“Oa... ngon quá đi thôi, viên này không ăn nữa, chừa lại cho Gia Vũ.”

“Cậu muốn thì ăn đi, nhà tớ còn nhiều, lần sau đem qua cho nữa.”

Nhà cậu vẫn còn! Nhất Nhất mừng thầm, nhanh như sấm chớp xoẹt một cái đã giải quyết xong viên còn lại, ngay cả ngón tay cũng liếm sạch trơn, trong lòng thỏa mãn đưa ra gói bột ô mai.

“Tớ về ăn cơm đây, cái này cho cậu đó, ”

“Cho tớ?”

“Không muốn ăn à? Tớ tiếc lắm đó, nếu không phải cậu chưa ăn qua, tớ không cho đâu!”

“Muốn! Tớ muốn.” Cẩn Ngôn chớp mắt gật đầu liên tục. Hai con mắt thật xinh đẹp à! Rất muốn sờ mó. Trong đầu vẫn đang nghĩ, hai tay cô nhóc đã chạm vào hàng lông mi cao vút, sau đó trượt xuống hai bên má, bắt chợt nở nụ cười hihi dùng lực nhéo một cái.

“Á~~~~” đau quá. Cậu nhóc không hài lòng hất tay cô bé ra, bắt chước cách của cô nhóc bẹo má cô nhóc. “Ồ... . áng... . ết” bị nhéo méo mó mặt mày đến giọng nói cũng không rõ ràng. Nhưng Cẩn Ngôn nghe rất rõ.

“Không được ghét tớ!” cúi đầu, cái miệng nhỏ xinh của cậu nhóc khẽ đóng dấu lên vàng trán Nhất Nhất.

Chuyện gì vậy? Nhất Nhất lơ mơ, tuy rằng thường xuyên bị các cô các chú hôn lên mặt, nhưng cô nhóc hầu như không thấy mắc cỡ. Nhà vệ sinh nam cô nhóc cũng xông vô mấy lần, nhưng lần này bị một người không thân thiết hôn, khuôn mặt cô bé lập tức đỏ lựng.

Mặt Cẩn Ngôn cũng đỏ lên, lục sục trong túi quần mãi mới lấy được viên kẹo Chocolate ra. “Còn nữa nè, cho cậu.”

“Không cần!” Cô nhóc nắm chặt bàn tay rất muốn cho cậu nhóc một quả đấm, nhưng Mẹ đã dặn không được phép đánh nhau với đám trẻ ở Chuyên Gia Lâu, nếu không nghe lời sẽ bị nạt mông. Làm sao đây... . Kết quả cô nhóc ngay cả Chocolate cũng không thêm chạy trời chết. Buổi tối ngủ bên cạnh, Gia Vũ đã ngủ chảy cả nước dãi từ lâu, cô nhóc vẫn không sao ngủ được, cứ trần trọc mãi chuyện bị tên đó hôn, cảm thấy rất mất mặt. Tại sao có thể bỏ chạy như vậy? Đánh hẳn một trận có sao đâu!

“Gia Vũ, Gia Vũ” Cô dùng lực lắc mạnh con sâu ngủ kia

“Ngày mai tớ đi đánh Cẩn Vũ một trận, cậu đứng về phía nào?”

“Uhm... . Đánh... .” Đứng ! Đánh hẳn! Nhất Nhất trong bóng tối nghiêng răng cười hắc hắc, tưởng tượng đến cảnh đánh người nào bị đánh đó phải lớn giọng cầu xin “Xin nữ vương tha mạng”, sau đó cô nhóc ôm Gia Vũ từ từ tiến sâu vào giấc mộng đẹp.

Muốn báo thù phải chọn nơi vắng vẻ chút, để người khác nhìn thấy sẽ đi tố cáo. Còn nữa không thể đánh vào mặt, lần trước đánh nhau với Diệp Phong, chỉ mới đánh hẳn có một quyền vào mặt đã để lại dấu bầm tím, vẫn là đánh vào mông thì hơn, thật nhiều, đánh rất đã tay, nếu không phải vậy thì sao người lớn lại thích đánh vào mông trẻ con như thế? Cô nhóc đã nghĩ ra kế sách vẹn toàn, đáng tiếc cả ngày đều không có cơ hội ra tay, bởi vì Chu Đình luôn quanh quẩn bên Cẩn Ngôn, càng đáng xấu hổ là con gái cư nhiên lại đi nịnh bợ theo đuổi con trai, nắm tay Cẩn Ngôn chít chít oa oa không ngừng.

“Hây !Tớ có chuyện tìm cậu.” đợi đến gần bữa cơm cô nhóc rốt cuộc không nhịn được nữa. Cẩn Ngôn nhìn trái nhìn phải, lấy tay chỉ vào mình “Gọi tớ à?”

“Không phải cậu thì là ai?” học theo trên phim lấy ngón giữa móc móc, điệu bộ rất giống lưu manh. Cẩn Ngôn uhm một cái định đi về phía Nhất Nhất, Chu Đình liền níu cánh tay Cẩn Ngôn: “Đừng quan tâm đến nó, sẽ không có chuyện tốt đâu.”

“Không dám bước tới hả?” Nhất Nhất khiêu khích.

Cẩn Ngôn hếch cằm lên, đáp trả lại bằng ánh mắt không sợ hãi, đi cùng Nhất Nhất đến bên cạnh bồn hoa dừng một chút lại vòng vèo rẽ ngoặt mấy lối, cuối cùng mới dừng lại ở bức tường thấp của căn tin nhỏ.

“Tìm tớ có việc gì?” cậu nhóc hỏi.

“.....” thật khó trả lời, không lẽ nói hôm qua cậu hôn tớ, nên hôm nay tớ đánh cậu ?

“Nè! Cậu xin lỗi tớ đi!”

“Gi?” cậu nhóc kinh ngạc trừng mắt, “Tại sao?” “Cậu nói xem, hôm qua cậu...cậu...cậu.....” Nhất Nhất ôm cái trán, “Chỗ này...” Chưa nói hết câu, cậu nhóc đã bắn ra nụ cười làm cô nhóc ôm một bụng tức tối, không cần phải nghĩ ngợi gì vùng nắm đấm lên. Cậu dường như biết được cô nhóc sẽ đánh người, liền nhẹ nhàng tránh được. Hừ, còn dám tránh đòn?!

Cả người Nhất Nhất như nổi sùng lên, cả hai tay hai chân đều bám chặt lên người cậu nhóc. Đây là tuyệt chiêu của cô nhóc, lúc đánh nhau với con trai liền ôm lấy cổ của đối phương, dựa vào trọng lượng thân thể đè đối phương xuống đất, lại thêm giống như kẻ điên lác qua lác lại, mỗi lần đều có thể làm cho đối phương như dây thun căng ra hết mức, cứ thế mà dắc thẳng. Cẩn Ngôn không nghĩ tới gặp phải đối tay vô lại như vậy, đầu bị lác đến choáng váng, thoát ra không được, muốn nắm cô nhóc cũng không nắm được, ầm một tiếng cả hai ngã xuống đất.

“Buông tay ra!”

“Xin lỗi mau!”

“Buông tay!”

“Không buông!”

“Cậu....” Cẩn Ngôn cả khuôn mặt đều đỏ bừng vừa tức vừa thẹn, đột ngột dùng sức đẩy cô nhóc ra, bò dậy bỏ chạy. Nhất Nhất không phải loại ăn chay sức lực yếu ớt, hai tay cô nhóc lao đến ôm chặt đùi của Cẩn Ngôn, cậu nhóc càng gấp rút muốn bỏ chạy, cô nhóc càng dùng sức tóm chặt quần của cậu. Kết quả là, phía sau lưng đám con nít vừa đuổi tới nghẹn họng nhìn trân trối..... Quần của Thượng Quan Cẩn Ngôn đã bị Đinh Nhất Nhất tút xuống. Cái mông trắng nõn nà lộ ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trúc Mã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Bắt đầu với kẻ * hai mặt

*Con khi ngang ngược.

Gia Vũ cực kỳ hối hận, con nhóc nhà hàng xóm tụt quần thằng nhóc ấy, một màn hay ho như ngày hôm đó hẳn không nên ở nhà đọc truyện, đã để lỡ mất thật tiếc. Cả ngày chạy đến cách vách dò hỏi những tình tiết kĩ càng.

Bịch! Đương sự lấy nắm đấm thay câu trả lời. Có cái gì đáng kể chứ? Thượng Quan Cẩn Ngôn là kẻ vô lại, mở to đôi mắt ngập nước đánh chết cũng không hé răng, bộ dáng muốn ủy khuất bao nhiêu thì có bấy nhiêu, hại đồng đẳng của mình đều cho rằng mình có ý bắt nạt hẳn, dù giải thích cỡ nào cũng vô dụng, lại còn hung hăng mắng té tát vô mặt mình, nhất là Chu Đình.

Rõ ràng chính tên vô lại đó hôn mình trước mà! Thế nào lại biến thành ngược lại là mình không đúng! Nhất Nhất từ nay về sau đã có kẻ địch.

Nhưng cô nhóc không thể xử lý hẳn. Cẩn Ngôn là học trò cưng của tất cả các thầy cô trong trường, là tâm gương mẫu mực sáng chói của các bạn cùng trường.

Hắn lễ phép, trên đường gặp người khác sẽ chủ động chào hỏi; Hắn không gây xích mích cùng bạn học, thấy bọn họ đánh nhau sẽ đứng ra khuyên bảo; Hắn thông minh hiếu học, nhiều lần thi cử đều xếp thứ nhất; Hắn không sợ bẩn, không sợ mệt, không đến muộn, không khoe khoang gia thế bản thân, chủ động giúp đỡ gia đình những bạn học có hoàn cảnh khó khăn. ....

Tóm lại, tất cả phụ huynh khi răn dạy con mình sẽ nói thêm một câu: Con xem Cẩn Ngôn nhà người ta kìa.

Việc này thực sự làm cho Nhất Nhất mỗi khi nhớ tới đều tức đến vô đầu bút tai. Cẩn Ngôn giống như quên rất nhanh việc bị tụt quần kia, vẫn thường xuyên xuất hiện trước mặt cô nhóc, điều này khiến cô nhóc muốn phát điên, tìm hết thầy cơ hội trong lời nói để đá kích hắn. Hắn từ nước Mỹ về đây đúng không? Vậy là chủ nghĩa đế quốc Mỹ phải phản động. Hắn họ Thượng Quan đúng không? Người khác đều là họ đơn hẳn lại là họ kép, vậy hẳn chính là tiểu Nhật Bản, vì tên họ của bọn tiểu Nhật Bản mới có bốn chữ.... vân vân.

Đáng tiếc đối tượng công kích không so đo những chuyện đó, vẫn y như cũ cười tùm tùm bám đuôi cô nhóc. Không có chuyện gì buồn bực hơn việc đắm vào bông vải mềm oặt, tên nhóc đó khiến cô nhóc tức điên.

“Cậu là kẻ nhát gan!” Nhất Nhất tức giận đến đầu choáng váng.

“Đến đánh nhau cũng không biết, nếu không chúng tớ đánh một trận thử xem, Cậu khẳng định đánh không thắng tớ! Tức giận rồi đúng không, đến đánh tớ đi, đến đi! Không có can đảm hả!”

Kẻ nhát gan đó không để ý tới sự khiêu khích của cô nhóc, vẫn cứ chớp đôi mắt to cười. Vì sao không tức giận, không đánh người? Thật là người khác thất vọng a! Thừa dịp lúc cậu tỏ đi qua mặt mình, cô nhóc nhanh chóng mà chuẩn xác giẫm lên giày của hắn hai cái.

“Đinh Nhất Nhất, ” Bên cạnh mọc ra tiếng hô to , “Cậu lại bắt nạt Cẩn Ngôn!”

Thế nào có thể tính là bắt nạt chứ, chỉ là giẫm vài cái thôi mà. “Tớ chỉ huých cậu tớ có chút xiu.”

“Gạt người, tớ đều thấy cậu tròn trắng mắt đe dọa!”

“Cậu giẫm chân Cẩn Ngôn đau, cậu ta còn kêu a một tiếng đau đớn kia!”

“Cẩn Ngôn, cậu đừng sợ cậu ta, chúng tớ đều đứng về phía cậu!”. . . . .

Đôi kiểu khác đi được không hả! Nhai đi nhai lại cũng vài câu đó có phiền hay không. Nhất Nhất nhún chân cứ liên tiếp luân phiên bị oanh tạc, chỉ tay trỏ mắt nhìn về phía tên bị hại, nhìn chăm chăm đến mơ hồ choáng váng.

“Khó trách người khác gọi cậu là bát hàu.” Giọng nói rất nhỏ từ bên cạnh truyền đến. Bát hàu - danh hiệu này là có điển cố, do một bà bác trong viện đặt cho. Nói hôm nào đó Nhất Nhất cùng một đứa trẻ khác đánh trận, chính là đấu với Diệp Phong, tình hình chiến đấu thảm thiết vô cùng, chân tay, hàm răng, móng tay những ngón nghề này đã dùng hết, khiến bà bác ven đường này sợ tới mức quá... khiếp, nhảy vào can ngăn cũng kéo không ra được, đợi đến khi cuộc chiến kết thúc, trên khuôn mặt Đinh Nhất Nhất in dấu hai dấu răng ngựa đầu cười ha ha, trên người đứa bé Diệp Phong khuôn mặt tím bầm, quần áo rách tả tơi, khóc lớn. Vì thế bà bác đó tức giận mắng: một chút dáng điệu của con gái cũng không có, Bát hàu! Danh hiệu nguồn gốc đến từ đó.

Nhất Nhất sẽ không quan tâm người khác kêu nhũ danh của cô nhóc, điều cô nhóc cảm thấy hứng thú là từ ai miệng nói ra kia “Cậu nói cái gì?”

“Tớ nói cậu là Bát hàu.” Cẩn Ngôn nhẹ giọng lặp lại một lần. Chính là câu này, tóm được rồi! Lập tức liền quay sang các bạn trần thuật lại sự thật: “Nghe thấy không, Thượng Quan Cẩn Ngôn mắng chửi người đó!”

“Nói bừa! Cẩn Ngôn chưa bao giờ mắng chửi ai.” Biểu tình trên mặt mỗi người đều ghi rõ hai chữ “không tin”

“Không lừa các bạn, cậu tớ vừa mới mắng tớ là bát hàu, có phải hay không Thượng Quan Cẩn Ngôn?”

Tất cả ánh mắt đều tập trung quét ở một điểm, chỉ thấy người bị điểm danh kia mở to cặp mắt to đen như nai, thật vô tội chớp mắt vài cái: “Tớ vừa mới nói gì?”

Tất cả ánh mắt lại xoay đến tập trung quét ở một điểm khác bắt đầu khiển trách: “Đinh Nhất Nhất, cậu luôn nói dối!”

“Cẩn Ngôn làm sao có thể mắng chửi người khác chứ, cậu ta chưa từng nói lời thô tục.”

“Đinh Nhất Nhất cậu vốn là Bát hàu!”. . . . .

Ai nói hắn là đứa trẻ ngoan? Ai nói hắn lễ phép? Ai nói hắn không nói dối? Nhất Nhất tức giận đến đỉnh đầu đều bốc khói, Thượng Quan Cẩn Ngôn, căn bản chính là kẻ hai mặt!

Da mặt của kẻ hai mặt đó tựa hồ so với da mặt Đinh Nhất Nhất được công nhận là đã dày còn dày hơn a, hắn bị gán cho cái danh hiệu kẻ hai mặt chủ nghĩa đế quốc Mỹ và tiểu Nhật Bản, nhưng vẫn y như cũ mỗi ngày đều lượn lờ trước mắt Nhất Nhất. Mức độ xuất hiện quá nhiều, Nhất Nhất từ tránh né đến bắt đầu mắng, từ mắng đến nhìn bằng nửa con mắt, từ nhìn bằng nửa con mắt đến không thèm hé răng, cuối cùng quy về làm như không thấy.

Đoàn người ở sân thể dục đang chơi trò chơi cảnh sát bắt kẻ trộm, Cẩn Ngôn nắm dẫn theo một bé gái cùng ngồi ngoài xem. Nhất Nhất thờ hồng học chạy qua ngồi nghỉ không xa hai người là mấy, theo thường lệ lựa chọn bờ hắt, chỉ sờ sờ đầu con nhóc.

“Một cộng một bằng mấy?” Cẩn Ngôn hỏi.

“Bằng hai.” Con nhóc đó giọng nói thom mùi sữa giờ ngón tay lên đếm.

Đều mấy tuổi rồi còn hỏi vấn đề loại này, thực nhàm chán! Nhất Nhất lỗ mũi héch lên trời hừ một tiếng, lúc cúi đầu xuống, phát hiện ánh mắt đồng bọn đều chăm chú vào trên người mình, ánh mắt muốn bao nhiêu cổ quái liền có bấy nhiêu cổ quái. Có vấn đề?

“Một cộng một bằng hai, ” Tổng Chỉ Cương cười ha ha lại dựng thẳng lên hai ngón tay, “Đinh Nhất Nhất không phải là Đinh Nhị sao?”*

*Một=Nhất ; Hai = Nhị

“Không được đặt biệt hiệu cho người khác.” Cẩn Ngôn thật nghiêm túc nói.

Bọn trẻ con đâu có để ý mấy điều đó, bao gồm Gia Vũ cũng đều oa oa kêu to: Đinh Nhị! Đinh Nhị! Đinh Nhị. . . . .

“Không được kêu!” Nhất Nhất trong con giận dữ, “Thượng Quan Cẩn Ngôn cậu dám đặt biệt hiệu, cần thận ăn đòn!”

Cần Ngôn hít vào một hơi, chớp đôi mắt to vô tội. “Tớ không có đặt biệt hiệu cho cậu, tớ chỉ hỏi bé gái là một cộng một bằng mấy thôi.”

“Không thể hỏi!”

“Vì sao không thể hỏi?”

“Bởi vì. . . . .” Nhất Nhất bứt tóc cũng không nghĩ ra nguyên nhân, không bằng tỏ ra thái độ lưu manh theo bản thói quen, “Kkkhông thể hỏi là không thể hỏi, còn có các cậu, không được kêu biệt hiệu! Gia Vũ cậu dám kêu thử xem?”

“Đình Nhị, Đình Nhị! A ~~~” Không có người tiếp nhận sự uy hiếp của cô nhóc, cười cợt kêu la khí thế.

“Các cậu chết chắc.” Cô nhóc gằn một tiếng đuổi đánh bọn chúng, bọn chúng nháo nhác chạy loạn. Bọn con trai chạy đuổi theo không kịp, bắt được con gái lại không thể bắt nạt kẻ yếu, đuổi theo cả buổi không kết quả, gặp người khởi xướng nhào nhả đứng ở một bên sống chết mặc bay, liền xông lên hỏi tội hân.

“Đều do cậu, đặt biệt hiệu cho tớ gì chứ?”

“Tớ không có.” kẻ hai mặt đó chết cũng không thừa nhận sai lầm!

Nhất Nhất tức giận vung nắm đấm lên, đột nhiên nhớ tới hân là con trai của Chuyên Gia Lầu nên không thể đánh, lại buông tay xuống đây hân. Tay còn chưa đụng tới góc áo, Cần Ngôn liền về mặt sợ hãi lui về sau.

“Đình Nhất Nhất đừng đánh tớ.”

Đánh hân? Không có a. . . . . Cái miệng cô nhóc còn đang mở to kinh ngạc, vốn là làm chim bị dã thú rượt đuổi lại phản phật bay về chỗ cũ, miệng năm mồm mười trách cứ cô nhóc cư nhiên dám đánh Thượng Quan Cần Ngôn.

“Đánh hân hỏi nào?Tớ không có.” Quyết miệng hướng Gia Vũ tìm đồng minh.

“Ách. . . . .” về mặt Gia Vũ lung ta lúng túng, nâng cằm nhắc nhở cô nhóc, “Tay cậu đều đã giờ lên.”

“Đứng rồi a, đã đánh người tớ sao lại không thừa nhận.” Bên cạnh có đứa gậy đầu phụ họa.

Không đánh sao lại muốn thừa nhận? Nhất Nhất trừng liếc Gia Vũ, hân không dám lên tiếng. Cô nhóc theo ánh mắt của hân đi xuống nhìn xem, rõ ràng phát hiện tay mình còn ở giữa không trung, năm ngón tay mở ra đang chuẩn bị thể công kích. . . . .

Bị bắt quả tang. Bảo bối của Chuyên Gia Lầu bị Bát hủ bắt nạt , từ trong đám đông vây quanh rời đi, đi vài bước lại quay đầu nhìn. Nhất Nhất thề, cô nhóc nhìn trong mắt hân cất giấu ý cười, thật sự, cô nhóc thề! Đột nhiên nhớ tới thầy giáo nhà trẻ đã giảng qua một loại động vật: Hồ ly ~~~~

Nhất Nhất bình thường tuy rằng tùy tiện, nhưng cô nhóc không ngu ngốc, rất nhanh liền phát hiện kẻ hai mặt đó là cố ý đối chọi với mình. Nói cho Gia Vũ nghe, tưởng giành được điểm đồng tình của hân, hân lại liên tục lắc đầu tỏ vẻ không tin.

“Thật mà, hân thấy tớ bị nắn, hân liền cười! Nhạ, chính là như vậy ~” Nhe răng trợn mắt để làm gia tăng độ tin tưởng.

“Nói bừa.”

“Thật sự là thế, cậu sao lại không tin tớ, hân lấy ánh mắt liếc tớ, còn nghiêng răng ken két!” Thượng Quan Cần Ngôn sẽ làm ra loại động tác đáng đánh đòn này?

Điều này không chỉ có Gia Vũ không tin, bọn con gái trong nhóm lại kiên định phản bác quyết tâm của Nhất Nhất, vô luận cô nhóc thề thốt thế nào cũng không tác dụng.

Cần Ngôn đứng cách đó không xa, Nhất Nhất nghiêng mắt liếc về phía hân, ánh mắt hân như cần thận run run đề phòng: Chính là bởi vì cậu, tớ mới bị bọn họ mắng, cậu còn giả bộ đáng thương!

Liếc lần thứ hai. . . . . Đúng, chính là cái nụ cười này, miệng mở héch ra, ánh mắt liếc lại đây, lông mày giật giật, mí mắt híp lại, cằm còn héch lên hướng về mình, rành mạch biểu đạt ý tứ này: Muốn gì?!

“Mọi người nhìn xem, nhìn xem, hân lại như vậy nhìn tớ!”

Tất cả con mắt đều quét qua bên hướng chỉ. Đứng dưới gốc cây là một thân bóng dáng nhỏ bé gầy còm, hơi cúi đầu giống như đang suy tư điều gì đó, khuôn mặt trắng nõn đang nở nụ cười điềm đạm thân nhiên, áo sơ mi trắng quần xanh lam, hai tay đút túi quần, hơi có chút cảm giác giống thiếu niên ngọc thụ lâm phong.

Tất cả ánh mắt quay lại đều hướng về Nhất Nhất trách móc : “Nói bừa! Cần Ngôn có nhìn đi đâu đâu, cậu ấy đang suy nghĩ vấn đề mà!”

“Cậu suốt ngày bắt nạt Cần Ngôn, mộng lại ngựa rồi hả!”

“Cẩn Ngôn mới không trợn trắng mắt, chỉ có cậu, Đình Nhị mới thích nhất trợn trắng mắt, còn đánh nhau!”. . . . .

Vì sao? Nhất Nhất buồn bực muốn cắn người a, chỉ có thể tự mình an ủi: Mẹ nói hiện tại nước Mĩ so với Trung Quốc đang cường mạnh hơn, nhưng sẽ có một ngày Trung Quốc sẽ vượt qua nước Mĩ. Nói cách khác, một ngày nào đó cô nhóc có thể đem chủ nghĩa đế quốc Mỹ - Thượng Quan Cẩn Ngôn giẫm nát dưới lòng bàn chân. Đương nhiên, cô nhóc cho rằng kẻ hai mặt cũng không phải là loại xấu xa tội bực, tối thiểu trong túi hần cô thể thường xuyên biến ra rất nhiều kẹo. Hồi nhỏ Nhất Nhất còn không biết chân lý “Không nhận của bố thí”, một viên nho nhỏ sôcôla có thể đánh bại cô nhóc, cho nên việc hần thường xuyên chọc cô nhóc tức giận, nhưng chỉ cần bày ra sôcôla, loại đại ân oán nào cũng tan thành mây khói.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trúc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Một ngày của năm nhất tiểu học

Ngày mùng một tháng chín, cuối thu tiết trời sáng khoái. Tiểu học Danh Dương nơi học sinh mới báo danh toàn đầu người nhấp nhô, nhảy lên, di chuyển, cảnh tượng rất âm ỉ. Đây là trường học dành cho con cháu bên trong tập đoàn học tập, bởi vì chất lượng dạy học cùng tỷ lệ lên lớp ở trong thành phố là số một.

Vì vậy ngoài những học sinh trường khác khác muốn chuyển tới phải đóng không ít phí chọn trường, còn có rất nhiều phụ huynh bản địa cứ ngỡ bộp bụng đưa con cái mình đến đây học tập. Đình Nhất Nhất lưng đeo một cặp sách rỗng không, ngông nghênh đi vào lớp 1B. Bình thường những bạn chơi hợp cạ của cô nhóc như Trịnh Gia Vũ, Diệp Phong, Đặng Minh Nguyệt đều học cùng lớp, em gái bởi vì tuổi quá nhỏ trường học không nhận, đêm qua còn lăn lộn trên đất khóc lóc ăn vạ, khóc lóc kêu gào muốn đến trường, bị ba mẹ đánh cho một trận.

“Bạn tên là gì?” Một cô bạn gái bộ dáng thanh tú, rụt rè mở miệng.

“Đình, Nhất, Nhất!” Xoa xoa thất lưng mở to cổ họng trả lời. Đại khái là chưa thấy qua người nào hung hãn như vậy, người hỏi lập tức sợ hãi, trốn sau lưng phụ huynh.

“Tớ tên là Đình Nhất Nhất.” Ngừ khí chậm lại.

Thấy cô bạn vẫn còn bộ dạng sợ hãi trên mặt, Nhất Nhất cúi đầu dọc theo cạnh tường tìm một vòng, nhặt được nửa thanh phấn viết, cực kì hứng thú chạy đến phía trước bảng đen nhón chân viết ra tên của mình.

“Nhất trong chữ Nhất, Nhị Tam a, ha ha ~~~~~” cậu bạn nào đó rất to gan cười lớn, phụ huynh nghiêm mặt ngăn lại, lại nhìn đến hàng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo như con sâu trên bảng đen cùng vẻ mặt kiêu ngạo hung hăng của cô nhóc kia tiểu, cũng nhịn không được cười rộ lên.

Hừ, biết bọn họ sẽ chê cười cái tên này. Nhất Nhất có chút khó chịu, bắt quá cãi nhau âm ỉ cùng Gia Vũ rất nhanh liền quên đi.

Tên là do bà nội đặt cho. Nói cô nhóc sau khi sinh ra, bà nội thấy là con gái nên có chút không vui, trong lòng có chút mất hứng, lúc đặt tên nói luôn là lấy tên Đình Nhất, chữ nhất thứ tự xếp hạng đứng đầu rất có ý nghĩa. Sau này Đình mẹ cảm thấy tên này rất bạc đãi con gái mình, suy lên nghĩ xuống bèn lại bỏ thêm một chữ “Nhất”, lúc gọi tên rất thuận miệng lại rất kêu.

Còn giống như chuyện khai hộ tịch, lúc đi báo danh liền ghi là “Đình Nhất Nhất”. Nhưng Nhất Nhất thật không thích tên của bản thân, ba chữ, nét bút viết cũng chỉ có 4 nét, một giây liền viết xong, thực không có nội hàm. Không giống Trịnh Gia Vũ, Chu Đình, Thượng Quan Cẩn Ngôn, tên của bọn họ, phức tạp lại cao thâm a, đến ngay cả nữ danh của con nhóc em gái viết ra cũng mất rất nhiều nét a. Nhưng nữ danh của cô nhóc thì sao? Đình Nhị, vô luận viết như thế nào, vẫn cứ là 4 nét!

Lớp 1 chương trình học có môn Ngữ văn, Toán học, hơn nữa còn có môn Tự nhiên, Thể dục, Mỹ thuật .... Tiểu học không rộng rãi so với nhà trẻ lúc trước, buổi sáng phải dậy sớm, lên lớp không thể ăn này nọ, về nhà có bài tập ở nhà. . . . .

Này đó không nói làm gì, làm cho Nhất Nhất đặc biệt buồn bực là, vì sao khi nghe giảng bài muốn hai tay xếp ngay ngắn trên bàn, hai chân khép lại? Vì sao cô phải thẳng? Vì sao không thể xếp sau cùng Gia Vũ nói chuyện? Vì sao đến ánh mắt cũng không thể nhìn chung quanh? Nhớ tới thời gian trước còn cười nhạo nhóc em không được đi học, hiện tại Nhất Nhất hăm mộ nhất chính là nó.

Tiết học thứ 3 là môn học Tự nhiên, trên bục giảng cô giáo đang truyền giảng, diễn cảm dào dạt giảng xuân hạ thu đông bốn mùa. Nhất Nhất xoắn ngón tay nuốt nuốt nước miếng, hôm nay buổi sáng ngủ dậy trễ, chỉ ăn một quả trứng gà đã bị mẹ thúc giục đến trường học, nay đã sớm đói bụng .

“Cậu đói không?” Cô nhóc nhỏ giọng hỏi bạn ngồi cùng bàn. Ngồi cùng bàn chính là cô bạn khai giảng ngày đó hỏi tên mình, gọi là Hạ Mông.

Hạ Mông hai mắt không nháy mắt nhìn chằm chằm bảng đen, sợ cô giáo phê bình, chỉ dám nhẹ nhàng lắc đầu.

“Tớ đói! . . . .” Nhất Nhất hai mắt đại ra nhìn chằm chằm cô giáo.

Cô giáo thật sự xinh đẹp, hai con mắt vừa to vừa sáng, giống quả nho mấy ngày hôm trước mới ăn. Mặt tròn đỏ bừng, lại giống quả táo vừa đỏ vừa lớn. . . . . Nho nha, táo nha. . . . . Một ngụm nước miếng rớt trên bàn, trong bụng ùng ục ùng ục kêu vang không ngừng, cô nhóc nhìn không được liền đưa tay đập hộp bút. Phách! Thanh âm vang vọng, cô giáo sợ tới mức quên mất từ. “. . . . . bạn Đình Nhất Nhất có vấn đề gì sao?”

Cô nhóc đình đặc đứng lên. “Cô Dương, khi nào thì tan học ạ, em đã đói bụng sắp chết rồi!” phía dưới cất tiếng cười to. Cô giáo mới tốt nghiệp trường sư phạm, tuổi còn trẻ da mặt quá mỏng, lập tức bị học sinh náo loạn, khuôn mặt đỏ bừng. “Uhm, bạn Nhất Nhất mời ngồi xuống, đây là ở trên lớp học, nếu có vấn đề gì muốn phát biểu phải giờ tay trước khi nói. Còn có, chúng ta buổi sáng có 4 tiết học, giờ là tiết thứ 3, phải chờ tới. . . . .”

“Nhưng em đói bụng rồi, nhà trẻ cô giáo đều phát này nọ cho chúng em ăn, cô giáo cái gì cũng không phát, ngay cả bánh bích quy cũng không có. Gia Vũ cậu nói đúng không hả?”

“Đúng vậy.” Gia Vũ gật đầu mạnh, chung quanh lại là một trận cười ha ha.

Trên mặt Cô giáo có chút không nhìn được. “Các em yên lặng, các em hiện tại học lớp 1, là học sinh tiểu học rồi, cô giáo đã dạy các em thế nào? Phải nghe lời, phải cố gắng học tập, không thể giống ở nhà trẻ muốn làm gì thì làm.”

“Mẹ em nói có vấn đề có thể nói với cô giáo ạ, em hiện tại rất đói bụng làm sao bây giờ? Cô giáo!”

“Đói cũng phải đợi sau khi tan học, hiện tại là thời gian lên lớp. Em ngồi xuống mau. Các em, chúng tớ tiếp tục lên lớp.”

Không cho ăn sẽ không ngồi xuống~~~ Nhất Nhất bưng bình đứng thẳng thân mình. Quay đầu xuống phía sau nhìn, Gia Vũ đang thè lưỡi làm mặt quỷ.

Cô giáo Dương tức giận, giận tái mặt không nói chuyện, xoay người ở trên bảng vẽ một đóa hoa.

Vì sao lại không để ý cô nhóc? Nhất Nhất càng nghĩ càng đói, càng đói càng cáu kỉnh, nhìn không được giậm chân dùng sức đập bàn: “Mẹ tớ gạt tớ, nói cái gì là có vấn đề đều có thể tìm cô giáo, tớ hiện tại rất đói bụng, nhưng cô giáo không để ý tới tớ, đồ ăn cũng không có để ăn! Mẹ gạt tớ!”

Cô giáo Dương cả kinh phấn viết trong tay đều rớt xuống, khuôn mặt tròn đỏ lên trắng xuống lại đỏ lên. . . . . “Bạn Đình Nhất Nhất. . . . . Mẹ em nói đúng, có vấn đề có thể hỏi cô giáo. . . . . Nhưng bây giờ là giờ lên lớp, lên lớp không thể quấy rối, phải cẩn thận nghe giảng. . . . .”

“Mẹ không gạt em, thì là cô giáo không giúp em!”

“. . . . . Cô giáo không phải không giúp em, nhưng thời gian lên lớp sao có thể ăn đồ, lúc khai giảng cô giáo đã nói như thế nào. . . . .”

“Cô giáo không cho em ăn chính là không giúp em, đều gạt người!” bụp bụp, tiếp tục đập bàn.

“Em ngồi xuống trước đã, ngồi xuống nghe cô giáo giảng bài trước, không được đập bàn. Các bạn không được cười, yên lặng. . . . . yên lặng! Em ngồi xuống, không được vỗ nữa!”

Được, không được vỗ bàn liền giậm chân. Thùng thùng thùng! Đập ầm ầm. Trong phòng học nổ tung, tiếng cười, tiếng kêu đập bàn, thanh âm giậm chân, làm cô giáo tức giận đến nổi trong mắt bắn ra sóng điện.

Duỗi thẳng ngón tay hơi hơi phát run: “Đình Nhất Nhất, em đứng ra phía sau cho cô mau!”

Đứng thì đứng, ai sợ ai~~~ Nhất Nhất ngẩng đầu sai bước đi đến cuối phòng học, tư thái thật chuẩn mà đối diện vách tường đứng thẳng, sau đó theo thói quen tự nhiên dùng cái trán đụng tường. Một cái, hai cái, hai cái. . . . .

“Em đang làm cái gì hả? Bảo em đứng vững!”

Tiếp tục đụng. Bảy cái, tám cái. . . . . Mười một cái, mười hai cái. . . . .

“Cô giáo đi rồi!” Gia Vũ vỗ tay kêu.

Nhất Nhất quay đầu lại, chỉ thấy trong phòng học tình cảnh hỗn loạn, cô giáo Dương đã không thấy bóng dáng. Đứng sau chủ nhiệm lớp cô giáo Trình phía sau vừa mới tiến vào văn phòng, bên cạnh có vài cô giáo bật cười: “A, đã gây ra gì rồi, nhanh như vậy đã bị gọi vào văn phòng giáo viên rồi sao.”

Nhất Nhất ở trong đại viện rất nổi danh, rất ít có người không biết này tiểu quý bưng bình.

“Cô giáo Dương vừa tới, còn chưa biết đại danh Nhất Nhất đâu.”

Cô giáo Trình lắc đầu cười, xoay người bày ra khuôn mặt nghiêm nghị nhìn học sinh, “Em giỏi ạ, làm cho cô giáo khóc rồi, mau đi xin lỗi.”

Nhất Nhất đi đi cái mũi. “Em đói bụng, cô giáo Dương không cho em ăn.”

“Em còn viện lý do hử? Cô giáo đã dạy em thế nào, em hiện tại đã là học sinh tiểu học, phải biết giữ gìn kỉ cương trên lớp, không thể nói chuyện, không thể ăn uống, càng không thể đập bàn quấy rối, em nhìn xem em ở trong lớp tạo ra ảnh hưởng lớn thế nào với các bạn ạ. . . . .”

Nhất Nhất mím môi không nói chuyện, một bên nghe giáo huấn một bên đánh giá văn phòng, trông mắt lẩn lờ, lẩn lờ đi chuyển loạn, nhìn tới một nam sinh vừa tiến vào cửa trên tay cầm đồng sách bài tập.

A~~~~ oan gia ngõ hẹp. “Em chào Cô.” Oan gia lễ phép cúi đầu, được cô giáo mỉm cười gật đầu. “. . . . . Đỉnh Nhất Nhất a, em xem bạn Thượng Quan Cẩn Ngôn kia, ”

Cô giáo Trình lập tức hiện thân thuyết pháp, “Một đứa nhỏ ưu tú, lễ phép, thành tích học tập lại giỏi, hàng năm luôn xếp thứ nhất, hàng năm đều là học sinh ba tốt, làm chuyện gì từ trước tới nay đều rất quy củ, sao giống như em vậy nghịch ngợm gây sự, còn lôi kéo bạn gây ồn ào, học hỏi thêm Cẩn Ngôn biết không hả!”

Học sinh ưu tú đứng ở góc bàn bên cạnh, cặp mắt to không chớp nhìn qua. Nhất Nhất hận nghiêng răng nghiêng lợi, trên mặt vẫn cười hi hi : “Vâng, thưa cô, Em nhất định sẽ học tập ngày ngày nỗ lực vươn lên.”

“Em..đứa nhỏ này.” Biết nhiều lời vô dụng, cô giáo Trình mở trong ngăn kéo lấy ra một cái túi đóng gói đưa cho cô nhóc, “Mau nhét no bụng đi, về sau buổi sáng phải nhớ ăn no, nếu đói là người, việc học tập phải làm sao?”

“Em không thích ăn cái này.” Cái bánh bích quy nhãn hiệu nào đây, còn không phải là loại kẹp nhân.

“Nha đầu kia~~~~” Trình cô giáo không nề hà dí dí trán cô nhóc, “Không ăn thì quên đi, đi nói lời xin lỗi với cô giáo Dương ngay, phải thành tâm thành ý xin lỗi biết không?Nhanh chút đi.”

Cô giáo Dương tránh ở trong phòng nghỉ tận cùng hành lang, bởi vì bị năm nhất học sinh tiểu học làm cho tức phát khóc, ngượng ngùng về văn phòng.

Nhất Nhất đứng trước cửa đi lại vài vòng, quyết miệng do dự không muốn đi vào.

“Đi xin lỗi cô giáo đi.”

“Không muốn. . . . .”

Nghiêng đầu nhìn, thấy Cẩn Ngôn đứng ở phía sau, cầm trong tay một quả táo lớn đỏ rực.

“Cậu không thể yên lặng một lúc sao, cô giáo đều bị cậu làm cho tức phát khóc kia.”

“Tớ không làm cô tức, là chính cô muốn khóc chứ.” Quả táo đã thành công gọi lên một chuỗi nước miếng, cô nhóc thử hỏi, “Cho tớ ?”

“Cậu đi xin lỗi cô giáo, tớ liền cho cậu ăn.”

“Nếu nói xin lỗi xong cậu không cho tớ thì sao?” Mới không dễ bị lừa a!

“Đề tớ cắn trước một miếng đi.” Cẩn ngôn mím môi trừng liếc một cái, đưa quả táo đến. Cô nhóc răng rắc răng rắc cắn vài miếng to, bẹp bẹp miệng: “Giòn~~~~ trong túi cậu còn có cái gì?”

“Sôcôla.” Hai cái móng vuốt lập tức vươn ra, Cẩn Ngôn dùng sức ôm chặt không chịu cho. “Cậu không đi xin lỗi cô giáo, đừng nghĩ đến ăn sôcôla.”

“Hừ, không ăn thì không ăn.”

“Không ăn quên đi, tớ giữ lại tự mình ăn.” Nói được thì làm được, bóc một miếng quăng vào miệng nhai sột soạt.

Lập trường Nhất Nhất có chút dao động. “Giữ cho tớ một chút. . . . .”

“Cậu đi xin lỗi cô giáo trước đi.”

“Cho tớ ăn một cái trước. . . . .”

“Xin lỗi cô giáo trước.” Mắt thấy viên kẹo thứ hai như dê sắp bị đưa vô miệng cộp, lập trường của cô nhóc hoàn toàn sụp đổ. “Tớ đi tớ đi, cậu đừng ăn!”

Cô giáo Dương học mắt còn hồng hồng, nhìn thấy học sinh nghịch ngợm đứng trước mặt, cô không hé răng lời nào, về sau nhìn thấy thái độ nhận sai chân thành mới dần dần hòa hoãn xuống, về mặt ôn hoà chỉ phê bình vài câu, cuối cùng tha thứ cho cô nhóc.

“Nói xin lỗi xong!” cô giáo Dương còn chưa đi xa, hai cái tay nhỏ bé liền đưa ra. Cẩn Ngôn quả nhiên giữ lời, lấy một vốc sôcôla bỏ vào trong tay cô nhóc.

“Một hai ba. . . . . bốn viên? Còn nữa không?” Nhất Nhất lông mày như sắp kết lại với nhau, đem sôcôla nhét vào trong túi mình, đưa tay lục lọi từ trên xuống dưới từ trái sang phải cái túi của hắn.

“Về sau đừng chọc giận cô giáo nữa biết không?” Hắn giang hai tay ra để cô nhóc dễ lục soát.

“Đi học phải chăm chú nghe giảng, còn nữa, buổi sáng phải ăn cơm đúng giờ, nếu đói bụng, có thể đến lớp tởm tởm.”

“ . . . . . Không có.” Ánh mắt thất vọng, xoay người bỏ chạy.

“Áy, nhớ kỹ phải ăn sáng đó, thời gian lên lớp cũng đừng quấy rối.”

“Không cần cậu lo!” Quay đầu tròn mắt.

“Nhìn đường kia, phía trước có. . . . .” Mới phát ra âm “sh”, cạch! Nhát Nhát dính lên cây. Miệng quạ đen! Cô nhóc xoa cái trán hung hăng mắng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trúc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Sự kiện đi đường

Buổi tối Đình mẹ tan tầm trở về, sớm đã có bạn học lạnh lùng lạnh nhạt ở trên đường báo cáo cho bà biết khúc nhạc con gái yêu bà gây âm ỉ thế nào, cái móng nhỏ của Nhát Nhát lại bị hung hăng chà đạp một phen. Đánh xong lại bị phạt đứng, Đình mẹ tay cầm thước ở bên cạnh nhắc mãi: “Con nhìn con đi, suốt ngày nghịch ngợm gây sự, tốt không học chỉ học cái xấu, nhìn xem Cẩn Ngôn nhà người ta, thật là đứa nhỏ tốt a, Cẩn Ngôn nhà người ta sao lại không đánh nhau, Cẩn Ngôn sao không bị thầy cô giáo phê bình, Cẩn Ngôn như thế nào lại chỉ biết học tập chăm chỉ siêng năng. Sao con lại không biết. . . . .”

Cẩn Ngôn Cẩn Ngôn, suốt ngày Thượng Quan Cẩn Ngôn! Trận đòn ngày hôm nay coi như ghi nợ trên đầu hấn. Nhát Nhát nhìn chăm chăm quả bóng cao su cạnh tường, ảo tưởng đó là cái bánh bao nhân đậu xanh giống ai đó, một cước đá văng ra thật xa.

Xoảng! đập vào bình hoa trên bàn rồi. . . . . Vỡ rồi? Cô nhóc sợ hãi nhìn chăm chăm cái thước rớt xuống móng, trong lòng mắng to: Lần này bất luận như thế nào đều ghi trên đầu hấn!

Đi học tan học, những phiền toái tai họa lớn nhỏ đều có, một học kỳ rất nhanh kết thúc. Kiểm tra cuối kỳ môn Toán học Nhát Nhát được một trăm điểm, ngữ văn chín mươi tám, chính là đáng thương môn Tự nhiên chỉ có hơn bảy mươi điểm, điểm tổng kết xếp hạng trung bình trong lớp.

Gia Vũ xếp hạng thứ ba đếm ngược, bị ba đánh một trận, khóc thét chấn động cả tòa lầu khiến cả tòa lầu dường như đang rung rinh. Về phần xếp thứ nhất của lớp 3, không ngoại lệ lại là Thượng Quan Cẩn Ngôn, giấy khen lĩnh một chồng, khiến cho Đình mẹ cùng Trịnh mẹ hâm mộ mỗi ngày thờ dài: “Thật là đứa nhỏ tốt. . . . .”

Tán thưởng xong sau tức giận nhìn con cái mình, “Con xem lại bản thân con kia!” Nhát Nhát cùng Gia Vũ về mặt buồn rười rượi làm bài tập về nhà của kỳ nghỉ đông. Bốn xung quanh Đại viện có tường bao xung quanh, bên phía bệnh viện đã được xây lâu năm nên có vẻ thấp, bọn trẻ con đều thích trèo lên đó thể hiện uy phong. Sau này có một đoạn thời gian luôn bị mất này nọ, ghé dựa, ông túp cái gì gì đó đều không tìm thấy đâu, lãnh đạo liền làm thêm một lớp mảnh chai vờ trên tường. Đám trẻ con cũng không dám trèo nữa, chỉ có Nhát Nhát vỗ ngực trở lại: “Nếu tớ trèo lên đi được trên đó, các cậu có phục tớ hay không?”

Diệp Phong hừ một tiếng: “Xì, cậu trèo được tới sao.”

“Cậu nói tớ không đi được hả? Chờ đó, đến lúc đó các cậu tất cả phải gọi tớ nữ vương.”

Tường bao này trên đầu có lỗ thủng thấp hơn một vài phân, mảnh thủy tinh vỡ cũng bị làm mất đi rồi. Nhát Nhát “pi pi” phun nước miếng vào lòng bàn tay xoa xoa, đứng ở trên đồng đất nhỏ trèo lên, chân giẫm lên vùng sát bên cạnh, giống như con khỉ ục một cái đã leo lên đó.

“Thấy tớ lên được chưa, mau gọi nữ vương!”

“Xì. . .” Hấn ngoảnh mặt. Không gọi đúng không? Đợi lát nữa cậu sẽ thua tâm phục khẩu phục. Lão đạo đứng lên, hai cái chân giẫm lên khe hở giữa các mảnh thủy tinh cắm trên tường, chậm rãi đi về phía trước, đằng trước vừa khéo có một chỗ không có thủy tinh, cô nhóc ngồi xổm xuống trên bờ tường.

“Hiện tại sao? có phục hay không?”

“Xuống dưới đi, có thật nhiều thủy tinh a.” Gia Vũ về mặt lo lắng.

“Không có việc gì!”

“Mẹ cậu nếu biết. . . . .”

“Dám mách lẻo, xem tớ có đánh cậu không.” Nhát Nhát đe dọa.

“Ai... Diệp Phong, cậu có phục hay không? Hà? Có phục hay không!”

“Phục.” Không tình nguyện, thanh âm giống muỗi kêu.

“Ha ha, tớ biết mà tớ lợi hại nhất, ai dám đấu với tớ hả, ban cho tớ sức mạnh đi, tớ là Hi. . . . .”

“Đinh Nhất Nhất cậu xuống dưới cho tớ!!!”

“. . . . . Thụy.” Một tiếng hét to tới mức khiến cô nhóc sợ hãi thiếu chút nữa lăn xuống tường, ổn định tinh thần, vẫn là hoàn chỉnh kêu xong câu khẩu hiệu này. Sau mới nhìn chăm chú xuống dưới, Cẩn Ngôn mặt đỏ bừng đứng ở cách đó không xa.

“Kêu la cái gì, làm tớ sợ muốn chết.” Cô nhóc bắt mẫn vỗ vỗ ngực.

“Xuống dưới ngay cho tớ, có nghe hay không?!” Ngữ khí nghiêm khắc dị thường, Nhất Nhất trong lòng có chút nhút nhát, lại không muốn ở trước mặt Diệp Phong đánh mất mặt mũi, cứng rắn chống đối nói: “Cậu bảo tớ xuống dưới tớ liền xuống hả ? Có bản lĩnh cậu lên đây.”

Cẩn Ngôn hung hăng cắn môi, vừa tiến lên một bước, tay áo bị con nhóc em kéo lấy. “Anh Cẩn Ngôn đừng đi lên, mặt trên có thủy tinh vỡ, sẽ đâm vào tay, rất đau a.”

“Không có việc gì, anh không đi.” Hấn vỗ vỗ cô nhóc nhỏ giọng an ủi, ngẩng ngẩng đầu lên lớn tiếng kêu, “Đinh Nhất Nhất cậu xuống dưới đi, tớ biết cậu lợi hại, cậu là nữ vương, đủ chưa!”

Đó cứ nói vậy đi có phải là xong không, Nhất Nhất ngửa đầu đối diện bầu trời cười ha ha ba tiếng, chuẩn bị đứng lên leo xuống. Không ngờ đến bên cạnh thủy tinh nhiều, biên độ động tác nếu mạnh sẽ gặp nguy hiểm bị mảnh thủy tinh đâm ngay, nỗ lực vài lần đều không thể đem chân nâng nhấc lên. Nếu không cứ như vậy trực tiếp nghiêng mình lăn xuống? Rất mất mặt !

Lập tức bỏ đi ý niệm này. Phía dưới đám bạn đều ngẩng đầu xem, cô nhóc bắt đầu sốt ruột, dùng sức mạnh hơn, chỉ nghe thấy “Xuy” một tiếng, cái quần mới mua vài ngày bị rách vài đường chỉ.

“Nắm lấy tớ!” Gia Vũ đi cà nhắc vươn một bàn tay về phía cô nhóc. Nhất Nhất cong lưng xuống, vói không tới. Tiếp tục cong xuống nữa, thân mình đều sắp nằm lên trên đám vỡ thủy tinh rồi, vẫn là vói không tới. Cô nhóc rốt cục bỏ cuộc, quyết miệng nhỏ giọng than thở: “Tớ không xuống được. . . . .”

“A?” Gia Vũ cuống quýt loáy hoáy loanh quanh, hoàn toàn đã quên có thể kêu người lớn tới hỗ trợ.

“Đinh Nhất Nhất cậu là heo!”

Ai mắng ? Ánh mắt chuyển hướng quét qua nơi thanh âm phát ra, không có người lên tiếng, ngay cả người bị mắng thành heo cũng há hốc miệng quên phản bác.

Khi nào thì nghe được học sinh ưu tú mắng người? Rất làm cho người ta ngạc nhiên a. “Cậu là đồ heo, ngu ngốc! Đứng ở chỗ đó đừng nhúc nhích, tớ leo lên!” Cẩn Ngôn một bên mắng một bên nhảy lên tường rào. Mảnh vỡ thủy tinh chặn đường đi, thử vài lần đều không đi qua được, hấn hướng về phía phía dưới kêu “Lấy cho tớ khối tảng đá lớn đến!”

Gia Vũ chạy nhanh tìm nửa viên gạch đỏ ném lên. Cẩn Ngôn giơ khối gạch lên bắt đầu đập thủy tinh. May mắn hấn cách Nhất Nhất không xa, sau một hồi liên đập bằng được một đoạn trên tường, mồ hôi đầy đầu, da dầy ý bảo cô nhóc đi lại đây.

Cô nhóc như con sâu di chuyển đi qua phía Cẩn Ngôn, hình như bị dọa, ngồi không dám nhảy. “Đừng sợ, cậu nhảy đi, tớ ở chỗ này, không có việc gì đâu.”

Cẩn Ngôn nhảy xuống giơ hai tay lên.

“Nhảy đi.” Gia Vũ cũng học bộ dáng của hấn giơ hai cánh tay nâng lên.

“Ai sợ? Tớ mới không sợ! Các cậu tránh ra chỗ khác, đừng cản đường tớ.” Nhất Nhất cả cuống chết đến đít vẫn còn cay, nhấc chân trái lại di chuyển đến chân phải, chẳng ngờ quá khẩn trương, “A” một tiếng ngửa mặt cảm xuống. Chim nhỏ cũng bay như vậy. . . . . Trời xanh thực xanh, mây thực trắng ~~~~ “Bùm!” Cô nhóc đậu ở trên cái gì đó êm êm

“Thế nào rồi?”

“Không có việc gì chứ?”

“Ô ô, a ô ô. . . . .” Tiếng kêu tiếng khóc đồng thời vang lên, Nhất Nhất nháy mắt mấy cái chậm rãi hít thở. Khóc cái gì nha, con nhóc em thật nhát gan, lại không bị thương, khóc lớn tiếng như vậy!

Thân mình uốn éo, cảm giác phía dưới mềm mại, thì ra là có người nằm trên mặt đất làm đệm thịt. “Anh Cẩn Ngôn, anh có sao không ? . . . . .” Con nhóc em khóc nức lên.

A?! Nhất Nhất giống như bị đốt lửa ở mông bắn ra xa, không biết chuyện gì đã xảy ra. Sau một lúc lâu tắm đệm thịt mới ho khụ một tiếng. Gia Vũ đỡ hẳn đứng lên. “A, tay cậu chảy máu rồi!”

Cần Ngôn mở tay trái ra, lòng bàn tay bị rạch một vết thương, máu me nhầy nhụa. Con nhóc em thấy bị chảy máu oa oa khóc lớn hơn, hẳn luồng cuống tay chân, lau nước mắt cho cô nhóc, dỗ nửa ngày mới ngừng tiếng khóc.

“Chúng ta về nhà.” Dẫn cô nhóc đi vài bước, nhìn thấy cả đám bộ dáng ngây ngốc, lại quay đầu dẫn dò, “Đừng nói ra ngoài, chỉ bị thủy tinh cửa một chút thôi, không có việc gì. Đi về đi.”

“Ai. . . . .” Nhất Nhất thấy lượng không khí có chút không đủ, nín chặt quả cầu lông phía trên cổ áo da lông, “Việc này cảm mạch leo với mẹ tớ, biết không hả?”

“Biết.” Gia Vũ cùng Diệp Phong nhẹ nhàng thở ra. May mắn không té bị thương. Xác định mạng nhỏ được bảo vệ rồi, quay tròn con mắt liếc về phía ân nhân cứu mạng.

“Cậu đau không?”

“Đau.” Cần Ngôn ăn ngay nói thật.

“Thôi thôi sẽ không đau.” Miệng vết thương thoát nhìn rất dọa người, Nhất Nhất cầm tay hẳn nhẹ nhàng thổi. Nhìn thấy khoe miệng hẳn nhếch lên, nhin không được hừ một tiếng,

“Cậu giả bộ đi.”

Khoe miệng Cần Ngôn lại nhếch lên vài phần: “Hiện tại không đau.”

“Hừ ~~ tớ cảnh cáo cậu, cậu cũng không được mách mẹ tớ.”

“Cậu hứa với tớ về sau không được đi tường.”

“Không cần cậu lo.”

“Cậu còn dám đi hả?” Khoe miệng lập tức cụp xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn như bị buộc căng.

“Ai cần cậu lo. Dù sao cũng không cho phép cậu đi mách.”

“Cậu còn dám lại đi tường!”

Hắc, lại còn bắt đầu quản lí cô nhóc? “Đi thì làm sao? Cậu không xen vào được!” Mười phần uy lực của quả đấm quơ quơ, mu bàn tay hướng đến cái mũi phía dưới đảo qua, không thêm quan tâm lôi kéo Gia Vũ chạy đi.

Buổi tối tị nạn ở nhà hàng xóm, hai đứa nhóc đang đánh nhau tranh giành nhau cuốn truyện con nít, Đình mẹ hùng hổ xông tới tóm lấy con gái ra ngoài hành lang, không nói hai lời rút ra một ngọn trúc ở cây chổi lớn đặt tại hành lang, quát ập xuống một cái. Trịnh mẹ hoang mang rối loạn đi theo ra: “Có cái gì từ từ nói đánh đứa nhỏ như vậy không được, sẽ làm bị thương nó!”

“Không có đầu óc, bị ba nó chiều hư rồi!” Đình mẹ một bên đánh một bên mắng, “Nói bao nhiêu lần không cho đi tường vây chỗ kia chơi, nó lại không nghe. . . . . Không nghe đúng không, kêu người đi treo tường hả, người giỏi đi tiếp đi đi đi!”

“A! Gia Vũ cậu mật báo!” Nhất Nhất đau đến chạy loạn khắp hành lang, “Là cậu nói với mẹ tớ. . . . . A! A!”

“Tớ không. . . . .” Gia Vũ run run rẩy rẩy nói còn chưa dứt lời, Trịnh mẹ tát một cái vào mông. “Con cùng Nhất Nhất đi leo tường ?! Tên xấu xa dám dẫn theo Nhất Nhất đi tường vây, ta đánh gãy chân người!”

“Oa! Ô ô. . . . . Mẹ con không đi, là Nhất Nhất đi, cậu ấy nói muốn làm nữ vương. . . . . Ô ô ô. . . . .”

“Đình Nhất Nhất người muốn chọc giận chết mẹ người sao!” Đình mẹ xuống tay ác hơn.

“Tên xấu xa này người không biết kéo Nhất Nhất xuống sao hả!” Trịnh mẹ cũng xuống tay rất ác. Bùm bùm lớp lớp thanh âm bàn tay quất vào mông, tiếng kêu khóc, tiếng mắng, toàn bộ lâu ba gà bay chó sủa, âm ỉ tới bà nội Hoàng ở lầu một đang bó chân cũng phải đi lên xem náo nhiệt. Vừa nhìn, thấy không xong rồi, Nhất Nhất bị mẹ cô nhóc cời áo bông quần bông ra đánh oa oa kêu, bà vội chạy nhanh tiến lên giành lấy ngọn trúc trên tay Đình mẹ.

“A... nha, trẻ con không hiểu chuyện dạy từ từ, nói đạo lý với nó a, !”

“Bà bà đừng luôn ngăn cản bênh thứ tiểu quỷ này, thứ này không đánh không nên thân!”

“Ai nha thôi đi thôi đi, Nhất Nhất mau nhận sai với mẹ a. Ai nha đừng đánh nữa, Nhất Nhất vẫn còn là đứa nhỏ a. . . . .”

“Đánh chết luôn đi! Thứ hỗn trưởng này từ sáng tới tối suốt ngày nghịch ngợm, gặp rắc rối, ba nó không ở nhà quản không nổi, cháu cũng quản không

xong!” Đình mẹ tức giận đến môi run run, trong mắt trời lènh bành những giọt lệ.

“Đánh chết so với ngã chết còn tốt hơn. . . . .”

“Thôi thôi, đều là trẻ con thôi.” Vài bà mẹ cùng tầng lầu cũng đến khuyên giải, cuối cùng cũng đem Đình mẹ khuyên đi vào trong phòng.

Lưu lại trên hành lang hai đứa nhóc hai mắt đăm lệ nhìn nhau, nghẹn cứng không nói ra lời.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trúc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Trốn đi

Lần này Nhất Nhất bị đánh thảm, trên đùi bị đánh lưu lại mấy cái vết xanh, vừa chạm vào liền đau. Ở trong chấn liệt cả một ngày, càng nghĩ càng tức, cả nhắc cả nhắc tim hồi tột. Con nhóc em lắc đầu giống ngư trông bởi : “Không phải em nói, chị Nhất Nhất không cho em nói, em không nói.”

Diệp Phong chống nạnh cười ha ha, cuối cùng khinh thường ngoảnh lại bĩu môi: “Tớ là cái loại mách lẻo người khác sao?”

Không phải hấn, đến cùng là ai? Con mắt vòng vo vài vòng, cô nhóc nhớ tới một người. “Là tớ nói cho mẹ cậu.” Cẩn Ngôn mặt cũng một chút cũng không đỏ.

“Cậu mách lẻo! Cậu mách mẹ tớ!” Cô nhóc hận không thể bỏ nhào qua cắn hấn.

“Tớ đã nói không được mách mẹ tớ, cậu cái tên chủ nghĩa đế quốc Mỹ này, đồ tiểu Nhật Bản, kẻ hai mặt!”

“Tớ cũng nói với cậu, không cho cậu lại đi tường, cậu không nghe.”

“Liên quan gì tới cậu!”

“Nếu lần sau cậu lại đi, ngã xuống phải làm sao bây giờ? Lần trước còn may tớ thấy, lần sau ai cứu cậu.”

“Bị ngã cũng không cần cậu quan tâm” Cẩn Ngôn gục đầu xuống nửa ngày cũng không hé răng.

“Mẹ cậu đánh cậu nặng không? Đau không?”

Không đề cập tới thì thôi, nhắc tới chuyện bị đánh cô nhóc nổi trận lôi đình: “Nếu không tớ đánh cậu thử xem! Mẹ tớ lấy ngón trỏ trên chổi đánh tớ, hiện tại trên đùi còn có dấu!” cả nhắc đi qua, hung hăng đạp hấn hai cái. Hấn đau đến nổi hít vào một hơi, không dịch chuyển chân được.

“Bây giờ còn đau không, tớ nhìn xem được không?”

“Nhìn cái gì mà nhìn, không cho cậu xem!”

“Vậy. . . . . Nếu không cậu đánh tớ hai cái đi.” Đúng ý! Nhất Nhất gờ tay lên muốn giáng xuống, đột nhiên nhớ tới một quyền này giáng xuống chỉ sợ cái mông của mình lại nát bươm. Con mắt vòng vo chuyển, bắt lấy cánh tay hấn “A ồ” một tiếng cắn xuống.

Đáng tiếc mùa đông áo bông quá dày, trái một miếng phải một miếng cắn nửa ngày, dính nửa tay áo nước miếng cũng không nhìn thấy hấn nhú mà một chút. “Nếu không tớ lưu đến mùa hè lại cho cậu cắn.” Cẩn Ngôn cười.

Đây vẫn là người sao! Cô nhóc tức giận đến muốn nhắc chân đạp cho một cước.

“Đồ xấu xa!”

Buổi sáng ngày thứ ba Đình ba đi công tác trở về, mua cho vợ và con gái quà tặng, Nhất Nhất tâm tình tốt lên rất nhiều, dịch đến trước mặt ba làm nũng thuận tiện lên ăn mẹ hung ác.

“Đợi chút” Nghe xong một hồi, Đình ba đánh gãy việc cô nhóc lên án, “Con đi tường ? Đi chỗ nào?”

“Ách. . . . .” Nguy rồi, nói lỡ miệng! Chạy nhanh. “Con tìm Gia Vũ làm bài tập.” Vừa sờ vào cửa đã bị bắt trở về, Đình ba vừa đem cô nhóc đặt trên đầu gối, liền gờ lên bàn tay to phát cho cô nhóc mấy cái vào mông.

Bị mẹ lấy sợ trúc đánh còn chưa rút nước mắt, nhưng lần tiếp theo này Nhất Nhất nhịn không được, nước mắt rơi xuống xoạch xoạch trên đất: “Ba trở

về liền đánh con, ba xấu lắm!”

“Còn cái bú róng, bình thường quá chiều con rồi !”

Phách phách phách, lại là đánh xuống. Vì sao cô nhóc vừa bị ăn đòn xong lại bị tiếp? Vì sao? Nhất Nhất oa oa khóc hơn một giờ, khóc đủ nằm trên giường xem sách của Gia Vũ, xem không nhập tâm. Nhắc lên con rồi gõ trúc bình thường thích nhất lên chơi một hồi, cũng không có hứng. Đành cùng con rồi gõ trúc tâm sự: “Ba không thích tở, ba trước kia không đánh tở.”

Rồi gõ đồng tình nhìn cô nhóc không nói chuyện. “Mẹ cũng không thích tở, đánh tở đánh hung hăng như vậy, rất đau.” Rồi gõ ánh mắt bi thiết. “Còn có Thượng Quan Cẩn Ngôn kia, hấn mách lẻo! Khuôn mặt đẹp trai có ích lợi gì, học tập thành tích tốt như vậy có ích lợi gì, cùng Chu Đình giống nhau đều thích mách lẻo, tở chán ghét hấn.”

Ngón tay vừa động, rồi gõ gật gật đầu. “Tở chỉ có cậu. . . . .” Nước mắt bỗng chốc ào ào chảy, “Bọn họ cũng không thích tở, chúng ta đi thôi, đi Bắc Kinh thế nào. Có đi hay không? Cậu không lắc đầu chính là đáp ứng rồi.” Rồi gõ ngo ngắc xem cô nhóc, không lắc đầu. Đi Bắc Kinh đương nhiên phải đem theo đồ ăn, lộ trình rất xa.

Đem đồ trong túi sách lấy hết ra, nhét vào vài quả táo quả lê, lại tìm ra ô mai phần, bánh quả hồng, miếng khoai lang, đậu phộng, hạt dưa. . . . . Đứng rồi, còn có quyển sách Dương Gia Tường của Gia Vũ, ở trên đường có thể đọc.

Nhà cách vách mở cửa, lộ ra nửa cái đầu đang lộ ra miệng ngậm bánh khoai lang.

“Muốn ăn sao?” Nhất Nhất lắc đầu.

“Gia Vũ, tở phải đi.” Cô nhóc đáng thương mở miệng, “Cậu muốn hay không đi cùng tở?”

Hai người đều bị đánh, theo đạo lý hấn là làm bạn cùng nhau đi phiêu bạt. “Mẹ chiên khoai lang miếng, còn chưa ăn xong, cậu muốn ăn không?” Ý tứ chính là không cùng cô nhóc cùng đi mà? Cái tên nhóc chỉ biết ăn này! Nhất Nhất vừa tức giận vừa buồn bã, ánh mắt nhìn nửa ngày toát ra một câu: “Tở đi đây, tạm biệt.”

“Oh.” Cửa “rầm” một tiếng đóng lại. . . . . Có ý gì? Ô ô, ngay cả Gia Vũ cũng không cần cô nhóc ! Nước mắt rung rung đeo túi sách đi xuống lầu, dọc theo đường không gặp trở ngại, không có người hỏi cô nhóc muốn đi đâu, ngẫu nhiên có người quen sờ sờ đầu cô nhóc, cười cười bước đi. Thật sự không có người quan tâm cô nhóc. . . . . Lúc nước mắt vừa muốn rớt xuống, túi sách bị người từ phía sau giữ chặt. “Cậu đi đâu?”

Cuối cùng có người quan tâm cô nhóc. . . . . Hít hít mũi quay đầu sau xem, con tức lại vọt lên cao xông lên quá đỉnh đầu. “Tở muốn đi Bắc Kinh!”

Cẩn Ngôn sừng sốt một chút. “Bắc Kinh? Cậu đi một mình sao?”

“Ai cần cậu lo!”

“Vậy. . . . . Trên người cậu có tiền không?”

“Tiền?”

“Đi Bắc Kinh phải mua vé tàu.” Nhất Nhất vội vàng móc ở trong túi ra, móc ra một tờ tiền nhàu nát 5 hào và hai tờ 1 hào, còn có 1 cắc 1 xu.

“Chỉ có chỗ này thôi?” Cẩn Ngôn mở miệng lớn dần, “Đi Bắc Kinh tốn mấy trăm, chút tiền này của cậu đem đi mà mua bột ô mai.” Nghĩ một chút lại đe dọa nói, “Còn nữa nha, trên xe lửa có cường đạo, sẽ đem cậu bán đi nông thôn nuôi heo.”

“Cậu mới đem cho heo ăn!” Nhất Nhất hét lớn với hấn, quyết tâm đi Bắc Kinh bắt đầu dao động. Vé xe sẽ vài trăm tệ, cô nhóc móc đầu nhiều như vậy tiền nha. Lại nói nếu thật sự có cường đạo, cô nhóc khẳng định đánh không thắng người lớn, đem làm thức ăn nuôi heo không thú vị a, trong chuồng heo thối hoắc .

“Cái này cho cậu hết.” Một đồng sáng long lanh gì đó bung đến trước mặt. Sôcôla!!! Lăn trước kêu ba mua, không nở mua, lấy kẹo cây thay thế. . . . . Kẹo cây sao có thể so được với Sôcôla. Hai mắt cô nhóc sáng lên, ngẩng lại rất có cốt khí đem đầu xoay qua hướng khác. “Không ăn!”

“Thật sự không ăn? Tở cho nhóc em ăn.”

“Cho nhóc em ăn đi, không cần!” Cẩn Ngôn quả thực xoay người đi trở về. Ngồi xe lửa đi Bắc Kinh. . . . . Hai bước, ba bước. . . . . Đi Bắc Kinh. . . . . năm bước, sáu bước. . . . . Bắc Kinh. . . . . tám bước. Nhất Nhất bắt đầu phát hiện bản thân đang đếm bước chân của hấn, trong lòng giống như có con mèo cào, khó chịu muốn chết được.

Bước thứ mười “Ài, Thượng Quan Cẩn Ngôn, cậu lần trước mách lẻo, tở còn chưa tìm cậu tính sổ đâu đó.” Hấn quay người lại, chân này giương cao lên. “Tở lấy cái này để xin lỗi cậu.”

“Tở tha thứ cho cậu!” Cô nhóc cướp trả lời, hai mắt nhìn chăm chăm vào cái túi đang phình ra kia. Cẩn Ngôn cười híp mắt, đi qua đem sôcôla toàn đồ vào túi áo cô nhóc, lại vỗ vỗ vào túi bên trái của mình. “Bên này còn có kẹo sữa và kẹo trái cây, túi trong quần cũng có.”

Nhất Nhất ngăn người, mới đưa tay móc kẹo. Phát tài, phát tài rồi~~~ thật nhiều, thật nhiều kẹo, mỗi ngày ăn 3 cái, ăn hết chỗ này mất bao nhiêu ngày

a, Gia Vũ, con nhóc em bọn họ đều không có, ha ha ha ~~~

“Còn đau không?”

“Không đau, tớ lại đi tường lần nữa. . . . .” Bị đánh một hồi lại có nhiều kẹo như vậy, đáng !

Cần Ngôn cup mặt. “Cậu còn dám đi, lần trước đánh cậu thật sự không đau?”

“ . . . . . Đau!” liếc hần một cái xem thường.

“Về nhà sớm một chút đi, bên ngoài lạnh lẽo.”

“Vậy tớ trở về nhé ~~~” món ăn ngon đầy ắp trong túi, Nhất Nhất vui mừng phấn khởi đi về nhà, hoàn toàn quên sạch kế hoạch nửa tiếng trước muốn bỏ nhà ra đi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trúc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Môn tự nhiên 39 điểm

Thời gian vèo vèo trôi qua, cô nhóc con đã biết khôn hơn không gây ra đại họa nữa, nhưng mỗi ngày cô nhóc đều gây ra không ít tiểu tai họa. Đập vỡ kính thủy tinh nê, bắt sâu bỏ vào trong hộp bút của bạn học nữ khiến họ sợ khóc thét lên, thỉnh thoảng còn trốn học đi đào bùn bắt cá chạch . . . . . Cũng may thành tích học tập cũng không quá tệ. Sau khi bị đánh thì thành tích vượt lên trước top 10. Gia Vũ y như cũ xếp ngược từ dưới lên, mỗi khi kỳ thi giữa kỳ và cuối kỳ kết thúc, trong tòa nhà dành cho công nhân viên chức luôn nghe được tiếng gào khóc thảm thiết.

Kỳ thi giữa kỳ của kỳ hai lớp 4 đã thi xong, Nhất Nhất ngồi trong phòng học ngẩn ngơ. Trên bàn học đang bày ra bài thi của môn Tự nhiên, phía trên bài kiểm tra có con số đỏ chói 39 điểm. 39 điểm ~~~ “Cậu còn tốt chán, Toán học chín mươi chín, Ngữ văn chín mươi lăm, tớ thi hỏng hết rồi!” Gia Vũ về mặt như đưa đám.

“Ai ~~~ trước kia còn được hơn tám mươi điểm, sau này hơn sáu mươi, tiếp sau nữa là thi rớt, trượt dốc thê thảm a. . . . .” Cô nhóc nhìn chằm chằm bài thi hận không thể trong đáy mắt có thể phun ra lửa đốt cháy bài thi đó.

Từ lúc ba năm trước cô giáo Dương bị cô nhóc làm tức đến phát khóc, thì trên lớp cô đặc biệt chú ý đến tiểu quỷ hay chọc phá này, luôn nêu ra câu hỏi để cô nhóc trả lời, trả lời không được liền mách với cô giáo chủ nhiệm. Vì thế Nhất Nhất luôn ở trong tình trạng bị đàn áp và đấu tranh chống đàn áp, đối với môn học Tự nhiên này dần dần mất đi hứng thú. Cho nên thi không tốt không thể trách cô nhóc a!

“Trẻ như vậy không đi về nhà còn ở đây làm gì thế, trong phòng học cũng về hết rồi.” Tổng Chí đang đứng ở cửa thò đầu vô ngó.

Gia Vũ nước mắt lưng tròng nhìn đến cửa. “Thi rớt rồi ~~~”

“Xì, tớ cứ tưởng chuyện gì lớn lao.” Tổng Chí mới vừa bước vào nhìn phiếu điểm của hai người, cười phớt một tiếng : “Đình Nhị a, về nhà lại bị mẹ cho ăn món măng tre xào thịt rồi.”

“Không được gọi biệt hiệu của tớ!” Nhất Nhất trừng hần. “Cậu thi tốt lắm đấy?” Hần vốn cùng Cần Ngôn học cùng cấp, thành tích quá kém bị thụt lớp, bắt quá xem tình hình này, còn có khả năng lại bị thụt tiếp nữa.

“Không phải chỉ là thi không đậu thôi sao, có cái gì khó, qua đây tớ nói cho nghe.” Hần lấy bút chì xoẹt hai cái trên bảng điểm của Gia Vũ. “Nhìn xem, 5 có thể đổi thành 8, Đình Nhị số 3 càng dễ sửa a.”

“Sửa điểm?” Gia Vũ hít hơi.

“Không sửa thì cứ chờ bị đánh đi.”

“Cậu sửa lại chưa?” Nhất Nhất trừng mắt nhìn Tổng Chí.

“Ai ~~~ sửa hay không đều giống nhau, ba tớ từ trước đến nay đều không tin tớ có thể thi đậu.”

“Sửa đi. . . . .” Gia Vũ run run rẩy rẩy cầm lấy bút, “Tớ sửa lại, cậu cầm được nói với mẹ tớ đó.” Hần quét quét vài đường sửa lại điểm và bảng thành tích xong, ôm cặp sách đi khỏi phòng học, đến cửa lại quay đầu liếc mắt một cái, về mặt giống như bước lên pháp trường.

Nhất Nhất bỗng nhiên rùng mình một cái. Sửa. . . . . Không thể sửa. . . . . Không sửa về nhà chắc chắn bị đánh. . . . . Vẫn phải sửa. Trước lấy bút

Trên bàn bày la liệt rất nhiều đồ ăn, kẹo, đậu phộng, hạt dưa, táo, lê, quy cách chiều dài khách quý Trung Nam Hải. Đình mẹ còn bung ra hột hạnh đào đập ra mời khách ăn, khiến Nhất Nhất cắn răng buồn bực. Hạch đào a, mỗi ngày chỉ cho cô nhóc ăn hai quả a! Vênh tai nghe hai người đối thoại, may mắn, đề tài của họ quay chung quanh thành tích học tập của học sinh ưu tú kia, không nhắc đến cô nhóc.

“Dì Lý, nghe nói Nhất Nhất lần này thi cũng không tệ lắm?” Cẩn Ngôn vừa chuyển đề tài câu chuyện.

“ôi chà, so với con còn kém xa, miễn cưỡng tạm cho qua. Bất quá lần này môn Tự nhiên thi cũng khá, được hơn 80 điểm, kỳ trước còn không đủ điểm, xem ra đã biết tự túc cố gắng học tập.” Cẩn Ngôn cười cười không nói, cặp mắt to liếc đến bên cạnh vị kia đang giả bộ xem tivi, cô nhóc đã rất nhanh vùi đầu tiến vào trong sofa .

Trong phòng bếp truyền đến thanh âm “tu tu”. “Ai nha, đã quên còn đang nấu nước.” Đinh mẹ vỗ đùi đứng dậy đi vào phòng bếp.

Nhất Nhất lập tức mắt lộ ra hung quang, nhìn chằm chằm bóng lưng mẹ, thấp giọng cảnh cáo: “Cậu tới nhà tớ làm gì chứ? Cấm mạch mẹ tớ.”

“VẬY cậu tự mình nói cho Dì biết đi.”

“Tớ không nói.”

“Đừng nói dối.”

“Tớ không nói, cậu định làm gì tớ hả?” Cẩn Ngôn cúi đầu không hé môi. Dễ dàng bị khuất phục vậy hay sao? Cô nhóc âm thầm cảm thấy sự tình không ổn. Đinh mẹ đổ xong nước nóng vào bình thủy bước ra, Cẩn Ngôn đứng dậy lễ phép cáo từ, Nhất Nhất tránh ở phía sau mẹ len lén thở dốc, hận không thể xông lên đập một cước, đập tên khách kia văng xuống dưới lầu.

“Có rảnh thì cháu lại đến chơi.”

“Cám ơn Dì Lý ạ.” Hắn bám vào khung cửa quay đầu mỉm cười, “Nhất Nhất, cậu suy nghĩ xong chưa?”

“Uhm, cám ơn cậu đưa sách cho tớ, Cẩn Ngôn cậu thật tốt a.” Cô nhóc dùng sức túm lấy hắn lôi xoành xoạch ra hương cầu thang bên kia bước.

“Oh, trời tối quá hén, muốn tớ đưa cậu về hay không. . . . .” Hắn dùng bước đi quay trở lại, từ trong túi lấy ra một tờ giấy gấp gọn gàng đưa cho mẹ Nhất Nhất.

“Dì Lí, con quên mất bài thi của Nhất Nhất còn ở chỗ con.”

Tiêu rồi. Trước mặt cô nhóc bỗng tối sầm.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trúc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Kể hai mặt đúng là âm hồn bất tán

“Đinh Nhất Nhất con giòi lắm!”

Khuôn mặt Đinh mẹ lập tức biến thành dữ tợn, cuộn tròn lại bài kiểm tra run rẩy rít gào, “Biết nói dối, lại học được cách sửa điểm thành tích !”

Bà ném bài kiểm tra xuống, thuận tay lấy chổi trúc để trên cầu thang quát xuống. Nhất Nhất vội vàng nhảy chồm chồm tránh đòn, Đinh mẹ càng tức giận, tay trái giữ lấy con gái, tay phải rút ngọn trúc trong cái chổi ra không suy nghĩ đánh xuống. Lúc này mới đầu tháng mười một, mặc quần áo cũng không nhiều, ngọn trúc đó quát trên tay trên đùi như những ngọn bèn lửa.

Đau chết mất!! Cô nhóc chịu đựng đau, âm thầm mắng: Bác Triệu ơi là Bác Triệu, chổi nhà bác sao không để trong nhà lại để trên hành lang làm gì cơ chứ? Để suốt mấy năm nay a, lần trước lấy chổi đánh cũng là chổi nhà bác a. Ngày mai nhất định phải đem cái chổi này ném đi ~~~ nhà cách vách mở cửa, Trịnh mẹ hoang mang rối loạn lao tới can ngăn, đi theo sau là Gia Vũ, con mắt đang nhón nha nhón nhác.

“Cứu mạng a ~~~ Gia Vũ!”

Gia Vũ không chịu cứu mệnh cô nhóc, chỉ liếc một cái liền vội vàng đóng cửa, chỉ vù trên khung cửa lộ ra nửa cái đầu kêu lên: “Mẹ mau vào nhà đi, mẹ còn đang xào nấu mà, sắp cháy rồi.”

Cái tên lòng lang dạ sói này, chết cũng phải kéo tên đó xuống cùng! Nhất Nhất the thé kêu to: “Dì Trương ~~~ phiếu điểm của Gia Vũ, người xem cẩn thận một chút nha. . . . .”

Hôm sau Nhất Nhất vác cặp sách cả nhấc cả nhấc đi đến trường, ở dưới lầu đứng mặt một tên cũng cả nhấc cả nhấc là bạn học - Gia Vũ, hai người tròn mắt không thèm nhìn nhau , “Hừ” Một tiếng mỗi người đi một ngã. Cả ngày cũng không nói chuyện với nhau, khinh bỉ nhìn nhau bằng nửa con mắt, ánh mắt ác độc giống như loài sói đã bị bỏ đói suốt ba tháng bán tóe lửa, dọa Hạ Mông sợ hết hồn, dùng sách giáo khoa che mặt, không dám nhìn hai

bên. Tan học, sau khi đợi bạn học đã đi hết rồi, hai đứa ném cặp sách xuống xông lên đánh nhau một trận, cuối cùng mỗi người bị ăn ba quả đấm thì kết thúc chiến tranh.

“Cậu không thể trách tớ, ai kêu cậu không giúp tớ.” Nhất Nhất không cảm thấy chính mình làm sai rồi.

“Vậy cậu cũng không thể khai tớ ra.”

“Đều do Thượng Quan Cẩn Ngôn, đồ chủ nghĩa đế quốc Mỹ, đồ tiểu Nhật Bản, kẻ hai mặt! Nếu không phải hắn không có việc gì, rảnh quá chạy qua phòng học của chúng ta, thì sẽ không thấy tớ sửa điểm, tớ không sửa điểm thành tích sẽ không bị đánh, tớ không bị đánh sẽ không nói ra chuyện của cậu.” “Cậu không sửa điểm cũng sẽ bị đánh a.”

Gia Vũ vuốt mông tròn trắng mắt. “Cậu cũng vậy thôi!”

Nhất Nhất không cam lòng yếu thế, đáp lại hắn bằng ánh mắt xem thường. Nói chuyện không hợp, lại lần nữa xông vào nhau đánh đấm, cuối cùng mắt Gia Vũ ngập rạ nước mắt chạy về nhà. Nhất Nhất đi theo phía sau hắn liếc mắt xem thường, hướng phía cổng trường đi, ánh mắt nhìn đến Thượng Quan Cẩn Ngôn cùng Chu Đình đang đứng ở bên bồn hoa nói chuyện, lập tức hai long nảo* nhìn xoáy tới phía họ, khiến cho Chu Đình thấy quái lạ, thờ phì phì tức giận xoay người bước đi.

*Mỗi lần Thất Thất tròn trắng mắt nhìn Cẩn Ngôn, mắt cô bé nhìn như viên long nảo màu trắng, (hay dùng để trong tù đồ để tránh gián, bọ....)

“Bị đánh rồi đúng không, còn dám sửa điểm thành tích nữa không?” Cẩn Ngôn chấp tay sau lưng rất giống thầy giáo. Nhất Nhất hận đến nỗi muốn bóp nát quả đấm trong tay. “Cậu chính là đồ mách lẻo!”

“Làm người phải thành thật, cái này không quan hệ đến mách lẻo hay không mách lẻo.”

Không lời nào để nói, vẫn là dùng vũ lực giải quyết đi. Nhảy bật qua giẫm lên chân hắn, hắn đứng bất động để cô nhóc giẫm, lòng mày nhũn thật chặt, cắn môi nhẹ nhàng hít vào. Không đau sao?! Chán ghét nhất là cái bộ dáng nén giận này của hắn! Mỗi lần đều như vậy, cặp mắt to tội nghiệp chớp chớp, làm hại cô nhóc muốn giẫm hắn thêm vài cái đều không nhẫn tâm.

“Giẫm đủ chưa?”

“..... Đủ rồi đủ rồi!”

“Về sau không được lại sửa đổi thành tích, tớ sẽ đến chỗ thầy giáo kiểm tra.” Cẩn Ngôn mím môi bỏ đi.

“Cậu không phải là người. .... Cậu là kẻ hai mặt. ....” Nhất Nhất ném cặp sách, nhìn theo bóng lưng hắn giờ tay múa chân đấm đá túi bụi.

“Thượng Quan Cẩn Ngôn, tớ với cậu thì không đội trời chung ~~~” Giữa hai người đơn phương đi đến nông nổi thủy hỏa bất dung. Vì sao lại nói đơn phương, bởi vì chỉ cần Cẩn Ngôn xuất hiện, Nhất Nhất lập tức xem thường và bỏ đi; Mà Cẩn Ngôn căn bản giống như là không thèm để ý hai cái long nảo ác độc kia, theo thường lệ cười tùm tùm chào hỏi. Mọi người chung quanh nhìn thấy, nhất trí khiển trách Đình Nhất Nhất không biết lễ phép, không văn minh, điều này càng thêm phụ trợ cho phẩm đức cao thượng của học sinh ba tốt kia.

Đảo mắt một cái Cẩn Ngôn đã lên cấp hai, Nhất Nhất rốt cục thờ phào nhẹ nhõm. Tiệc vui chóng tàn a, người không ở trường học nhưng thanh danh còn tồn tại, mỗi khi cô nhóc cùng Gia Vũ vào phiếu điểm về nhà, mặc kệ là thi tốt hay không, luôn bị nghe hai bà mẹ ca cẩm thờ dài: “Khi đó Cẩn Ngôn môn nào môn lấy đều 100 điểm a. ....”

Cô nhóc sâu sắc cảm nhận được hàm nghĩa của câu thành ngữ bốn chữ “Âm hồn bất tán” này. Trước cuộc thi tốt nghiệp cấp 1, hiệu trưởng chuyên môn tổ chức đại hội học sinh lớp sáu, kêu gọi các bạn học sinh viết một bài văn có liên quan đến tương lai của mình.

“Chính là viết về dự tính tương lai bản thân, tỷ như chuẩn bị thi trường nào, tương lai muốn thi vào đại học nào? Muốn trở thành người ra sao? Nếu các bạn có nghi vấn, có thể đi ra ngoài cổng trường xem bài văn mẫu dán trên cổng, là trước vài khóa có bạn học lưu lại, trong đó người viết xuất sắc nhất là bạn học Thượng Quan Cẩn Ngôn. ....”

Tan học về nhà, Nhất Nhất lôi kéo Gia Vũ cố ý đi đến trước bảng thông báo ở cổng trường học hỏi kinh nghiệm. Bài văn viết tốt nhất trong truyền thuyết kia cũng đơn giản chỉ là “Nỗ lực học tập, báo đáp tổ quốc, làm người có ích cho xã hội” Linh tinh mấy thứ đó chứ gì. “Này cũng coi như viết tốt nhất? một chút cũng không sát với cuộc sống thực tế.”

Cô nhóc thất vọng. “Cậu viết được sao.” Gia Vũ vẫn sùng bái vô cùng, lấy vở ra chép một đoạn ngắn. Cô nhóc không viết được? Quá coi thường người khác! Thầy giáo Ngữ văn nói, viết văn chính là đem tất cả những nội dung mình nhìn thấy, nghe được, nghĩ đến hoặc là những chuyện tự mình trải qua, dùng ngôn ngữ văn tự thích hợp biểu đạt ra.

Về đến nhà, năng lực sáng tác của Nhất Nhất phun trào, cơm chiều cũng không ăn, ngồi vào trước bàn học xoay xoay nét bút viết rằng: Tớ chuẩn bị thi năm Nhất Trung học cơ sở, đương nhiên, thành tích tớ ở trong lớp không được tính là tốt lắm, có lẽ thi đậu cũng có chút khó khăn. Thi không đậu cũng không quan hệ gì, tớ có thể tự nuôi sống bản thân, có thể làm cho mẹ bớt đi vất vả cơ cực. Nghe bạn học Lí Tiêu nói, cách trường học chúng ta không xa có một nhà xưởng thủ công mỹ nghệ, bạn ấy từng cùng mẹ bạn ấy làm việc ở nơi đó, chính là việc khâu chuỗi hạt, rất đơn giản thôi. Tớ nghĩ rằng, nếu tớ thật sự không thi được, tớ sẽ đi nơi đó làm việc, bạn học Lí Tiêu còn nói công nhân nơi đó rất thân thiện. ....

Viết xong bài văn đem đi nộp, vài ngày sau các bạn học đều biết chuyện Nhất Nhất muốn đi khâu chuỗi hạt, đến cả học sinh lớp dưới cũng biết, rất nhiều

lần đi lại trên đường đều có người hỏi: “Đình Nhị, khi nào thì đi xâu chuối hạt?” Nhất Nhất hết thấy đều đang tặng hai cái long não.

Sau này Đình mẹ cũng biết, thở hồng hộc véo lỗ tai con gái mắng: “Con lợi hại quá ha, tự mình có thể nuôi sống bản thân, mẹ thấy con là không muốn đi học đúng không hả! Đi, đi theo anh họ con bán kem que đi!”

Tình hình kinh tế của gia đình anh họ không tốt lắm, hàng năm nghỉ hè đều cùng bạn học bán kem que trên phố, vì thế Nhất Nhất bị bắt vác thùng xốp cực lớn rao bán kem que trên phố, vất vả lao động cực nhọc toàn bộ kỳ nghỉ hè, buôn bán lời được hai mươi ba đồng năm hào, cuối cùng toàn bộ nộp hết cho anh họ.

“Thế nào? Kiếm tiền không dễ dàng đúng không?” Đình mẹ tổng kết. “Cũng không tệ lắm, có kem que ăn ~~~” Nhất Nhất bị ánh nắng mặt trời đốt cháy thành người Châu Phi, làn da bị lộ ra ngoài đen nhem, nhếch miệng cười, liền cảm thấy hàm răng trắng chói mắt.

“..... Con cả đời cứ đi bán kem que đi!” Mặc dù cực kì không đồng ý thì lên trường trung học cơ sở dành cho cán bộ nhân viên trong tập đoàn, cũng biểu lộ rõ ràng quyết tâm của bản thân có thể tự kiếm tiền nuôi sống mình, Nhất Nhất vẫn cứ bị đánh kèm mắng, đá vào Danh Dương. Ngày đầu tiên khai giảng thì phát hiện một sự thật cực kì cảm phẫn, đó là chủ tịch hội học sinh là Thượng Quan Cẩn Ngôn.

Đương nhiên cũng có chuyện đáng cao hứng, lên trung học cơ sở, bạn học cùng lớp hồi tiểu học có hơn một nửa lại học cùng lớp, Gia Vũ, Hạ Mông, Minh Nguyệt đều có mặt, ngoài ra còn có một ngạc nhiên nữa, bạn học Tổng Chỉ Cương lại một lần nữa vinh dự bị lưu ban, trở thành thành viên của năm Nhất Trung học cơ sở lớp 3.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trúc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Đi tong...Món bánh táo chua

“Hạng mục thi đấu của Đại hội thể dục thể thao, các bạn đến chỗ tổ đăng ký nhé.” ủy viên hội thể dục cầm theo cuốn vở tuyên bố.

“Báo danh hết cho tới!” Nhất Nhất cấp bách la hét chạy tới, “Tớ các hạng mục đều chơi.”

“Xì, cậu cho rằng mình là Li Tiểu Song a.” Tổng Chỉ Cương ngửa mặt cười to. Nhất Nhất xé tờ giấy vòng lại thành một cuộn đập xuống, hấn vừa khéo ngậm miệng lại, giấy cuộn đó theo khoe miệng rớt xuống đất. A ~~~ thiếu một chút liền chui vô miệng. Cô nhóc luôn luôn ghi thù vụ tiểu học lớp 4 hấn hăm hại cô nhóc dạy cho cô nhóc sửa điểm thành tích, tìm cơ hội muốn trả món nợ này.

“Nhảy xa, nhảy cao, ném lao, chạy 400m, 800m, ném đẩy tạ tất cả đều báo danh cho tới!”

Xòe ngón tay đếm các hạng mục thi đấu. ủy viên thể dục tỏ vẻ hoài nghi: “Cậu được không đó?”

“Sao lại không được, cậu không biết Nhất Nhất hồi nhỏ có biệt hiệu là bát hàu” Gia Vũ không chút khách khí nói ra. “Leo cây, đánh nhau rất lợi hại, suốt ngày toàn thân lấm bùn.”

“Đó là. . .” Nhất Nhất cắn răng cười, kiên quyết không cho hấn cơ hội cười nhạo người khác, “Thì cậu yêu sạch sẽ, vừa đến mùa đông liền chảy hai dòng nước mũi, còn là màu xanh ~~~”

“Nôn. . . . .” Ngồi hàng trước Hạ Mông nước mắt mờ mờ ghê tởm muốn ói ra. Sau khi tan học hai người lại ở trên đường cọ sát nửa giờ. Gia Vũ luôn luôn gây teo không lớn thêm phân nào, khí lực cũng không lớn thêm, Nhất Nhất ấn hai cánh tay hấn ghì xuống đất ra sức đánh vài quyền. Về nhà khi tắm đụng tới bộ ngực, nhịn không được hít một hơi, nhẹ nhàng ấn hai cái, phát hiện bên trong cứng rắn giống như nhét cái gì bên trong vậy, vừa đau vừa trướng, khó chịu muốn chết. Trịnh Gia Vũ tên xấu xa này! Xuống tay ác độc như vậy, còn không biết xấu hổ, cư nhiên đánh nơi đó của mình tự máu. . . . . Liên tiếp vài ngày đều cảm thấy đau ngực, cô nhóc giận sôi gan, lại tìm cơ hội đem tên trướng thổi đó đánh cho vài trận.

Loáng thoáng cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy, buổi tối trước khi ngủ liền nhỏ giọng nói cùng mẹ. “Đến tuổi dậy thì, bộ ngực sẽ mọc lớn hơn! Còn trách Gia Vũ đánh.” Đình mẹ dờ khóc dờ cười.

“A? Vậy còn có thể tham gia đại hội thể dục thể thao không mẹ?”

“Tại sao không thể, chỉ cần cẩn thận một chút đừng chạm vào chỗ đó là được.” Làm con gái sao lại phải chịu nhiều tội như vậy! Nhất Nhất cắn cắn cái gối đầu hạ quyết tâm, kiếp sau kiên quyết không làm con gái nữa.

Keng Keng Keng! Trường trung học Danh Dương nghênh đón đại hội thể dục thể thao thu đông lần thứ 11. Học sinh nữ trong lớp tương đối yếu ớt, có tế bào vận động không có mấy người, cho nên hi vọng đều đặt ở trên người Nhất Nhất. Giống như theo như lời Gia Vũ nói, con bát hàu này ở trong đại viện từ nhỏ đánh nhau treo cây đều có tiếng, chuồn lên chuồn xuống đều dễ dàng, đập vỡ cửa kính nhà khác chuồn còn nhanh hơn thỏ, chưa từng bị bắt tại trận bao giờ.

Trung học cơ sở năm nhất toàn bộ lớp nhất trí tin tưởng, chỉ cần có Đình Nhất Nhất ra tay, giải thưởng dễ như trở bàn tay. Ngay lập tức sẽ tiến hành đấu loại 400 m nữ, Nhất Nhất ở bên cạnh đường băng giờ tay đuổi chân, tiến hành làm nóng thân thể trước khi chạy. Bạn học trên lớp có sở trường môn thể dục này truyền thụ kinh nghiệm cho cô nhóc : “Nghe được tiếng súng vang lên liền chạy nhanh, đừng ngây ngốc ra đó, chậm nửa giây cũng không được, chậm trễ cậu sẽ không đuổi kịp người khác.”

“Biết biết, không thể phát ngốc!”

“Lúc chạy đừng nhìn người bên cạnh, đừng phân tâm, hiểu chưa?”

“Hiểu rõ, hiểu rõ, không được phân tâm!”

“Nếu cậu lọt vào top 3 tớ sẽ dẫn cậu đi nhà bà ngoại tớ, kêu bà làm bánh táo chua cho cậu ăn.” Gia Vũ bỏ mọi câu Nhất Nhất.

“Một lời đã định, không được nuốt lời!” Hơn nửa năm chưa ăn qua bà ngoại hẳn làm món bánh kia, hương vị đó thật tuyệt a ~~~~ Nhất Nhất cảm giác nước miếng sắp chảy ra, vươn ngón tay út muốn cùng hẳn ngoác câu. Gia Vũ bấu môi đem đầu xoay hướng khác. Mấy tuổi rồi còn cái loại trò trẻ con đó!

Trọng tài thổi còi, hét lớn một tiếng: “Chuẩn bị ~~~~~” Vận động viên hạ mình ngồi xổm xuống làm ra tư thế xuất phát chạy. Vì món bánh táo chua, không thể phát ngốc, không thể phân tâm! Nhất Nhất dùng sức tự động viên mình, trong lòng đột nhiên bùng nổ như trống gỗ. . . . . Chán ghét! Giờ phút này khẩn trương cái gì, không phải là chạy vài bước thôi sao. Ánh mắt nhìn chăm chăm đến tay trọng tài giờ lên. . . . . Chạy! Đùi phải dùng sức đập về phía sau, giống như con ngựa hoang mất cương chạy như điên về phía trước, trong mắt chỉ có đường băng màu đen xám, gió bên tai cùng tiếng quát tháo vu vu vang lên. . . . .

Ý, không đúng nha, vừa rồi tiếng súng đã vang lên chưa? Nhất Nhất do dự nhìn lại, trọng tài cùng vận động viên còn đứng ở nguyên vị trí xuất phát, miệng đều há hốc.

A, đã cướp chạy rồi. Suy nghĩ liền bị gián đoạn, bước chân dưới chân liền không chú ý, chỗ mất cá chân trái đột nhiên truyền đến cảm giác đau đớn, Nhất Nhất còn chưa có phản ứng lại, bùm một tiếng liền gục ở trên đường chạy. “Đình Nhất Nhất! Đình Nhất Nhất!” Rất nhiều chiếc giày xuất hiện trong tầm mắt, đầu óc cô nhóc còn có chút không thanh tỉnh, giữ nguyên tư thế gục xuống không nhúc nhích. Bập môi, phì, cái gì cứng rắn như vậy, là hạt cát! Chờ thần trí dần dần khôi phục, ngẩng đầu mới phát hiện bên cạnh một vài gương mặt đang sốt ruột vây quanh.

“Cổ chân đau.” Xoay người ngồi dậy, nhíu mày chỉ chỉ chân trái mất cá chân. Hai cái khuỷu tay bị trầy da, đầu gối đau tê cứng lại, cách quần thể thao màu xanh hiện lên vết đỏ đỏ. Thầy giáo thể dục đem cô nhóc diu sang bên cạnh, cời giày tất ra sau đó xoa xoa chân cho cô nhóc, đau đến mức cô nhóc liên tục hừ hừ.

“Nhanh đến phòng y tế kiểm tra” lòng mảy thầy giáo sắp làm thẳng một đường.

“Vết thương đụng đến xương cốt rất phiền toái a.”

“A, không nghiêm trọng vậy chứ?” Gia Vũ cuống quýt rống lên đi tới ngồi xổm xuống, “Nhất Nhất cậu mau lên đây, tớ công cậu đi.”

“Cậu đợi lát nữa còn có 800m. . . . .” Hạ Mông nhỏ giọng nhắc nhở. Gia Vũ bực mình vỗ trán.

“Tớ đưa Nhất Nhất đi, hôm nay tớ không thi.” Đình đầu truyền đến thanh âm dễ nghe. Ai tự tiến cử mình đây? Nhất Nhất ngẩng mặt hướng lên trên xem, đầu tiên nhìn đến hai con mắt giống y như hai quả cầu thủy tinh đen bóng. Không phải chứ. . . . .

“Được, nhanh đi.” Trận đấu vẫn phải tiến hành, thầy giáo thể dục cũng không tiện rời khỏi đây. Cản Ngón vòng đến trước mặt Nhất Nhất ngồi xổm xuống, quay đầu nhìn cô nhóc: “Lên đi.”

Cô nhóc lúng túng trừng mắt nhìn lưng hẳn không muốn lên.

“Cậu lên đi!”

Ánh mắt đảo liên tục nhưng người vẫn bất động. Hạ Mông nóng nảy, đỡ người bị thương nằm sấp lên lưng Cản Ngón. “Nhanh chút, nếu chân què đánh nhau không nổi đâu.”

“Miệng quạ đen!” Nhất Nhất giận. Đến phòng y tế kiểm tra, mất cá chân chỉ bị thương nhẹ, nghi ngại vài ngày hết, nhưng cánh tay cùng vết trầy da trên đầu gối thì không nhẹ.

Miệng vết thương nhìn ghê người làm cho mấy nữ sinh không dám nhìn, Cản Ngón vội nói: “Các cậu đều về đi, đội cổ động viên không có ai, ai động viên tăng thêm sức mạnh cho các vận động viên a? Có tớ ở chỗ này là được rồi.”

Ngắm lại làm sạch miệng vết thương còn phải tốn chút thời gian, các bạn lục tục đi ra khỏi phòng y tế. Bác sĩ trong trường dùng miếng bông tẩm cồn giúp Nhất Nhất làm sạch vết thương, cô nhóc cắn răng lớn tiếng hét “Tớ là một con thanh long nhỏ. . .”.

“Đau thì khóc đi.” Cản Ngón nhăn mày lại. Hát rất khó nghe !

“Cậu thấy tớ đã khóc chưa. . . . . A a! Tớ có rất nhiều bí mật, chính là không nói cho. . . . . Ai! Cậu. . . . .”

“Đừng hát nữa, đứa nhỏ này.” Bác sĩ cũng nhủu mày.

Đội đến toàn bộ tẩy trừ sạch sẽ bằng bó xong xuôi, đã qua hơn nửa giờ, Nhất Nhất giờ hai tay hai chân lớn tiếng ồn ào: “Thế nào lại biến thành như vậy? Xác ướp a!”

“Ta hận không thể đem miệng cháu khâu lại.” Bác sĩ sớm bị giọng nói ma quỷ của cô nhóc làm cho đầu óc choáng váng. Loáng thoáng nghe được tiếng reo hò từ sân thể dục truyền đến, Nhất Nhất ngồi không yên, đứng lên lao ra bên ngoài chạy, bị bác sĩ ngăn lại.

“Mau công tớ đi!” Cô nhóc lông mày dựng thẳng rống lên với Cẩn Ngôn, “Ai công đến thì người đó công về!”

“Mau đi đi, ” bác sĩ đồng tình vỗ vỗ bả vai hần, “Nếu không đi thì mái nhà sẽ bị sập mất thôi.”

Trên đường Cẩn Ngôn liều chết tiến nhanh lên trước, Nhất Nhất bị xóc đầu choáng váng. “Cậu chậm một chút, chậm một chút được không. . . . . Tớ sắp ói ra đây!”

Còn có một nguyên nhân khó có thể mở miệng, hiện tại không có Hạ Mông ở bên cạnh đỡ, hần chạy như điên vậy, bộ ngực cô nhóc bị xóc luôn luôn áp trên lưng hần, đau bứt rứt a.

“Uhm” bước chân chậm lại. Vẫn là đau. Cô nhóc lấy tay chống lên trên lưng hần, tận lực tránh cho nửa người trên tiếp xúc cùng hần.

“Cậu đừng nhích tới nhích lui suốt thế, tớ công không được.”

Tớ không gọi cậu công tớ mà, là bản thân cậu tự dung chạy đến lớp tớ chứ, trong lòng Nhất Nhất nói thầm. Tư thế chống tay như vậy rất mệt, nhin không được lại xoay xoay tay.

“Đừng nhúc nhích, cậu không thể ngồi im à.”

Mỗi thôi mà, xoay hai cái thì làm sao chứ! Liên cổ ý nhúc nhích rồi đập vài cái.

“Đừng động đấy nữa!” Cẩn Ngôn dùng sức nâng thẳng lưng.

“A!” Cô nhóc thiếu chút nữa bị ngã về phía sau, vội vàng dùng tay ôm chặt cổ hần. Thật muốn chết mà, bộ ngực lại áp trên lưng hần ! Sớm biết như vậy hần là kêu Hạ Mông chờ cô nhóc.

“Lưng cong một chút được không? Tựa như hồi nhỏ cưỡi ngựa đánh giặc đó. Cậu chưa từng chơi qua hả?”

“Cậu cho là tớ không có thời thơ ấu hả.” Thanh âm nghe qua giống như có chút bất mãn, bất quá lưng hần thật sự là hơi cong xuống .

Nhất Nhất hai tay một lần nữa lại chống trên lưng hần, trong lòng vui sướng hài lòng, nhin thật lâu mới không thốt ra âm thanh “Xuy!”, hình dạng lỗ tai hần rất xinh đẹp, vừa trắng vừa mỏng giống như trong suốt vậy, cô nhóc đưa ra một tay vân vê tai hần.

“Cậu làm gì đó hả?” bước chân bị kiềm hãm lại.

“Hi hi, giống lỗ tai heo. . . . . Không đúng, lỗ tai heo không xinh đẹp như của cậu.” phía dưới làm ngựa cười cho cô nhóc, sau một lúc lâu cũng không hé môi. Cô nhóc tiếp tục vân vê lỗ tai, đỏ lên còn không dùng tay. “ ỉ, tớ miết là tai trái của cậu, sao tai bên phải cũng đỏ a!

Hai cái lỗ tai có dây thần kinh nối nhau sao?”

“Cậu đừng động đấy nữa được không?”

“Làm sao có thể không động đấy, trái tim luôn phải động, không động sẽ chết đó!”

“Tớ là nói cơ thể cậu, đừng lắc qua lắc lại nữa.”

“Căn bản là không phải là tớ đang động đấy, mà là cậu vận động nên kéo theo tớ cũng đang bị động theo cậu, vì cậu đang vận động cho nên tớ sao thể bất động?”

(*^^ đoạn này tớ dịch khó ghê, bé Nhất Nhất nhà ta chơi chữ “ động”- “动”, nhưng tiếng Việt của chúng ta không như vậy...hix hix)

“. . . . . Yên lặng đi!” Cẩn Ngôn cãi không lại cô nhóc, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt. May mắn duy nhất là cô nhóc nhìn không thấy mặt hần lúc này.

Đại hội thể dục thể thao vừa mới bắt đầu, Đình Nhất Nhất liền lấy cú ngã kinh động trời đất, quý khách thần sầu là cái có vinh quang lui xuống dưới, các hạng mục sau là môn chạy 800m, đẩy tạ, nhảy cao, nhảy xa toàn bộ cũng phải hạ màn. Đương nhiên món bánh táo chua kia cũng vậy nốt.

Buổi tối Cẩn Ngôn mơ một giấc mơ, mơ thấy một khuôn mặt nhỏ lem luốc, trên khóe môi còn dính vài hạt cát, hai con mắt chớp a chớp a nhìn hần cười.

Lúc giật mình tỉnh giấc, cảm giác thân dưới hần vừa ướt vừa dính, hần mở to hai mắt ngó trừng lên trần nhà, hơn nửa ngày mới lảm bảm thấp giọng nguyên rủa vài tiếng. Hần chạy vội vào phòng vệ sinh tắm rửa, thuận tiện giặt luôn cái quần.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trúc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Bạn trai?

“Ánh dương quang âm áp rơi trên hội trường thi đấu, ở tổ nhảy cao dành cho học sinh nam, trận đấu đang tiến hành. . . . . Các vận động viên đứng sững, các cậu dùng vóc người mạnh mẽ kia nỗ lực vượt qua hết mức xà này, đến mức xà khác, những bước chân giẫm trên các tầng mây, với trái tim sôi trào như đang bay. Có lên đi các bạn vận động viên của tớ, vượt qua chính mình, sáng tạo kỳ tích, thành công vĩnh viễn thuộc về các cậu. . . . .” Giọng nói hùng dũng cao vút từ trong loa phát thanh truyền ra. Thành công thuộc về ai? Nhất Nhất ngồi ở trên bậc thềm cạnh sân thi đấu thờ dài, dù sao cũng không thuộc về mình! Ngày hôm qua sau khi trận đấu kết thúc, trở về lớp học bị bạn học cười chối chết, Tổng Chí Cương còn học bộ dáng đi của cô nhóc, giống cương thi bật lên bật xuống. Nhảm chán ~~~

“Còn không đi a, lát nữa cậu phải nhảy xa.” Không phiền chán sao, đều ngồi cùng cô nhóc nửa giờ rồi.

“Không vội, một tiếng nữa mới thi.” Cẩn Ngôn ôn hòa cười cười.

“Ai ai. . . . . Cậu nhìn kia.” Hạ Mông hướng Nhất Nhất chớp mắt, hạ giọng ý bảo Nhất Nhất hướng về bên sân thi đấu nhìn xem, “Vu Hàng của lớp 2 với Hà Na Lệ của lớp chúng ta đó, cậu có biết bọn họ không?”

“Cái gì chứ.”

“Ai nha cậu thực ngốc.” Hạ Mông liếc Cẩn Ngôn một ánh mắt, thấy ánh mắt hắn đang nhìn chăm chăm vào tuyển thủ nhảy cao không chú ý tới mình, liền che che lấp lấp lấy hai ngón tay cái huých chạm vào nhau, “Bọn họ giống thế này nè.”

“Aaa ~ yêu đương thôi.” Nhất Nhất chẳng hề để ý lớn giọng.

Thanh âm rất lớn, Cẩn Ngôn đem tầm mắt dời qua, Hạ Mông lập tức mặt đỏ : “Nhỏ tiếng chút...”

“Vậy cậu còn nói.”

Tình tình yêu yêu thực phiền phức a, vẫn là xem trận đấu thôi.

“Á... Mông Mông, người nhảy cao kia là ai? Tư thế rất đẹp a! Gia Vũ mà so với hắn, quả thật không tính là người a. Người đó đó, ai thế?”

Hạ Mông ngó nghiêng nhìn mãi mới bật thốt. “Hình như là bạn học lớp hai. . . . . Uhm, Từ Tuấn Phong, học sinh năng khiếu thể dục.”

“Là cậu ấy ư?” Đã sớm nghe nói đại danh của Từ Tuấn Phong, vẫn không có cơ hội diện kiến dung nhan. Kế tiếp là đợt nhảy cao với mức độ là 1m45, Gia Vũ chạm xà không nhảy qua được, hai tay chống tại trên đầu gối cong người vù vù thờ dốc. Từ Tuấn Phong dễ dàng phóng qua, giành được một trận vỗ tay hoan hô xung quanh.

“Quá lợi hại, rất đẹp! Mông Mông cậu xem cậu ấy kìa, Á! Nhảy rồi kìa!” Nhất Nhất mãnh liệt vỗ tay cổ vũ, què một chân còn nhảy lóc chóc bật lên bật xuống.

Bỗng nhiên đột phát suy nghĩ khác, “Mông Mông, cậu nói tớ cùng cậu ấy làm bạn với nhau thì thế nào? uh, làm bạn trai đó.”

“Cậu nói cái gì?”

“Làm bạn trai. . . . .” Nói đến một nửa mới phát hiện không phải Hạ Mông đang hỏi, mà là bên cạnh - vị luôn luôn không hé răng này, ánh mắt mở thật to trừng mắt nhìn cô nhóc.

“Bọn con gái chúng tớ nói chuyện, cậu nghe lén làm gì?” Cô nhóc bắt mẫn bữu môi.

Cẩn Ngôn híp mắt lại, chậm rãi mở miệng: “Cậu là con gái sao?”

“Tớ thế nào lại không phải là con gái ! Cậu nghe xem cậu ta đang nói gì kìa.” Nhất Nhất dắt Hạ Mông, nói ra nỗi khổ chất chứa trong lòng, “Mông Mông tớ nói cho cậu nghe, đừng nhìn cậu ta vẻ ngoài ôn hòa lịch sự, trong bụng ý nghĩ xấu xa nhiều lắm nha, hồi nhỏ thường xuyên liếc tớ xem thường, nể tớ, còn che dấu không cho người khác biết, cậu cũng đừng bị cậu ta lừa, tớ đã bị cậu ta hại qua vài lần, cậu ta mách lẻo với mẹ tớ. . . . .”

“Sẽ không đâu, cậu sao có thể nói thế.”

“Xem đi xem đi, cậu ta chính là kẻ hai mặt, cậu đừng có không tin!” Cô nhóc vô cùng đau đớn.

Ai! Cẩn Ngôn đau đầu lắc đầu lia lịa, đứng dậy đi đến sân đấu khác để chuẩn bị tham gia trận đấu nhảy xa sắp tới, còn nghe thấy sau lưng truyền đến âm thanh nói thầm “Cậu nhìn cậu ta đó, chốt dạ kia, mới bỏ đi đó. . . . .”

Trẻ nhỏ mười ba, mười bốn tuổi tuy rằng chưa thực sự lớn, nhưng phần lớn đều hiểu được sự thích mẫn là cái thứ gì, sau khi tan học thường thường có thể nhìn thấy từng cặp từng đôi cùng nhau về nhà, những cặp to gan hơn chút còn nắm tay, tuy rằng trường học nghiêm lệnh cấm yêu sớm, nhưng các học sinh luôn là “trên có chính sách dưới có đối sách”. Nhất Nhất nghĩ, cô nhóc có cần hay không chạy theo một thời thượng? Tiết tự học môn Ngữ văn, Hạ Mông cúi đầu giống như đang nhìn cái gì vậy, đầu như sắp chui vào trong ngăn bàn đến nơi rồi. Nhất Nhất cùng cô bạn ngồi cùng bàn đôi vị trí, thỉnh thoảng “Hì” một tiếng, sợ tới mức Mông Mông nuốt chút nữa hết lên.

“Nhìn cái gì mà mê mẩn thế? Cho tớ xem.”

“Làm tớ sợ muốn chết.” Hạ Mông vỗ vỗ ngực, từ trong ngăn kéo lấy ra một quyển sách, “Của tác giả Quỳnh Dao.”

“Hài àu phi xử.” Nhất Nhất nhỏ giọng đọc, “Không thú vị, khóc suốt suốt.”

“Cậu muốn đọc cái gì?”

“Muốn đọc phải đọc cuốn này.” Dỡ xuống trên sách viết dòng chữ “Hóa học” hai cái chữ to đùng trên bìa sách, lộ ra bìa mặt có hai thân hình đánh nhau đỏ sạm. “Anh hùng xạ điêu truyền kỳ. Chưa đọc qua đúng không, của Kim Dung, tớ thích nhất Âu Dương Phong cùng Hồng Thất Công.”

“Tớ xem qua TV. . . . . Cậu không thích Quách Tĩnh? Còn có Dương Khang, bộ dạng rất tuần tú a.”

“Đẹp trai có mòi ra ăn được không, võ công lại không giỏi. Ai, ” Nhất Nhất hề hề cười rất gian, “Mông Mông, cậu có người trong lòng hay không?”

“Uhm. . . . . Không nói cho cậu biết.” Hạ Mông cúi đầu thấp đến nỗi sắp úp trên mặt bàn, Nhất Nhất chỉ nhìn thấy hai tai đỏ hồng của Mông Mông.

“Thượng Quan Cẩn Ngôn?” Kẻ hai mặt đó có thể xưng được là vạn người mê, học sinh nữ toàn trường đều si mê hần.

“Đừng nói bừa.” Hạ Mông trừng mắt, thấy bộ dáng Nhất Nhất như muốn đào tận gốc rễ mới buông, vội vàng chuyển đề tài, “Lần trước cậu không phải nói muốn tìm Từ Tuấn Phong làm bạn trai sao, cậu có biết bạn trai có ý tứ gì không?”

“Sao lại không biết!” Quá coi thường nhau rồi.

“Cậu chờ đó, tớ đi tìm cậu ta.” Đợi tiếng chuông tiết thứ 4 tan học vang lên, Cẩn Ngôn bụng cặp lồng cơm đi căn tin ăn cơm cùng bạn học. Năm ba trung học cơ sở, bài vở căng thẳng, có đôi khi hần lười đạp xe về nhà, liền ở tại trường học ăn cơm. Phía sau vài nam sinh nói những chuyện thú vị trong trường, cười ha ha. Có người xao xao gõ hộp cơm: “Aizz, có nghe nói chưa, chuyện em bắt đầu năm nhất tìm bạn trai đó, thực thú vị a, cậu nói Từ Tuấn Phong sao có thể cùng cô nhóc đó. . . . .”

Cẩn Ngôn đột nhiên đứng lên. “Tớ ăn xong rồi, các cậu từ từ ăn.”

“Mới ăn có một nửa. . . . .”

“Không ăn.” Bỏ lại bạn học hồ hết, vội vã hướng phòng học chạy tới. Lớp 3 năm nhất phòng học trống không, chỉ có vài người nói chuyện phiếm, hần cũng không quen biết, đang muốn mở miệng hỏi, thì nhìn thấy Hạ Mông trên hành lang mang theo cặp lồng cơm đang đi tới. “Hạ Mông, có thấy Đinh Nhất Nhất đâu không? Tớ tìm cô nhóc có chút việc.”

“Hừ, tên gấp sắc quên bạn.” Cô nhóc bĩu môi, “Vừa tan học đã đi tìm Từ Tuấn Phong rồi, cơm cũng không cần ăn.”

“Biết Nhất Nhất ở đâu không?”

“Không biết.”

Cẩn Ngôn xoay người bước đi. “Ai à, cậu tìm Nhất Nhất có chuyện gì a? Chớ đi a. . . . . Á!” Hạ Mông đột nhiên che miệng lại.

Trường học phía đông có một hoa viên nhỏ, vị trí hẻo lánh lại yên tĩnh, là một trong những nơi thích hợp nhất để những học sinh mới chớm bước vào con đường yêu đương bày tỏ nỗi lòng. Ăn cơm trưa xong, Nhất Nhất cùng Từ Tuấn Phong đi qua đó tán gẫu.

“. . . . . Cậu nói tớ nên tặng cái gì mới được?”

“Cậu ta thích cái gì cậu sẽ tặng cái đó.”

“Tớ mà biết còn hỏi cậu sao? Ày, nếu là sinh nhật cậu, cậu muốn được tặng cái gì.”

“Vô công bí kíp.” Cô nhóc hắc hắc hai tiếng bày ra tư thế Hàng Long Thập Bát Chương.

“Cậu có phải là con gái không đó!” “bụp” một cái gõ xuống cái trán của cô nhóc.

“Sao ai cũng nói thế chứ. . . . . Nếu không như vậy đi, con gái đều thích hoa, cậu mua hoa tặng cho cậu ấy, cậu ấy nhất định thích.”

“Hoa hồng á, muốn tặng bao nhiêu đóa?”

“999, không phải là có bài hát gọi là “999 đóa hồng” sao.”

“A?” Từ Tuấn Phong mở lớn miệng, “Nhiều như vậy?”

“Đúng ha, lại đắt nữa.” Nhất Nhất tiếp theo là nhủ mày, nghĩ một chút hai mắt liền sáng lên, “Đúng rồi! Hoa nguyệt lí với hoa hồng không sai biệt lắm, nếu vậy cậu lấy hoa nguyệt lí thay vào đi, hoa viên nhà Cẩn Ngôn có đó, nở rộ cả vườn, tớ giúp cậu đi hái. . . . . trộm đem qua đây?”

“Đinh Nhất Nhất tớ thật sự rất phục cậu. . . . .”

“Các cậu đang làm gì hả?”

“Úy!” Cô nhóc bị thanh âm đột nhiên toát ra sợ bắn người, quay đầu nhìn đến Cẩn Ngôn đẩy ra đám cỏ dại đi tới. “Như thế nào là cậu a, đi không ra tiếng, làm tớ sợ muốn chết!”

“Trốn ở nơi này làm gì chứ, còn không mau lên lớp đi.”

“Ai cần cậu lo.” Lườm hần một cái xem thường tránh qua.

“Buổi chiều thầy giáo sẽ nói cho chúng ta nghe về chuyện thi cử sắp tới.” Cẩn Ngôn cũng không thèm chú ý tới cô nhóc, nói với Từ Tuấn Phong.

“A! thiếu chút nữa đã quên mất.” Quả nhiên lộ ra biểu cảm hoảng hốt lúng túng, “Không được rồi, tớ phải đi trước, chuyện lớn như vậy sao có thể quên. . . . .” Chạy vài bước, lại quay đầu nháy mắt với Nhất Nhất, “Cái kia, cái kia.”

“Biết rồi, đi mau đi.” Cô nhóc vẫy tay để cho hần đi trước.

“Các cậu tán gẫu cái gì?” Chờ Từ Tuấn Phong đi xa rồi, Cẩn Ngôn mặt sung lên hỏi.

“Không nói cho cậu.”

“Tớ đều nghe được, cậu muốn đi nhà tớ trộm hoa.”

“Ai nói là trộm, đó là hái!” Nhất Nhất nghênh cổ cãi, “Lại nói tớ còn chưa đi mà. cho dù có hái mấy đóa thì sao chứ, hoa viên nhà các cậu lớn như vậy loại trồng nhiều như vậy lại không có người ngắm, thực lãng phí.”

Cẩn Ngôn tức giận trừng cô nhóc lườm một cái. “Cậu ta muốn tặng lễ vật cho ai?”

“Cậu nghe hết rồi?” Aizz, thật thất bại, chuyện gì cũng bị hần nghe thấy hết a. Nhướng mắt tiếp lời, “Vậy cậu không được nói cho người khác nghe biết chưa. Tớ nói cho cậu nghe, cậu ta thích một bạn học lớp 4, muốn tặng cho bạn đó quà sinh nhật, tớ nói cho cậu ta là tặng hoa, con gái không phải đều rất thích hoa sao, nhưng là hoa hồng rất đắt, cho nên. . . . .” Hần nhẫn nại nghe cô nhóc chít chít oa oa nói xong.

“Từ Tuấn Phong không phải là bạn trai cậu sao?”

“Đúng vậy!”

“Vậy sao cậu. . . . .”

“Ai nha không cùng cậu nói nữa, vì bạn bè có thể không tiếc cả mạng sống cậu hiểu không? Cậu là con một sách cái gì cũng không hiểu.” xem thường lườm hần một cái

“Dù sao những gì hôm nay cậu nhìn thấy, nghe thấy cũng không thể nói lung tung, biết không?”

“. . . . .”

“Chuyện của tớ với Từ Tuấn Phong, không được mách với mẹ tớ!”

“. . . . .”

“Đi thôi, mặc kệ cậu.”

Cẩn Ngôn lau cái trán đầy mồ hôi, hít một hơi thật dài. Thật đúng là bạn trai - Nam, bạn. (bạn có giới tính là nam)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trúc Mã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Hai cái lá bạch quả

Buổi sáng chủ nhật Nhất Nhất còn đang nằm trong mơ được ăn kem cốc, giọng nói như sấm của Đình mẹ vang sát bên tai Nhất Nhất, nói Cẩn Ngôn điện thoại tới. Ngáp dài chạy tới nghe điện thoại, cậu ta nói thứ 3 tuần sau là sinh nhật cậu ta, mời cô nhóc ngày đó đến chơi. “Sinh nhật của Cẩn Ngôn ư?”

“Mới 9 giờ rưỡi, không để cho người ta ngủ a. . . . .” Cô nhóc ánh mắt thờ ra than thở, nghe thấy câu hỏi của mẹ mới vung ra hai chữ, “Không đi.” Hai người còn có cừu oán đó, sao lại mời mình chứ.

“Đứa nhỏ này, bạn có ý mời con đi sinh nhật, con còn kên kiệu gì nữa! Cầm lấy!” Đình mẹ móc túi lấy ra năm mươi đồng tiền đưa cho Nhất Nhất, “Tự mình ra phố mua quà tặng sinh nhật cho Cẩn Ngôn, mẹ một lát còn phải vào xưởng tăng ca.”

Nhất Nhất nhìn chằm chằm vào tờ tiền trước mặt chảy nước miếng: “Năm mươi đồng a ~~~~ mẹ cô nhóc cho tới bây giờ chưa cho nhiều tiền tiêu vặt như vậy.”

“Con đừng có mà tiêu hết, đó là tiền mua quà sinh nhật cho Cẩn Ngôn đó!” Đình mẹ nhấn mạnh. Vừa đi ra hướng cửa lại vừa lải nhải, “Thật không biết con sao lại thế, thấy Cẩn Ngôn cứ như thấy kẻ thù, từ nhỏ đã như vậy, thằng bé đó có đắc tội gì với con đâu. . . . .”

Còn chưa có đắc tội với mình! Nhất Nhất thở phì phì chạy vào phòng ngủ thay quần áo, mặc vào đồ nội y, cả người đều cảm thấy không thoải mái. Từ lúc bắt đầu có ngực, mẹ đã lên phố mua cho cô nhóc áo ngực loại dành cho thiếu nữ, loại vải chết tiệt này mặc ở trên người thật khó chịu, một vòng dây thun buộc ở ở giữa, , mặc vài tháng rồi còn chưa thích ứng với nó.

Phòng khách truyền đến bùm bùm tiếng bước chân, nghe bước chân liền đoán ngay là Gia Vũ. Quả nhiên một giây sau cửa phòng ngủ bị đá văng ra. “Vừa mới Cẩn. . . . .” Đoạn cuối bị nghẹn cứng trong họng.

“Sao vậy?”

Gia Vũ vội vàng xoay lưng lại. “Mặc quần áo, mặc quần áo!”

Cô nhóc sững sốt hai giây mới phát giác trên thân mình chỉ mặc một nửa áo lót, chậm rì rì lấy áo sơ mi mặc qua đầu. “Tự cậu chưa gõ cửa đã xông vào! Còn nói tớ. . . . . Hừ, hay quá ha, tớ còn nhìn thấy cậu cởi truồng kìa.”

“Cậu có phải là con gái hay không hả!”

“Tớ còn muốn mẹ đem tớ sinh thành con trai kìa. Chuyện gì hả?”

“Cẩn Ngôn nói thứ ba tuần sau sinh nhật cậu ta, mời tớ đến chơi. Cậu ta mời cậu chưa?”

“Rồi, vừa gọi điện thoại tới, mẹ tớ còn cho tớ năm mươi đồng tiền mua quà. Năm mươi đồng a. . . . . Aizzz, tớ mặc xong lâu rồi cậu còn đưa lưng về phía tớ làm cái gì!”

Vòng qua đứng ở trước mặt hắn, ngạc nhiên phát hiện có người mặt rất đỏ. “Rất nóng sao, cậu phát sốt a?” Đưa bàn tay lên đặt lên trán hắn thử nhiệt độ.

“Cậu mới phát sốt.” Gia Vũ tức giận bỏ tay cô nhóc ra.

“Năm mươi đồng a, mua quà hết cho kẻ hai mặt hả?”

Nhất Nhất tiếp tục vì tiền tài trôi mắt mà không đành lòng, “Cậu ta chỉ nói mời tớ đi tới nhà cậu ta chơi, chứ không nói là phải tặng quà a, tớ không tặng.”

“Thiếp chúc mừng dù sao cũng phải có một cái chứ! Nào có ai nhỏ mọn như cậu vậy. Đi thôi, đi mua đồ.” Khóa chặt cửa, Nhất Nhất đuổi theo vài bước tóm góc áo hắn, lại sờ sờ trán của hắn. “Cậu thực phát sốt rồi? không cần đi lên phố đâu.”

“Đình Nhị cậu thế nào lại lấm mồm như đàn bà thế hả! Phiền chết!”

“Vậy cậu phiền cả mẹ cậu sao, mẹ cậu không phải là đàn bà chắc?”

“Đa cậu ngứa. . . . .”

Lúc trời tối hai người mang thắng lợi trở về. Gia Vũ mua đôi bao cổ tay hàng hiệu tặng sinh nhật, Nhất Nhất trong lòng ôm đống to tướng, con chó vài thủ công, hình dán minh tinh, vô cùng nhiều đồ ăn vặt, cười đến hai mắt như bị khâu lại, một hồi sau liền chau mày ừ ừ.

“Còn bao nhiêu tiền?”

“4 hào ~~~”

“Cậu giỏi há, bây giờ đến một cái thiệp mừng cũng mua không nổi.” Gia Vũ rất bội phục tốc độ tiêu tiền của Nhất Nhất.

“Nếu không như vậy đi, nói đôi bao cổ tay kia là do tớ và cậu cùng tặng.” Nhất Nhất bày ra một mặt tội nghiệp, nháy mắt với Gia Vũ, “Gia Vũ Gia Vũ, tớ biết cậu đôi tớ tốt nhất. . . . .”

“Tốt cái khi gì, vừa nãy ai bóp cổ tớ hả?”

“Cậu thấy chết không cứ!”

Hắn hừ một tiếng mặc kệ cô nhóc, cầm đôi bao cổ tay lần qua lộn lại xem xét. Nhất Nhất cúi đầu đá hòn đá nhỏ trên đất, làm sao bây giờ, dù sao cũng phải có quà tặng a? Nếu không đem con chó nhỏ bằng vải đi tặng. . . . . Không được, không nỡ a. Hay là đem những tấm hình dán minh tinh đi tặng? Con trai lại không thích cái này. . . . . Liếc đến cây bạch quả trong bồn hoa bên kia, con mắt sáng lên, lập tức đem tất cả các món đồ trong lòng gì gì đó quăng cho Gia Vũ phóng đi, kích động chạy tới chỗ đó.

“Hái lá cây làm chi?”

“Đây là, quà tặng ~~~” Giờ hai chiếc lá bạch quả lên hắc hắc cười.

Gia Vũ tức giận đến mắt tròn trắng: “Cậu nghèo đến phát điên rồi.”

“Cậu biết cái gì! Lễ vật đắt rẻ không quan trọng, quan trọng là tâm ý. Tớ cầm cái này về làm thành thê làm dấu sách.” Nặng lá cây lên nhếch môi cười vui vẻ, lại trừng mắt nói, “Cầm được nói với mẹ tớ là tớ tiêu sạch tiền biết chưa?” Coi kìa, đứa trẻ quá mức thông minh a.

Buổi tối thứ ba, nhà Thượng Quan khách đến dự không ít người a, đều là những bạn học ngày thường chơi thân với nhau và những đứa trẻ trong đại viện. Cha mẹ Thượng Quan sợ bọn nhỏ mất tự nhiên, để đi Tôn bảo mẫu làm xong đồ ăn, cố ý dẫn đi đó đi ra ngoài tiệm ăn luôn, trong nhà chỉ còn lại bọn nhỏ vô pháp vô thiên.

Nhất Nhất thoải mái đem quà tặng đưa qua, không quên nhấn mạnh: “Đây là tớ tự tay làm!” Ngụ ý nói, so với người khác mua thiệp nhạc linh tinh loại đồ chơi trẻ con gì đó có thành tâm nhiều hơn.

“Thật sao?” Cẩn Ngôn hai mắt cười đến sắp biến thành ánh trắng lưỡi liềm, kinh ngạc vui mừng cầm lên cẩn thận nhìn ngắm. Hai lá cây dính lên trên giấy các-tông, mặt ngoài còn bao phủ một tầng giấy bóng kính trong suốt, rất hay nha. Gia Vũ nhớ tới nụ cười gian của cô nhóc khi hái lá cây, nhin không được che miệng cười thầm.

“Cầm miệng.” Nhất Nhất bắt mẫn đá hắn một cước, xoay mặt đối với chủ nhân bữa tiệc ra sức gật đầu, “Thật đó thật đó, làm mất mấy tiếng đồng hồ, cậu xem trong đây mắt tớ còn có tơ máu kìa, tối hôm qua cũng chưa ngủ ngon.”

“Về sau đừng vất vả như vậy, tặng quà làm cái gì, đến chơi là tốt rồi.” Cẩn Ngôn xoay người đem thê làm dấu sách kẹp trong một cuốn sách thật dày, lời kéo cô nhóc đi đến bên bàn ăn, “Đều là món cậu thích ăn đó.” Sôcôla, hạt cười ~~~ cô nhóc hoan hô một tiếng, ngồi xuống không chút khách khí bắt đầu ăn. Đợi đến lúc chính thức ăn cơm thì trong bụng đã nhét không biết bao nhiêu thứ, chỉ có thể giương mắt nhìn người khác ăn uống thỏa thê.

“Anh Cẩn Ngôn, lần trước em nghe ba anh nói muốn đưa anh đi nước Mỹ học cấp 3, có đúng không anh?” Con nhóc em hỏi.

“Nói là nói như vậy, còn chưa có quyết định.”

“Oh. . . . . Đúng rồi chị Đình Đình, chị có đi không? Ngày đó em nghe thấy mẹ chị nói hình như cũng cho chị đi.” Chu Đình lấy khăn giấy lau miệng, cười mím “Mẹ chị nói để chị cùng Cẩn Ngôn đi cùng nhau, có thể chăm sóc lẫn nhau.”

“Vậy anh Cẩn Ngôn có đi hay không nha.”

“Uh. . . . .” Cẩn Ngôn nhẹ nhàng hướng bên cạnh liếc mắt một cái, có người đang gây những sợi đường trên chuối để ăn.

“Ồ đây chất lượng dạy học cũng rất tốt, thực sự không đi cũng không sao.”

“Nếu cậu mà đi, nghe nói học sinh bên kia đều không cần làm bài tập, mỗi ngày chơi đùa.” Diệp Phong hăm mộ nói.

Nói câu đó xong, mọi người đều nhao nhao nhảy vào thảo luận:

“Đúng vậy, thi đại học cũng dễ dàng.”

“Thầy cô giáo không mắng chửi người, không nhiều cuộc thi như vậy. . . . .”

Không đi? Chủ nghĩa đế quốc sao có thể sinh trưởng dưới lá cờ đỏ. Nhất Nhất chuyên tâm đâm chọc đĩa thức ăn đã nguội, chuối bị đường dính cùng nhau cạy không ra, đành phải cầu cứu người khác xin giúp đỡ, “Tớ muốn ăn ~~~”

“Đói chết thì thôi.” Gia Vũ trừng cô nhóc. Nói là nói như vậy, vẫn dừng lại đôi đũa hướng đĩa giò heo hân chuẩn bị công kích đến, gầy gầy nửa ngày mới giúp cô nhóc bới được một miếng đưa lên bên miệng cô nhóc, “Há miệng.”

“A ~~~” cắn chiếc đĩa không buông.

“Cầu!” Hân cả giận nói, lôi vài cái mới đem chiếc đĩa đó lôi ra. Mọi người đều nhìn hai cái kẻ dở hơi đó cười.

“Các cậu không biết, hồi nhỏ Đình Nhị nói muốn cùng ‘con ba ba’ kết hôn, mỗi ngày đều hô to không cho người khác đánh hân.” Tổng Chỉ Cương luôn không quên biệt hiệu của người khác, vừa đến lớp liền đặt biệt hiệu cho Gia Vũ: Con ba ba.

“Đúng không Đình Nhị?”

Nhất Nhất cùng Gia Vũ ngơ ngác nhìn nhau. “Tớ hồi nhỏ lại si ngốc như vậy ư?” Cô nhóc kinh hãi, đây là sự tình từ hồi nào hồi nào rồi a?

“Cậu lo ăn đi!” Gia Vũ căm ghét hướng miệng cô nhóc nhét một miếng trứng gà chiên, “Cũng không phải con gái, ai muốn cậu chứ.”

“Cậu nói tớ không phải là con gái. . . . . Ô, không thèm ăn nữa.” Miệng đầy đồ ăn nói không rõ ràng, khó khăn lắm mới nuốt xuống được.

“Aizz, tớ nói với các cậu nhé, ba tớ giỏi nhất là chiên trứng gà.”

“Uh, Bác Đình làm món trứng gà chiên là ăn ngon nhất. Uh, đúng là như vậy.” Con nhóc em đứng lên, cánh tay bung cái bát làm ra tư thế lật chảo.

“Giống hệt như đầu bếp lớn trong khách sạn, tay vừa hất lên một cái trứng gà liền lật lại.”

“Lợi hại!” Có người đưa lên ngón tay cái.

“Đương nhiên ~~~” Nhất Nhất thương thức nhất là tài bếp núc của cha. “Ba tớ lợi hại nhất, tay nghề xào rau của ba không người nào có thể so sánh.”

“Cậu nói phét đi.” Xem bộ dáng đắc ý của cô nhóc, Gia Vũ luôn nhin không được muốn đá kích cô nhóc. Bất quá trong lòng vẫn là chịu thua, tay nghề bếp núc của ba mẹ hân không bằng Đình ba, Đình mẹ.

“Không phải ba hoa đâu, ba tớ xào rau kia, hương vị a, có thể theo kịp mùi vị khách sạn lớn làm ra, các cậu nếu không tin, ngày nào đó đi nhà tớ ném thử ba tớ làm đồ ăn, ba còn có thể làm bánh bao, làm mì sợi, nấu canh chua cay, cam đoan các cậu ăn bữa này muốn ăn bữa sau. . . . .” nhìn thấy người đang ngồi đây vừa bội phục lại vừa hâm mộ, Nhất Nhất càng đắc ý, đem ba thỏi phồng lên giống như trên trời có dưới đất không có, có thể so với hoàng cung ngự trù.

Cần Ngôn cười hỏi cô nhóc: “Ngoài trứng gà chiên, cậu còn thích ăn đồ ăn gì?” “Ốt xối mờ, sợi khoai tây! Thích nhất là ba tớ làm trứng gà chiên. Đương nhiên, hắc hắc, di Tôn làm đồ ăn cũng rất ngon, xem món chuối xào đường này, mình tớ ăn hết.”

Gia Vũ vì tương ăn của cô nhóc thật sự xấu hổ. “Ăn rất khỏe a, cái đĩa thấy cả đáy a.”

“Cậu lúc đó chẳng phải cũng chỉ biết gặm chân giò heo thôi sao.”

“Vừa rồi không biết là ai kêu bụng no rồi.”

“Đều bao lâu rồi hả? đã sớm tiêu hóa, bạn học Trịnh Gia Vũ cậu có thể có chút thương thức được không hả?”

“Cậu biết thương thức, ruột cậu làm bằng a xít sulfuric hả, cái gì mà mười phút đều có thể tiêu hóa. . . . .” Trong phòng cười lên một trận dữ dội, hưng trí bừng bừng xem hai người trình diễn, cơ hồ mỗi ngày đều có đấu tranh nội bộ.

Trong tiếng cười, Chu Đình nhẹ giọng hỏi: “Cậu có đi Mi không?”

“Tớ luyện tiếc ba mẹ.” Cần Ngôn gấp một miếng cánh gà nướng bỏ vào trong chén: “Ăn thử xem, món sở trường của di Tôn.”

Com nước xong ca hát lại ca hát, chơi trò chơi lại chơi trò chơi, chơi vui chết đi được. Nhất Nhất ăn không tiêu hóa, co ro ở trong sofa ôm miếng đệm, nhìn chăm chăm TV ánh mắt bắt đầu đăm đăm.

“Đừng ngủ.” Gia Vũ đẩy đẩy trên cánh tay của con sâu lười, sợ cô nhóc đang ngủ chảy nước miếng làm dơ quần áo.

“Tớ không ngủ. . . . .” Thanh âm mơ hồ. Con nhóc em ca hát mệt mỏi, la hét muốn chủ nhân bữa tiệc vì bọn họ diễn tấu một khúc, được cả nhà nhiệt liệt hưởng ứng. Đầu kia phòng khách có đặt một cây đàn dương cầm màu đen, Cần Ngôn đi qua ngồi xuống, hai tay nhẹ nhàng dừng ở trên phím đàn. Một chuỗi nốt nhạc phi thường quen thuộc như tràn ra, mười ngón tay đặt trên phím đàn đen trắng như đang tung bay, chọt cao chọt thấp làm người ta không kịp nhìn. Kết thúc khúc nhạc, mọi người đều vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

“Aizz, chị Nhất Nhất, ” Con nhóc em chọc chọc vào đầu người nào đó bên cạnh, “Nghe được anh Cấn Ngôn đánh đàn chưa?”

“Tốt ~~~” Người trong mộng giật mình mạnh một cái, ánh mắt cũng chưa mở liền vỗ tay, “Đàn rất hay, đàn rất hay!”

Gia Vũ hướng cô nhóc liếc một cái rất . rất xem thường: “Cậu nghe sao?” Góm ~~~ tay áo vẫn là nhiễm nước miếng!

“Như thế nào lại không có nghe.” Nhất Nhất ngồi thẳng thân mình nói rõ. Con nhóc em nháy mắt ra hiệu với Gia Vũ, dám cá cô nhóc khẳng định không biết bản nhạc vừa mới đàn là . “Đàn cái gì?”

“ . . . . . Đàn một khúc nhạc.”

“Khúc gì?”

“ . . . . . Đàn dương cầm khúc.” Cấn Ngôn âm thầm thờ dài. Hẳn căn bản chính là vừa mới đàn gây tai trâu.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trúc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chiên trứng gà

Năm đầu trung học cơ sở kết thúc, Nhất Nhất kinh ngạc phát hiện thành tích học tập của tên nhóc nhà cách vách đã đuổi kịp mình, tổng điểm so với cô nhóc còn nhiều hơn hai điểm. Mẹ cả ngày cứ lải nhải bên lỗ tai cô nhóc Gia Vũ như thế này Gia Vũ như thế kia, nếu cô nhóc có chút xúu phản kháng là lập tức sẽ bị lọt vào vùng âm lượng cao ngất ngưỡng như gió rít. Còn chưa thoát khỏi cơn đả kích đó từ từ khôi phục lại, lại phát hiện ra một chuyện làm mất tinh thần khác: Kẻ hai mặt vẫn cứ ở trong chung quanh đại viện lượn lờ! Cô nhóc quá sợ hãi, dắt Gia Vũ hỏi: “Cậu ta tại sao lại chưa đi? Không đi nữa hả?”

“Tớ sao biết, tự mình đi mà hỏi.” Gia Vũ vì thi rất tốt nên mẹ cho phép hắn đi nhà họ hàng ở Thượng Hải chơi một tháng, hiện tại đang ngóng cô chờ đợi đến ngày khởi hành đi chơi.

“Cậu giúp tớ hỏi một chút.”

“Trên mặt không mọc miệng hả . . . . .”

“ . . . . .” Nhất Nhất bị nghẹn tức, lửa giận bùng lên, nương cơ hội này thanh toán luôn các món thù cũ nợ mới, đánh hắn ta vài cái cho đỡ bức tức trong lòng. Cô nhóc tuyệt đối không có khả năng trực tiếp đến hỏi kẻ hai mặt đó, chỉ có thể mặt dày tìm Chu Đình hỏi.

“Không đi nữa.” Ba chữ lời ít mà ý nhiều.

“Vì sao không đi?!”

“Nào có nhiều lý do như vậy, không đi chính là không đi.”

“Vậy. . . . . Thượng Quan Cấn Ngôn có đi hay không?”

“Tớ không đi, hắn cũng sẽ không đi.”

“Làm sao lại không đi, nước Mỹ điều kiện tốt như vậy, tư bản chủ nghĩa a, mỗi ngày ăn bánh uống sữa, còn có thể lái ô tô. . . . .” Nhất Nhất giẫm chân thay hai người đó tiếc hận, “Aizz, các cậu thật sự không biết hưởng thụ.”

“Mẹ tớ không nở rời xa tớ, nói tớ hiện tại tuổi còn nhỏ, chờ lúc học đại học mới đi.”

“Tớ cảm thấy cậu đã rất lớn . . . . .”

“Cậu không hiểu.” Chu Đình ánh mắt có chút phức tạp.

Sao lại không hiểu a ? Thượng Quan Cấn Ngôn còn tiếp tục ở lại đại viện một ngày, thì cô nhóc sẽ tiếp tục bị mẹ độc hại mỗi ngày: “Con xem đứa nhỏ Cấn Ngôn kia. . . . .”. Thực thê thảm a.

Gia Vũ ở Thượng Hải chơi vui đến quên cả trời đất, đến một cuộc điện thoại đều không có, con nhóc em, Hạ Mông bọn chúng mỗi người đều bận việc riêng, Nhất Nhất ở nhà thấy nhàm chán gấp bội, quyết định đi về nhà bà ngoại ở nông thôn chơi.

Thượng Quan mẹ tan tằm về nhà, từ rất xa đã ngửi thấy một mùi lạ sắc nồng. Phòng bếp xảy ra hỏa hoạn? chạy cuống cuống đi vào, thấy trong phòng bếp như gặp phải cướp một mảng hỗn độn, trên thớt toàn là hạt ớt, trên sàn bếp rớt đầy vỏ hành tây, vỏ khoai tây, cậu con trai yêu quý đang đây nhảy mồ hôi đung múa may cái chảo.

“Làm cái gì đó?” Chạy nhanh tới mở máy hút dầu, máy thông gió.

“Mẹ về rồi à. Con đang học nấu cơm.” Cần Ngôn cũng không quay đầu lại.

“Nấu cho ba và mẹ ăn ư, nhìn xem con làm cho cả sàn bếp đều vương vãi gì kia, chờ Di Tôn trở về sẽ bảo đi dạy con nấu.” Di Tôn hơn nửa năm không về nhà, lần này thừa dịp nghỉ hè trở về ở vài ngày.

“Di ấy sẽ không biết làm món ăn này. Ba đâu mẹ?”

“Có xã giao, không trở về ăn cơm.”

“Oh, vậy con để dành cho ba một chút ăn bữa khuya.” Cần Ngôn nắm lấy quai chảo. Bên trong là một quả trứng chiên đã sắp biến thành đen thui, hất lại lấy tay múa múa vài cái, quả trứng lại nằm xuống.

Thượng Quan mẹ có chút buồn bực: “Con cứ hất lên làm gì vậy?”

“Con muốn để nó lật ngược lại. . . . .” Lời còn chưa dứt, sức tay qua lớn, trái trứng chiên đó rớt bịch xuống đất. Thượng Quan mẹ bật cười, đi đến thùng rác bên cạnh nhìn, bên trong giống như quãng đi rất nhiều trái trứng chiên. “Quá lãng phí rồi, chiên trứng gà không phải chiên như vậy đâu con, lấy cái xẻng lật nó qua không phải là được rồi sao, con có phải là đầu bếp đâu.”

Cần Ngôn nhặt lên trứng gà lên ném vào thùng rác, miệng than thở vài câu. “Mẹ, mẹ có biết hất chảo lật trứng không?”

“Không biết. Cần Ngôn à, con thực sự không đi Mĩ sao? Nếu muốn đi, bây giờ vẫn còn kịp.”

“Mẹ ném thử món này thế nào?” Hắn gấp một miếng ớt ớt cho mẹ ăn thử, “Con không muốn đi hơn nữa nước Mĩ cũng chả có gì thú vị. . . . .”

“Há ! Cay quá !” Thượng Quan mẹ vội vàng nhổ miếng vừa cho vào miệng ra ngoài, bàn tay ở bên miệng làm quạt phẩy phẩy muốn tìm nước uống. Cần Ngôn chạy nhanh đến phòng khách rót cho mẹ một ly nước lạnh.

“Cay lắm sao? Không ngon sao?” Vẻ mặt có chút uể oải.

“Xào chưa chín.” Bà dờ khóc dờ cười, uống liền vài ngụm to nước mới bớt cay. “Thật sự không đi nước Mĩ hả con? Con phải xác định cho kĩ đó.”

“Con đã nghĩ rất kỹ rồi, chất lượng dạy học bên này cũng tốt lắm, không hề kém so với nước Mĩ. Hai ngày trước con nhìn thấy có bài báo viết, nói nước Mĩ giáo dục đại học rất thành công, nhưng giáo dục cơ sở so với quốc gia Đông Á mà nói còn kém xa, đề thi trong các cuộc thi ở trung học phổ thông, trình độ chỉ bằng đề thi ở trung học cơ sở, con đi không phải là lãng phí thời gian sao. Lại nói, con cũng không nhớ xa ba mẹ.”

“Được rồi, nếu con không muốn đi mẹ cũng không ép, mẹ tôn trọng quyết định của con.” Dừng một chút, xoa xoa tóc con trai, “Thực sự luyến tiếc ba mẹ sao?”

“Ách. . . . . Mẹ đừng đứng nơi này, nhiều khói dầu.” Cần Ngôn lảng tránh vấn đề, cúi đầu không dám để mẹ thấy trên mặt hắn đỏ ửng. Từ trong tủ lạnh lại cầm hai quả trứng ra, lấy thêm hành lá cắt nhỏ khuấy đều lên, đổ tung xuống đáy chảo để lửa nhỏ từ từ chiên, lại cầm lấy quai chảo hất lên hất xuống lật trứng.

Thượng Quan mẹ nhìn thấy muốn cười. “Được rồi, con cứ như vậy có hết cả hộp trứng cũng không thành, học không được thì thôi. Ta có quen biết với Thường sư phụ ở Ngọc Lâu Đông, có muốn cùng ông ấy học hay không?”

“Dạ muốn.”

“Con đợi lát, mẹ đi tìm số điện thoại của ông ấy.” Nói xong bước ra khỏi bếp, nghĩ đi nghĩ lại quay đầu nhìn hắn cười, “Cần Ngôn a, cô nhóc đó mới học năm nhất sơ trung, con kiểm chế chút đi.”

“. . . . . Mẹ!” tay run lên, bánh trứng vẽ lên một đường pa-ra-bôn hoàn mỹ liền rơi trên đất.

Nằm trên bàn học là một tác phẩm vĩ đại, sách tiếng Anh có tên là “Ma giới chi vương”, ở giữa cuốn sách lộ ra một góc giấy các tông màu xanh lam nhạt, Cần Ngôn mở đèn bàn, lấy thẻ làm dấu sách cầm lên nghịch. Bên trong lá bạch quả đã biến thành màu vàng khô, lúc vừa tặng có màu xanh mơn mơn, vì không muốn cho lá cây cứ ở trong giấy bóng kính ảm mốc đi, hôm Nhất Nhất tặng cho hắn, tối đó hắn đã bóc đi miếng giấy bóng kính, đem lá cây kẹp ở trong sách vài ngày mới bọc giấy bóng kính vào lại.

Màu sắc còn tươi như vậy, nghĩ cũng biết là người nào đó leo lên cây hái xuống lại trực tiếp dán lên. Người khác lấy lá cây làm thẻ đánh dấu sách trước tiên là phải kẹp vào sách mấy hôm để nó khô vàng đi mới dùng để làm thẻ, chỉ có cô nhóc kia, thực lười. “Cậu chừng nào thì mới lớn lên. . . . .” Hắn nhìn chăm chăm thẻ làm dấu sách thì thào.

Nghỉ hè kết thúc, Thượng Quan Cần Ngôn dựa vào thành tích xếp thứ nhất của kì thi thống nhất toàn thành phố được tuyển thẳng vào trường Cao trung.

nói cách khác, hấn vẫn cứ ở trung học Danh Dương học tiếp. Nhát Nhát từ nhà bà ngoại trở về nghe được tin tức như thế buồn bực không thôi, mỗi ngày chạy đến bên nhà cách vách cảm thán những ngày sau này không hề dễ sống a.

Một kì nghỉ không thấy mặt, người bên cạnh đều thay đổi. Gia Vũ da đen đi nhiều thân hình rắn chắc hơn, quả đấm cũng cứng rắn hơn, đánh vào trên tường vang bang bang, ánh mắt giống như một loại dã thú hung ác, khi cảm tức cô nhóc giống hệt như muốn ăn thịt người. Chẳng lẽ com Thượng Hải làm cho hấn tiến hóa thành người sói? Hạ Mông không giống trước kia thích nói chuyện nữa, tuy rằng thành tích vẫn là đỉnh cao, nhưng lúc làm bài tập, thỉnh thoảng tinh thần lại lang thang đi đâu mất, đôi mắt nhìn người khác cứ mông lung như có màng sương mù phía trước. Về phần cái tên không đi quốc gia tư bản chủ nghĩa - kẻ hai mặt kia, vẫn là thỉnh thoảng lại ở trước mắt cô nhóc lượn lờ, theo lý thuyết trường Danh Dương hai bên Trung học và Sơ trung cách nhau thật xa, vì sao hấn còn có thời gian rảnh rỗi đi thị sát? Aizz, cô nhóc tự an ủi bản thân, đều là không thuộc kiểu người như mình a, không cùng bọn họ so đo làm chi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trắc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Nhật ký thiếu nữ trưởng thành

Bụng đau quá. . . . . Nhát Nhát từ trong mơ bừng tỉnh dậy, ở chỗ trong bụng nhỏ của cô nhóc như có một bàn tay sống chết bóp, đau đến mức làm cô nhóc vã cả mồ hôi, trên quần còn dính một chút màu đỏ. Sao lại thế này? Nhớ tới chàng vạng ngày hôm qua bởi vì có tuyết rơi nhỏ, đường hơi trơn, cô nhóc không cẩn thận vấp ngã. . . . . Nguy rồi, cú ngã đó biến thành nội thương rồi!

Sinh mệnh như thế nào lại mỏng manh như vậy? “Sở Lưu Hương truyền kỳ” mới xem đến đoạn Hương soái đi Thần Thủy cung tìm Diêm nhi, trong “Công phu tiểu tử” Kim Mễ còn chưa có học thành võ công, “Loạn Mã Thư” xem xong rồi quên chưa trả cho Tổng Chí Cương. . . . . Còn có ba mẹ, nếu biết con gái cứ như vậy đột nhiên chết đi, bọn họ sẽ thương tâm biết bao nhiêu a. . . . . Cô nhóc oa một tiếng khóc lên: “Ba! Mẹ! Con bị nội thương sắp chết rồi!”

Sau một trận bận rộn rồi ren, Đình ba tựa vào cửa phòng cười, Đình mẹ ngồi ở bên giường con gái giảng giải cho cô nhóc bài học tuổi dậy thì. “Không phải đã học qua khóa sinh lý sao?”

“Con quên rồi.” Nhát Nhát vừa khóc nên hai mắt hồng hồng. Thật sự đã quên rồi, đau đớn đột nhiên tới như vậy, trong lòng hoang mang rối loạn còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện khiếp sợ gì chứ, làm sao nhớ được kiến thức trên đồng sách vở kia.

“Lúc đến kì sẽ không được dùng nước lạnh, không có thể ăn gì đó lạnh, chú ý giữ ấm bụng. . . . .” Đình mẹ căn dặn từng việc một. vén rèm cửa sổ lên nhìn ra bên ngoài, không trung lay động phát phơ những bông tuyết như lông ngỗng. “Còn nữa, ngày mai không cho đi nghịch tuyết, chạm vào cũng không được, biết không?”

“Đắp người tuyết được không?”

“Không được, bằng không tương lai sẽ để lại bệnh.”

“Đó không phải là làm rồi gỗ sao, cái gì cũng không được động vào.”

“Con coi như làm rồi gỗ vài ngày, ngoan a, ngày mai ba sẽ chiến trượng gà cho con gái ăn.” Đình ba an ủi nói.

Nhát Nhát ôm mặt, lại tiu ngưu than vài tiếng: “Mẹ, sao mẹ không đem con sinh thành con trai a!”

Hôm sau trận tuyết lớn rơi xuống một thước sâu, bọn trẻ con toàn bộ tụ tập ở khoảng đất trống dưới lầu ném tuyết, tiếng nói tiếng cười, chỉ có Nhát Nhát mặc áo bông rộng thật dày, trong bàn tay còn ôm túi sưởi, quyết miệng đứng ở bên cạnh xem.

“Mẹ cậu nói cậu đừng chạy loạn khắp nơi, không được nghịch tuyết.” Gia Vũ bảo hộ cô nhóc ở phía sau nói đồng dài. Tối hôm qua nửa đêm nghe được cách vách ngao ngao tiếng khóc, buổi sáng hôm nay liền thấy hai bà mẹ ghé vào nhau cật kê to nhỏ. Hấn hỏi mẹ hấn có chuyện gì, mẹ nói, chuyện con gái hấn cứ mặc kệ đi! Hấn suy nghĩ nửa ngày, tổng hợp lại biểu cảm trên nét mặt mỗi người cùng tri thức trên sách vở, đại khái đoán được nguyên nhân.

“Cút !” * Tâm tình không tốt đến lời nói cũng lười nhiều lời

“滾” : Nhát Nhát bảo Gia Vũ biến đi, cút đi. Từ này trong tiếng Trung có nhiều nghĩa, nghĩa dùng ở đây có hai 1. Cút. 2. Lăn (tròn). Ở Bắc Kinh, mỗi khi tuyết rơi lớn, bọn trẻ hay chơi trò đắp tuyết, rồi đẩy quả tuyết, lăn đi lăn lại, làm cho nó càng ngày càng to ra.

“Tớ có thể lăn, cậu muốn “lăn” cũng không được.” Gia Vũ vô tâm vô phẩy cười, “Vẫn nên về nhà sưởi ấm đi, bên ngoài rất lạnh.”

“Cút!”

“Tớ tốt bụng nhắc nhở cậu, để cậu đỡ phải bụng lại đau nửa đêm nửa hôm khóc lóc như ma kêu. . . . .”

“Trình Gia Vũ tớ diệt cậu!” Một cước đá đi, hấn đã sớm né ra thật xa. Gia Vũ hỗn đản này ~~~ nhất định đoán được cái gì đó, sáng tinh mơ đã thức giấc, đến nhà cô nhóc nhìn trái nhìn phải quanh quẩn bên cô nhóc, còn thờ dãi nói cái gì tưởng thành những lời linh tinh, cô nhóc hận không thể trên sân nhà xuất hiện cái lỗ để có thể trốn vào. Á không được, nếu trên sân có lỗ thì sẽ lọt xuống lầu hai a. . . . .

“Như thế nào không đi đắp người tuyết?”

“Trình Gia Vũ nếu cậu dám lại nói, tớ. . . . .” vừa quay đầu, không phải là Gia Vũ. Mặt liền đỏ. Cẩn Ngôn vươn tay sờ vào trán của cô nhóc: “Cậu bệnh à ?” Không nóng nha, vì sao Đình mẹ không cho cô nhóc nghịch tuyết?

“Cậu mới bị bệnh!” Không nói điều tốt lành, lại rủa cô nhóc!

“Bụng đau?”

Có đau hay không quan liên quan khi gì đến cậu a! Nhất Nhất phùng má lên không nói chuyện, hai con mắt nhìn khắp chung quanh chính là không dám nhìn vào kẻ hai mặt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thực hiếm thấy lộ ra một chút thẹn thùng. Cẩn Ngôn nháy mắt mấy cái, đột nhiên hé miệng nở nụ cười. “Không thoải mái?”

“Liên quan gì đến cậu!” Vài chữ khuyên răn vẫn là hung tợn rít qua kẽ răng. Hấn không chút phật lòng, giật nhẹ quả cầu len trên mũi cô nhóc. “Cũng đến lúc rồi, cậu sắp mười bốn tuổi.”

Nói gì vậy? Nhất Nhất tức giận đến muốn đấm hấn một quyền.

“Đừng ngượng ngùng, tớ biết. Bà ngoại tớ là bác sĩ phụ khoa, trong nhà sách về phương diện này rất nhiều, cậu muốn hay không. . . . .”

“Bà ngoại cậu là bác sĩ không phải cậu!” Nhắc chân đá một cái, Cẩn Ngôn nhanh chóng lui về sau tránh đi cô nhóc đá tới. Cô nhóc giận dữ, “Kẻ hai mặt, cậu tránh xa tớ ra chút!”

Kẻ hai mặt cười hi hi chạy đến con nhóc em, Minh Nguyệt bên kia khoa tay múa chân vài cái, quay đầu hướng cô nhóc kêu: “Cái mũi người tuyết còn chưa có nắp kìa, Đình Nhất Nhất, cậu muốn đắp dạng cái mũi nào?” không để ý tới hấn. Nhất Nhất lườm hấn không hề rãnh.

“Aizz, vậy đắp nhánh cây tùng đi.” Hấn lăm bằm lâu bầu.

“Nhánh cây tùng chỉ có thể làm đuôi.” Con nhóc em giậm chân không đồng ý.

“Vậy đắp cái gì? Hòn than a?”

Thật ngốc a. Nhất Nhất liếc cái xem thường chạy chậm tiến lên chỉ điểm: “Dùng cà rốt.”

Con nhóc em xoay người chạy về nhà. “Tớ đi về nhà lấy. . . . .”

“Nhà cậu ở lầu 6, chạy tới chạy lui không phiền sao.” Nhất Nhất vội vàng kéo cô nhóc, “Tớ đi.” Vội vã chạy tới lầu một cửa nhà của bà Hoàng, gõ cửa phòng ầm ầm. Bà Hoàng lên tiếng trả lời đi lại mở cửa, một con thỏ lúi lúi tiến vào phòng bếp. “Hoàng ái mẫu, cho cháu mượn củ cà rốt!”

“Làm cái gì vậy hả, nha đầu tới ngày chơi đùa nghịch ngợm ~” Bà Hoàng một bên lái nhai một bên nhếch cái chân đau đi đến, mở ra ngăn tủ cho cô nhóc chọn.

“Con gái đã mười mấy tuổi a, phải có chút dáng vẻ thiếu nữ, đừng suốt ngày chỉ biết lúi lúi khắp xóm ngõ. . . . .”

Nhất Nhất chọn một củ thích hợp, thấy lão nhân gia còn muốn lái nhai, chạy nhanh đứng dậy ôm bà hôn một cái. “Bà tối nay muốn ăn cái gì? Cháu bảo mẹ nấu cho bà ăn.”

“Còn nói làm cho ta ăn, có mà cho người ăn thì có.”

“Hi hi, vậy làm đầu cá nấu ớt, món bà thích nhất.” Lòng bàn chân như bôi dầu trơn lướt đi, “Cháu đi đây, củ cà rốt này tịch thu, không trả cho bà đâu!”

“Còn muốn làm trò gì thế, tiểu quỷ. . . . .” Lão nhân gia ở phía sau cười mắng.

*Nói thật đoạn này ta chém, lời thoại bà Hoàng dùng một ít từ ngữ trong kinh kịch Trung quốc để mắng yêu Nhất Nhất, lại còn pha chút từ ngữ địa phương nên tốt nhất ta dịch nghĩa cơ bản. . . ^^. (Tác giả lạng thứ)

“Cậu chạy chậm một chút, cẩn thận té ngã!” Cẩn Ngôn cách thật xa kêu lên. Trên đường trơn như vậy nếu ngã thật thì không phải chuyện chơi a.

Nhất Nhất vui mừng giờ cà rốt chạy về, đối với sự cảnh cáo của hấn rất là bất mãn. “Miệng quạ đen.” Trùng mắt liếc hấn một cái, cầm củ củ định đắp lên trên mặt người tuyết, bị đoạt đi một cách vô căn cứ. “Làm chi, làm chi, cướp củ cà rốt của tớ!”

“Đừng chạm vào.” Cẩn Ngôn không để ý tới cô nhóc giương nanh múa vuốt, chuyên tâm đem cái mũi cắm xuống, còn đưa ra cái đầu tay ok. Giả giặc

tây ~~~ cô nhóc cảm giận bĩu môi.

Công trình xong xuôi, lại không có đồ chơi có thể chơi, Nhất Nhất quyết miệng xem người khác ném tuyết, âm thanh hô to gọi nhỏ càng làm tôn thêm sự nhàm chán của cô nhóc. Bồn hoa bên cạnh các bụi cây đều rụng sạch lá, mặt trên còn lấp một tầng dày tuyết trắng, đi qua vừa định nắm lấy một ít tuyết chơi, tay đã bị hắt ra.

“Đừng chơi cái này.” về mặt Cẩn Ngôn thật nghiêm túc.

Đáng ghét! Liếc cái xem thường hấn, tiếp tục nhặt.

“Nói đừng đùa trò này, rất lạnh.”

Lạnh hay không có quan hệ gì với hấn chứ? Tránh ra vài bước tiếp tục nhặt tuyết.

“Cậu sao không bao giờ nghe lời vậy, đừng chơi nữa!” Hấn hắt ra hai bàn tay của cô nhóc bị lạnh đỏ bừng lên, giúp cô nhóc đeo lại găng tay.

“Không mang!” Thờ phỉ phỉ tức giận lột găng tay ra, chạy đến dưới gốc cây tùng một chân đạp lên thân cây, hai tay dùng sức lòi cành cây xuống, các khối tuyết ào ào rớt xuống. “Oh . oh, tuyết rơi, nha ~~~~”

Còn chưa có oh hết đã bị vừa kéo vừa ôm tránh ra.

“Đình Nhất Nhất! Cậu yên lặng chút coi, bảo cậu đừng chạm vào thì đừng chạm vào.” Cẩn Ngôn tức giận trừng mắt với cô nhóc.

Kẻ hai mặt chuyên xen vào việc của người khác! Ngọn núi lửa trong Nhất Nhất hùng hực bạo phát, hai tay Nhất Nhất bám ở một ngọn cây quệt loạn lên, giống như con tiểu dã thú bị khiêu khích đến phát cuồng, nhảy lên gầm gừ: “Tớ thích chơi đồ thích chơi đồ! Liên quan gì đến cậu! Gia Vũ ~~~ Trịnh Gia Vũ ~~~~”

Gia Vũ vỗ đỉnh đầu cho hoa tuyết rơi xuống vội vàng chạy tới “Sao vậy?”

“Tớ không cho Nhất Nhất nghịch tuyết.” Cẩn Ngôn cau mày giành trước trả lời.

“Nghịch tuyết thì sao chứ! Tớ chính là muốn chơi. Đánh hấn cho tớ!” Dựng thẳng yết hầu hung dữ rống.

Cũng không phải tay sai ~~~ Gia Vũ mắt lé hừ một tiếng: “Ai cho cậu nghịch, về đi.”

“. . . . .” Cư nhiên không giúp cô nhóc?! Nhất Nhất khó có thể tiếp nhận trừng mắt nhìn hai nam sinh trước mặt.

“Bụng không đau nữa sao? Buổi sáng sắc mặt giống như tờ giấy trắng.”

“Rất đau sao?” Cẩn Ngôn nghi ngờ nhìn Gia Vũ lại nhìn Nhất Nhất, “Nếu không tớ đi bà ngoại lấy cho cậu mấy quyển sách.”

“Sách? Sách gì?” Gia Vũ đầu mù tịt hỏi. Một chút lại hiểu được ngay, cười đến hai vai phát run. “Cậu cũng biết?”

“Ách. . . . . rất bình thường a, có khóa sinh lý đó thôi. . . . .” Cẩn Ngôn áp a áp ứng.

Mặt Gia Vũ cũng có chút hồng, vượt cái mũi hắc hắc hai tiếng. “Tớ cảm thấy a, cậu ta tốt nhất nên đọc sách, đêm hôm ngày hôm qua còn khóc a, tớ còn tưởng rằng đã phát sinh án mạng.”

“Còn khóc à. . . . .”

Khóc hay không khóc liên quan gì tới bọn họ chứ! Cái thứ quái thai a, cư nhiên trước mặt cô nhóc thảo luận chuyện con gái! Nhất Nhất xấu hổ giận dữ chỉ muốn tự sát, bụm mặt chạy về nhà.

Buổi tối tan tầm trở về, Đình mẹ cố ý vì con gái trưởng thành chuẩn bị một bàn đồ ăn ngon. Trước mang cho bà Hoàng hai cái đầu cá, lúc trở về thấy con gái lạnh nhạt đối với thịt và rau xanh, còn làm như không thấy, lại chọn toàn ớt xanh ăn ngon lành.

“Đừng mãi ăn thứ đó, đến ăn chút xương sườn, cho phát triển chiều cao, mẹ đã hầm vài giờ đó.”

“Ác ~~~” Nhất Nhất ghét bĩu môi,

“Xương đều là cho cậu ăn.”

“Vậy ăn chút cải trắng, có dinh dưỡng phát triển vóc người.”

“Ác ~~~ cải trắng đều là cho sâu ăn.”

“Ăn chút cà rốt.”

“Ác ~~~ cà rốt đều là cho con thỏ ăn.”

“Ngày không ăn thì không ăn, Đinh Nhất Nhất con muốn ăn đòn hả!” Đinh mẹ nổi bão, “Cái gì con thỏ con cầu a, con sao còn ăn com trắng, con heo cũng ăn com thừa đó!” Xong rồi, mắng luôn cả chính mình. Đinh ba nhìn không được khoe miệng mỉm cười.

“Cười cái gì mà cười!” Đinh mẹ đem con tức chuyển tới ông chồng, “Đều là anh chiều hư con, nó thích ăn cái gì liền cho nó ăn cái đó, hiện tại tốt lắm, mỗi ngày ăn ớt, sớm muộn gì biến thành ớt!”

Đinh ba tính tình tốt chỉ cười, múc một muỗng canh xương cho vào chén của con gái yêu. “Ngoan a, ăn nhiều rau xanh, ăn nhiều thịt, hiện tại là thời điểm thân thể phát triển, đừng suốt ngày ăn thứ không dinh dưỡng đó. Con xem Gia Vũ không giống con kén ăn như vậy.”

“Gia Vũ vóc người cũng không cao thêm a.” Nhất Nhất kháng nghị.

“Con xem Căn Ngôn nhà người ta, dáng người thật tốt, vóc người cũng cao.”

“Ách ~~~~ kẻ hai mặt kia, miễn bàn tới hần!” Lập tức nhớ tới sự kiện học máu buổi sáng.

“Nói cái gì thế!” Đinh mẹ nhất chiếc đũa đập vào trên tay cô nhóc, “Căn Ngôn lại gây ra điều gì với con hả, mỗi lần nói đến liền giống như kẻ thù không đội trời chung, đứa nhỏ tốt như vậy con còn không học theo. Aizz... anh nói đi, anh nói đứa nhỏ Căn Ngôn kia vóc dáng sao lại tốt như vậy, thành tích học tập không thể chê, lại lễ phép, Nhất Nhất nhà chúng ta nếu bằng nó một phần mười thì tốt rồi. . . . .”

Lại là Thượng Quan Căn Ngôn! Tại sao từng cái đề tài đều có thể dính đến hần. . . . . Nhất Nhất đột nhiên sinh ra cảm thán: Chẳng lẽ đây là khắc tinh mà mọi người thường nói?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trúc Mã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Trâu bò Đàm Vi

Khai giảng Sơ trung năm 3(lớp 9), giáo viên chủ nhiệm lớp tuyên bố điều chỉnh chỗ ngồi, để các bạn học trong lớp tự do lựa chọn chỗ ngồi. Nhất Nhất đương nhiên lựa chọn ngồi cùng bàn với Gia Vũ, bị kiên quyết cự tuyệt, vì thế toàn bộ lớp học được miễn phí thưởng thức xem tại hiện trường một màn ẩu đả đầu tiên sau kì nghỉ hè. “Ngồi cùng bàn với cậu sẽ không thi lên được trung học.” Gia Vũ thẳng thắn.

“Cậu muốn chết!”

“Triệu Kiệt Bản đồng chí, Bát hẩu nhà chúng tớ giao cho cậu.” Hần kéo lớp trưởng qua làm kẻ chết thay. Lớp trưởng tránh né rất xa, về mặt lộ ra biểu cảm khó có thể tiêu hóa. “Đều tránh xa tớ ra! Minh Nguyệt?”

“Tớ nói với cậu ta rồi.” Minh Nguyệt cười hi hi lôi kéo ống tay áo của uỷ viên học tập. “Mông Mông?”

“Đổi một tai họa khác được không?” Hạ Mông trong ánh mắt tràn ngập sự cầu xin. Không ngồi cùng bàn với cô nhóc không liên quan đến chuyện tình hữu nghị gì gì đó, chỉ là thuận tiện đối với thái độ học tập của Đinh Nhất Nhất không dám gật đầu bừa. Con nhóc đó rất âm ỉ : ngủ, xem tiểu thuyết, ăn vụng đồ ăn trong lớp, tìm người nói chuyện riêng, thường xuyên bị thầy giáo bắt được phạt đứng sau phòng học. Có người cùng bàn như cô nhóc thì quên ngay cái việc sống yên ổn mỗi ngày đi.

“Mông Mông cậu cũng bắt chước hần.” Nhất Nhất đem sự bức dọc chuyển sang trên người Gia Vũ, đánh hần hai quyền rồi nhanh chân bỏ chạy, hần không chịu thiệt thòi, liền ồ ồ ào đuổi theo Nhất Nhất muốn báo thù, khiến cô nhóc sợ tới mức chạy ra khỏi phòng học chạy thoát thân. “Không ra thể thống gì hết, đều quay về lớp học ngay.” Giáo viên chủ nhiệm lớp đứng ở tận cuối hành lang trầm giọng quát. Nhất Nhất thè lưỡi, thoáng nhìn thấy phía sau cô giáo là một nam sinh vóc người cao lớn, nghiêng mặt nên không nhìn rõ lắm ngũ quan của hần. Chủ nhiệm lớp quay đầu nói với hần mấy câu, một trước một sau đi xuống cầu thang.

Ai vậy ta? Cô nhóc bứt bứt tóc, quay đầu nhìn thấy ánh mắt Gia Vũ cùng Tổng Chí Cương đang đăm đăm nhìn về phía hần.

“Aizz, làm gì vậy.”

“Là cậu ta đúng không. . . . .” Tổng Chí Cương dùng khuỷu tay huyích Gia Vũ.

“Hình như vậy.”

“Cái gì giống như, căn bản chính là cậu ta!”

“Cậu ta không phải ở Tử trung sao?”

“Không biết. . . . . Chuyển đến đây?”

“Aizz, các cậu nói cái gì vậy.” Nhát Nhát xen mồm

Gia Vũ ánh mắt thâm trầm “ ‘Nguru nhân’ *đến rồi.”

“牛人”= ‘Nguru nhân’, từ “牛” có nhiều nghĩa: 1. Trâu, bò (con vật);2. Cố chấp, kiêu ngạo, ngạo mạn ; 3. họ Ngưu; 4. Sao Ngưu Lang. Sau này trên ngôn ngữ mạng ở bên Trung Quốc bắt đầu sử dụng từ này theo nghĩa khác: ví dụ “ bạn rất ‘ ngưu’”, hoặc gõ ngón cái lên nói “ ngưu”, ý chỉ rất “ trâu bò”, rất “ cừ”, “ ghê gớm”, “ mạnh mẽ”, “ lợi hại”...

Bạn học mới buổi sáng không có tới học, đến tiết thứ nhất buổi chiều giờ dạy môn vật lý mới mang theo mấy quyển sách đi thông thả bước vào phòng học, tìm chỗ trống dãy cuối cùng trong lớp ngồi xuống ngủ vù vù. Cả buổi chiều đều ngủ hết hết tiết, thầy giáo cứ nhiên không tìm hấn gây phiền toái! ‘Nguru nhân’ quả nhiên là ‘Nguru nhân’ a. Đôi mắt Nhát Nhát nhìn hấn sùng bái không thôi, tiết hóa học cô nhóc liền tiếp quay đầu nhìn hấn, bị thầy giáo cao lớn thô kệch kêu lên bực giảng viết công thức. Tan học, Gia Vũ hung hăng cười nhạo cô nhóc một phen.

“Ai kêu cậu không ngồi cùng bàn với tớ!” Cô nhóc dư hơi buồn bực, không quên khiêm tốn nêu câu hỏi, “Cậu ta là ai vậy?”

“Vi ca.”

“Ai?” Xưng hô dường như biến thành giống xã hội đen vậy. Bạn học mới bộ dạng cũng không tệ, bắt quá không thấy hấn nói chuyện cùng bạn học trong lớp, luôn luôn nằm úp lên trên bàn ngủ, lúc nhìn người khác con mắt híp lại cứ như chưa tỉnh ngủ.

“Cậu thật là ngốc. Không phải thích đánh nhau lắm sao? Đến ngay cả tên của Vi ca cũng chưa nghe qua!”

“Cậu mau nói đi.” Lòng hiếu kỳ lập tức bị gọi lên, không để ý trong lời nói của hấn có ý kỳ thị.

“Bắt đầu kể từ đâu. . . . .” Gia Vũ bày ra tư thế kể chuyện, đem sách giáo khoa hướng trên bàn vỗ. “Chuyện kể rằng. . . . . kỳ thật tớ cũng chỉ là nghe nói, Chưa giao tiếp cùng hấn bao giờ. Ái, sao cậu đến công thức độ hòa tan cũng viết sai thể hả?”

“Đề thi hiếm thấy đó thừa đại ca!” Thật sự là gấp chết người a.

“Uhm” Hấn một lần nữa đập xuống bàn cái nữa, “Nghe nói lúc học tiểu học hấn đã rất lợi hại, ở lúc năm ba tiểu học hấn đánh khắp thiên hạ vô địch thủ, toàn bộ học sinh khu vực trường học đều nghe lệnh hấn. Hấn một người đánh mười mấy người, giống như liều mạng đánh người như kiểu đem họ xuống mồ luôn, chung quanh cũng chưa có người dám đi lên can ngăn hấn. Quá cool đi ! Cậu có biết người bên ngoài đều gọi hấn gì không? ‘Vi ca’, lớn hơn hấn cũng kêu như vậy.”

Gia Vũ hạ giọng, “Nghe nói ba hấn là xã hội đen, hắc bạch lưỡng đạo đều ăn tuốt.”

“A ~~~~ rất trâu bò a !” Nhát Nhát cảm giác trong mạch máu mình dòng máu lưu động càng thêm hứng chí, trong đầu tự động đem phụ huynh của bạn học mới chuyển thành những vụn vặt trong phim điện ảnh cổ đại hay xã hội đen. “Tớ đi báỉ ông ấy làm thầy.”

“Cậu làm gì đó?” Gia Vũ kinh hãi. Cô nhóc khoát tay, lên đến phía sau đi quấy rối bạn học mới kia. Liếc đến trên sách bài tập viết hai chữ “Đàm Vi”.

“Hi, Đàm Vi!”

Bạn học mới lười biếng ngẩng đầu híp mắt nhìn cô nhóc. Cool!!! Hung hấn!!! Chỉ cần ánh mắt giống y chang trong tiểu thuyết võ hiệp, có uy lực “Giết người vô hình”, nếu thật sự động thủ, còn không phải là cảnh tượng máu chảy thành sông kia sao. Nhát Nhát vậy đuôi nịnh nọt: “Tớ gọi là Đinh Nhát Nhát.”

“Tra tự điển đi.” bạn học Đàm chỉ vào cái tên trên sách bài tập nhử mày.

“Tra tự điển?” Nhát Nhát mồm vầy tay kêu Gia Vũ đến, chỉ vào chữ đó hỏi hấn, “Đọc sao?”

“Đàm Vi.” bạn học Đàm nhếch miệng cười khê, từ trong ngăn bàn lấy ra một quyển tự điển Hán ngữ quăng bịch một cái lên bàn. Nhát Nhát đối với học tập không hứng thú gì, nhưng đối với sự tình dị thường lại cảm thấy hứng thú có kiên nhẫn, không truy hỏi đến cùng không bỏ qua. Cả ngày quần quít lấy Gia Vũ cùng Tổng Chỉ Cương truy hỏi sự tích ‘Nguru nhân’, bắt đắ dĩ hai người đó cùng hấn kết giao không thân, chuyện xưa với các tình tiết nhiệt huyết sôi trào này cũng chỉ là tin vĩa hè, không có chính mắt nhìn thấy, tình huống chân thật còn phải nghiên cứu thêm mới biết được. Nguru nhân không thích nói chuyện, làm sao mới có thể dụ được hấn dẫn mình đi mở mang kiến thức chút đỉnh đây? Cô nhóc trong đầu suy nghĩ đến nát óc vẫn không tìm ra biện pháp. Cơ hội xuất hiện tại ngày thứ ba sau hôm đó, tan học thấy Đàm Vi mang theo cặp sách chào hỏi người khác. Lại là một nguru nhân! Anh mắt hưng phấn đi dờ qua ‘ Nguru nhân’ khác kia, mở rộng tầm mắt phát hiện cứ nhiên là kẻ hai mặt. Gót chân tự động chuyển quay về phía sau.

“Không thể gặp người khác hử .” Gia Vũ néo cô nhóc mắng, kéo cô nhóc đi lên phía trước. “Các cậu quen nhau hả?”

“Uh, ba cậu ta và ba của tớ có quan hệ làm ăn với nhau.” Căn Ngôn vỗ vỗ vai Đàm Vi.

“A... thì ra là vậy.”

“Hai nhà có làm ăn qua lại với nhau thì có quan hệ gì tới các cậu?” Nhất Nhất thực si ngốc hỏi.

“Trong đây chứa xi-măng hả?” Gia Vũ boong boong xao gõ đầu cô nhóc.

“Chứa óc!” Cô nhóc trừng mắt liếc mắt một cái, đầu óc nhất thời vẫn không thoát được suy nghĩ quẩn quanh, “Hai ông ba quen nhau, hai đứa con liền quen luôn?” Đây là cái logic gì a.

“Đầu óc toàn rom, nhảy xuống sông thử xem, xem có nổi lên hay không.” Hấn đối với năng lực lý giải của cô nhóc xấu hổ toát mồ hôi.

“Cậu cũng không phải không biết, tớ không biết bơi.”

Gia Vũ không còn gì để nói. Đàm Vi dứt khoát vọt ra một bên buồn cười.

“Ba tớ cùng ba cậu ta có lui tới làm ăn, chúng tớ hồi nhỏ có gặp qua vài lần.” Cẩn Ngôn cười giải thích, “Ồ trong tiệc chúc mừng năm mới. Bất quá lớn lên không thích đi mấy chỗ đó nữa, nhắc đến mới nhớ cũng đã vài năm không gặp rồi?”

“Ba bốn năm.” Đàm Vi tiếp lời.

“Nói như vậy các cậu quen nhau đã lâu?” Nhất Nhất lập tức đã quên vấn đề ngốc nghếch vừa rồi đã hỏi, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn đến phát sáng lấp lánh, ngó nhìn gương mặt kẻ hai mặt cũng cảm thấy thân thiết rất nhiều.

“Rất quen thuộc, rất thân thiết.” Đàm Vi trêu cô nhóc.

“Tớ cùng cậu ta cũng rất thân thiết!” Cô nhóc lập tức lên đến bên người Cẩn Ngôn kéo kéo ống tay áo hắn, “Oh, đúng hả?” Quay đầu lại hướng về phía ngư nhân nhin nọt cười, “Mọi người đều là người quen, đều là bạn tốt hả.”

Cẩn Ngôn được sủng ái mà lo sợ, lần đầu nghe cô nhóc thừa nhận là bạn tốt, thật không dễ dàng a.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trúc Mã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Xã hội đen trâu bò nhất

Xã hội đen quả nhiên có khí phách của xã hội đen, hút thuốc, trốn học, không làm bài tập, thầy giáo không dám nói nửa câu. Đi trên đường thường xuyên có thể nghe được có người hô “Vi ca, Vi ca”, đi ra ngoài ăn cơm, ăn được một nửa mà gặp người quen, đối phương cười xu nịnh đã chạy tới kêu: Bữa cơm này tớ mời!

Nhất Nhất cùng Gia Vũ đối với Đàm Vi sùng bái sát đất, hận không thể đi đến nhà hắn ở cùng luôn, tuy rằng đối tượng sùng bái thành tích không ra gì hết, nhưng điều này không chút ngăn cản ánh mắt ngưỡng mộ của hai người. Đương nhiên cũng bởi vì quan hệ với Vi ca, mà Nhất Nhất cùng Cẩn Ngôn trong lúc đó đã đạt tới thời kì hợp tác hai quốc gia hai đảng phái hòa bình sống chung, không còn hờ ra là mất trọn trắng hay mắng chửi người ta là chủ nghĩa đế quốc Mỹ, tiểu Nhật Bản nữa.

Giữa trưa cơm nước xong ở phòng học nghỉ ngơi, ngoài cửa có người tìm Đàm Vi. Hai cái đầu lập tức đi theo ghé vào cạnh khung cửa xem lên, cẩn thận quan sát tứ chi ngôn ngữ hai người kia, cuối cùng ra kết luận: Khăng định có trận phải đánh nhau! Đàm Vi quay về lớp học, phía sau đi theo hai cái đuôi hưng phấn dị thường.

“Có gì nói mau.” Hấn không kiên nhẫn mở miệng.

“Mang hai chúng tớ đi thôi lão đại ~~~” Bốn con mắt phát ra bốn đạo lục quang.

“Đi chỗ nào?”

“Cậu cũng đừng giả bộ nữa, ” Nhất Nhất ánh mắt khẩn thiết, “Sau khi tan học cậu muốn đi làm gì, tớ nghĩ cũng thấy được.”

“Cái mũi cậu?” Đàm Vi đi trở về chỗ ngồi vòng cánh tay làm gối ngủ. “Đừng âm ỉ đến tớ, cũng không phải thú vị gì.”

“Lão đại ~~~ cho chúng tớ mở mang kiến thức, chứng kiến sự uy phong của cậu a? Lão đại.”

Lão đại ngủ thật sự ngon, không thèm nhìn đến bên cạnh chít chít oa oa. Hai người ngưỡng ngưỡng trở lại chỗ ngồi xuống, nháy mắt mấy cái, trao đổi ánh mắt xong xuôi. Toàn bộ buổi chiều đều bám đuôi phía sau mục tiêu, mục tiêu đi đâu bọn họ đi đó, đến ngay cả đi toilet Gia Vũ cũng đi theo, một tác

cũng không rời.

“Được rồi, các cậu phiền chết đi.” Đàm Vi bắt đầu xoa xoa thái dương, “Đi theo thì đi, nhớ kỹ đừng ở bên cạnh ồn ào, cách tớ xa một chút biết không, cảm miệng lại cảm hời bậy bạ.”

“Ok ~~~ Vâng! Lão đại!”

“Đừng tới ngày Lão đại, lão đại con mẹ nó chứ, tớ cũng không phải xã hội đen.”

“Vâng, lão đại!” A, kêu sai rồi. Nhất Nhất che miệng trừng liếc mắt một cái cười trộm Gia Vũ, bị lão đại thưởng cho chút bạo lực.

Vừa tới lầu một tòa lầu dạy học, ngẩng đầu gặp phải gương mặt quen thuộc, cô nhóc lập tức tự động lui đến phía sau lưng Gia Vũ, sau một lúc lâu mới cười mĩa gât gât đầu. Không trách cô nhóc a, không trách cô nhóc được, này hoàn toàn là động tác theo bản năng ~~~

“Đi đâu thế?” Cẩn Ngôn cười mỉm chỉ chào hỏi.

“Đi ra ngoài đi dạo.” Đàm Vi đưa ngón cái so đo phía sau đuôi, “Hai cái đuôi kia cứ bám theo suốt cả buổi chiều.”

“Đi dạo?” biểu cảm trên mặt thay đổi liên tục. Làm sao vậy? Nhất Nhất rất lo âu trừng mắt, ý thức được sự xuất hiện Trình Giảo Kim.

Cẩn Ngôn trầm mặc hai giây, cười vỗ vỗ sách trong tay. “Tớ thấy cậu vẫn là tự mình đi thôi, dẫn bọn họ đi không tiện đâu.”

“Aizz, cậu nói cái quái gì thế!” Biết mà, biết ngay hần không có lòng tốt mà!

“Không quan hệ tới cậu, cậu đi làm chuyện của cậu đi thôi. Ôm sách làm gì chứ? Tìm thầy giáo a, tốt tốt, tạm biệt a ~~~”

Đàm Vi nhìn thấy thế buồn cười, nhoẹt miệng không nói chuyện.

“Cậu có biết cậu ta đi làm gì không?” Cẩn Ngôn nhăn nhu mày.

“Biết! Biết cũng không nói cho cậu!”

Cẩn Ngôn bỗng nhiên nở nụ cười, ngoắc tay đem Đàm Vi kéo đến một bên thì thầm.

“Aizz, cậu đừng nói xấu tớ!” Nhất Nhất có dự cảm không tốt. Đàm Vi vừa vịn quay đầu nhìn cô nhóc, trên mặt tựa tiếu phi tiếu.

“Chúng ta đi thôi, để cho người ta chờ cũng không tốt lắm.” Cô nhóc vội vội vàng vàng tiến lên dắt hần bước đi.

“Quên đi, về nhà thôi.”

“A?” Có ý tứ gì? Nhất Nhất, Gia Vũ ngơ ngác nhìn nhau.

“Hôm nay không đi. Tớ đói bụng, về nhà ăn cơm.” Đàm Vi mỉm cười hi hi vỗ vỗ cặp sách đi xuống lầu.

Gia Vũ cong đuôi chạy theo hần.

“Tớ đi cùng cậu. Nhất Nhất cậu trở về đi, nói với mẹ tớ hôm nay tớ trực nhật.”

Muốn quăng cô nhóc đi? Không có cửa đâu! Nhất Nhất không có thời gian nghĩ tới tên Trình Giảo Kim phá hư chuyện tốt của cô nhóc bên cạnh kia, tiến lên nủu chặt góc áo Gia Vũ không buông tay.

“Lão đại, tớ cũng muốn đi nhà cậu ăn cơm? Lần sau cậu tới nhà của tớ ăn.”

“Hôm nay không được, về đi.”

“Đừng vậy, đừng vậy trở về đi.” Gia Vũ phui tay như đuôi ruồi bọ, “Chờ tớ trở lại kể cho cậu nghe.”

“Chuyện xưa có cái gì hay chứ, cậu đừng nghĩ đi một mình!” Cô nhóc buông góc áo ra gất gao ôm lấy cánh tay hần, mặc hần đẩy ra như thế nào cũng vô dụng, cả người đều mắc ở trên người hần, hạ quyết tâm muốn theo tới cùng.

“Buông tay!” Gia Vũ giận. Cô nhóc trừng mắt giằng co, nhất quyết không buông tha tiếp tục quẩn chặt lấy hần.

Đàm Vi dở khóc dở cười. “Được rồi, Gia Vũ cậu cũng đừng đi, đều về nhà hết cho tớ.”

“Cậu buông tay!” Gia Vũ nổi trận lôi đình, nhưng không biết làm cách nào cục kẹo mạch nha dính trên người quá chặt, bóc thế nào cũng không ra. Tro mắt nhìn mục tiêu nghênh ngang mà đi, hần tức giận đến rống to, “Đỉnh Nhất Nhất tớ diệt cậu!”

“Cậu diệt a, đừng nghĩ ném tớ sang một bên cùng hần đi đánh nhau!” Nhất Nhất không cam lòng yếu thế rống lại. Xoay mặt đối với Cẩn Ngôn rống,

“Đều là cậu, cậu nói với hắn cái gì? Hai chúng tớ cái gì cũng đều làm không xong!”

Cần Ngôn mở ra tay: “Cái gì cũng chưa nói.” Chẳng qua nhắc nhở hắn, dẫn theo lần này tuyệt đối có lần sau. Đàm Vi sợ nhất phiền toái, mà dựa theo tính cách của tiểu quỷ nghịch ngợm này, cô nhóc đi tới hiện trường đánh nhau tuyệt đối sẽ vung chổi lên xông lên chỉ làm cho mọi chuyện rắc rối thêm thôi.

“Cậu có nói, cậu đã nói!”

“.....” Hắn yên lặng xoay người bước đi.

“Aizz! Aizz!” Liền như vậy đi rồi? Tên vô trách nhiệm! Nhất Nhất giận dữ, hướng về phía bóng lưng hắn hung hãn thượng cẳng chân hạ cẳng tay, đầu bị người khác bắt được dùng sức lắc, lắc đến nổi mặt mũi hoa lên.

“Cậu thứ không có não ~~~” Gia Vũ nghiêng răng nghiêng lợi, “Nếu không do cậu, lão đại sẽ mang tớ đi, cậu phiền chết người, phiền chết thôi!”

“Sao lại trách tớ, muốn trách thì trách kẻ hai mặt. .... A đầu choáng váng quá. .... Trịnh Gia Vũ cậu muốn chết a. ....”

Cơ hội tuyệt hảo liền như vậy như bong bóng vỡ tan, Gia Vũ trách Nhất Nhất chặn đường của hắn, Nhất Nhất lại cảm thấy kẻ hai mặt mới phá hư chuyện tốt của cô nhóc, hai người lời nói bất hòa, liên tiếp trình diễn màn đấu võ người thật chân chính.

Mất trọn trắng cùng xung hô tiểu Nhật Bản, kẻ hai mặt lại xuất hiện, Nhất Nhất đối với Cần Ngôn vừa sinh ra chút hảo cảm đã không còn sót lại chút gì. Hai nước vừa hợp tác lại tách ra, tách ra lại hợp lại, nhưng cuối cùng vẫn là tách ra! Buổi chiều liên tục có hai tiết tiếng Anh, toàn bộ lớp đều buồn ngủ. Thầy giáo Tiếng Anh là người đàn ông trung niên đeo kính cận có làn da xanh trắng, giọng nói lạnh lạnh, mỗi khi nói tiếng Anh vừa nhanh vừa nhẹ, nghe vào tai có loại bi thương ngấm. Nhất Nhất nghe thầy mở miệng nói liền nổi cả da gà, thành tích tiếng Anh trượt trắng tập. Minh Nguyệt đối với môn tiếng Anh cũng thật phiền chán, đem tiểu thuyết ngôn tình giấu ở phía dưới sách tiếng Anh vụng trộm xem. Nhất Nhất thừa dịp thầy giáo ở trên bảng viết chữ như nòng nọc, quay đầu đoạt lấy sách của Minh Nguyệt, ném tờ giấy qua. Trên giấy viết: Chủ nhật tớ thấy cậu đi dạo phố với Trương Đào, hắn muốn nắm tay cậu, cậu đánh hắn một cái.

Minh Nguyệt lấy bút bi hung hăng gạch xóa hết, viết sau lưng tờ giấy: Đừng nói lung tung.

Nhất Nhất cười gian viết: Thành thật khai ra mau, tớ đều thấy hết rồi.

Minh Nguyệt quá sợ hãi, theo bản năng trái phải quét qua một lượt. Không may rồi, nếu không khai ra chút gì đó, chỉ sợ sau khi tan học con bát hàu này sẽ nghĩ ra chiêu thức quái dị gì đó để bức cung. Đánh phải kiên trì viết: Hắn mời tớ xem phim, ăn một xâu kẹo khô, chỉ có vậy.

Nhất Nhất viết: Chỉ có vậy??? Sát sát sát!!! (mặt sau vẽ cái đầu lâu). .... Tám liên tiếp đến khi tan học mới thôi, Nhất Nhất cảm thấy mỹ mãn đem tờ giấy xé đi. Rốt cục cũng bức hết cung, Trương Đào sau này còn nắm tay Minh Nguyệt, khi đưa cậu ta về nhà hai người còn ôm ấp, đáng tiếc không có kiss.

“Cậu có người trong lòng hay không?” Minh Nguyệt đỏ mặt hỏi.

“Có a, ba mẹ, ông ngoại, bà ngoại, Gia Vũ. ....” Đếm trên đầu ngón tay.

“Tớ là hỏi cái loại thích, love, cậu hiểu không. Ài, cậu với Viên Mẫn liền như vậy kết thúc rồi hả?”

“Không hoàn toàn nha, ai nói kết thúc rồi.” trong ánh mắt Minh Nguyệt toát ra tia thương hại. Kể từ người bạn trai thứ nhất Từ Tuấn Phong sau đó, Đinh Nhất Nhất lại liên tiếp tìm vài người khác nữa, nhưng không biết là vì sao, khai giảng sơ trung năm ba liền thấy Viên Mẫn cặp kè thành đôi với bạn nữ khác. Mọi người đều dùng ánh mắt tò mò đồng tình đối với người bạn gái trước là Đinh Nhất Nhất, ngược lại đối tượng được đồng tình kia một chút cũng không có vẻ gì có một chút thương tâm, vẫn như ngày thường cười hi hi ha ha nháy nhót.

“Hắn thay đổi sớm nắng chiều mưa cũng không tốt, cậu tìm người khác đi.”

“Tớ đang xem xét.”

“A?” Đây là có ý gì a?

“Vậy. .... Cậu muốn tìm kiểu người thế nào?”

“Thế nào ta. ....” Nhất Nhất áp tay vào hai má, hai mắt lấp lánh như tinh tú trên trời, “Loại hình lãnh khốc vô tình, vừa cao lớn vừa đẹp trai, bình thường không thích nói chuyện, nhưng khi mở miệng tất cả mọi người đều nghe hắn. Trên cánh tay có xăm hình rồng, trên lưng có hình con hổ, mang kính râm, mặc đồ tây màu đen ác khoác màu đen, ánh mắt sắc bén, quét đến trên người ai người đó liền phát run. Thân thủ lợi hại, Taekwondo cấp 9, trong thắt lưng còn giấu một khẩu súng, thù hạ chết sạch hắn vẫn chưa có chết, thời điểm máu chốt một phát súng giết chết đối thủ.”

“..... A, đây không phải là xã hội đen sao. ....” trán Minh Nguyệt bắt đầu nhỏ mồ hôi.

Xã hội đen thì sao chứ, cuộc đời của Đinh Nhất Nhất ta phải oanh oanh liệt liệt, nếu có thể tìm một lão đại xã hội đen làm bạn trai, có bao nhiêu uy phong a! Viên Mẫn không thú vị gì hết, cứ nói đến đánh nhau là cả người hưng phấn, nhưng khi tận mắt gặp phải đánh nhau trên phố, hắn liền trốn đi rất xa, xa nhất đến mức có thể~~~~

Đàm Vi có thể xem như một phần tử xã hội đen? Nghe nói ba hấn ở thành phố C tiếng tăm lừng lẫy, thoát nhìn là thương nhân đứng đắn, trên thực tế hai bên hắc đạo bạch đạo đều có người của ba hấn, thuộc hạ của ba hấn còn quản lý nhiều câu lạc bộ đêm, sàn nhảy. Hồ phụ vô khuyên từ a, Đàm Vi cũng coi là nhân vật dữ dằn a, ở trường học ra về làm chú cừ non, ra khỏi cổng trường kia liền uy phong凛凛.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Nhất Nhất nhìn chăm chăm hình xăm trên bức hình dán trên tường của Trịnh Y kiện, nhìn đến xuất thần, nghĩ có nên hay không tìm Đàm Vi làm bạn trai của mình thử xem?

A, không được, con thỏ không ăn cỏ gần hang, lại nói nắm đấm của hấn rất dọa người a, vạn nhất ngày nào đó chọc tới hấn chỉ sợ sẽ đi đòi nhà ma. . . . Có rồi, lớp 5 Khương Thắng cũng là một nhân vật lợi hại, thường xuyên đánh nhau thân thân thù thù hấn là không tệ. Được, chính là hấn.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trác Mã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Thổ lộ?

Chuông tan học vừa vang lên, Nhất Nhất nhắc vội cặp sách liền hướng phía lớp 5 chạy bay đi, không tìm thấy người, ba chân bốn cẳng ù té chạy đến cổng trường mới thoáng nhìn thấy Khương Thắng đang ngồi chồm hổm bên cạnh con sư tử đá hút thuốc. “Cẩn thận không thì bị thầy giáo bắt gặp.” Cô nhóc cuống lấy điều thuốc vắt vào bồn hoa “Ở đây lâu chưa? Trốn học đúng không?”

“Tiết của ‘bà cô’ Từ, ‘bà cô’ đó không quản” ‘Bà cô’ Từ dạy môn Sinh học, là đàn ông, da trắng môi đỏ, tính tình ôn hòa không mấy khi quản lý học sinh, là một trong những thầy cô giáo được học sinh Sơ trung yêu quý nhất.

“Ủ, cậu sao vậy?” Khương Thắng chỉ vào vết xanh tím trên trán cô nhóc.

Nhất Nhất vội vàng che lại. “Không sao, không cần thận trọng thôi.”

“Tôi qua bị rớt xuống dưới gầm giường đụng trúng” Gia Vũ bắt kịp cô nhóc châm chọc khiêu khích. Tiểu quỷ này tướng ngu rất xấu, thường xuyên ngủ đến giữa đêm thì bị rơi xuống đất sau đó lại bò từ đất lên giường. Đỉnh ba mỗi tối đều phải qua phòng con gái yêu kiểm tra hai ba lần.

“Cút ~~~” Cô nhóc then quá hóa giận. Thật quá đáng mà! Cả ngày hôm nay đều bị các bạn trong lớp tra hỏi về vết bầm tím đó. Tên nhóc Gia Vũ kia lại không nề hà trả lời hết, khiến cho cả lớp đều biết việc cô nhóc bị ngã đụng tím bầm trán.

“Khương Thắng, hôm nay đi đâu?” Khương Thắng bụm miệng cười một lúc mới lên tiếng “Đi vũ trường.”

“Hay quá...á, quên mất, Gia Vũ mẹ cậu đã nói cho tớ ăn vịt quay.”

“Không cho, tối ngày chỉ biết ăn. . ăn. . ăn.” Ăn nhiều như thế mà không thấy đâu óc khôn hơn tí nào, giống như đứa bị bệnh bại não tối ngày rớt xuống giường. Gia Vũ quay đầu lại nói với Khương Thắng “Tớ cùng đi với cậu nhé.”

“Cậu đi làm gì hả?” Nhất Nhất lời kéo tay hấn, “Đi về để dành cho tớ một ít vịt quay...”

“Khương Thắng !” phía đối diện chạy tới một cô gái có mái tóc uốn cong như ngọn sóng, hai viền mắt vẽ đen, “Còn làm gì đó, chậm như rùa, mọi người đang đợi mỗi cậu đó, có đi không?”

“Đi... A, ai đánh tớ hả?!” Nhất Nhất vui sướng nhấc chân định đi, thì đằng sau ót bị gõ bốp một cái, rất bạo lực.

“Đi đâu hả? Hử?” Đàm Vi giơ tay lên lại gõ cho cô nhóc một cái.

“Vi ca” Khương Thắng và cô gái có mái tóc uốn đó đồng thanh kêu.

Nhất Nhất giương nanh múa vuốt định đánh trả, nhìn thấy thế cuộc này đành nhịn xuống, ôm lấy sau gáy làm ra vẻ mặt ai oán : “Gia Vũ, lão đại đánh tớ...” Buổi tối đã bị đụng trúng trán bầm dập, hôm nay lại bị gõ vài cái~~~Gia Vũ nín cười xoay mặt đi chỗ khác, thấy rõ ràng là trong lòng đang nhảy nhót vui sướng. Cô nhóc tức quá, giờ móng vuốt ra hung hăng cào hấn hai cái mới bỏ tức, ánh mắt liếc tới phía sau lão đại còn có một vị khách không mời mà tới, cô nhóc lập tức đem tặng hấn ta hai viên “long não”.

“Đi đâu thì đi đi, ai về nhà thì về đi.” Đàm Vi rút ra chiếc bật lửa tách tách nghịch ngợm bật lên tắt đi, thờ ơ nói.

Khương Thắng sững người, liền sau đó nhìn về phía Nhất Nhất cười: “Quên mất, hôm nay còn việc bạn, lần sau đi vậy.”

“Hả?”

“Đi đây.” Hắn ôm cô gái tóc xoăn kia bước đi, vẫy tay chào mọi người.

“Không đi vũ trường nữa hả?” Nhất Nhất cảm thấy thất vọng, nghĩ vẫn còn vịt quay đang đợi cô nhóc, tâm tình cũng không xấu lắm. “VẬY thì lần sau vậy.... Azz bạn gì đó, cậu giúp tớ trông chừng Khương Thắng, không thể để hắn hút thuốc đó!” Cô nhóc hô to hướng về phía cô gái tóc xoăn kia.

Đàm Vi buồn cười nhìn cô nhóc : “ Vũ trường chả có gì vui đâu.”

“Cậu noi nào cũng không dẫn tớ theo, chán ngắt a! Azzz, cậu đến đây là gì hả?” lé mắt nhìn vị khách không mời mà tới kia.

“Vừa vặn đi qua.” Cẩn Ngôn mỉm cười.

Đi qua? Cô nhóc chun mũi hừ một cái, trực giác cảm thấy sự việc đi vũ trường vừa đổ bể có liên quan không nhỏ tới hắn a.

“Cậu bị sao thế?” Trên trán sao lại có một khối tím bầm? Cẩn Ngôn nhăn mặt nhịu mày, vén tóc mái của cô nhóc sang hai bên,

Gia Vũ “phù phù” cười nói : “Đêm qua...”

“Tớ muốn ăn vịt quay, tớ muốn ăn vịt quay!” Nhất Nhất nhảy tung tung qua bật miệng tên chích chòe kia lại.

“Đêm qua bị ngã từ giường xuống đụng trúng.” Đàm Vi thông thả giải thích. Cẩn Ngôn hơi ngần ra, lộ ra vẻ mặt rất khó hiểu.

“..... Tớ sẽ đem thịt vịt quay ăn hết cả đĩa luôn, đến xương cũng không còn. .” Trịnh Gia Vũ cái tên lăm mồm kia~~~Nhất Nhất tức giận hằm hằm ba chân bốn cẳng chạy đi.

Gia Vũ cuống quýt chạy đuổi theo. “Cậu dám, xem tớ có tiêu diệt cậu không hả....” Hai tên oan gia cãi nhau ồn ào đã đi xa hút, Đàm Vi đem ánh mắt nhìn về phía người nào đó, neho mắt tựa tiểu phi tiểu nhân Cẩn Ngôn.

“Cậu nhìn gì?”

“Không có gì.”

“VẬY còn nhìn!” vốn quen là người ôn hòa nhã nhặn có tu dưỡng khó có lúc có biểu cảm thẹn quá hóa giận kia. Đàm Vi cười híp mắt, gạt nắp bật lửa nghịch. “Ngày mai có vụ gì không?”

“Chơi bóng rổ thôi, lâu quá không chơi.”

Ngày mai chủ nhật, trời đầy mây mát mẻ, không có ánh nắng mặt trời chiếu gay gắt, thời tiết rất hợp với việc chơi bóng rổ. Nói tới chơi bóng rổ, không bằng nói đó là Live show trình diễn của Đàm Vi. Cẩn Ngôn đứng ở trung tâm giữa sân phát ngốc, trong vòng nửa tiếng đồng hồ một quả bóng cũng không bỏ được vào rổ. Sau đó Đàm Vi ném bóng về phía hắn, hắn lại nhìn đi đâu, đôi mắt cứ cúi xuống cứ tăng bóng suốt.

“Aizz.” Đàm Vi nhàm chán vô vị ngồi bệt xuống đất, “Được rồi, thích con bé đó thì mau nói cho nó nghe đi.”

“..... Nói vớ vẩn gì đó.” Cẩn Ngôn ngẩng đầu lên.

“Coi tớ là kẻ mù hả! Hôm qua cậu chạy đến chỗ tớ nói Nhất Nhất muốn đi vũ trường cùng với Khương Thắng, xin hỏi cậu em, cậu có ý gì hả?”

“Tớ chỉ là.... . sợ cô nhóc đó học theo thói hư thôi.”

“Oh, suy nghĩ rất cao cả a. Nhất Nhất đi theo tớ sao cậu lại không lo?”

“.... .” khuôn mặt Cẩn Ngôn đỏ bừng, không biết là do chơi bóng rổ bị đổ hay chính những lời kia của hắn. “Cậu nhìn ra à?”

“Tớ đến trường các cậu thì đã biết rồi.” Đàm Vi móc ra từ trong túi một điều thuốc, châm lửa hút, “Cậu mỗi khi nhìn cô nhóc đó, mắt không hề chớp, dán chặt trên người cô nhóc, muốn gây xuống cũng không được, còn vờ vịt với tớ.”

Có lộ liễu như vậy sao? Hay là con mắt của người này vô cùng “độc”? Cẩn Ngôn vã mồ hôi lạnh. “Cô nhóc đó.... cái gì cũng không hiểu, còn ôm vai bá cổ với các bạn nam, nhìn thấy thật phiền muộn a.”

“Phiền cái gì mà phiền, đi thổ lộ với con bé đi, đàn ông con trai sợ gì chứ, nếu không nói con bé đó lại đi tìm bạn trai khác.”

Tuy rằng toàn là bạn “traí” nhưng nhìn thấy cũng rất dằn vặt người a.

“Cô nhóc đó hiện tại rất ghét tớ.”

“Ghét cũng phải nói, cứ giấu mãi trong lòng thôi mái không?”

“Cậu thấy cô nhóc đó căn bản là không hiểu!”

“Không hiểu thì nói liên tục vào, nói đến hiểu mới thôi.”

“Cô nhóc đó còn nhỏ, mới 15 tuổi...”

“15 tuổi nhỏ gì nữa, thời cổ đại con gái tầm này đã kết hôn sinh con rồi ấy chứ!”

“Tớ...”

Đàm Vi lấy hơi rít hai hơi, sau đó đem đầu thuốc cắn đi xa, “Cậu có phải đàn ông hay không? Nếu phải thì đi nói cho Nhất Nhất biết đi.”

“Tớ nói.” Cẩn Ngôn xõng lên luôn.

Trời sắp bắt đầu tối, Nhất Nhất mới quay về, vốn là cùng Gia Vũ đi chung, sau đó cậu ta lại bị bạn bè lôi kéo đi chơi điện tử, cô nhóc không thích chơi trò đó, đánh đấm giết giết trên màn hình không bằng người thật đao thật súng thật đánh nhau, vì vậy tự mình đi dạo quanh phố, đã mua rất nhiều hình dán mình tinh và truyện tranh đem về.

Đứng dưới gốc cây đang chờ là bóng dáng cao gầy, cô nhóc định khom người xuống, từ góc tường lườn lùi vào trong tòa lầu, thì đằng sau truyền đến tiếng gọi. Thật xui xẻo mà! Thế mà cũng bị phát hiện.

“Có chuyện gì?” cô nhóc không tình nguyện quay người lại.

“Uh, có chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Tớ... Cậu khỏe không?” Cẩn Ngôn muốn nắm cho mình vài phát.

Cậu khỏe không?! Cô nhóc vô thức ôm lấy trán mình, “Nói xong liền cút! Tớ còn phải về ăn cơm.” Những lời lẽ thô lỗ của Nhất Nhất đã đem tất cả những lời muốn nói ở trên lưỡi của Cẩn Ngôn bị đè xuống, sự hồi hộp vừa nãy liền biến thành câu khác: “Đầu còn đau không?”

“Không đau!”

“Uh, Không đau thì tốt rồi.” Nhìn ánh mắt không thiện cảm của cô nhóc, Cẩn Ngôn thông minh thay đổi đề tài, “Cậu vừa đi đâu về?”

“Đi phố.” Cúi xuống nhìn món đồ đang ôm trong lòng.

“Tớ xem một chút được không?”, Cẩn Ngôn nhắc từng món một lên xem, có cả con cún biết kêu bằng vài bông, vòng cổ trên châu làm bằng hoa, còn có báo ảnh của diễn viên Hongkong. “Trịnh Y Kiện a, tớ cũng thích.”

“Tớ thích Châu Nhuận Phát, nhìn tấm này đi.” Ánh mắt Nhất Nhất tỏa sáng mở ra tấm hình khác. Tấm này so với tấm khác còn to hơn. “Anh ấy đóng phim ‘Bản sắc anh hùng’ đó? Tớ phải tìm mắt cả buổi chiều mới tìm được đó, một chết mất! Cậu nhìn đáng anh ấy hút thuốc đi, hắc hắc, đẹp trai đúng không? Ngay cả Đàm Vi cũng không sánh kịp.”

“..... đẹp trai, cậu rất thích?”

“Đương nhiên, xã hội đen mà, cool chết mất! Phim điện ảnh Cổ Hoắc Tử cậu xem qua chưa? Cậu thấy Trần Hạo Nam ra sao? Đủ đẹp trai không?! Nhưng tớ vẫn thấy Tiểu Mã ca càng lợi hại hơn... há há!” Nói đến thần tượng của mình là nước miếng văng tung tóe, vung tay múa chân bất chấp, làm pos, “Động tác ngậm tằm rất oai đúng không?!, đốt tiền châm thuốc lá hút cũng rất cool đúng không, cả áo khoác đen, đeo kính đen cũng rất hoành tráng đi! Ha ha... còn có trong phim ‘Tung hoành tứ hải’ có anh gì đó, ngồi xe lăn vẫn có thể khiêu vũ, còn biết trộm chìa khóa, ác chiến hơn là đoạn ăn trộm tranh, ào ào kéo kẹt lách cái xe lăn bay qua..... Ô ba la! Thoáng cái đã chuồn đến bên này lại thoáng cái chuồn đến bên kia... bốp bốp! quá cool đi! Tớ nói cậu nghe nha, tương lai tớ nhất định sẽ tìm người như thế, làm áp trại phụ nhân cũng được... hắc hắc! hô hô... hú hú~~~~~” Nửa híp mắt, lại bày ra bộ dáng thu quyền về, ưỡn ngực hóp bụng lại, cả bài quyền như vừa đánh xong. Ngờ khi lời nói cười hô hô khiến Cẩn Ngôn choáng váng hoa mắt, cái câu sau cùng của cô nhóc thốt ra khiến hấn hết hồn.

“Tình cảm của cậu chỉ là một loại sùng bái người anh hùng vĩ đại, trong cuộc sống thực tế không có loại người đó, đó là do đạo diễn hư cấu lên. Thêm nữa, tương lai cậu... ” hấn ho một tiếng “phải tìm một người tốt một chút, dân xã hội đen không như cậu tưởng tượng đâu.”

“Ai nói chứ! Là do cậu không biết thưởng thức, Đàm Vi không tốt sao? Không tốt sao cậu lại làm bạn với cậu ta? Đừng có mà nói xấu lão đại yêu quý nhất của tớ!” Biết ngay là không có điều gì tốt mà, lãng phí thời gian cô nhóc vừa mới biểu diễn công phu a.

“Cậu thích Đàm Vi?” Loạn hết lên rồi.

“Đương nhiên!”

Cẩn Ngôn ngửa mặt lên trời than nhẹ: “Cậu rốt cuộc có hiểu chữ ‘thích’ có nghĩa là gì không a.”

“Sao lại không hiểu a?”

“Tớ thấy là cậu thật sự không hiểu.”

“Ha ha, tớ không hiểu, cậu hiểu đúng không ? cậu lợi hại há, cậu giải thích cho tớ đi thế nó có nghĩa là gì?”

Hắn cúi đầu nhìn vào đôi mắt của Nhất Nhất: “ “Thích” chính là, đối với đồ vật nào đó hoặc người nào đó, cực kì yêu thích.”

“Đúng a, giải thích xem!”

“Ví dụ như, tớ rất thích ba mẹ, tớ rất thích bóng rổ....” í, hình như có điều gì không ổn a?

“Nói tiếp đi.”

“.... thích .....thì chính là thích, I like this..... nói đúng ra, ví dụ như, tớ rất thích đồ vật này.... tớ thích nó.....á không phải.....” đầu óc như bị cuốn lại.

“Ha ha~~~~” Nhất Nhất gập bụng cười thả cửa “Không giải thích được đúng không ?Còn nói tớ ngốc? hắc hắc~~~~” Quá đã đi, mỗi năm đều xếp thứ nhất trong tất cả các cuộc thi, học sinh 3 tốt đến ngay cả một từ cũng không giải thích được.

“Không phải vậy, Nhất Nhất, tớ có chuyện muốn nói với cậu, tớ thích.....”

“Quay về tra từ điển đi! Đói bụng rồi... bái bai~~~~”

“... thích cậu” giọng nói quá nhỏ, hình dáng cô nhóc đã từ từ mất dạng trên cầu thang. Đến đây gặp cô nhóc hình như là muốn thổ lộ cùng cô nhóc mà?! Tại sao lại biến thành giải thích từ ngữ thế này.....Cần Ngôn chán nản muốn đập đầu vào gốc cây cho xong chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trúc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Thư tình của Gia Vũ

“Nói chưa?”

“Nói rồi.”

“Cô nhóc có phản ứng gì?”

“Cô nhóc. . . . . Về nhà ăn cơm rồi.”

Đàm Vi ngậm miệng không hề răng lời nào, biểu cảm không có gì biến hóa, nhưng điều thuốc hút dở một nửa được kẹp ở hai ngón đang run rẩy.

Cần Ngôn xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, thế không bao giờ nhắc tới đề tài này nữa. Bởi vì kẻ hai mặt đã thể hiện thái độ khinh bỉ đối với xã hội đen, nên cái nhìn thù địch của Nhất Nhất đối với hắn lại lần nữa tăng lên, gặp hắn liền trốn, trốn không được liền nhìn bằng nửa con mắt, nếu như nhìn bằng nửa con mắt vẫn vô dụng, cô nhóc liền rống lên kiên quyết đã đảo toàn bộ chủ nghĩa đế quốc! nước cộng hòa nhân dân Trung Hoa vạn tuế!

Buổi chiều tiết cuối cùng là tiết Sinh học, thầy giáo giờ sách giáo khoa bộ môn tự giảng tự nghe, đối với những tiếng động dưới bực giảng lại thờ ơ làm thinh.

Gia Vũ lấy bút bi vẽ những vòng vòng trên vành tai của bạn cùng bàn, rốt cục cũng đánh thức được kẻ ngủ say kia.

“Về nhà thôi!” Nhất Nhất túm cặp sách chuẩn bị về, đột nhiên phát hiện thầy giáo còn ở đây, vội vã lại ngồi xuống.

“Cậu ‘bệnh’ à, sao lại đến ngồi cạnh tớ ?”

“Tớ nhầm chán a.”

Về mặt tỉnh bơ thu hồi bút lại. Quả thật đủ nhầm chán a. Nhất Nhất nhìn mãi đồng hồ trên cổ tay, còn 20 phút mới tan học. Minh Nguyệt nhìn thấy có người vẫn chẳng biết đã xảy ra chuyện gì liền vụng trộm cười, chọc chọc vào phía sau lưng hai người: “Ày, nghe nói chưa, Đồng Kiều Dương lại chia tay với bạn trai rồi, đây chính là lần thứ tư rồi đó.”

“Thật sao?” Hai cái đầu lập tức xoay lại. Đồng Kiều Dương học lớp 4, vóc người cao ráo rất xinh đẹp, tuổi còn nhỏ nhưng lại biết ăn mặc trang điểm,

trong trường học không hề thiếu nam sinh theo đuổi cô nhóc, nghe nói còn bao gồm cả vài đàn em năm nhất, năm hai Sơ trung nữa.

“Thật không hiểu cậu ta nghĩ như thế nào nữa, bạn trai cậu ta học năm hai Cao trung a, cùng lớp với Cẩn Ngôn, khuôn mặt đẹp trai, trong nhà lại có tiền. Đương nhiên, so ra vẫn kém hơn Cẩn Ngôn.”

“Kẻ hai mặt kia bộ dạng đẹp trai?” Nhất Nhất không cho là đúng.

“Cậu có con mắt thẩm mỹ hay không thế.” Minh Nguyệt thật thực thương hại cô nhóc, ‘đứa nhỏ’ này tìm bạn trai càng ngày càng kém a, đến đối tượng sùng bái cũng là Âu Dương Phong.

“Nhìn Gia Vũ xem xem, nhìn cẩn thận vào, cậu ta đẹp trai không?”

Nhất Nhất trừng mắt, nhanh như chớp hai con mắt nhìn chòng chọc vào hắn, cơ hồ dán lên trên mặt Gia Vũ. Người bị quan sát lập tức chán ghét xoay mặt đi.

“Đẹp trai khi!” Mỗi ngày đều quắc mắt nhìn mày đẹp trai mới là lạ.

“Cậu tiêu rồi.” Minh Nguyệt thở dài, “Cậu có biết Gia Vũ ở trường học được hoan nghênh nhiều lắm không? Cậu ta nhận được nhiều thư tình như vậy, nhiều như vậy!” Hai tay Minh Nguyệt thật cố khoa tay múa chân làm ra vẻ về ra một độ cao.

“Tớ như thế nào lại không biết? Gia Vũ, cậu nhận được thư tình sao tớ lại không biết?” Nhất Nhất la hoảng lên, thầy giáo hai mắt sáng ngời ho lên một tiếng, cô nhóc vội vàng cúi đầu thấp xuống mặt bàn, quay lại nháy mắt ra hiệu với Minh Nguyệt,

“Cậu nhìn thấy?”

“Ừ. Nữ sinh kia tớ không biết, đến đưa thư vài lần, ai kêu cậu tới ngày tám theo Đàm Vi gẫu nên không phát hiện ra.”

Nhất Nhất hỏi hặn đến mức ruột đều xanh mét, sớm biết rằng có sự tình trọng đại như vậy phát sinh, cô nhóc không hẳn sẽ quán quít lấy lão đại muốn hắn giảng cho mình nghe truyền kì anh hùng vĩ đại lấy một địch mười kia, nghe chuyện xưa thì khi nào nghe đều được, nhận thư tình phải đúng thời cơ a.

“Đừng tới trước mặt mẹ tớ nói vớ nói vẩn đấy.” Gia Vũ dựng thẳng lên lông mày cảnh cáo cô nhóc.

“Vậy cậu cho tớ xem một phong đi, để tớ học hỏi.”

“Đều nói là thư tình, thế nào có thể cho cậu xem.”

“Xem chút thôi, chỉ liếc mắt một cái. . . . .”

Cầu xin vô dụng, trừng mắt với Nhất Nhất, không thêm để ý tới cô nhóc.

Nhất Nhất đành phải cắn giận quay đầu tìm người tố khổ, “Mông Mông, Gia Vũ nhận được thư tình cậu biết không?”

“Nghe giảng bài cẩn thận đi.” Ngăn cách bởi lối đi nhỏ, Hạ Mông thờ ơ nhìn chăm chăm bảng đen, con mắt cũng chưa động một cái.

“Cậu đều có thể đọc lâu lâu còn nghe cái gì mà nghe.”

“Lại nghe một lần nữa.”

Thật sự là học trò ngoan!“Cậu có biết là người nào đưa thư tình cho cậu ta không Mông Mông?” Hạ Mông rút cục quay đầu lại liếc nhìn cô nhóc một cái: “Không biết.” Đầu lại để ngay ngắn tiếp tục làm một học sinh ngoan.

“Mông Mông Mông Mông. . . . .” Aizz, quên đi, không quấy rầy cậu ta nghe giảng bài nữa. Xoay trở về tiếp tục tám, “Vừa mới nói chỗ nào rồi. . . . . uhm, nói đến Đồng Kiều Dương tìm bạn trai, cậu ta rốt cuộc là muốn tìm dạng nào?”

“Nghe nói người cậu ta thích là ~~~” Minh Nguyệt lấp la lấp lửng dừng lại một chút, “Thượng Quan Cẩn Ngôn. Người ta không để ý đến cậu ta, cậu ta liền tìm bạn trai bên trường trung học, cứ rảnh là chạy đi tìm Cẩn Ngôn. A.... Cẩn Ngôn Cẩn Ngôn, tớ cũng thích.” Thực không có tiền đồ, cư nhiên đi thích kẻ hai mặt! Nhất Nhất khó có thể hiểu được với ánh mặt màu hồng của bạn học đó.

“Cậu có người trong lòng hay không?”

“Cậu hỏi Nhất Nhất?” Gia Vũ vỗ lên đầu người bạn ngồi cùng bàn như vỗ về sủng vật, “Đừng hỏi, đầu óc cậu ta cả ngày với chỉ số thông minh của Nhất Huru ca Nhất Huru ca, trả lời không được vấn đề cao thâm cậu hỏi đâu.”

Nhất Nhất giận: “Cậu vũ nhục tớ! Tớ thích Tiểu Mã ca!”

Gia Vũ và Minh Nguyệt liếc nhau, rất ấn ý dừng lại chủ đề này. Không thêm nói thêm nữa câu. Thầy giáo vừa phun ra hai chữ “Tan học”, Nhất Nhất liền nhanh nhẹn bay qua một dãy bàn nằm sắp đến trên bàn Gia Vũ, vươn tay hướng bên trong búi tóc móc lục lọi đồ. Mới nhìn thấy góc giấy cạnh viết thư màu phấn hồng đã bị chủ nhân của bức thư tình này sớm có đề phòng trước cướp đi, cái trán còn bị hung hăng gõ xuống một cái.

“A ~ đau! Cho tớ xem với, Trịnh Gia Vũ cậu keo kiệt muốn chết!”

“Thư tình có thể tùy tiện làm cho người ta xem sao?”

“Tham khảo một chút không được sao, tham khảo xong tương lai tớ sẽ viết cho bạn trai tớ.”

“Không cho.”

“Cho tớ xem đi mà cho tớ đi. . . . .”

“Có bản lĩnh đến cướp đi, đến a.” Gia Vũ giọng cao lên phong thư khiêu khích. Nhất Nhất bỏ nhào qua, nhón gót chân với lên, chán nản phát hiện ra hán bất tri bất giác đã cao hơn cô nhóc rất nhiều, hơn nữa hán còn giơ cánh tay lên, vóc người cô nhóc 1m50 mấy chỉ có thể ngẩng đầu lên nhìn, lực bất tòng tâm

“Không xem thì không xem~~~” sau khi nhận rõ tình thế, quyết miệng lộn trở lại bên người Hạ Mông, “Bức thư tình kia được đưa tới lúc nào, tớ cũng chưa thấy người đó, hình dáng xinh đẹp không?”

Hạ Mông chậm rì rì thu thập xong cặp sách hướng bên ngoài phòng học đi ra. “Không biết.”

“Cậu cùng Gia Vũ người trước bàn người sau bàn, cậu cũng không biết?”

“Tớ bận làm bài tập, không có thời gian nhìn.”

“Không phải đâu Mông Mông, chuyện trọng yếu như vậy cậu cứ nhiên lại không quan tâm, cậu không thấy Gia Vũ nhà chúng ta rất tốt sao!”

Hạ Mông khẽ cười một tiếng: “Hán cũng không phải là người nào của tớ, tớ trông chừng hán làm chi?”

“Hán là. . . . .” Nói còn chưa dứt lời cái ột lại bị gõ một, nhìn ra là lão đại. “Lão đại đánh như vậy sẽ đem tớ đánh thành ngu ngốc đó!”

“Cậu chính là ngu ngốc.” Đàm Vi hí hóp mắt trên cao nhìn xuống xem cô nhóc, “Không muốn nghe tớ kể chuyện xưa ?”

“Muốn nghe, nhưng Mông Mông. . . . . Gia Vũ hán. . . . .”

“Cho cậu hai lựa chọn, nghe tớ giảng hay là nghe Hạ Mông giảng, chọn A hay là chọn B?”

“Á, tiếng Anh lão đại tiến bộ rồi,” Nhất Nhất sùng bái đến hai mắt mọc đầy sao, “Hai chữ AB phát âm rất chuẩn a.”

Đàm Vi thấp giọng mắng câu thô tục, sốt ruột nhủ mày. “Rốt cuộc có nghe hay không? Không nghe tớ về nhà .”

“Nghe, nghe liền!” lực hấp dẫn của quyền cước công phu lớn hơn so với thư tình, cô nhóc lập tức theo đuôi đi theo phía sau lão đại.

Nghe quá nhiều chuyện xưa kết quả chính là, cuộc thi cuối kỳ thi rất tệ. Cuộc họp phụ huynh vừa tan, Đinh mẹ run run cầm tờ phiếu điểm đứng ở cổng trường liền bắt đầu phát biểu. “Con xem con này, môn tiếng Anh thế nào, lên lớp học hành cái gì hả, tại sao Gia Vũ thi được hơn 90 điểm mà con lại thi rớt? Nói đi, trong trí óc con toàn nhét cái gì hả?”

“Con thấy thầy giáo tiếng Anh không vừa mắt. . . . .”

“Như thế nào là không vừa mắt? Cũng không phải tình tình, voi ở châu Phi, á. . chẳng lẽ con muốn thầy giáo phải giống như Thái Quốc Khánh thì con mới nghe giảng bài? Đưa con đến trường để học chứ không phải nhìn người, là tới học tập con có biết hay không!”

Nhất Nhất cúi đầu cười trộm. Mẹ say mê Thái Quốc Khánh, trên tivi có hán ca hát thì ánh mắt luôn dán chặt trên màn hình.

“. . . . . Mẹ xem con sao có thể thi lên trung học!” Giáo huấn xong, Đinh mẹ kéo tay Trịnh mẹ cầu nài, “Đứa nhỏ này sao lại thế này a, đều đã năm ba Sơ trung rồi mỗi ngày còn xem phim hoạt hình, xem tiểu thuyết, luyện cái gì Lăng Ba Vi Bộ, trong đầu căn bản chính là một đồng hồ dán. . . . .”

Đứa trẻ hai nhà đang ở một bên trừng mắt lẫn nhau, lấy ánh mắt trao đổi suy nghĩ. Không có chuyện gì hay sao mà thi tốt như vậy! Ghen tị đúng không? Ghen tị? Đợi lát nữa bóp chết cậu! Đến bóp a. Cậu cho là tớ không dám? Chờ đó. . . . . Đang muốn bỏ nhào qua phát tiết sự tức giận, Trịnh mẹ mở miệng: “Gia Vũ a, nghỉ đông ở nhà giúp Nhất Nhất học tiếng Anh đi con.”

“Không,” Gia Vũ không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt, “Con giảng cho cậu ta đề mục thôi, cậu ta liền bóp cổ con.”

“Cậu đó là giảng ~ đề mục? Nói không xong 2 phút liền rống!” Nhất Nhất phản bác.

“Ai kêu cậu không kiên nhẫn!”

“Rõ ràng chính là cậu luôn bày ra khuôn mặt đưa đám. . . . .”

Lại gây gổ, lúc hòa thuận với nhau thì hận không thể mặc cùng một chiếc áo, lúc ầm ĩ lên thì chỉ muốn băm vằm đối phương ra làm nhân bánh bao. Hai bà mẹ nhìn nhau thờ dài.

“Cháu chào dì Trương, dì Lí!” thanh âm nho nhả lễ độ vang lên. Quay đầu lại thấy Thượng Quan Cẩm Ngôn mỉm cười đứng ở phía sau. Trịnh mẹ cười khanh khách vỗ vỗ hân: “Là Cẩm Ngôn a, nghe nói cuộc thi cuối kỳ cháu lại xếp thứ nhất, có vài điểm tối đa hả, thật lợi hại.”

“Dì quá khen rồi, Gia Vũ thi cũng không tệ a, dì Lí, Nhất Nhất thi tốt không ạ?”

Đinh mẹ thờ dài, cũng không ngại ngần đem phiếu điểm đưa cho hân xem. “Cháu xem tiếng Anh của con bé này, thật sự là. . . .” Mắt mẹ muốn chết.

Cẩm Ngôn nhìn lướt qua, môn Vật lý còn đỡ, chỉ có tiếng Anh là treo đèn đỏ. “Dì Lí, nếu dì cho phép, nghỉ đông cháu sẽ dạy cho Nhất Nhất học thêm được không?”

“Không được!” hai người đang bóp cổ lẫn nhau kia đồng thời tung tóe ra hai chữ. Sừng sốt một giây lại tiếp tục.

“Yên lặng cho mẹ!” Đinh mẹ nhú mày cảnh cáo con gái. Quay đầu cảm kích giữ chặt tay Cẩm Ngôn, “Điều này sao lại có thể làm phiền thế, cháu đều học năm hai Cao trung rồi, bài vở cũng khẩn trương, làm gì có nhiều thời gian đi dạy bù.”

“Không sao ạ, cháu nghỉ đông cũng không có chuyện gì.”

“Vẫn là rất phiền toái đến cháu, lại nói ba mẹ cháu. . . .” cha mẹ cậu nhóc có đồng ý việc này hay không? Còn nữa, học thêm dù sao cũng phải có chút thành ý bày tỏ chứ, hiện tại mỗi một gia sư dạy thêm mỗi giờ phải mất vài chục tệ ấy chứ.

Cẩm Ngôn hiểu được ý tứ của dì Lí, cười cười nói: “Dì đừng khách khí như vậy cháu cùng Nhất Nhất chơi với nhau từ nhỏ, đều lớn lên ở trong cùng tòa viện, không có gì là phiền toái hay không phiền toái. Những cái khác dì đừng nghĩ nhiều, nếu thành tích cô nhóc tiến bộ, chúng ta đều vui mừng phải không ạ? kỳ thật cô nhóc rất thông minh, chỉ là không quá chăm chỉ, còn ham chơi. Nếu Gia Vũ muốn đến chơi, cũng hoan nghênh.”

Những lời nói đó khiến hai bà mẹ mặt mày hớn hờ. Gia Vũ nhìn Nhất Nhất ánh mắt tràn ngập thương xót. Nhất Nhất ngược lại càng muốn bóp chết người a. Ai với ai từ nhỏ đã chơi cùng nhau?

“Vây thật sự cảm ơn cháu.” Đinh mẹ vui mừng quá đổi, vỗ tay Cẩm Ngôn cười đến vẻ mặt nở hoa, “Nhất Nhất nhà chúng ta tính rất ham chơi, con bé nếu không nghe lời cháu thì cứ mắng, đánh cũng được, dù sao nha đầu kia da dày thịt béo đánh quen rồi. Đinh Nhất Nhất con lại đây!”

“Nhận thầy giáo đi.” Gia Vũ ở bên cạnh nói làm bầm. Lại muốn bị bóp cổ nữa có phải không hả? Nhất Nhất lấy ánh mắt cảnh cáo hân, mang theo cái đuôi ngoe nguẩy giả bộ thuận theo.

“Thầy Thượng Quan, ngài là đến nhà tớ dạy thêm sao?” Đến đây đi đến đây đi, đánh cho cậu rằng roi đầy đất.

“Sao lại không biết xấu hổ kêu Cẩm Ngôn chạy tới chạy lui!” Đinh mẹ trầm giọng. “Đi qua nhà Cẩm Ngôn, cháu cứ sắp xếp xong thời gian rồi báo lại với nó một tiếng, con ngoan ngoãn học cho mẹ, nếu không nghe lời, sẽ kêu ba đánh con.”

“Mẹ ~~~ con sợ ảnh hưởng tới anh Cẩm Ngôn học tập ~~~”

“Không sao, mỗi ngày hai ba tiếng là được rồi, không ảnh hưởng đến tớ được.” Cẩm Ngôn mỉm cười.

“Tớ sợ ảnh hưởng đến hai bác Thượng Quan nghỉ ngơi ~~~”

“Đừng lo, bọn họ bình thường cũng không ở nhà, với lại còn có lầu trên với lầu dưới.”

“Mẹ!” sự ngoan ngoãn thuận theo đó không tiếp tục giả bộ nữa, Nhất Nhất đau khổ kêu chít chít cầu xin, “Không đi được không? tớ ở nhà tự học.”

Đinh mẹ lạnh lùng cười: “Không đi? Nào con có tể bào tự học kia sao?” Không tốt rồi, mẹ bắt đầu nghiêng rằng, đây là điểm báo cận kề bão sắp nổi lên. Cô nhóc thấy chết không sờn gật đầu đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trúc Mã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Lần đầu tiên thân mật

9 giờ rưỡi, Nhất Nhất tối hôm trước thức đêm xem truyện tranh, hai con mắt đã biến thành mắt gấu trúc, bò dậy khỏi giường, vọt tới toilet đánh răng rửa mặt, miệng lầu bầu mắng cái tên thầy giáo họ kép* kia.

*Thượng Quan Cẩn Ngôn họ là Thượng Quan là họ kép (có hai chữ)

Đem thức ăn hâm nóng xong, chạy tới nhà cách vách kêu Gia Vũ tới ăn cùng. Hôm nay Gia Vũ đều cùng với bạn học đi ra ngoài chơi, trong radio mỗi ngày đều phát tiết mục quảng cáo “××× quay tròn phố trượt pa-tanh”, bọn họ mỗi ngày đều đi qua đó tham gia ủng hộ, lúc trở về mặt mũi bầm dập do bị té ngã, còn tưởng rằng ở bên ngoài bị người ta trấn lột. Ngày hôm sau vẫn như cũ cao hứng phấn chấn đi tiếp, để lại cô nhóc một mình chịu sự tra tấn của nỗi khổ học thêm.

“Hôm nay dẫn theo tớ đi với.” Ân cần gấp một miếng thịt gà bỏ vào trong bát của hắn. “Cậu không phải còn có học thêm sao.”

“Nếu không cậu theo tớ cùng đi đến nhà cậu ta, hoặc là cậu dẫn tớ đi trượt pa-tanh. . . . .”

Gia Vũ bĩu môi: “Tớ mới không lãng phí thời gian. Với lại chúng tớ đều là con trai, không dẫn theo con gái.”

“Cái gì gái với trai, căn bản chính là kỹ thuật của cậu không tốt sợ tớ thấy sẽ mất mặt! Dẫn tớ theo đi.”

“Không dẫn.” Phép khích tướng vô dụng.

Nhất Nhất tức giận đến cắn răng, “Kỹ thuật của cậu không tốt đúng không, hôm qua lại bị ngã chứ gì? Tớ đều nghe thấy cậu la kêu đau oai oái, học lâu như vậy vẫn không học được, có bản lĩnh thì để tớ nhìn xem cậu học được thế nào. . . . .”

Hắn tỉnh bơ, lấy ra miếng thịt gà nhét vào miệng.

“Mỗi ngày trượt pa-tanh đều lãng phí nhiều tiền a, tớ cảm thấy còn không bằng đi thăm người thân, có tiền mừng tuổi đó, đây là khoản thu vào; Trượt băng là tiêu tiền, là khoản chi ra. Cơ hội kiếm tiền lẽ nào lại để cho nó chạy thoát dễ dàng như vậy?” Đòi lý do khác thuyết phục hắn không đi trượt pa-tanh.

“Cám ơn cậu đã phân tích.” Gia Vũ thương hại nhìn cô nhóc, “Mẹ tớ thưởng cho tớ hai trăm đồng, bởi vì tớ lọt vào top 10 người của lớp. Bạn học Đinh Nhất Nhất, cậu vẫn là cố gắng học tập, ngày ngày đều tiến bộ vuron lên nhé.”

“. . . . . Thịt gà nhỏ ra! Tớ có ý để lại cho cậu, cậu đối với tớ như vậy hả!” Bỏ nhào qua bóp cổ hắn, “Nhỏ ra nhỏ ra!”

Hắn tay nắm lạnh lại vợ mấy miếng thịt gà nhét vào miệng, hai tay bẻ ngoặt tay đem cô nhóc đặt tại trên sofa không thể động đậy. Nhất Nhất giống con cua vung vẩy tứ chi, bất đắc dĩ vì sức lực hai bên cách xa quá lớn, chỉ có thể lớn tiếng chửi mắng cho đỡ tức.

“Ai! Mắng chửi đi, đáng thương Đinh Nhị, cậu cũng chỉ có thể mắng ở miệng thôi. . . . .” Trịnh Gia Vũ tên đáng ghét! Nhất Nhất khóc không ra nước mắt. Hiện tại thành tích học tập của tên đáng ghét đó giống như ngôi thang máy thẳng tắp bay lên, từ biểu cảm cười toe toét của Trịnh mẹ có thể nhìn ra tên này ở nhà được sủng ái bao nhiêu. Càng đáng giận là, chiều cao cũng phát triển hơn, cô nhóc đứng thẳng lưng lên cũng chỉ cao tới lỗ tai hắn, nếu xảy ra đánh nhau người chịu thiệt tuyệt đối chính là cô nhóc. . . . . cuộc đời có hai sự dả kích lớn a.

Đến trước cửa nhà Cẩn Ngôn, còn chưa kịp ấn chuông điện ở cửa thì cửa đã mở, thầy giáo đứng ở trước mắt cười mỉm chi.

Vì sao hắn cũng cao hơn như vậy?! So với Gia Vũ còn cao hơn nữa. . . . . Sự bi phẫn trong lòng lại tuôn ra như suối, cô nhóc lườm hắn bước vào phòng khách, để lại vị thầy giáo nhỏ đứng ở cửa buồn bực: Vừa mới đến liền chọc cô nhóc sao?

Cẩn Ngôn làm cho cô nhóc một ly nước ép cam đặt trên bàn, mở ra sách tiếng Anh ra giảng giải ngữ pháp. “Giới từ thật dễ bị lẫn lộn, nhưng có quy luật có thể tìm ra, giống như buổi sáng trưa tối dùng ‘in’, mấy giờ mấy khắc dùng ‘at’, còn có cụm từ cố định, be interested in, be used to, at school. . . . .”

“Cậu bình thường đều ăn gì?” Nhất Nhất cắt ngang lời hắn chít chít oa oa .

“Hử?” Hắn ngẩn người, “Ăn cơm a.”

“Cơm gì?”

“Cơm gạo tẻ.”

Nói cũng nói vô ích ~~~“Vậy cậu đều ăn đồ ăn gì?”

“Đều ăn.”

Vẫn là nói vô ích ~~~ nhần nại tiếp tục hỏi: “Rau xanh? Thịt xương sườn? Củ cải? Cá?”

“Tớ đều ăn. Tớ không kiêng ăn.”

Nhất Nhất trừng lớn mắt nhìn hắn ba giây, tổng kết nói: “Cậu là người sao hoá.” Đúng, thân hình cao đều là người sao hoá, cô nhóc là người địa cầu, cho nên kiêng ăn cũng không có gì không đúng.

Cẩn Ngôn đối với lời nói nhảm của cô nhóc sớm đã tập mãi thành quen, nhìn chằm chằm vào sách tiếng Anh tiếp tục giảng. Nói vài phút nữa khép sách

lại. “Kỳ thực tớ cảm thấy ngữ pháp không quan trọng như vậy, quan trọng là lượng từ vựng và luyện tập khẩu ngữ.”

“Không quan trọng vậy tại sao phải học? Còn phải thi.”

“Đây là điểm sai lầm giáo dục tiếng Anh tại Trung Quốc, luôn đem kiến thức ngữ pháp đặt ở vị trí quan trọng nhất, danh từ động từ giới từ lẫn qua lộn lại lấy ra thi. Học sinh nước ngoài cũng không học như vậy, bọn họ tối chú trọng đến biểu đạt của khẩu ngữ.”

“Trẻ con nước ngoài sinh ra liền nói tiếng Anh. . . . . Thầy giáo chúng ta nói ngữ pháp quan trọng thì nó liền quan trọng a.”

Ý, đôi tính rồi sao? Cẩn Ngôn cảm thấy mới mẻ a. “Bây giờ biết ngoan ngoãn rồi sao, nghe lời thầy giáo như vậy.”

“Cái gì mà biết ngoan ngoãn hả , tớ là một học trò ngoan! Cậu cho rằng cậu chỉ mỗi cậu là học sinh ngoan hử.”

“Đừng ~~~~” Kéo dài giọng nói phụ họa, “Cậu là học sinh ngoan, luôn đến trễ, lên lớp nói chuyện, ngủ gật trong lớp, chọc tức thầy cô, không biết trong lớp các cậu người bị thường xuyên đứng phạt là ai.”

“Đó là Đàm Vi!” Nhát Nhát liếc một cái xem thường, bưng lên nước cam ép uống sạch. “Tớ học thuộc từ mới, cậu đừng quấy rầy tớ.”

“Đợi lát nữa học thuộc lòng, trước luyện tập đối thoại tiếng Anh đã.”

“Thầy giáo chúng ta nói phải học thuộc từ vựng, nên nghe ai ? Cậu qua bên kia đọc sách, không cho phép nói chuyện.”

“Được, cậu học thuộc đi.” Cẩn Ngôn chịu thua , “Nửa giờ sau tớ gọi cậu.” Cách 2 phút quay đầu xem cô nhóc một lần. Không tệ, giờ sách lên cao nói lắm bầm. Lại nhìn, còn đang đọc nhảm. Lại nhìn. . . . . A, người chăm chỉ đọc thuộc lòng từ mới kia đã nằm nghiêng ra sofa gối đầu lên thành ghế nhắm mắt, sách tiếng Anh áp ở bên mặt.

“Nhát Nhát?” Hần nhẹ nhàng đẩy cánh tay cô nhóc. Không động tĩnh, lại đẩy. Vẫn là không tỉnh lại, cái miệng chẹp chẹp hai cái, trên sách tiếng Anh còn dính vết nước miếng trong suốt. Cẩn Ngôn bất đắc dĩ cười, rút ra khăn giấy giúp cô nhóc nhẹ nhàng lau miệng.

Hình như cho tới bây giờ hần chưa từng ở khoảng cách gần như thế nhìn ngắm cô nhóc. Lông mày có chút đậm, nhưng có vẻ khí khái. Lông mi không cong lắm, nhưng lại dài lại dày giống hai hàng răng lược. Nếu mở hai mắt ra, là có thể nhìn thấy một đôi mắt trực tính trắng đen rõ ràng, hai con ngươi quay tròn chuyển động, đảo một vòng là nảy sinh ra một chủ ý. Cái mũi không cao, chóp mũi hếch lên, trên mũi còn chấm vài nốt tàn nhang nhỏ, có vẻ hoạt bát đáng yêu. Cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng hơi hơi chu ra, không còn bộ dáng lúc bình thường chỉ biết nhe răng cứ mở miệng ra là mắng hần, hần thật muốn. . . . . muốn hôn. . . . . Cẩn Ngôn bị cái ý niệm đột nhiên toát ra đó làm hết hồn, lúc này mới phát hiện ngón tay mình đặt tại trên môi cô nhóc.

. . . . . Không sao không sao. . . . . Làm một lần tiểu nhân không có việc gì đâu hả? Liếc một vòng bốn phía xung quanh cẩn thận, ngoài cửa ngoài cửa sổ cũng không có người. Trái tim “tùng tùng tùng” đập như gõ trống, hần đè lại trước ngực hít sâu một hơi, chậm rãi.. chậm rãi cúi người xuống đến gần cô nhóc. . . . . Hôn rồi! Nói không nên lời là có tư vị gì, đầu óc trống rỗng. Lại hôn lần nữa thử xem. Chậm rãi chậm rãi lại hôn lên. . . . . Lần này dừng trên đôi môi cô nhóc lâu hơn một chút, uhm, hình như là ngọt. “Hắc hắc ~~~” Người bị hôn phát ra tiếng cười. “Làm chi vậy.” Nhát Nhát đối với khuôn mặt đối diện đang rất gần cô nhóc tỏ vẻ bất mãn.

“Cậu vừa mới cười.” Cẩn Ngôn cúi đầu thanh âm thật nhỏ.

“Đã cười ư? Tớ vừa mới mơ được ăn kem cóc, thực ngọt. . . . . Đều tại cậu, dựa gần như vậy làm gì chứ, hại tớ tỉnh giấc !”

“Uhm”

“Cậu đèn tớ kem cóc đi.”

“Uhm”

Có vấn đề! Rõ ràng là thái độ trốn tránh, làm cho Nhát Nhát sinh ra nghi ngờ. “Cậu cúi đầu làm gì hả, làm việc gì sai rồi?”

“Không có.”

“Còn nói không có, mặt cậu đều đỏ hết lên kia.” Ánh mắt đảo qua trên bàn một cái, chỉ vào hần kêu to, “Oh ~~~ tớ nói mà, cậu đã làm sai chuyện còn không thừa nhận!”

Bị phát hiện ?! Tim đập bắt đầu đình công. “Cậu uống nước ép cam của tớ, cậu thừa dịp tớ đang ngủ trộm uống!” Cô nhóc chỉ vào chiếc cốc không trên bàn bị thương muốn phẫn, “Cậu sao có thể như vậy a, muốn uống tự mình đi pha không được sao, sao lại uống của tớ !”

. . . . . Tim đập khôi công lại. “Tớ làm lại cho cậu cốc khác.” Cầm cái cốc giống như trốn chạy nhằm phía phòng bếp lao đi. Quả cam tươi ngon được bỏ vào máy ép nước trái cây, chất lỏng màu cam bên trong máy cuộn cuộn sóng sánh chuyển động, trái tim đập loạn xạ điên cuồng của Cẩn Ngôn rốt cục đã chậm rãi bình tĩnh trở lại, vừa rồi hủ chết hần. . . . . Bụng cái cốc đang định đi ra ngoài, đột nhiên nhớ tới một sự kiện: Cốc nước cam đó rõ ràng là chính cô nhóc trước khi ngủ đã uống một hơi sạch banh.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trúc Mã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Tự do rồi!

Một kì nghỉ đông học thêm không hề phí phạm, thành tích thi đầu tháng được công bố ra, tiếng Anh của Nhất Nhất đột phá được 90 điểm (tuy rằng điểm cao nhất là 120). Đỉnh mẹ mừng rỡ cười luôn miệng, ca ngợi hết lời Cẩn Ngôn có phương pháp dạy học.

“Không cần học thêm nữa đúng không mẹ?”

“Không cần? Con có biết Gia Vũ được bao nhiêu điểm không hả? 109 điểm, hơn con gần 20 điểm! Còn môn hóa học của con nữa, thật lười rồi có đúng không hả? Nghe cho rõ đây, chủ nhật ngoan ngoan đi tới nhà Cẩn Ngôn cho mẹ ngay, không được lơ là việc học có nghe hay không?”

“Á?” Đều do kẻ hai mặt kia, tự dưng không đầu lại hứa hẹn với mẹ cô nhóc rằng chủ nhật có thể đi nhà hán học bỏ túc, môn nào cũng được, khiến mẹ vui vẻ giống như nhất được đỉnh vàng vậy.

“Dù sao cũng không thể làm cho con luôn căng thẳng như vậy chứ, con căng thẳng sẽ ngủ không tốt. . . . .”

“Tại sao không thể căng thẳng? Các bạn trong lớp con có ai không nỗ lực học tập? Nhất Nhất a, ” Đỉnh mẹ tận tình khuyên nhủ, “Cũng sắp phải thi lên trung học rồi, cho dù con mỗi ngày đều không được ngủ cũng phải sống vượt qua mấy tháng này, chờ con thi đỗ, mẹ sẽ dẫn con đi Thượng Hải, Bắc Kinh du ngoạn, con thấy sao? A, con muốn đi chỗ nào thì đi chỗ đó.”

“Thi đỗ vào trường trung học mẹ liền dẫn con đi chơi?”

“Ừ.”

Con mắt vòng vo di chuyển, Nhất Nhất nhìn bức tường cách vách đối diện cười hô hô.

Danh sư xuất cao đồ, Cẩn Ngôn dốc tâm truyền thụ, đầu óc Nhất Nhất cũng không dốt nát gì, đem các loại đề thi liệu mạng ôn tập, vài kì thi tháng và thi giữa kì tiếp sau đó, ngoài môn tiếng Anh vẫn còn hơi miễn cưỡng chút, thì thành tích mấy môn khác lên như điều gặp gió, xếp thứ tự trong lớp dần dần tiến lên top 10, điều này khiến Đỉnh mẹ rất vui mừng, mỗi ngày đều hầm thuốc bổ cho cô nhóc ăn. Bài thi của cuộc thi tháng cuối cùng trong năm được phát ra, Nhất Nhất hưng phấn đến nỗi suốt nửa thì hét toáng lên làm sập phòng học, hóa học a hóa học, kiểu kết cấu, công thức phân tử khó như vậy, lại tự nhiên đạt được thành tích tốt xếp thứ 2 nữ sinh toàn lớp, chỉ kém Hạ Mông một điểm.

“Mẹ cậu nên hầm tổ yến cho cậu.” Hạ Mông cười hi hi nói.

“Ha ha, cách mạng chưa thành công, đồng chí còn phải nỗ lực.” Nhất Nhất trong mắt chớp động tia sáng sùng bái. Thành tích của Hạ Mông trong khối học chưa từng rớt ra ngoài top 5, là cô nhóc ngay cả nằm mơ cũng không qua được đỉnh núi Everest. “Mục tiêu của tớ là ~~~ giảm bớt gánh nặng của Gia Vũ bước tới bên cạnh cậu.”

Người tương lai bị giảm bớt gánh nặng vai kia lập tức tặng cho cô nhóc hai viên “long não”.

“Hắc hắc, Gia Vũ, tớ vừa mới dùng phép so sánh, không phải thật sự muốn giảm bớt cậu.” hành động giải thích dư thừa vừa rồi lại đòi lại ánh mắt nhìn đều.

“Tớ không phải là thất học.”

“Cậu là lưu manh. . . . .” Những lời nói nhảm đó khiến Gia Vũ tức đến nỗi đòi chỗ cho bạn học ngồi cạnh cửa sổ, Nhất Nhất đeo dính như kẹo mè xừng liền bám theo, “Aizz, lần này tớ theo đuôi được cậu rồi.”

Chung quanh ít nhất có mười cái đầu đồng loạt quét ánh mắt chuyển hướng về bên này. Á, có nghĩa khác. “Tớ là nói thành tích đuôi theo cậu.”

Mấy cái đầu muốn nghe tám chuyện lập tức co lại. Cũng đúng, hai người bọn họ từ khi sinh ra cho đến bây giờ luôn bên nhau, giống như anh em ruột thịt, khả năng phát triển thành mối quan hệ nam nữ giữa hai người bọn họ xác suất giống như sao hỏa đụng trái đất. “Cậu nói mẹ tớ có thưởng cho tớ hay không? Học kỳ trước mẹ cậu cho cậu hai trăm, cậu đoán mẹ tớ có thể cho tớ bao nhiêu?”

Gia Vũ thật nghiêm túc vươn ra một cái bàn tay. “Thêm năm mươi.”

Hai trăm lại thêm năm mươi. . . . . Đỉnh Nhị hí hửng vùng quyền hung hăng đấm trên lưng hán.

“Cậu muốn chết !”

“Cậu mới muốn chết á!” Hấn lập tức phản công ấn cô nhóc đè xuống mặt bàn không thể cự quậy. “Đinh Nhất Nhất, môn hóa học của cậu học sao được như thế, nói cho tớ bí quyết đi.” Bạn nữ sinh ngồi gần bàn tới hỏi.

“A, tên xấu xa buông tay. . . . . Cần Ngôn dạy!”

“Cần Ngôn nào?”

“Thượng Quan Cần Ngôn!” Chung quanh không khí như có sức hút.

“Thật hay giả?”. Nhất Nhất và Gia Vũ đang kinh nhau, không có tâm tư trả lời cái loại vấn đề thật hay giả này. Nghe thấy nữ sinh ngồi ở dãy bàn sau khe khẽ ri tai nhau: “Các cậu nghe cậu ta khoác lác kia, Thượng Quan Cần Ngôn nào có nhiều thời gian như vậy giúp cậu ta học bổ túc. Aizz các cậu biết không, cậu ấy với bạn cùng lớp là Chu Đình rất thân thiết.”

“Uhm, lần trước tớ còn thấy bọn họ đi cùng nhau, bọn họ đi học tan học đều đi cùng đường.” Lập tức lại có nữ sinh gia nhập vào đội ngũ tám.

“Đó mới là trai tài gái sắc. . . . .” Sài lang hồ báo quá đi? Làm nữ sinh theo đuôi kẻ hai mặt đó, cô nhóc thật đúng là không muốn thừa nhận đâu, thật mất mặt a~~~~ Nhất Nhất chạy về trên chỗ ngồi cầm bài thi toán học ngồi vào cùng chỗ với Gia Vũ, trong lỗ tai còn nghe thấy bạn học nữ kia tiếp tục riu ra riu rít tám về nhân vật nổi tiếng kia.

“Aizz cậu nói xem, kẻ hai mặt thích dạng người gì?” Ngón tay chọc chọc hấn.

Gia Vũ cũng không ngẩng đầu lên. “Ôn nhu hiền lành, dù sao cũng không phải dạng như cậu, giống như khi đến tớ cũng không thích được.”

“Cậu không thích tớ a, vậy cậu còn đến nhà của tớ ăn cơm, thịt khô đều ăn sạch.” Cô nhóc oán hận lấy bút đâm vào mu bàn tay hấn, “Cái miệng ăn của người khác phải biết điều có biết không hả? Còn nói lời khó nghe, tớ chẳng lẽ không ôn. . . . .” Lời nói ra bản thân mình đều cảm thấy xấu hổ, vội vàng sửa miệng, “Tớ biết nấu cơm, cũng coi như có đức hạnh đi!”

“Đúng vậy thực đức hạnh a, nấu cơm còn có thể quên bật nút nấu.” Lúc tết mời bọn họ đi qua nhà ăn cơm, đứa nhỏ này mừng khắp khỏi vo gạo đổ vào nồi cơm điện, cắm phích điện xong sau đó đi xem tivi, Đình mẹ nấu xong đồ ăn đi xem nồi cơm, nước vẫn là nước gạo vẫn là gạo.

“Đó đều là chuyện khi nào khi nào rồi a. . . . .” Nhất Nhất ngoài dự kiến lại không so đo cùng hấn, hai mắt nhìn chặt vào phương trình trên bài thi. “Cậu cảm thấy cậu ta thích ai?”

“Chu Đình a, còn phải hỏi sao, cái đầu cậu là thứ gì vậy. Chơi cùng nhau từ nhỏ tới lớn, ở cùng gần nhau, lại học cùng lớp, cái này gọi là môn đăng hộ đối hiểu không hả?”

“Oh.” Sao lại thế này, đề mục mãi cũng giải không được. Con tức trong lòng lập tức trào dâng, cô nhóc ném cây bút máy lên mặt bàn, “Mẹ nó!”

“Cậu mắc chứng sợ hãi trước khi thi. . . . . Chắc, bài kiểm tra đều bị dơ rồi.” Gia Vũ ngón tay lau vết mực trên bài thi, càng chùi càng hồng bết, ném cho rồi.

“Câu hỏi này, giải không được.” Túm qua bài thi hấn chỉ vào đề thi.

“Ngày hôm qua lên lớp không phải đã giảng qua sao, cậu lại bơi tới cỏi thần tiên nào vậy?”

“Giảng qua ?”

“Tự mình xem vở ghi chép đi!”

Nhất Nhất cúi đầu cẩn thận nghiên cứu một hồi, 2 phút đã giải được, tâm tình cực tốt. “Aizz, tớ với cậu cũng từ nhỏ chơi đến lớn, còn sống ở cách vách nhau, chúng ta cũng môn đăng hộ đối nha.”

“. . . . . Tớ còn muốn sống lâu vài năm” về mặt Gia Vũ sợ hãi ôm sách vở tránh ra.

Tháng bảy, cuộc thi lên trung học theo đúng kì hạn tới. Tháng tám, giấy báo trúng tuyển của các trường trung học được gửi về. Trường sơ trung Danh Dương đại bộ phận học sinh cứ theo lẽ thường thăng lên trung học, bao gồm Trịnh Gia Vũ, Đàm Vi, Hạ Mông, Đặng Minh Nguyệt... có số ít người thi vào trường dạy nghề hoặc trung cấp. Bạn học Đinh Nhất Nhất bước sang con đường khác, cầm giấy thông báo nhập học trên tay ha ha ngây ngô cười. Thị Nhất Trung! Tuy rằng rất luyện tiếu đám bạn học cũ, còn có lão đại xã hội đen sùng bái nhất tôn trọng nhất của cô nhóc, nhưng, trọng yếu nhất là ~~~~~ cô nhóc rốt cục thoát khỏi bóng ma Thượng Quan Cần Ngôn!!

Tất cả mọi người đều cảm thấy bất ngờ, Gia Vũ đem cô nhóc nhốt ở nhà hành hung một cho một trận, Hạ Mông và mấy bạn học nữ vây quanh cô nhóc công khai lên án mạnh mẽ, Đình mẹ cũng gấp gấp la rống chạy đến sở giáo dục hỏi có thể sửa trường học hay không. Đương nhiên không đổi được. Hơn nữa con gái thi được trường trung học trọng điểm, Đình mẹ cũng nên thực hiện lời hứa.

Trước khi đi Thanh Đảo một ngày, Nhất Nhất ở dưới lầu đứng mặt ‘tiểu lão sư’, cười hi hi chạy tới ‘thỉnh an’. “Cảm ơn cậu phụ đạo cho tớ, nếu không có cậu, tớ chỉ sợ thi không lên trung học.”

Cần Ngôn đen mặt không hé răng.

“Làm chi không nói chuyện?” Kỳ quái, ngay cả sự ôn hòa và nụ cười lúc bình thường đều không có.

“Thì không tốt? Không đúng a, cậu vẫn là xếp thứ nhất toàn khối. Vậy chính là vì cuộc thi vào đại học lo lắng sao? Còn một năm nữa mà, cậu gấp cái gì. . . . .”

Hắn quay đầu bước đi. “Ai ai, tớ sắp đi du lịch Thanh Đảo, muốn tớ mua quà gì cho cậu không?”

“Cậu đi Thanh Đảo? Sao không nói với tớ?”

“Hiện tại không phải nói cho cậu sao, mẹ tớ đáp ứng tớ thi được vào trung học liền cho tớ đi chơi, ngày mai liền đi. A ~~~ Thanh Đảo, ” Hai mắt cô nhóc say mê lấp lánh như vì sao, “A ~~~ bãi biển, a ~~~ vô sở, a ~~~ xứ sở mộng mơ ta đến đây ~~~ a ~~~”

“Đi đi, đi luôn đi, đừng trở lại nữa!”

Con giận ngút trời đã đem hồn phách bay tới bãi biển kia gọi trở về. “Cậu làm sao vậy, tức giận?”

Cần Ngôn nhếch môi, vẻ mặt đen sì, sắc mặt cho thấy rõ tâm tình cực kì không tốt. Vì sao tức giận? Oh đúng rồi, Minh Nguyệt nói vợ chồng son luôn cũng có lúc cãi nhau, sẽ không phải là. . . . .

“Cậu cãi nhau với Chu Đình?” Nét mặt cô nhóc rất tám.

Cần Ngôn hung dữ bước đi, bỏ lại một câu: “Tớ tự tức giận với bản thân, tự cãi nhau với chính mình, đã được chưa!”

Đây không phải là tự rước bực mình vào người hay sao chứ ~~~ Nhất Nhất không dám gật bừa thì thảo: “Tớ đã nói cậu là người sao hoá. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trúc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Kiếp sống trung học bí hiểm

Nội quy của trường trung học Thị Nhất mức độ nghiêm khắc không hề kém so Danh Dương, thậm chí lợi hại hơn. Mỗi ngày phải mặc đồng phục, trước ngực còn kẹp một chiếc huy hiệu học sinh trên đó viết mã số học sinh, khối học, lớp học. Nhớ kỹ, không thể đeo lệch, băng không bị chủ nhiệm bí thư nhìn thấy, sẽ ca cho một bài đúng 5 phút. Bây giờ sáng tự ôn tập, cổng trường có trực nhật sinh ghi lại việc đến trễ. Tự học vào buổi sáng phân thành Ngữ văn và tiếng Anh hai môn, phải lớn tiếng đọc diễn cảm, đừng cúi đầu ngủ gà ngủ gật, càng đừng mong đọc tiểu thuyết, bởi vì không biết khi nào thì cửa sổ sẽ thổi qua bóng hình xinh đẹp của chủ nhiệm giáo dục. Sau khi học xong hai tiết là có giờ tập thể dục 20 phút giữa giờ, thầy cô chủ nhiệm các lớp như hồ rình mồi đứng ở bên cạnh giám sát. Động tác phải đều đặn! Tinh thần phải phấn chấn lên! Đánh thái cực quyền mềm mại! Giờ thể dục của thứ hai đầu tuần đổi thành giờ chào cờ, bất luận kẻ nào bao gồm cả giáo viên đều không thể vắng mặt. Bụng đau? Kéo cẳng đưa tới!

Giữa trưa tập thể tập trung ăn cơm tại căn tin, sáu người một bàn, chỉ có thể ăn hết tại chỗ, không cho mang đồ ăn ra khỏi căn tin, đương nhiên càng đừng nghĩ đến trốn ở phòng học, phòng ngủ ăn cơm. Buổi chiều học 4 tiết, nghỉ ngơi hai giờ sau đó tiếp tục giờ tự học tối, không thể vắng mặt, có người chuyên môn điểm danh quản số.

Trên lớp học không cho phép ngủ gật, không cho tán gẫu, không cho ăn quà vặt, không cho xem tiểu thuyết, không cho xoay qua xoay lại, giờ giải lao giữa tiết không cho ở trên hành lang đùa giỡn, trong phòng ngủ phải gìn giữ sạch sẽ, không cho không gấp chăn. . . . . quy định kẻ trên nếu vi phạm, trừ điểm. Trừ điểm có lợi có, hại gì? Đương nhiên rất hại a, mỗi lớp đều có biện pháp xử phạt khác nhau.

Có phạt tiền, bị trừ một điểm liền không được quyền thương lượng nộp phạt 5 đồng; Có phạt viết chữ, hơn hai ngàn chữ, sau đó tình cảm dào dạt đọc diễn cảm ở trên bục giảng; Có phạt quét dọn vệ sinh, người khác đều đi ăn cơm hết còn mỗi mình lau bàn tại đây; Có phạt phụ huynh, sau mỗi đoạn thời gian tích lũy khấu trừ bao nhiêu điểm, không nói hai lời liền mời phụ huynh tham gia buổi họp khiển trách.

Nhất Nhất đến trường học được một tháng, đã bị phạt một mình lau bảng đen hai tuần liền, lau hai lần sàn phòng học, lau một lần tay vịn cầu thang, quét một lần bồn hoa trước cửa phòng học. Kì nghỉ tháng được về nhà, cô nhóc bỏ nhào tới ôm mẹ rú: “Mẹ, con không quay về ký túc xá nữa !”

“Đã nộp tiền rồi sao lại không ở ?”

“Mẹ xem hai bên má con này, đều hóp lại rồi !”

“Ai nha thật đúng là gầy đi nhiều. . . . .” Đình mẹ đau lòng vuốt mặt con gái.

“Mẹ viết cho thầy giáo con vài câu, nói con không về kí túc xá nữa.” Vốn nghĩ là chuyện mới lạ, cho rằng ngủ chung một phòng với một đám người rất

thứ vị, ai nghĩ đến trường học lại có nhiều quy định biến thái như vậy chứ.

“Vậy đi học hay tan học làm sao bây giờ? Đi học sớm như vậy, buổi tối còn phải học tự học buổi tối nữa.”

Nhất Nhất cười hắc hắc: “Học sinh ngoại trú giờ tự học buổi tối là tự nguyện tham gia. Con tính qua rồi, từ nhà đến trường đi xe đạp mất 25 phút, về sau ngủ sớm dậy sớm rất tốt cho thân thể ~~~”

“Oh, ồn ào này giờ hóa ra con không muốn học tự học buổi tối a!” Đinh mẹ giận.

“Ai ời mẹ, con nhớ mẹ muốn chết. . . . .” Mặc dù không muốn đếm xỉa đến cô con gái không có chí tiến thủ kia, nhưng cũng tiếc vài trăm đồng hàng tháng nộp cho kí túc xá a, Đinh mẹ vẫn là không chịu nổi con gái làm nũng cầu xin, tính toán bịa ra lí do với giáo viên chủ nhiệm cho Nhất Nhất về nhà ở. Lại nói, ở trường học mới hơn một tháng mà đã gây đi rất nhiều, chờ học kỳ kết thúc, chỉ sợ chỉ còn lại bộ xương khô.

Hôm nay là thứ bảy, trung học Danh Dương toàn bộ học sinh phải học tự học buổi tối. Nhất Nhất chạy đến cổng trường đợi người, nhìn thấy bóng dáng quen thuộc lập tức bay qua đi từ phía sau giờ lên hai cái móng vuốt. “Lấy ~ mạng ~ tôi ~~~”

“Hú!” Gia Vũ sợ tới mức tóc đều dựng đứng lên, đợi nhìn thấy người rõ ràng, bóp cổ cô nhóc lắc liên tục, “Biết trở lại rồi hả? Biết trở về thăm tở rồi hả cậu là thứ phản đồ?”

“A khụ khụ. . . . . Buồng tay. . . . . Gia Vũ tở nhớ cậu muốn chết, ô ô. . . . .”

“Nhớ con khi! Cách trường học gần như vậy còn ở ký túc, tở thấy cậu là muốn bế quan tu luyện thành tiên.”

“Xuống tay thực ác độc a. . . . .” Nhất Nhất xoa cổ oán giận, “Tở nói cho cậu biết, tháng sau tở sẽ không ở ký túc nữa, đó là thứ trường học gì không biết nữa, cậu cũng không đi thăm tở! Biết tở sống ra sao không, rõ ràng không phải cuộc sống của người a!”

“Uhm,” Hấn gật đầu thừa nhận, “Cậu vốn không phải là người.”

“Không phải là người có thể nói chuyện với cậu sao?”

“Vet cũng có thể nói chuyện.”

“Cậu rủa tở là chim, Trịnh Gia Vũ cậu chán sống. . . . .” Ai, gặp mặt không đến 2 phút lại sáp vào bóp cổ nhau. Hạ Mông xách hai cái túi sách đứng ở bên cạnh thờ dài liên tục. “. . . . . Mông Mông Minh Nguyệt!” Các võ sĩ càng đấu càng hăng rút cục cũng kết thúc trận đánh, xông đến ôm các bạn ,

“Lão đại ~~~”

“Miễn, miễn.” Đàm Vi lắc mình tránh thoát cái ôm mạnh mẽ của cô nhóc. Thật là, đã học trung học rồi còn không phân rõ nam nữ.

Nhất Nhất thường hấn một cước, học trung học lá gan cũng lớn hơn, không sợ xã hội đen lão đại nữa. “Đi ăn bữa ăn khuya thế nào? Tở mời khách.”

“Cậu có tiền?” Gia Vũ không quá tin tưởng, cô nhóc không khác lắm so với hấn, trên người bình thường sẽ không có hơn mười đồng.

“Mẹ tở cho tở 200 đồng, chính là cho tở ăn ! Cậu không biết một tháng này tở trải qua thế nào đâu, quả thực như ngồi tù, trường học kia đồ ăn có thể ăn sao, giống cho heo ăn a .”

“Tở sợ 200 đồng không đủ để cậu ăn.”

Nhất Nhất cười gian hai tiếng. “Còn có cậu a Gia Vũ.”

Người bị tính kế lập tức nín nhanh túi tiền: “Đó là tiền bữa sáng của tở! Mẹ tở cho !”

“Đều giống nhau.”

“Có thể giống nhau sao. . . . . ê. . ê. , bỏ hai tay heo của cậu ra. . . . .”

Hạ Mông đi theo phía sau cùng yên lặng không nói gì. Đàm Vi liếc cô nhóc một cái, tiến lên tách ra hai tên đang hăng máu kia. “Các cậu ảm ỉ muốn chết, đừng ồn ào nữa, hôm nay tở mời khách, muốn ăn cái gì?”

“Hoan hô!” Nhất Nhất hưng phấn mà giờ tay lên, “Điền Ký , đủ cay a, không thể là quán bên cạnh kia!”

“Đi Khoái Hoạt Lâm.” Đàm Vi cười rất gian trá. Khoái Hoạt Lâm ngay bên cạnh Điền Ký, có người rất thích đi qua chỗ đó ăn. “Có muốn ăn không, ăn xong rồi đem về cho nhóc em một tở.”

Thứ hai Đinh mẹ xin nghỉ làm đi cùng con gái tới trường học, bịa đại ra một lý do rời khỏi kí túc xá. Chủ nhiệm lớp động viên học sinh tiếp tục đến học giờ tự học buổi tối, Nhất Nhất không tự nguyện, nhưng mất thấy mẫu thân đại nhân sắp nổi bão ở trước mặt người khác, đành phải rung rung đồng ý. A, mặc kệ thế nào, Đinh Nhất Nhất lại trở lại ở trong đại viện.

Những ngày sống khi trở về ở so với trước đây không khác mấy, trường học và nhà là hai điểm trên lộ trình, có rảnh rỗi thì tìm bạn học cũ chơi, trên cơ bản chỉ biết hi hi ha ha không có phiền não. Duy nhất có một điều xung đột không hài lòng, là những người xung quanh cô nhóc vóc người đều cao hơn, chỉ có cô nhóc vẫn còn ở tại không gian tầng dưới hồ hấp, đặc biệt là Gia Vũ, cùng hân đứng chung một chỗ phải ngẩng mặt lên, điều này làm cho cô nhóc buồn bực cực độ, gập mặt liền đề án định đầu hân xuống.

“Đầu của con trai là không thể sờ có hiểu hay không?” Gia Vũ cảnh cáo cô nhóc.

“Cậu mọc gai không thể sờ hả, cũng không phải là con nhím.”

Gia Vũ oán hận quay lưng không để ý tới cô nhóc. Không chấp với con gái~~

“Cậu đừng cao hơn nữa, bước vào cửa sẽ đụng đầu.” Đầu quá 1m8 rồi, lại cao hơn nữa sẽ thành người khổng lồ.

“Ghen tị à? Ai bảo cậu kén ăn, cái này không ăn cái kia cũng không ăn, nên không cao được.”

Bị chạm đến chỗ đau! Nhất Nhất cười lạnh nhón chân lên chụp đầu của hân: “Vậy cậu đều ăn cái gì, ăn thịt heo loại nào thì lớn nhanh nhất?” Không không cho cô nhóc sờ, cô nhóc cứ sờ đấy.

“Đội lát nữa đừng kêu cứu mạng.” Các đốt ngón tay bị bẻ kêu rắc rắc.

“Sợ cậu a. . . . .” Hiện thời kết quả của việc khiêu khích Gia Vũ không có khác biệt, Nhất Nhất bị hân đuổi từ lầu trên xuống lầu dưới, chạy loạn khắp sân, cuối cùng bất đắc dĩ xuất ra thượng phương bảo kiếm là Trịnh mẹ mới khiến cho con nhím đang nổi giận kia bị lĩnh về nhà.

“Nhất Nhất cậu đã trở về?” Phía sau truyền đến một giọng nói cực ngạc nhiên vui mừng.

Uể oải quay đầu lại nhìn, là Cẩn Ngôn.

“Trở về cũng không nói với tớ một tiếng. Trường học thế nào? Học tập căng thẳng không?”

“Cũng bình thường.”

“Cậu không ở ký túc nữa phải không?”

“À, uh ở chỗ đó nữa sẽ có ngày mắc bệnh thần kinh, trường học đồ ăn cũng không khác cho heo ăn là mấy.”

“Đúng, cầu gậy đi một ít.” Cẩn Ngôn nhẹ nhàng sờ sờ tóc cô nhóc, “Nhất Nhất, tớ đã lâu không nhìn thấy cậu.”

Hai con mắt đen nhánh dưới ánh sáng của đèn đường phát ra tia sáng kì lạ, giống như hai đáy giếng nhìn không thấy đáy, Nhất Nhất không rõ được vừa rồi ở chỗ nào đó trong lòng ngực vừa nhảy lên hai cái, rất không thoải mái.

“Hình như là thật lâu. . . . .” Từ nghỉ hè đi Thanh Đảo trở về thì đã không gặp mặt hân, đại khái khoảng hai ba tháng rồi. Nhìn hân một vẻ mặt tươi cười làm cho người ta thích, so với Gia Vũ hung thần ác sát còn dễ nhìn hơn, cô nhóc lần đầu tiên cảm thấy kẻ hai mặt trước mắt này cũng không phải đáng ghét lắm.

“Chờ có thời gian tớ đi tới trường học thăm cậu.”

“Thăm tớ làm chi. . . . . A, cậu có vẻ lại cao hơn rồi.” Thực nhựt chí.

“Có sao? Con trai cao một chút mới tốt.”

Vóc dáng cao lẫm phí vài dệt a, Nhất Nhất nghĩ thầm. nghĩ một chút vẫn nên khiêm tốn học hỏi: “Cậu ngoài ăn cơm ra còn ăn gì nữa?”

“Ăn nhiều rau xanh. Cậu muốn cao hơn một chút thì không thể kiêng ăn.” Không mở bình sao biết trong bình có gì! Vừa mới còn cảm thấy hân không đáng ghét lắm, bản tính con người thật sự là khó có thể thay đổi! Cô nhóc ném qua hai viên “long não”, xoay người bước đi.

“Nhất Nhất?” Cẩn Ngôn phiền muộn, mình lại đắc tội với cô nhóc ư?

“Tớ về nhà!”

Nhất Nhất nằm ngủ trên giường mãi không ngủ được, một đám vóc người cao ráo xẹt qua trước mắt. Thật sự, bọn họ đều cao hơn, Hạ Mông 1m68, Minh Nguyệt 1m65, liền ngay cả nhóc em so với cô nhóc đã cao hơn 2 cm, chỉ có bản thân kiểng mui chân lên mới miễn cưỡng cao 1m6.

Trong lúc nửa ngủ nửa tỉnh đó chỉ cảm thấy có mấy thanh cột lớn chặn ở trước mặt, cô nhóc cố sức ngẩng đầu lên, hướng lên trên nhìn, nhìn a nhìn a, nhìn thấy mặt Gia Vũ, sau đó là mặt Đàm Vi, lại sau đó là mặt Thượng Quan Cẩn Ngôn, ba người lộ ra răng nanh trắng nhọn cười the thé: Cậu không cao hơn! không cao hơn! không cao hơn. . . . . A, chẳng lẽ cô nhóc nằm mơ chạy vào quốc gia người khổng lồ sao? Không! Không! không, vẫn là nhanh chút tỉnh lại ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trúc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Trận đấu bóng rổ

Qua hết tết sang tháng ba, điều làm cho người ta hào hứng nhất chính là giải bóng rổ nam sinh giao hữu của các trường trung học trong thành phố C đã bắt đầu mở màn. Trường trung học tuy rằng nhiều, nhưng đội bóng rổ chân chính có thực lực lại không có mấy trường, Thí Nghiệm, Danh Dương, Nhất Trung, Bát Trung luôn luôn là các trường nổi bật, mà trường Thí Nghiệm càng là cấp tính về hạng mục bóng rổ truyền thống của trường trung học, thực lực dẫn đầu. Năm nay kết quả trận đấu không hề ngoài mong đợi, bốn trường học kể trên thuận lợi tiến vào tứ kết, cuối cùng quyết đấu là Danh Dương đấu với Nhất Trung, Thí Nghiệm đấu với Bát Trung, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ngôi vị á quân sẽ lọt vào tay Danh Dương hoặc Nhất Trung. Trận đấu diễn ra tại sân vận động của Nhất Trung, đương nhiên đội cổ động viên của đội chủ nhà chiếm đa số, trận đấu còn chưa có chính thức đội cổ động viên đã bắt đầu điên cuồng gào thét tên đội viên của đội trưởng mình, lo ó đến nổi nóc nhà muốn sập. Khi đội Danh Dương xuất quân tiếng kêu hò càng lớn hơn nữa, bởi vì. . . . . “Soái ca”*(anh đẹp trai) quá nhiều.

“Đình Nhất Nhất cậu không phải từ Danh Dương tới đây sao người kia là ai, cả người kia nữa, còn có kia kia người kia. . . . .” Ngồi cùng bàn là Hà Miêu bị kích động đến nổi nói không mạch lạc.

“Đó là Gia Vũ của chúng tớ! Gia Vũ cố lên!” Nhất Nhất hô to trợ uy.

“Còn có, còn có. . . . .”

“Lão đại cố lên! Đàm Vi cố lên!”

“Kia kia kia kia người kia. . . . .”

“Không quen.” Lướt qua giả bộ không biết. Kỳ quái, người đều sắp thi đại học đến nơi rồi thế nào còn tham gia trận đấu?

“Kia không phải là Thượng Quan Cẩn Ngôn sao?” Nữ sinh bên cạnh thét chói tai, “Má ơi! Đúng là cậu ta!”

“Chính là Thượng Quan Cẩn Ngôn, người xếp thứ nhất toàn thành phố sao? Không nghĩ tới lại đẹp trai như vậy, a a a. . . . .”

“A a đẹp trai quá. . . . .” Bộ dạng đẹp trai quả nhiên là một cái tội! Ở Danh Dương gây vạ còn chưa tính, còn đến tận Nhất Trung nữa ~~~ Nhất Nhất oán thầm.

Thành viên của Nhất Trung cướp bóng xoay người ném rổ, không ngờ bị đội viên của Danh Dương chụp mũ chặn lại, bóng đến trong tay Gia Vũ, tay trái một tư thế móc câu, “Loảng xoảng!” rớt vào rổ. Đây mới gọi là đẹp trai! “Gia Vũ ~~~ a a ~~~” Nhất Nhất đập chân điên cuồng gào thét, nữ sinh cùng trường bên cạnh cảm tức nhìn lại, cô nhóc nhanh chóng cầm miệng.

Bóng rơi vào tay trong tay Cẩn Ngôn, hai người đối phương nhanh chóng bao bọc kèm cặp, hẳn võ bóng chờ đợi thời cơ, đối phương có một người kiểm chế không được nữa vươn tay vừa chạm được bóng trong nháy mắt, Cẩn Ngôn phút chốc nghiêng người quay người lại, sau lưng đối tay giữ bóng, dưới chân đồng thời gia tốc cùng người đối diện mới lao tới là Đàm Vi thân hình đan xen vào nhau, làm vài động tác đơn giản giấu bóng liền bỏ xa hai đối thủ kia, cái giò khuông hạ xuất hiện không chấn, “Loảng xoảng!” Một tiếng nổ to lớn bóng lại vào rổ.

Cẩn Ngôn quay đầu hướng về khán phòng nhẹ nhàng cười, nụ cười đó lập tức làm cho bộ phận háo sắc của Nhất Trung quay súng lại bắn quân mình, kích động lớn tiếng thét chói tai.

“Danh Dương cố lên!” Nhất Nhất nhân cơ hội nhiễu loạn hậu phương địch, lời kéo dụ dỗ bạn học bên cạnh, “Thượng Quan Cẩn Ngôn ở trong đại viện chúng tớ, chúng tớ rất quen thuộc, trận đấu kết thúc tớ sẽ dẫn cậu đi làm quen với cậu ta.”

“Thượng Quan Cẩn Ngôn! Thượng Quan Cẩn Ngôn. . . . .” Quả nhiên tiếng hô liên tiếp nổi dậy. Hắc hắc, nữ sinh khó qua cửa ải mỹ nam ~~~

Thực lực của Nhất Trung cũng không thể khinh thường, điểm số gặt gao đuổi sát không tha. 1 phút cuối cùng bóng lại rơi vào tay Cẩn Ngôn, đang chuẩn bị gia tốc đột phá phòng thủ, trung phong bên đối phương đột nhiên như tia chớp từ bên cạnh lao đến che ở phía trước, Cẩn Ngôn tăng bóng tăng tốc, đột ngột ngừng, xoay người. . . . . Đều bị thân hình đối phương như bóng với hình đeo dính phong bế đường thoát. Trên sân bóng đột nhiên yên tĩnh. Thân hình người mang bóng đột nhiên dừng lại, lùi lại phía sau, nhảy lên, quả bóng rổ trong tay vẽ ra một đường cong hoàn mỹ bay về phía rổ.

“Loảng xoảng!” Bóng 3 điểm! Một tiếng còi thật dài cất lên kết thúc trận đấu, đội bóng rổ Danh Dương giành chiến thắng. Gia Vũ đang lúc bắt lấy chai nước khoáng đổ trút lên đầu, một đoàn bóng dáng như báo vồ tới. “Gia Vũ Gia Vũ! Cậu chơi bóng rất đẹp trai, hấp dẫn chết người! Đi lại đây tớ giới thiệu cho cậu, các cậu ấy đều là bạn học tớ, ◎ # ¥ % ¥ ◎ #. . . . .”

“Khụ khụ. . . . . Cậu. . . . . Mưu sát!” Miệng còn đang đầy nước liền bị sặc, nước tiến vào trong lỗ mũi. Càng buồn bực là phía sau cô nhóc đi theo

một đội quân tóc dài.

“Giúp cậu vỗ vỗ, ọe ~~~” Một thân đầy mồ hôi, hôi muốn chết, Nhất Nhất xoay đầu sang một bên giúp hấn vỗ lưng.

“Tớ được nhiều điểm hơn so với hấn nhiều.” Đàm Vi xoa xoa tóc đem mồ hôi hướng trên người cô nhóc vung.

“Cậu xa một chút!” Giống như con cún bị rơi xuống nước ướt sũng, còn vung lông tóc trên đầu a ~~~ vài đội viên khác ở bên kia uống nước, trông mắt Nhất Nhất ngấm đi lại ngấm lại, ý... , Chu Đình sao lại cũng tới rồi, một tay lấy chai nước khoáng, một tay kia giờ khăn lông lau mồ hôi cho Cẩn Ngôn. Thực buồn nôn. “Tớ lau cho cậu!” Đoạt lấy khăn lông trên cổ Gia Vũ liền lau mặt cho hấn, miệng chít chít oa oa giới thiệu bạn học, “Đây là Đàm Vi, còn đây là Trịnh Gia Vũ, đều học năm nhất cao trung. Gia Vũ là hàng xóm của tớ, người anh em của tớ, chúng tớ chơi thân nhất. . . . .”

Liếc đến bên kia có hai người đang ghé vào vào nhau nhẹ giọng nói chuyện, cô nhóc lớn giọng kêu, “Chúng tớ bạn bè môn đăng hộ đối!”

“Phốc!” Đàm Vi một miệng nước phun ra hết. Các nữ sinh được quen biết hai anh đẹp trai còn không thỏa mãn, đối tượng trọng điểm vẫn là anh đẹp trai kia. Nhất Nhất dẫn đội quân tóc dài vây quanh mục tiêu, đem vài cái tên lăn qua lộn lại giới thiệu n lần, thuận tiện thừa dịp người nhiều đem Chu Đình đẹp sang bên cạnh. Tâm tình cực tốt, tính khí hào hiệp tự dung nảy sinh: “Muốn ký tên hay không a, các cậu muốn ký tên hay không?”

Gia Vũ cùng Đàm Vi liếc nhau, che mặt trốn vào một xó. . . . . Đừng nói bọn họ có quen cô nhóc.

“Tớ...tớ...tớ có bút đây!” Nữ sinh nào đó kích động vịn phần móc trong túi lấy ra một cây bút bi. Gia Vũ cùng Đàm Vi lại hướng ản dẫu càng kĩ hơn, vài đội viên khác thấy sự tình ồn ào lập tức cũng tìm chỗ ẩn thân, chỉ còn lại có Cẩn Ngôn dờ khóc dờ cười đứng ở xung quanh một đồng con gái trong mắt nổi lên bong bóng màu hồng.

“Ký a.” Nhất Nhất nhét bút vào tay hấn.

“Tớ đem theo vở ký nơi này đi!”

“Ký trên tay tớ!”

“Ký trên quần áo tớ!”. . . . . Nhón nháo ầm ĩ choáng váng đầu, Cẩn Ngôn bắt đầu dĩ cười, bắt lấy tay của kẻ đầu sỏ.

“Làm chi?”

“Không phải cậu nói muốn ký tên sao?” Dù sao cũng phải trị cô nhóc tật xấu nổi khùng ngẫu hứng này. Hấn ung dung thông thả lấy bút viết trong lòng bàn tay cô nhóc, từng nét từng nét rất nghiêm túc, vừa đau lại vừa ngứa khiến cô nhóc cười khanh khách. “Cái gì nha.” Ngốc, Nghếch, Đỉnh, Nhất, Nhất? Khó trách xem nửa ngày cũng không hiểu, nào có ai ký như vậy chứ! Đi qua xem chữ ký của người khác, bốn chữ rồng bay phượng múa rất đẹp mắt. Vì sao của cô nhóc lại khác? Cố ý đi! Nhất Nhất phùng má tròn mắt dùng sức chà xát trong lòng bàn tay, chà xát không sạch, cảm giận trừng mắt nhìn hấn, nhìn thấy mắt hấn hướng qua bên này nhìn, khỏe miệng rõ ràng là đang nhếch lên. A, con hồ ly này ~~~

“Viết chữ thật đẹp, người đẹp chữ cũng đẹp. . . . .” Hà Miêu nhìn chằm chằm chữ ký trên cánh tay cười ngây ngô, liền cầu nhàu với Nhất Nhất đứng bên cạnh. Đột nhiên lại nhú mày: “Buổi tối tắm rửa làm sao bây giờ? Sẽ bị trôi đi hết, Nhất Nhất tớ có nên tắm rửa không?”

“Đương nhiên phải tắm rửa chứ, lấy băng keo trong suốt dán lên trên tay, nước hấn là sẽ không thấm. . . . .” như thế nào lại có cảm giác phía sau lạnh lẽo ? Xoay người sang chỗ khác, quả nhiên nhìn thấy hai khuôn mặt đen kịt. Không xong rồi, Gia Vũ và Đàm Vi cũng đang bị đội quân tóc dài vây quanh ~~~

Giờ tự học tối vừa kết thúc, Nhất Nhất vừa bước ra khỏi cổng trường đã bị phục kích, xã hội đen lão đại dẫn theo đàn em tự mình đi trả thù. Lão đại dùng ánh mắt giết chết cô nhóc vô số lần, tên đàn em lại lưu loát rút chân van ở lớp xe đạp cô nhóc ra, đồng thời giật cặp sách của nữ chủ nhân lục lọi trong đó cướp đi 30 đồng tiền tiêu vặt xoay người bước vào tiệm ăn khuya. Nhất Nhất tức đến học máu, phoi thầy ngay tại đầu đường.

Kế tiếp là trận đấu trung kết diễn ra, đội bóng rổ Thí Nghiệm thắng đội Danh Dương với khoảng cách 5 điểm. Danh Dương chỉ đoạt được á quân, nhưng mức độ được hoan nghênh hiển nhiên cao hơn trường Thí Nghiệm rất nhiều, khi trận đấu kết thúc nhận được phương thức hoan nghênh cao cấp của nữ sinh Nhất Trung, đội cổ vũ dàn hàng trong ba vòng ngoài ba vòng vây xung quanh muốn xin chữ ký. Đầu sỏ Đỉnh Nhất Nhất gây lên tội lại lần nữa phoi xác ngay đầu đường.

Cẩn Ngôn đeo cặp sách mới vừa ra khỏi cửa, một bóng dáng thanh tú đang đứng ở bên cạnh bồn hoa. “Sớm như vậy?” Hấn kinh ngạc lên tiếng chào hỏi.

“Đi học cùng với cậu.” Chu Đình theo sát bước chân hấn. Yên lặng đi mấy đoạn đường, hấn thủy chung không nói chuyện, Chu Đình rốt cục không nín được nữa, “Trường học liên hệ thế nào rồi?”

Hấn dừng bước. “Tớ đã suy nghĩ kĩ rồi, không đi Mỹ nữa.”

Chu Đình cũng dừng lại theo hấn, mũi chân nhẹ nhàng đi di trên mặt cát vài cái. “Tớ đã liên hệ trường học rất tốt, chờ nghỉ hè liền đi qua đó. Trước kia cậu đã đáp ứng tớ sẽ cùng nhau đi.”

“Trước kia cảm thấy bên kia điều kiện tốt, hiện tại ngấm lại cũng không có gì, đến lúc học nghiên cứu sinh thì sẽ đi.”

“Cậu đừng gạt tở nữa, kỳ thật cậu căn bản là chưa từng suy nghĩ qua, ngay từ đầu cậu đã không nghĩ tới muốn đi Mỹ.”

Cần Ngôn sừng sốt, thấy có lỗi liền cười cười: “Thực xin lỗi.”

“Nói xin lỗi có ích lợi gì.” Chu Đình ngẩng mặt nhìn thẳng Cần Ngôn, trong ánh mắt toát ra sự giận dữ, “Tớ thích cậu, đừng nói với tở là cậu không biết tở đang nói tới là loại thích gì, cũng đừng nói tình anh trai em gái linh tinh cho có lệ để ứng phó với tở. Đình Nhất Nhất chưa từng nói những lời này với cậu sao? Nhất Nhất căn bản. . . . .”

“Nhưng tở không thích cậu, từ trước đến nay chưa từng thích.”

Lời nói chuẩn bị được nói ra liền bị lời cự tuyệt của Cần Ngôn chặn đứng, hốc mắt dần dần đỏ. Cách trả lời như vậy rất trực tiếp, rất tôn trọng người khác.

“Thật sự rất xin lỗi.” Cần Ngôn thân nhiên nhìn Chu Đình, “Nếu trong cuộc đời này nhất định phải lựa chọn làm tổn thương vài người, như vậy tở sẽ lựa chọn làm tổn thương người tở không yêu.”

“Cậu không yêu. . . . .” Chu Đình nhóc khịt mũi, lặp lại một lần. “Cậu yêu Nhất Nhất? Cậu biết yêu là như thế nào sao?”

“Nguyện nắm tay nhau đi đến suốt cuộc đời.”*

*Thông báo với bà con đoạn này khi cô bạn Chu Đình hỏi Cần Ngôn về tình yêu là gì, thì Cần Ngôn có trích một câu trong tập Kinh Thi, trong phần Bội Phong, bài ‘Kịch Cô’ ra để trả lời, 死生契阔，与子成说。执子之手，与子偕老--Từ sinh khế khoát, Dữ tử thành thuyết. Chấp tử chi thủ, Dữ tử giai lão. Bạn nào biết tiếng Trung thì sẽ hiểu câu trả lời này quá tuyệt đi^^. Dịch qua loa là: Sinh sinh tử từ ly ly biệt biệt, (cho dù thế nào đi nữa) Anh đã cùng em thề nguyện, nắm chặt đôi tay kiên quyết không buông, ở cùng bên nhau đến răng long đầu bạc. => Câu dịch bên trên là tở chém ^^.

“Đình Nhất Nhất hiểu sao? Cậu ta căn bản chính là đùa ngu ngốc, cái gì cũng không hiểu, không xinh đẹp, không thông minh, không điệu dàng, chỉ biết cùng đám con trai chơi nghịch gây rắc rối mà thôi!”

“Uh, cô nhóc thật sự rất ngốc.”

Chu Đình có chút sừng sốt. Còn tưởng rằng cậu ấy sẽ tức giận, không nghĩ tới còn nói ra câu đồng ý như vậy, nhất thời không phản ứng kịp, ngo ngác đứng tại chỗ chân tay luống cuống.

Cần Ngôn mân mê khóa môi nhẹ nhàng nở nụ cười. Ánh mặt trời đầu hạ, lọt qua khóm lá cây ngô đồng rậm rạp, hắt lên trên người thiếu niên đứng dưới tàng cây, phảng phất như một vầng sáng nhàn nhạt vây quanh bốn phía. Mặc dù nét trẻ con vẫn còn phảng phất trên gương mặt Cần Ngôn nhưng trong đáy mắt lại cất giấu một thứ tình cảm nồng nàn và kiên định.

Cần Ngôn nói: “Nhất Nhất thật sự rất ngốc, cái gì cũng không hiểu, cho nên tở không thể đi Mỹ, tở muốn ở bên cạnh để cùng cậu ấy từ từ trưởng thành.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trúc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Ma lực thủy tinh cầu

Cần Ngôn từ bỏ tư cách được tuyển thẳng vào trường đại học trọng điểm trong cả nước mà tham gia thi đại học, lấy thành tích xếp thứ ba toàn tỉnh trúng tuyển vào trường đại học Q. Nói là xếp thứ 3, trên thực tế vị trí thủ khoa và á khoa kia do trước đó có tham gia kì thi Olympic mới được cộng thêm 20 điểm thưởng. Bởi vậy có thể nói, Cần Ngôn xứng đáng với danh hiệu Trạng Nguyên toàn tỉnh.

“Aiz, sao cậu ta không đi Mỹ nhỉ ~~~” Nhất Nhất than thở, “Chu Đình cũng đã đi rồi, kẻ hai mặt không phải nói là muốn đi cùng cậu ấy sao, thế nào lại không đi nữa?”

“Cậu đi hỏi hắn đi.” Gia Vũ liếc mắt nhìn cô nhóc, “Giống như ước gì cậu ta đi quách cho xong, lúc học sơ trung là ai dạy thêm cho cậu, là ai cho cậu ăn nhiều sôcôla như vậy? Đều nát vụn hết trong bụng rồi đó.”

“Tở chỉ tùy tiện hỏi chút. . . . .” Không đi nước Mỹ đúng không? Không sao hết, dù sao cũng sắp đi học đại học rồi, vẫn phải rời đại viện này đi thôi. Từ nay về sau rốt cuộc cũng không cần nhìn khuôn mặt kia nữa, lại không phải nghe mẩu thân đại nhân lái nhai “Con xem đứa nhỏ Cần Ngôn kia. . . . .”, là là là thoát ly bề khổ rồi ~~~

Sự thật chứng minh cô nhóc đã cao hứng quá sớm. Còn chưa thực sự cảm nhận được niềm hưng phấn kẻ hai mặt sẽ rời đại viện đi học xa, Nhất Nhất trước tiên phải chịu trận lái nhai của mẩu thân đại nhân trong suốt kì nghỉ hè. “Con xem Cần Ngôn nhà người ta, thi quá giỏi, đậu đại học Q một trường đại học tốt nhất trong cả nước a. . . . . Lần trước phỏng vấn đến phỏng vấn, đứa nhỏ còn nói tiếng Anh rất lưu loát, giống hệt người Mỹ. . . . .”

“Cậu ta hồi nhỏ đã từng ở Mỹ, đương nhiên sẽ nói được tiếng Anh.”

“Hồi nhỏ là hồi nhỏ, đã qua bao năm rồi? Đứa nhỏ đó có thể làm, sao con lại không làm được? Ai nha... thật là..., cùng một trường do cùng một thầy giáo dạy sao tiếng Anh của con lại kém như vậy, đứa nhỏ đó còn đạt được điểm tuyệt đối, người với người thật sự là không thể so bì a.”

“Đương nhiên không thể sánh được a, ba mẹ Cần Ngôn ai cũng nói được tiếng Anh, mẹ ngay cả đến ABCD đều phân không rõ.”

Đinh mẹ nổi giận, kéo con gái qua phát mấy cái vào mông. “Con còn dám nói mẹ! Hiện tại rốt cuộc là ai đang đi học, là mẹ hay con?! Đinh Nhất Nhất mẹ nói cho con biết, tiếng Anh nếu còn thụt lùi nữa, mẹ sẽ cho con đi bán kem con à. . . . .”

Bên tai Nhất Nhất vẫn đang chịu đựng tiếng vang “ong ong”, tiếng gầm như sóng vỗ lan tỏa khắp phòng, trong lòng âm thầm cầu nguyện: Chúa ơi, con xin ngài mau làm cho bạn học Thượng Quan Cần Ngôn đi nhanh đi, cho con một kỳ nghỉ hè yên tĩnh với.

*****

“Cậu nhanh chút được không? Xe sắp chạy rồi!” Gia Vũ cầm tức nhìn người phía sau đang dúi dúi đưa câu giờ.

Chạy thì chạy chứ ~~~ Nhất Nhất gấp một cái. Thật là, có đi học đại học thôi mà cần đến nhiều người tiễn đưa như vậy. Xa xa nhìn qua đó, Đàm Vi bọn họ đã đến rồi, Cần Ngôn đứng ở giữa nhẹ giọng nói chuyện, thỉnh thoảng hé đầu nhìn qua bên này. “Nhất Nhất Gia Vũ!” Cần Ngôn vẫy tay, “Tớ đang muốn đi tìm các cậu đây.”

“Tớ và mẹ tớ ở nhà chuẩn bị lễ vật cho cậu.” Trước mặt nhiều người cô nhóc giỏi nhất là giả vờ nhu thuận, chuyện buổi sáng nằm nướng ở trên giường không muốn đi là không thể nói ra. Đưa lên một cái hộp có bọc giấy nhung, bên trong là chiếc bút máy hiệu Parker. “Tặng cho cậu, chúc cậu luôn thành công, vạn sự như ý!”

Gia Vũ nhìn cô nhóc bằng nửa con mắt, tốt bụng không vạch trần vờ kịch của cô nhóc.

“Cám ơn.” Cần Ngôn đem lễ vật cất vào trong ba lô mang theo bên người, từ trên xe lấy ra một cái túi giấy, kéo cô nhóc đến bên cạnh. “Đây là quà tớ tặng cậu, vốn định tối hôm qua đưa cho cậu, gọi điện thoại thì cậu không có nhà.”

“Còn có quà?” Gấp gáp muốn bóc ra xem, hân hê tay cô nhóc lại. “Về nhà mới xem đi, chúng ta tán gẫu chút.”

Có cái gì tán gẫu chứ? Nhất Nhất gấp dài ngẩng đầu nhìn hân.

“Tớ đến trường học sẽ viết thư cho cậu, cậu nhớ kỹ phải hồi âm. Còn nữa, chủ nhật tớ sẽ gọi điện thoại về nhà cậu, cậu ở nhà chờ điện thoại đừng chạy loạn đi chơi.”

“Uhm.”

“Cậu ở trường không thể nghịch ngợm, đừng mãi chỉ nghĩ đến chuyện đi chơi với Đàm Vi biết không? Ôn luyện tiếng Anh không thể chểnh mảng, nghe nhiều băng từ xem nhiều đĩa vào, lần trước tớ đưa cho cậu mấy cái đĩa đã xem xong chưa?”

“Xem . . . . một chút rồi.” Nói dối không tốt, nhưng cô nhóc thật sự đã quên mất tiêu, cái đĩa đó cũng quên là quăng ở chỗ nào rồi.

“Nếu còn muốn cái gì thì nói với tớ, tớ sẽ gửi cho cậu.”

“Uh.” Vịt nướng Bắc Kinh có thể gửi qua bưu điện hay không a? Cần Ngôn vuốt ve mái tóc ngắn của cô nhóc, bên môi gợi lên một tia mỉm cười. “Cậu phải nhớ tớ đó.” Ngực khí thật ưu sầu, nổi cả da gà ~~~

Nhất Nhất tròn to mắt cẩn thận nhìn vào gương mặt hân, trong đáy mắt hân giống như cất giấu một điều gì đó, thật đen thật sâu không thể nhìn thấy đáy. . . . .

A...hiểu rồi, lần đầu tiên rời nhà đi xa nên luyến tiếc, lại ngượng ngùng ở trước mặt ba mẹ khóc. Cô nhóc kiễng chân lên, đồng tình vỗ vỗ vào bả vai hân: “Không sao đâu, cậu khóc đi, thời điểm tớ ở nội trú cũng có chút nhớ mẹ tớ.”

Lúc này Cần Ngôn thật sự muốn khóc a.

“Cần Ngôn, phải đi rồi!” Thượng Quan ba ở bên kia kêu.

“Đạ đến ngay.” Hân quay đầu ứng một tiếng, nhìn người trước mắt dốt đặc chậm tiêu kia muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ có thể thở dài, “Tớ đi rồi, nhớ viết thư đó.”

Chiếc xe con chậm rãi chạy ra khỏi Chuyên Gia lâu, Cần Ngôn sấn đầu qua cửa xe vẫy tay tạm biệt, khiến cho mấy nữ sinh nhìn không được hốc mắt đỏ hoe, vừa lấy tay gạt nước mắt vừa vẫy tay nói lời từ biệt. Thật là một cảnh đưa tiễn cảm động a.

Nhất Nhất từ trong tay Minh Nguyệt sờ thấy một tờ khăn giấy liền cầm lên trong tay múa may, liền mạng vắt ra hai giọt nước mắt. “Hẹn gặp lại ~~~~ tạm~~~~ biệt ~~~~” ở luôn Bắc Kinh mọc rễ này mầm đi, không cần trở về a! “Bốp” một tiếng, cái ót đằng sau bị gõ một cái, Đàm Vi nhe răng cười

mặt, khuôn mặt phóng đại ở trước mặt. “Lão đại cậu lại đánh tớ. . . . .”

“Không đánh không được.” Hân muốn thay người huynh đệ đáng thương kia trút giận. Gia Vũ cảm thấy rất hứng thú nhìn chăm chăm vào khóe mắt của Nhất Nhất, vươn tay sờ sờ. “Nước mắt cá sấu?” Khẩu khí không hề tin tưởng.

“Cái này gọi là cảm tình! Cảm tình cậu hiểu không?”

“Không hiểu. Xin hỏi giữa kẻ thù với nhau thì có loại cảm tình gì?” Hân thành khẩn hỏi.

“Biển đi~~~~”

“Đình Nhất Nhất a, ” Đàm Vi lại gõ vào ót cô nhóc, cười híp mắt lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp, “Tớ thật muốn đem đầu cậu bỏ ra nhìn xem bên trong có cái gì.”

“Có nào. . . . . Lão đại cậu làm sao vậy?” Đang yên đang lành đòi bỏ đầu người khác ra xem, rất dọa người a!

“Tớ cho rằng đều là cỏ.” Lão đại nhắm mắt hai tay tạo thành hình chữ thập, “Ngã phạt từ bi, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp chùa, phóng hạ đồ đao lập địa thành Phật, Đình Nhất Nhất, cậu hãy dùng tâm sám hối đi.”

Tư tưởng rất cao thâm, xã hội đen cũng truyền bá đạo Phật ư ?

Buổi tối tắm rửa sạch sẽ nằm trên giường, Nhất Nhất lấy ra lễ vật đặt ở dưới đèn bàn xem xét. Quả cầu thủy tinh rất to, phần bệ có cái đáy màu xanh lam, bên trong quả cầu là tòa Tiểu Dương lâu với hai màu sắc trắng xanh, phía trước có thảm cỏ phía sau có cây đại thụ, chung quanh trồng nhiều loại hoa cỏ, trên mặt cỏ còn dựng hai đứa bé đang đứng, nam đeo cà vạt, nữ mặc váy. Hình nộm sao? Dừng dọa chim sẽ . . . . . Nhẹ nhàng lắc lắc, rất nhiều bong bóng màu trắng tán ra xung quanh, giống như tuyết rơi. Cái bệ mặt sau có cái nút màu đen, thử gạt qua bên kia, tiếng đàn dương cầm du dương phát ra. Ý, nghe hay tuyệt. Không nghĩ tới kẻ hai mặt còn biết chọn bài a, nghe hoài không chán, so với các ca khúc đang được yêu thích hiện tại còn nịnh tai hơn nhiều.

“Nửa đêm không ngủ đi, còn quỷ kêu cái gì?” Đình mẹ đầu tóc rối tung đẩy cửa, “Nhìn xem mấy giờ rồi!”

“Mẹ, nghe hay không?” Nhất Nhất vui rạo rức nâng quả cầu cho mẹ nghe.

“Nghe hay cũng không cần bật cả đêm, hát ca khúc đêm hả!”

Không có trình độ thưởng thức. Cô nhóc chán nản cúi đầu, liếc đến đồng hồ báo thức ở trên đầu giường tủ, á, đã hơn mười hai giờ rồi, ngày mai còn phải đến trường. Vội vàng chui vào trong chăn nhắm mắt lại, nghĩ một chút lại đem quả cầu thủy tinh lấy qua luôn vào trong áo ngủ. Nghe thật hay a, càng nghe càng muốn nghe tiếp. Hoàng hốt nhìn thấy trong quả cầu thủy tinh hai đứa bé kia nhẹ nhàng khiêu vũ, nắm tay nhau cười đến nỗi răng nanh đều lộ ra, bé gái tóc ngắn kia mặc váy liền thân, mặt mũi hên hếch giống như chính mình a? Bé trai kia thân hình cao lớn, tươi cười đậm đậm, lông mi thật dài, ánh mắt giống như hai viên bi thủy tinh đen tròn chớp động.

A, gương mặt người này nhìn rất quen mắt. . . . . “Á!” cô nhóc ngồi bắn dậy suýt chút nữa là rơi xuống giường. Ác mộng! thật sự là ác mộng! Kẻ hai mặt đã đi rồi lại còn có thể mơ thấy hân! Không phải là bên trong quả cầu thủy tinh có ẩn giấu ma chú linh tính gì đó chứ? Nhất Nhất bỗng rùng mình, nhanh chóng đem quả cầu thủy tinh đặt ở góc xa trên bàn, không yên tâm lại đứng lên để nó ở góc tường, trở về trên giường rất nghiêm túc làm dấu hình chữ thập. Con ác mộng thời kỳ thiếu nữ của cô nhóc rốt cuộc đã chấm dứt rồi. A men~~~~

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trúc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Tình yêu bất ngờ

Thời gian ngày càng cận kề ngày khai giảng, Nhất Nhất cũng càng ngày càng buồn bực. Dựa vào cái gì Danh Dương khai giảng trễ hơn Nhất Trung chứ? Gia Vũ Đàm Vi bọn họ còn có thể chơi thêm hai ngày, cô nhóc phải bước vào địa ngục sớm hơn chịu đựng cuộc sống bi thảm. “Mẹ, chuyển con quay lại Danh Dương đi?” Đường nhiên còn một nguyên nhân khác, kẻ hai mặt đã không ở trường học rồi.

Đình mẹ lớn giọng oang oang, cả một kì nghỉ hè sao không nói chuyển trường đi, không nói sớm, hiện tại muốn chuyển cũng không còn kịp rồi. . . . . Sức hô hấp vô cùng to lớn, tiếng vọng từng trận từng trận vang khắp toàn bộ 3 lầu. So với tiếng tiêu ma quái của Hoàng Dược Sư càng lợi hại hơn, bạo lực gia đình a~~~~ Nhất Nhất kêu chít chít đành cảm theo học phí đi vào nhà ngục.

Chương trình học của năm hai Cao trung rất khẩn trương, nhưng Nhất Nhất và Gia Vũ đều khôn lỏi trong việc vắt óc đầu óc suy nghĩ để có sống theo cách mình muốn, tuy rằng không học cùng trường, nhưng sự cãi nhau đánh nhau giữa học cũng không thấy ít đi. Có lúc còn tranh thủ thời gian bám đuôi lão đại đi ra ngoài mở mang kiến thức thần bí tìm hiểu cuộc sống của xã hội đen. Đàm Vi bình thường đều sẽ dẫn theo nhóc em, nhóc em dưới sự soi

sáng của Nhất Nhất đã sớm trở thành một nhân vật nóng lòng mong chờ thiên hạ đại loạn, vì thế người ta thường thường nhìn thấy một nhóm kì lạ gồm hai anh chàng đẹp trai cộng thêm hai tên giả trai khoa chân múa tay.

Gia Vũ ở Danh Dương ‘độ hot’ ngày càng tăng vọt. Tiền nhiệm cực phẩm hot boy Thượng Quan Cẩn Ngôn đã thi đậu đại học đi học xa nhà, Đàm Vi tuy rằng đẹp trai nhưng là cũng có chút tà khí, hơn nữa có bối cảnh ông ba là xã hội đen, các nữ sinh chỉ dám từ xa chiêm ngưỡng, càng miễn bàn tới việc theo đuổi cậu ta. Chỉ có bạn học Trịnh Gia Vũ thật thà thân thiết, luôn luôn gần gũi hòa mình với quần chúng, cho nên người ngưỡng mộ cậu ta và thư tình được nhận cuộn cuộn nước sông Trường Giang chảy mãi không dứt.

Nhất Nhất đối với điều cũng không thể lý giải. “Vói bộ mặt hắc ám và cái miệng độc địa của cậu cũng có người thích?”

“Mị lực lớn không có biện pháp a.” Gia Vũ đặt tay dưới cằm bày ra một pose. Khuôn mặt hắc ám lời nói cay độc cũng chỉ nhắm vào cậu Đinh Nhị ha ha!

“Nôn ~~~~” Cô nhóc xoay người nôn điên cuồng. “Yêu quái từ đâu tới á ~~~~” Thái độ không nể mặt đó chọc Gia Vũ cuồng tính đại phát, không nói hai lời khóa cánh tay cô nhóc ngược về phía sau, đem cô nhóc đặt trên sofa. Cô nhóc đá chân phản kích, hai nước chiến tranh kết thúc sau khi đã làm vỡ ly thủy tinh trên bàn.

“Chân ngắn như vậy, như thế nào cứ giơ chân lên đá trúng.” Gia Vũ oán hận chạy đến ban công lấy chổi.

“Rõ ràng là tay cậu quơ vào, còn trách tớ.” Cô nhóc ngồi xổm xuống nhặt mảnh vỡ thủy tinh lên, “Rót cho tớ cốc nước lại đây.”

“Tự mình đi mà rót!”

“Tớ là khách.”

“Có loại khách giống cậu sao? Đá cửa vào nhà!”

“Nhà của tớ trên tường còn có vết chân chó kia!” Nhất Nhất trả đũa, đem những mảnh thủy tinh vừa nhặt vắt vào cái hót rác không thèm để ý nữa, vui tươi hơn hờn nhìn hấn vừa quét vừa tìm mảnh vỡ nhỏ khắp nơi, thầm nghĩ đợi buổi tối Trịnh mẹ trở về sẽ đi mách lẻo. Chuông điện thoại vang lên, cô nhóc lao tới nghe máy. “Alo ~~~ tìm ai?”

“Tớ tìm Trịnh Gia Vũ.” Thanh âm ôn nhu rất êm tai. Có chuyện hay đây?!

“Cậu là ai a? Làm nghề gì? Tìm Gia Vũ chúng tớ làm gì?” hỏi liên tục như pháo bắn.

“. . . . . Ách, tớ, tớ là bạn học của cậu ấy, ngài là. . . . .” Còn “Ngài” nữa, thực rất thú vị. Nhất Nhất cất giọng ồm ồm nói: “Di là mẹ của Gia Vũ, tìm Gia Vũ có việc gì?”

Sau lưng vuron ra một bàn tay cướp lấy điện thoại, giữa trán bị gõ “cốp” một cái. “Cậu chờ đó.” Gia Vũ lấy tay che loa thấp giọng uy hiếp, khi nói tay ra trên mặt đã rạng rỡ tươi cười. “Alo. . . . . A là cậu, vừa rồi là hàng xóm tớ quấy rối. . . . . không phải mẹ tớ, thật sự là không phải. . . . .”

Nhất Nhất ngồi phịch xuống đất ôm bụng cười, vừa mới cô nhóc nghe được bên kia rõ rệt nói: Cháu chào di ~~~~

“Đinh Nhất Nhất cậu chết chắc rồi!!” Gia Vũ dập điện thoại nhào tới, cô nhóc chạy nhanh cầm lấy cái chổi làm vũ khí hộ thân giơ lên phía trước.

“Cẩn thận cái cốc! Được rồi, tớ không đánh cậu nữa.” Hấn đánh mắng vài tiếng cho hả giận, sợ nha đầu kia dùng gậy quét một cái thì chết.

Nguy cơ được giải trừ, tinh thần buồn đưa lê lập tức nổi lên. “Tìm cậu làm gì?”

“Xem phim.”

“Tớ cũng muốn đi!”

“Cậu làm bóng đèn hả? Lại nói tớ còn chưa có đáp ứng đâu.” Gia Vũ chảnh bĩu môi.

“Cậu xạo đi.” Đôi mắt cô nhóc lạnh lùng nhìn hấn, có người theo đuổi giỏi lắm hả, bày ra bộ mặt tự cao tự đại cho ai xem hả!

“Cần xạo với cậu sao chứ, cậu ta đã gọi điện thoại tới nhiều lần rồi, thư gửi cũng không ít. Bất quá tớ đối với cậu ấy không có ý gì.”

“Cậu ta hình dáng trông thế nào? Có xinh đẹp bằng Mông Mông hay không?” Ở trong lòng Nhất Nhất chân chính được cho mỹ nữ chỉ có Hạ Mông. Thật ra Chu Đình cũng rất xinh đẹp, lại có khí chất, bất quá bởi vì có mối quan hệ với người nào đó nên sớm đã bị liệt vào danh sách đáng ghét.

“A, ” Gia Vũ ngẩn người, “Không có.”

“Ai ~~~ đã lâu không gặp Mông Mông rồi, tại sao lại không ra ngoài chơi?”

“Không biết.” Hấn nhìn chăm chăm vào TV không chớp mắt.

“Tớ điện thoại cho cậu ấy.” Cầm lấy điện thoại liền bấm số gọi. “Alo ~~~~~ Mông Mông a, ra ngoài chơi đi, hôm nay chủ nhật. . . . . A, không khỏe? Tớ đến thăm cậu. . . . . Vậy cậu nghỉ ngơi nhiều vào, ăn nhiều một chút, nếu cậu gầy đi tớ đau lòng đó. . . . .” Chít chít oa oa nói chuyện đến hơn 20 phút mới gác điện thoại.

“Buồn điện thoại.” Gia Vũ nắm điều khiển từ xa không ngừng bấm đổi kênh.

“Mông Mông gần đây làm sao vậy?” Nhất Nhất giật nhẹ tay áo hắn, “Luôn nằm ở nhà đọc sách, còn nói thân thể không khỏe, tớ nói muốn đến thăm cậu ấy thì lại nói không sao, không cho tớ tới thăm.” Trong đầu chợt đột nhiên nghĩ đến một khả năng, lo lắng ưu sầu nhìn chăm chăm Gia Vũ “Mông Mông của chúng ta mắc bệnh nan y, tóc rụng hết?!”

“Miệng chó không mọc ra ngà voi! Cậu ta rất khỏe, chắc là không muốn đi chơi. Đi thôi, ” Hắn tắt đi TV, “Đi tìm lão đại.”

Ngồi xe đến sân huấn luyện dạy lái xe ở vùng ngoại thành, xa xa nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang ngồi trong xe điều khiển xe rất nhát gan. Điều này khiến Nhất Nhất bị kích thích cao độ, giồng như cọt lao ra ngăn ở đằng trước xe hét: “Tớ cũng muốn lái!”

“A a có người ~~~~~” Nhóc em trong đầu “ong” một tiếng, theo bản năng nhắm mắt lại. Đàm Vi lập tức vươn chân ra giẫm vào phanh xe, tay trái theo sát sau liền ấn phanh tay, chỉ nghe thấy lốp xe kêu xèo xèo, khoảng cách dừng lại trước cô nhóc ước chừng 1 m

“Cậu, mẹ nó không muốn sống nữa hả!” Hắn dữ tợn nghiêm mặt mắng. Gia Vũ sắc mặt trắng bệch, thiếu chút nữa đột quy, mở miệng mắng: “Đinh Nhất Nhất cậu điên rồi!”

“Nhóc em kỹ thuật quá kém. . . . .” Nhất Nhất yếu ớt cãi lại. Lúc này mới cảm thấy nghĩ mà sợ, may mắn lão đại tay chân nhanh lẹ.

Điều khiển viên hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại, sợ tới mức sau ót đồ mồ hôi lạnh, Đàm mỉm cười sờ sờ tóc nhóc em: “Không có việc gì a đừng sợ, về sau ra đi ra đường thường xuyên sẽ gặp mèo a chó a bỗng nhiên lao ra, quen là được.”

“. . . . . Đinh Nhất Nhất cậu làm tớ sợ muốn chết!” Nhóc em vẻ mặt như đưa đám rớt cục cũng nghẹn ra một câu.

“Gọi chị!” Nhất Nhất không khách khí ghé sát đến cửa kính xe dạy dỗ nhóc em, “Không biết lớn nhỏ, thiếu chút nữa cán chết tớ biết không? Kỹ thuật kém như vậy, huấn luyện viên dạy cái kiểu gì thế? Nhìn thấy phía trước có người còn nhắm mắt!”

“Cút.” Ánh mắt lão đại ác liệt quét đến. “Xuống xe đi, nghỉ một lát rồi lái tiếp.” Hắn vòng đến chỗ bên cạnh điều khiển mở cửa xe, đem nhóc em đang bủn môi dất xuống xe. Gia Vũ như nhặt được bảo bối lập tức chuồn lên xe, cười hí hửng, lại khởi động xe, chậm rãi lái tiến về phía trước .

“Cậu ta biết lái xe khi nào. . . . .” Nhất Nhất hăm mộ chảy nước miếng rùng rùng, ngoảnh đầu nhìn lại, niềm kinh hi lớn hơn nữa đang ở trước mắt. Lão đại cùng nhóc em đang anh một miếng em một miếng đút cho nhau uống rất buồn nôn a.

“Nhìn cái gì vậy! Nước miếng đều chảy ra.” Đàm mỉm cười mắng, ném qua cho một túi quả mơ. Ảo giác, nhất định là ảo giác. . . . . Nhất Nhất cầm đồ ăn vặt ngồi xồm bên cạnh, nhắm mắt lại đếm 1-2-3, lại mở mắt, hai người vẫn đang ở sát nhau, trình độ thân thiết đến ngay cả người mù đều có thể nhìn ra là đã xảy ra chuyện gì. Gia Vũ lái một vòng trở về, cô nhóc bước đến đón chỉ cho hấn xem. “Nhóc em, lão đại, như vậy như vậy. . . . .”

“Mới biết a, ngu ngốc!” Gia Vũ vỗ đầu cô nhóc thờ dài. Kỳ thật hấn cũng là thời gian trước mới biết, nếu không có một ngày vô tình ngẫu nhiên nhìn thấy lão đại hôn nhóc em, cũng không biết là hai người đang người đó đang yêu đương.

“Cậu sao không nói với tớ?”

“Nói cho cậu làm gì, cậu là đồ miệng rộng lại đi nói khắp nơi.”

“Nói ai mồm rộng? Tớ xé xác cậu!” Lại xuất ra mả quyền hung hăng dọa. Bên cạnh kia một đôi cười hi hi xem hai người nọ gà bay chó sủa, Đàm ngoác tay gọi bọn họ đi qua.

“Tớ hấn là nên gọi cậu là đại tẩu?” Nhất Nhất cung kính hỏi nhóc em, “Nhưng cậu nhỏ hơn tớ.”

“Cút~~~~” Đàm Vi ném một hột mơ vào Nhất Nhất. Nhóc em mặt đỏ bừng, cúi đầu ăn.

“Đưa nhỏ lớn rồi, không quan nổi nữa.” Gia Vũ ngửa mặt lên trời thờ dài, “Nhất Nhất a, nhóc em nhà chúng ta phải sửa thành họ Đàm rồi.”

Đàm Vi cất tiếng cười to. “Còn cười còn cười nữa!” Nhóc em vừa tức vừa thẹn, chỉ vào hai người cấu kết với nhau làm việc xấu kia ra lệnh, “Đem bọn họ trời lại ném xuống sông!”

Tên tay chân ngồi kia rất phối hợp đem khớp các ngón tay bẻ kêu răng rắc. Nhất Nhất vừa thấy đại sự không tốt, oa một tiếng dặng cạp chân vịt chạy nhanh thoát thân, nhóc em hô lớn ở phía sau đuổi theo.

“Nhóc em đều bị Đinh Nhất Nhất dạy hư rồi.” Đàm Vi nhìn hai tiểu động vật đang truy đuổi phía trước cười.

Ai dạy hư ai a, tuổi còn nhỏ đã trốn ở góc tường kiss. Gia Vũ rét lạnh một phen.

“. . . . . Nhóc em cậu không biết, tớ đều nghe thấy bạn nữ kia kêu tớ là di!” Trên đường về nhà Nhất Nhất hoa chân múa tay vui sướng kể lại chuyện

buổi sáng nghe điện thoại. “Người theo đuổi Gia Vũ thực sự nhiều như vậy?”

“Nhiều ! Còn có mấy bạn năm ba đứng trước mặt cậu ta hẹn đi chơi, tớ đều thấy qua hai lần.”

“Oa, bạn nữ kia nói như thế nào ? Gia Vũ trả lời sao?”

“Uhm . . . . . Giờ tự học tối, bạn nữ kia trực tiếp đi qua nói tớ thích cậu. Hắc hắc... Gia Vũ đỏ mặt.”

“Sau đó thì sao?”

“Đinh Nhất Nhất! Thảm Tư Kỳ!” Gia Vũ ngồi phía trước quay đầu lại, không thể nhìn được nữa phá ngang hai người đang tám chuyện, “Đừng coi tớ là người tàng hình được không? Tớ còn sống!”

“Đứng, cậu còn sống, có hô hấp.” Nhất Nhất cho hắn một câu trả lời khẳng định, xoay mặt lại bắt đầu cùng nhóc em tán gẫu.

“Cậu quản lý vị kia nhà cậu đi.” Hắn thấp giọng thỉnh cầu. Đàm Vi nắm tay lái huyết sáo. “Không xen vào, tự do ngôn luận.”

Gia Vũ càng thêm bị phần, mở cửa xe uy hiếp: “Nếu còn nói tiếp tớ liền nhảy xuống xe!”

“Nhảy đi nhảy đi, trước tiên đem ví tiền giao ra đây rồi hãy nhảy, tuyệt đối không ngăn cản cậu!” Ba người đồng thanh kêu lên.

Đều là loại người gì chứ. “Không nhảy nữa, nhảy rồi không biết có bao nhiêu bạn học trong trường sẽ khóc các cậu biết không.” Hắn cắn răng miễn cưỡng cười.

“Xem kìa, trên trời sao lại có con bò đang bay nhí?” Nhất Nhất kinh ngạc chỉ ra ngoài cửa sổ xe.

“A ~~~~ phải dùng đến bao nhiêu khí mới thổi nổi nó bay lên nhí!” Nhóc em phối hợp với cô nhóc diễn trò. Trong xe cười phá lên, Gia Vũ làm lơ nhắm mắt lại giả chết, nhắm mắt làm ngơ.

“Thực sự có rất nhiều người coi trọng hắn?” Tuy rằng vô cùng không đồng ý thừa nhận sức quyến rũ của tên hàng xóm, nhưng Nhất Nhất đối loại sự tình này vẫn rất hiếu kỳ, hạ giọng hướng nhóc em chứng thực, “Có người tớ quen hay không ? Xinh đẹp không?”

“Có vài người khá xinh đẹp, nói không chừng cậu cũng biết. . . . . Ai, cũng không rõ lắm, tớ cũng không phải học cùng lớp với bọn họ .”

“Hắc hắc, ngày nào đó tớ sẽ tìm Mông Mông hỏi một chút. Aiz nhóc em. . . . .”

“Đừng quấy rối!” Gia Vũ đột nhiên trừng mắt t quay đầu, “Đừng đi làm phiền Hạ Mông, nghe thấy không?”

“A? Vì sao?”

“. . . . . Không vì sao.” Hắn áp a áp ứng nửa ngày mới nói ra một câu. “Dù sao cậu cũng đừng nói lung tung với Hạ Mông, cái gì cũng đừng hỏi.”

“Đợi lát nữa về nhà tớ liền gọi điện thoại ngay cho cậu ta.” Nhất Nhất chịu nhất là uy hiếp.

“Được rồi đừng hỏi , ” Đàm Vi quay đầu lườm cô nhóc một cái, “Hạ Mông thích Gia Vũ.”

*Comt chút xiu ^^: tiếng Trung nói ‘ba xạo’, ‘khoác lác’ ‘thối phồng’ dùng từ “吹牛(皮)” nghĩa mặt chữ có thể hiểu là “thổi bò (da)”, từ này có sự tích hay lắm, nếu bạn nào thích đọc kĩ thì vô baidu xem (không biết tiếng có thể google dịch^^). Ta chỉ nói qua chút, từ này xuất hiện ở lưu vực sông Hoàng Hà, ngày trước giao thông không phát đạt, khu đó lại rất khó dùng thuyền để vận chuyển hàng, trên đường còn có nhiều thác ghềnh, nước xiết, cát trời. . .nên người ta nghĩ ra cách dùng bê làm bằng da động vật để thay thuyền, lúc đó cũng là dụng cụ truyền thống đặc sắc của vùng sông Hoàng Hà gọi là “Thuyền da”, người ta giết bò, dê, cừu lột cả mảng da lớn, sau đó ngâm cả tấm da lớn vào nước muối cho rụng hết lông, đem dầu thực vật bôi vào chỗ da bốn chân và cổ, sau đó đem đi ngâm nước, phơi ánh nắng mặt trời, để nó xóp mềm ra sau đó dùng dây nhỏ khâu lại thành hình túi chỉ để một lỗ hông nhỏ, sau đó thổi hơi vào, đóng chặt lại, dùng nhiều cái túi da đó gắn dưới bè gỗ thế là tạo thành một cái Thuyền da. Ngày đó cũng không có máy bơm khí nên chỉ có cách tự thổi, túi da dê thì do thể tích nhỏ nên một người có thể thổi được nhưng người thổi cũng phải cần có thể trạng cường tráng, sức thổi rất lớn mới thổi được, nếu là túi da bò thì phải dùng đến vài người mới thổi được. Vì vậy nếu ở vùng sông Hoàng Hà có người nói thổi được túi da bò thì người dân ở đó đều sẽ cho rằng đang nói khoác lác, huênh hoang, khoe khoang. Người dân sẽ nói với kẻ đó là: Người nếu thật sự có bản lĩnh thì ra sông Hoàng Hà mà thổi da bò! Từ đó “Thổi da bò” được dùng với nghĩa như trên và được lưu truyền đến nay.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trúc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Cực phẩm trở về

Miệng Nhắt Nhắt biến thành hình chữ O. “Ha ha làm sao có thể. Dừng xe, quay đầu xe lại, đi tới nhà Mông Mông!”

“Tớ kém cỏi như vậy sao!” Gia Vũ bị biểu cảm của cô nhóc kích thích đến nổi trả đòn gõ bốp một cái vào trán cô nhóc.

“Ai, tớ chỉ là khó có thể lý giải. . . . .” Cô nhóc vuốt xoa chỗ đau bị gõ thì thảo, “Chuyện xảy ra khi nào a?”

“Nói không chừng là bắt đầu từ tiểu học, Gia Vũ oh?” Đàm mím cười híp mắt vỗ vỗ vô lăng.

“Không có khả năng!” Nhắt Nhắt liên tục lắc đầu tỏ vẻ không tin, “Gia Vũ hồi nhỏ bộ dạng khó coi, suốt ngày chảy hai dòng nước mũi, đánh một cái đã khóc, giống như con gái, Mông Mông nhà tớ làm sao có thể thích loại con trai hay chảy nước mũi được !”

Đàm Vi phun ra tiếng cười, tay lái đều đánh lệch, ba người khác sợ tới mức vội vàng hô to cẩn thận!

“Cậu ta điên rồi.” Gia Vũ bất mãn oán giận, “Hạ Mông từ nhỏ chính là tấm gương của Nhắt Nhắt, là nữ thần, ai cũng với tới được.”

“Một đóa flower cắm trên bãi phân trâu. . . . .” Nhắt Nhắt ôm ngực rên rỉ, “Ôi my heart, ôi my heart. . . . .” Trong vòng một ngày phải chịu hai lần đả kích, không tiếp thụ được !

“Cậu, mẹ nó nói cái gì tiếng nước ngoài chứ!”

Mông Mông thích Gia Vũ? Đánh chết cô nhóc cũng không tin. Trước kia Nhắt Nhắt luôn luôn cho rằng Hạ Mông thích Cẩn Ngôn, dù sao người thích hần nhiều như vậy cũng không có gì kỳ quái. Nhưng Hạ Mông cư nhiên thích Gia Vũ, thích tên hàng xóm cứ động một cái là gầm rít lên kia! Vậy Gia Vũ có thích Mông Mông không? Có khả năng không thích, bằng không sao lại không cự tuyệt các nữ sinh khác? Còn nhận thư tình và lời mời đi xem phim với người khác. Nhưng nếu nói là không thích cũng không đúng, hai người cùng nhau đi học cùng nhau tan học, hần giúp Mông Mông lấy cơm, giúp cậu ta xách cặp sách, nếu Hạ Mông có xảy ra chút tình huống gì, người sốt ruột nhất chính là Gia Vũ.

Aiz, tâm tư này khó đoán a. . . . . Còn có nhóc em cùng lão đại, hai người cư nhiên đang hẹn hò. Nhóc em từ nhỏ đã đeo dính người khác, ai đối tốt với cô nhóc liền dính chặt người đó. Nhóc em thích kẻ cận Cẩn Ngôn, Cẩn Ngôn lại thường cùng Đàm Vi ở chung một chỗ, nhóc em bị kẹp giữa hai bên cũng chẳng có gì lạ, người khác nhìn vào chỉ biết nói trẻ con chơi cùng nhau, làm sao đoán được ngọn lửa yêu sớm đã cháy lan khắp đồng cỏ. Đoán là đoán, nhưng Nhắt Nhắt là loài động vật đơn bào, rất sợ hao tổn tâm trí suy xét loại vấn đề này, cho nên người khác cứ yêu tình yêu của họ, cô nhóc cứ chơi trò chơi của cô nhóc, không can thiệp vào.

Còn có mười phút là hết giờ tự học tối, Nhắt Nhắt đang nằm bò ra bàn làm đề thi sinh học, mấy thứ lộn xộn a-xít amin, protein, đường glu-cô khiến cho người ta điên đầu. Enzim trong dịch vị là được trong tế bào vị tuyến hình thành? Oái trong câu trả lời sao lại xuất hiện cả đại văn hào? Đại văn hào Maksim Gorky đang trôi mênh mông trên biển lớn. . . . . Xem kìa, có người ở không trung bay. . . . . Tiếng chuông vang lên. “Nên về rồi.” Người ngồi cùng bàn theo quán tính bắt đầu sột xoạt sắp xếp, đánh dấu sách vở đang xem dở, sột xoạt. . . .

“Ba phút, chờ tớ làm xong đề mục này. Nói chung, tác dụng của chất kích thích đối thực vật sinh trưởng là. . . . . Cái gì xúc tiến thực vật sinh trưởng? Oh, nồng độ thấp. Bản chất hóa học của chất kích thích là. . . . .” Âm thanh sột xoạt đột nhiên không thấy nữa, đổi thành tiếng người ngồi cùng bàn hưng phấn nói nhỏ: “Soái ca~~~~”

“Bản chất hóa học của chất kích thích là cái gì? Cứ quên suốt.”

“Soái ca a ~~~~”

“Á. . . . . Đẹp cái khi mốc gi!” Nhắt Nhắt đem hai từ “soái ca” vừa viết lên tờ tròn màu đen, đầu vừa nhấc lên, nhìn thấy một gương mặt đã lâu không gặp. A a ~~~ gặp quý ? Đứng trước mặt là một sinh vật giống đực, làn da so với nửa năm trước đen hơn một ít, dùng ngôn ngữ đang lưu hành mà nói chính là làn da lúa mạch, thực đẹp mắt. Mặt mày tuấn lãng, vẻ ngây ngô đã biến mất không ít, so với trước đây càng nhiều hơn vài phần trưởng thành chừng chạc.

“Indole -acetic acid(IAA).” Anh đẹp trai mỉm cười nhắc nhở.

Nhắt Nhắt đứng bật dậy, ghé phát ra một tiếng tap âm thật lớn. “Sao cậu lại tới đây?!”

“Tớ đón cậu tan học a.”

Đón cái quý. Cô nhóc nhìn quanh bốn phía, phát hiện trên lớp học đại bộ phận bạn học đều không đi về, tay cầm cặp sách nhưng ánh mắt lại nóng bỏng nhìn qua phía bên này. Nói chính xác là, nhìn người con trai đột nhiên xuất hiện gây họa này.

“Thượng Quan Cẩn Ngôn!” Bên cạnh bạn học nữ kích động kêu, “Cậu còn nhớ rõ tớ không? Tớ là Hà Miêu a, kỳ học trước ngồi cùng bàn với Nhắt Nhắt, cậu tới trường chúng tớ thi đấu bóng rổ còn ký lên cánh tay tớ!”

“Xin chào. . . . .” Hai mắt Cẩn Ngôn sưng mù mênh mông. Ai? Hà Miêu?

“Nghe nói cậu thi đậu đại học Q, thật là lợi hại a, trường học thế nào? Học ngành gì? Chúng tớ sang năm cũng phải thi đại học, cậu giúp chúng tớ tư vấn

đi!”

Bộ dạng làm quen, lại có nữ sinh chen tới hai mắt nở đom đóm: “Cậu còn nhớ tớ không, tớ là ××× a!”

“Tớ là ×××, còn nhớ không?”

“Tớ là. . . . .”

Không dễ dàng gì thoát khỏi vòng vây đó xông ra ngoài, Cẩn Ngôn vẫn có chút nghĩ mà sợ. “Các nữ sinh trường cậu thật. . . . .”

“..thật quá quyết đúng không?”

“Thật. . . . . Nhiệt tình.” Hần nom nớp lo sợ khoác chiếc áo khoác lên người. Lúc đến đây thấy nóng quá nên cởi áo khoác ra, sớm biết như vậy, dù có chết nóng cũng vẫn cứ mặc kín trùm kín vào. Nhất Nhất ôm cây cột bên cạnh để tránh cười vỡ bụng mà ngồi phịch xuống đất. Vừa rồi tình hình thật sự rất buồn cười, không chỉ có bạn học nữ ở trong lớp, còn có lớp khác cũng chạy tới, tên xui xẻo này bị nữ sinh bao quanh, vây quanh muốn chạy cũng không thoát, mặt đều ghen đỏ bừng... hắc hắc ~~~

“Cậu cười cái gì?”

“A, không có.” Cô nhóc chạy nhanh nhéo nhéo đôi má vì ghen cười mà đỏ bừng. “Cậu trở về khi nào?”

“Buổi chiều, ở nhà không có việc gì nên lại đây.” Cẩn Ngôn nhớ tới cô nhóc điền trên bài thi hai chữ “Soái ca”, nhin không được khoe miệng cong lên.

Nhất Nhất đề phòng dựng thẳng lông mày lên: “Cậu vừa cười cái gì?” Định có ý gì đây?

“Không có.” Hần đem câu trả lời quăng trở về.

“Đạp xe tới không?”

“Không, trời lạnh tớ đều ngồi xe bus. Cậu thật sự tới đón tớ?” Hắc hắc, có xe ô tô còn đẹp để ngồi rồi.

“Đương nhiên là thật.”

“Xe ở đâu? Đậu bên ngoài trường?”

“Chỗ kia.” Theo phương hướng ngón tay hần nhìn, trong nhà giữ xe chỉ trơ trọi có một chiếc xe đạp bị khóa. Nhất Nhất tuyệt vọng ôm cây đại thụ bên cạnh bồn hoa nước nở: “Đại ca, mùa đông khắc nghiệt cậu liền đạp xe đạp tới đón tớ? Cậu có biết hôm nay nhiệt độ không khí thấp nhất bao nhiêu không, âm 1 độ, về tới nhà tớ thành cục đá mất!”

“Tớ chờ cậu, tớ ở phía trước chắn gió cho cậu sẽ không lạnh.”

“Tớ muốn ngồi xe.”

“Đây là xe a.” Không thể nói chuyện với người này a. Cô nhóc vẫy tay ý bảo Cẩn Ngôn khom người xuống, không nói hai lời tiến sát đến phanh áo khoáng của hần ra.

“Áy. . . . .” Cẩn Ngôn mặt bắt đầu nóng lên, may mắn là buổi tối cô nhóc nhìn không rõ. “Cậu làm chi?”

“Cho tớ mặc a, cậu không phải là không lạnh sao.”

Nghĩ lệch rồi. Hần thầm mắng một tiếng, trong lòng lại có chút thất vọng nho nhỏ. Cởi áo ra khoác lên trên người cô nhóc, lại dùng khăn quàng cổ trùm kín đầu cô nhóc lại, thoạt nhìn giống như cái bánh chưng lớn.

“Khỏi giá ~~~” Nữ hoàng ở ghế sau lớn tiếng hét to, “Xa phu cậu lạnh không?”

“Không lạnh.” Áo lông đủ dày, hơn nữa phải dùng sức đạp xe, trên người rất nhanh liền nóng hằm hập. “Bắc Kinh có vui không? Có đem các món ngon về hay không.”

“Có mít.”

“Vịt nướng đâu?”

“Không mang.”

“A?” Đặc sản nổi tiếng như vậy lại không mang về, lại mang về cái thứ mít gì đó.

Ngồi xe đạp cảm giác không tệ, Nhất Nhất cười ha ha loay hoay. Từ hồi lên cấp 3 cũng chỉ có thể tự mình đạp xe, trước kia cô nhóc không thích đạp xe, hầu hết thời gian đều ngồi trên xe của Gia Vũ.

“Ngồi yên.” Cẩn Ngôn khẽ quát một tiếng, thiếu chút nữa thì không điều khiển được ghi-đông xe.

“Tớ lâu lắm rồi không được người khác chở. Ngựa sắt a ~~~~~ cậu chậm một chút đi chậm một chút đi ~~~ ai ~~~~”

Đem hẳn coi như ngựa đúng không. Phía trước có hòn đá nhỏ, đạp xe qua cho biết!

“A. . . . . Đi bên kia. . . . . A a, ruột đều lộn tùng phèo hết rồi. . . . .”

“Ôm tót, tránh ngã xuống.”

“Cái gì chứ, con đường quỷ này!” Nhất Nhất bám chặt vào cái yên xe đằng sau không dám buông tay, thanh âm run lập cập, “Cậu không phải nói. . . nói cậu. . . có bằng lái sao. . . tại sao không. . . lái xe. . . của ba cậu. . . . .”

“Kỹ thuật còn chưa vượt qua kiểm tra, sợ gặp chuyện không may.” Một cái hổ thật lớn! Cẩn Ngôn từ từ nhắm hai mắt chuẩn bị lướt qua. “Ôm sát tót.”

“. . . . . A!!!!” Mông cô nhóc! Cô nhóc thét chói tai ôm sát thắt lưng hắn, cả người áp chặt trên lưng hắn. “Con đường này, bình thường rất dễ đi, lấy đầu ra làm hồ như vậy, người làm quan sao không lo sửa chữa lại. . . . . A, cậu nhìn cẩn thận. . . đường, a a. . . . .”

“Xin lỗi, Mắt tót bị cận lại quên đeo kính.”

“Mắt cận thị còn. . . dám đạp xe, a a á. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trắc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Kỳ nghỉ đông với tiên que

Cẩn Ngôn trở về mang theo cả quà tặng năm mới, tặng cho Đàm Vi cái bật lửa Zippo, Gia Vũ là máy chơi game hình vuông kiểu mới ra của Nga, Minh Nguyệt và các bạn nữ khác là mấy con thú bông hình pikachu.

“Của tót đâu?” Nhất Nhất mặt dày hỏi.

Một sợi dây màu đỏ thả đung đưa ở trước mặt.

“Cái này? Không ăn được cũng không chơi được. . . . .” Cô nhóc ừ ừ muốn khóc.

“Cái này dùng để đeo trên người.” Cẩn Ngôn đem sợi dây này nhét vào trong một cái túi màu đỏ, sau đó đeo lên trên cổ cô nhóc, “Đừng làm rớt, mang trên người hoặc là để trong cặp sách, làm mất sẽ không linh.” May mà mình đoán trước được mà mua cái túi nhỏ này vì biết chắc cô nhóc sẽ không tự nguyện đeo trên cổ tay đâu.

“Cái gì vậy a?”

“Uhm. . . . . Bùa hộ mệnh.”

Bùa hộ mệnh? Cảm lấy bóp bóp ngấm ngĩa, trong TV những thứ này thường là miếng giấy màu vàng, dán trên trán. . . . . Phi! đó là dùng để trừ ma tránh quỷ.

“Mua ở trong miếu à?”

“Xin ở Đàm Chá Tự, không phải là mua.” Cẩn Ngôn nhấn mạnh chữ “Xin”.

“Xuy! Thời điểm cậu đi xin có bỏ hòm công đức không?”

“Quyên hai trăm đồng.”

“Đều đã trả tiền rồi còn nói không phải là mua !” Cẩn Ngôn không còn gì để nói.

Nửa năm không có anh thầy giáo nhỏ bên cạnh dạy bảo, thành tích tiếng Anh của Nhất Nhất tuột dốc ào ào, cuộc thi cuối kỳ của học kỳ trước lại thi không đậu. Cẩn Ngôn sau khi biết chuyện lại một lần tới cửa tự đề cử mình. Đình mẹ đương nhiên vui mừng cười toe toét, cốc vào trán Nhất Nhất nói cho phép cô nhóc chơi hai ngày ba mươi, mồng một, nhà họ hàng cũng không cần phải đi chúc tết. Nhất Nhất cực kỳ hoảng sợ: “Chỉ hai ngày? Mẹ, mẹ

thật nhẫn tâm!”

“Nhẫn tâm? Vậy con cứ đi chơi thoải mái đi, đợi đến lúc con thi rớt đại học ta và ba con lột da con cho một trận xem lúc đó cái nào nhẫn tâm hơn!”

“Mẹ. . . . .” Cầm lấy tay áo của mẹ lắc lắc kéo kéo nửa ngày trời cũng năn nỉ được, đành phải mang về mặt tội nghiệp nhìn anh thầy giáo kia.

“Choi vài ngày cũng không sao, cứ để cháu bố trí thời gian.” Cẩn Ngôn trấn an nháy mắt mấy cái với cô nhóc, “Mỗi ngày buổi sáng hai tiếng buổi chiều hai tiếng, không nhiều lắm đúng không?”

“A? Quá. . . . .” Ánh mắt như hai dưỡi dao sắc bén bắn ra, cô nhóc vội vàng sửa miệng, “Không nhiều lắm, một chút cũng không nhiều!”

Toàn bộ thời gian nghỉ đông cơ hồ toàn sử dụng cho việc học môn tiếng Anh chết tiệt kia, nhưng Nhất Nhất hiển nhiên thuộc loại vô lại hay giờ trò, học chưa đến vài phút đã đòi ăn, ăn xong nọ còn muốn ngủ một giấc, nếu anh thầy giáo kia nói một câu thì cô nhóc sẽ nghĩ ra mười câu ngụy biện cãi lại, tóm lại tìm mọi cách để mình không phải chạm vào sách tiếng Anh. Anh thầy giáo thở dài vô số lần, sau đó chỉ có thể an ủi bản thân: Quên đi, chịu học thêm là tốt lắm rồi.

Đàm Vi không ở Trung Quốc mừng năm mới mà đi Italy. Nghe nói mẹ hắn là bà chủ rất lớn ở bên đó, rất nhiều năm rồi không trở về thăm chồng và con, Đàm Vi cũng ít nhắc tới người mẹ này. Trước Tết Nguyên Tiêu một ngày hắn trở lại, vừa khéo Cẩn Ngôn còn chưa quay về trường, vài người bạn họ hẹn nhau đi ăn ở nhà hàng.

“Nhà hàng Italy?” Nhất Nhất đối với đồ ăn nước ngoài rất hiếu kỳ.

“Đừng, cái loại thức ăn đó là để cho người ăn sao! Vẫn là món Trung Quốc ngon nhất.” Người mới vừa về nước đối với tư bản chủ nghĩa không có hảo cảm

“Đều nói đồ ăn của Italy ăn ngon, món mì gì đó.” Gia Vũ khoa tay múa chân đi giật lùi, “Có học được vài câu tiếng Ý nào không?”

“# ¥ % © % ¥ × # ¥ . . . . .” Điều (chim) ngữ? Nhất Nhất cùng nhóc em hoang mang chớp mắt, làm cho Đàm Vi cười to. Mới đi một tháng, làm sao biết được.

“. . . . . Mì ông, cá, đồ nướng, còn ốc sên nữa, bữa nào đó chúng ta cũng ăn ốc sên thử xem!” Gia Vũ còn đang cao hứng nói về các món ăn Italy, “Đốt lửa nướng ăn. . . . .”

“Có đĩa bay kia!” Nhất Nhất đột nhiên chỉ vào bầu trời kêu to. Mọi người vội vàng ngẩng đầu tìm kiếm, chỉ nghe một tiếng “ái” kêu lên, Gia Vũ bị lọt xuống hố.

“Ai ôi, sao lại không nhìn đường vậy chứ.” Trong miệng cô nhóc phát ra âm thanh ‘chặc chặc’, đứng gần kẻ xui xẻo kia vừa thở dài vừa oán giận.

Nhóc em còn ngây ngốc nhìn chằm chằm bầu trời: “Ổ đâu ở đâu?”

“A, bay mất rồi.”

“Bay đi rồi à?”

“Đồ ngốc.” Đàm buồn cười vỗ vỗ đầu nhóc em. Cẩn Ngôn bó tay lắc đầu. Tiểu nha đầu kia cơ bản chính là cố ý.

“Đinh Nhất Nhất cậu chết chắc rồi.” Gia Vũ nghiêng răng kèn kẹt, vốn không tin cái chuyện đĩa bay vớ vẩn đó, nhưng làm sao hắn nghĩ được mục đích của cô nhóc lại không phải là chuyện đĩa bay kia. Cúi đầu nhìn thấy đôi giày thể thao ướt nhẹp liền tức điên người, tóm lấy kẻ vừa báo cáo sai tình hình quân sự kẹp dưới cánh tay, tiện thể muốn đem cô nhóc ném vào cái cống thoát nước không có nắp đậy.

“Đại nhân tha mạng ~~~~” Loại thời điểm này Nhất Nhất rất biết thức thời.

“Đem cậu ta ném xuống đi!” Nhóc em vẽ mặt tàn bạo, giống y chang Đàm Vi.

“A a a cứu mạng a. . . . . Mưu sát a, chú cảnh sát ơi. . . . . Mau gọi 110 phát sinh án mạng rồi. . . . .”

Cơm nước xong xuôi liền kéo nhau đi hát Karaoke, hát hò đến nửa đêm mười hai giờ mới kết thúc, một đám người đến ven đường ăn đồ chiên xiên que. Gia Vũ nhanh tay cướp được cánh gà và cá, chỉ để lại cho Nhất Nhất hai xiên rau xanh.

“Tớ muốn ăn cá!”

“Ăn rau mới cao lên được.”

“Đồ tầm tre!” Nhất Nhất khinh bỉ dánh người gầy như que củi của hắn. Bỏ nhào qua muốn cướp đồ ăn trong tay hắn, thái độ hắn ngạo mạn đem tay nhấc cao lên, ‘chú lùn’ cũng chỉ biết ở phía dưới nhảy lên với, với không tới.

“Kiêng ăn không tốt, thiếu vitamin.” Nhóc em ăn đến nổi miệng dính tùm lùm dầu mỡ, đột nhiên khịt khịt cái mũi, “A, tớ ngửi được mùi ngô nướng! Bên kia kia, đối diện có!” Đàm Vi theo phương hướng ngón tay nhìn, góc đường quả nhiên có quầy hàng bốc lên nhiệt khí. “Thật sự là mùi cầu.” Đàm cười.

Nhóc em cùng Gia Vũ đều thích gặm ngô, lập tức vui mừng chạy tới. Nhất Nhất không thích ăn, nhìn chằm chằm vào miếng thịt gà và nấm đang trong chảo dầu sôi nuốt nước miếng. “Sao còn chưa chín chứ.”

“Chiên lâu một chút ăn ngon hơn.”

“Đều đã 2 phút rồi còn chưa chín!”

“Chờ thêm một phút nữa. . . . . Uhm, nửa phút.” Chủ quán trong lòng nói thầm, chưa thấy qua một cô nhóc nóng vội như vậy.

Rốt cục cũng chín rồi, Nhất Nhất cầm lấy xiên que liền cắn, bị phỏng oa oa kêu, chọc chủ quán che miệng cười trộm.

Cười cái gì mà cười, đối đãi với khách hàng không lễ phép! Tức giận vừa thôi vừa cắn miếng nhỏ ăn, nhìn trái nhìn phải, người đâu? Tìm một vòng, thấy đứng ở dưới lầu cửa hàng chỗ rẽ ngoặt có hai cái bóng dáng cao lớn. “. . . . . Bà ấy muốn tở qua bên đó, hiện tại sức khỏe không tốt lắm, quản lý công ty không nổi.”

“Khi nào?”

“Tở. . . . . Không muốn đi. Ái, cậu được ăn rồi hử?” Đàm Vi hếch cằm. Cẩn Ngôn quay đầu nhìn thấy một con mèo tham ăn đang giong những cái xiên que lên ăn đến nỗi thờ hồn hên, khắp miệng dính đầy dầu mỡ. Bắt gặp ánh mắt hai người nhìn chằm chằm vào xiên que, cô nhóc chọn hai xiên rau đưa qua.

“Cậu ăn thịt, mẹ nó, tở phải ăn rau hả?” Đàm Vi tức giận nghiêng răng, “Đưa cá đây.”

Cô nhóc ngoan ngoãn đưa ra một xiên cá miếng đưa cho hắn. “Vừa rồi cậu nói muốn đi đâu?”

“Sa mạc Sahara.” Hắn nửa đùa nửa thật nói.

“Gạt người! Cậu đi trồng cây?”

“Uhm, loại rừng phòng hộ.” Cẩn Ngôn cắn miếng rau cười tủm tỉm tiếp lời, “Phòng gió bão, cố định cát, bảo vệ đất đai, phòng ngự thiên tai, cải thiện môi trường duy trì sự cân bằng sinh thái.” Nhất Nhất liếc hắn một cái xem thường. Cứ làm như cô nhóc bị điếc không nghe thấy không bằng!

“Lão đại cậu rõ ràng nói muốn đi đâu đó, mở công ty? Ai sức khỏe không tốt?”

“Ba tở.” Đàm Vi không kiên nhẫn cắn xiên cá. A đi đả phạt, hắn không muốn trù ẻo người thân a.

“Xã hội đen thân thể cũng có lúc không khỏe?” Trong phim không phải diễn như vậy nha.

“Ba tở không phải là xã hội đen! Cứ nói lung tung nữa tở sẽ giết cậu rồi ném xác xuống biển nuôi cá.”

“Cậu muốn nói nghiệp ba cậu à?” Nhất Nhất không để ý tới sự uy hiếp của hắn, ánh mắt sáng ngời lóe lên sự hưng phấn cùng hâm mộ, “VẬY cậu chính là lão đại của thành phố C rồi, tở đi theo làm đàn em cậu nhé? Kế nghiệp rồi chắc cậu lạc bộ đêm cũng sẽ do cậu quản lý, về sau tở tới đó chơi có phải trả tiền hay không?”

“Mẹ nó, tên này tở hết cách quản rồi. . . . .” Lão đại buồn bực lắm bảm, xoay người hướng quán ngô bên kia bước đi.

Cẩn Ngôn im lặng đi theo. Hắn cũng không quản được tiểu nha đầu này, tiền đồ mù mịt a.

Ai cho các cậu quản chứ? Nhất Nhất cắn xiên nấm hướng hai kẻ bỏ đi đó làm mặt quỷ. Giống như có chút không đúng a, vừa rồi mới nghe lão đại nói muốn đi “bên kia”, nếu là hắn tiếp quản công việc của ba hắn, địa điểm ngay tại thành phố C, không cần phải nói đi “bên kia”. Chẳng lẽ là tiếp quản công ty của mẹ hắn? Nhưng hắn vẫn chưa được hai mươi tuổi có khả năng làm được cái gì chứ. . . . . Quá phức tạp đi, việc ăn vẫn là quan trọng hơn. Sau khi Đinh Nhất Nhất lớn lên thường thường thờ dài, hỏi nhỏ thế nào lại thiếu một dây thần kinh phán đoán như vậy, rõ ràng là đã nghĩ ra chút manh mối lại luôn ngại phiền toái ném qua một bên mặc kệ, chỉ biết ăn. Tựa như đối Thượng Quan Cẩn Ngôn, trước kia rõ ràng là hận hắn hận đến nỗi nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng chỉ cần đưa ra sôcôla cô nhóc liền đầu hàng vô điều kiện. Chỉ số thông minh và tuổi tác vẫn là có quan hệ rất lớn a.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trúc Mã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Trưởng thành luôn phải đi qua nỗi ưu tư

Cuộc thi tháng lần thứ nhất của học kỳ 2 năm 2 Cao trung, thành tích môn tiếng Anh của Nhất Nhất nhảy vào top 10 của lớp; Đến thi cuối kỳ, té lộn nhào một vòng xuống top 10 đếm ngược. Cẩn Ngôn ở trong điện thoại nghiêng rằng nghiêng lợi: “Cậu rốt cuộc là có áp dụng phương pháp học tớ dạy cho cậu không hả? Có xem cái đĩa tớ đưa cho cậu hay không?”

“Học rồi. . . . . Xem rồi. . . . .” Cái đĩa thật sự biến thành cái đĩa, dùng để đựng vỏ hạt dưa. “Tớ chuẩn bị chọn ban tự nhiên, tiếng Anh không quan trọng.”

“Ai nói học ban tự nhiên tiếng Anh không quan trọng?”

“Tớ cảm thấy như vậy.”

“Điều quan trọng như nhau, tương lai cậu lên đại học phải thi tiếng Anh cấp 4, cấp 6.”

“Tớ không học đại học là được rồi.”

“. . . . .” Quả thực đúng là tú tài gặp binh lính có lý cũng không thể nói rõ, Cẩn Ngôn lần đầu tiên muốn kích động lao ngay về nhà hành hung người.

Cấp ba phải chọn khoa, Nhất Nhất đương nhiên lựa chọn khoa tự nhiên, bởi vì tiếng Anh của cô nhóc thật sự rất tệ, tuy rằng chọn ban tự nhiên vẫn phải học ngoại ngữ, nhưng dù sao thành tích vật lý, toán học cũng cho cô nhóc một ít an ủi. Đàm Vi cùng Gia Vũ cũng chọn khoa tự nhiên, Minh Nguyệt lựa chọn khoa văn, cô nhóc đó từ lúc năm nhất Cao trung đã sớm xác định mục tiêu rồi, nuôi chí làm một chuyên gia cổ phiếu hàng đầu. Theo như cô nhóc nói thì cao thủ trong giới cổ phiếu đều là người giàu có.

“Mông Mông cậu chọn khoa tự nhiên đúng chứ?” Đây là câu khẳng định, không phải câu nghi vấn.

“Tớ chọn khoa văn.”

“Khoa văn?” Nhất Nhất há hốc mồm, “Cậu không phải thích toán học sao? Hồi nhỏ còn nói phải làm một nhà toán học.” Thành tích các môn toán lý hóa tốt như vậy, chuyển sang khoa văn thì đáng tiếc quá.

“Vậy cậu cũng tin, tớ còn nói qua là muốn thống trị toàn thế giới đó.”

“Nhất định dân chúng sẽ lâm than, cô đại sinh trưởng tốt.” Theo như tính cách lười biếng không để ý đến chuyện bên ngoài của Hạ Mông, địa cầu sẽ khô héo thành một quả hạch đào.

“Thật sự bỏ luôn môn toán học sao?” Cậu ta từ nhỏ đến lớn không biết cầm bao nhiêu giải thưởng toán Olympic trong tay rồi.

“Bỏ rồi?” Hạ Mông nhìn về phía ngoài cửa sổ ánh mắt có chút xa xăm, “Không phải là bỏ rồi, mà là không muốn mà thôi. Suy nghĩ của con người cũng có lúc thay đổi, quyết định tại giờ khắc này với ngay sau đó cũng sẽ khác nhau, cậu vĩnh viễn không biết được rốt cuộc bản thân mình muốn cái gì.”

“Rất có triết lý. . . . .” Nhưng là nghe không hiểu.

“Ánh mắt trùng lờn như vậy có chút ngốc.” Hạ Mông cười rộ lên.

Nhất Nhất kéo má nhìn Hạ Mông, cậu ta cười đến híp mắt, bên môi lộ ra chiếc răng khểnh dễ thương, thật xinh đẹp. Người con gái ôn nhu xinh đẹp như vậy Gia Vũ lại không thích? “Gia Vũ biết không? Việc cậu chọn khoa văn ấy.”

“Học kỳ sau chẳng phải sẽ biết sao. Lại nói cậu ấy cũng bạn.”

Bận cái gì, bận cùng các bạn nữ khác bồi dưỡng cảm tình! Nhất Nhất cắn răng: “Cậu ta quả thực chính là kẻ bại hoại.” Ý vào bản thân có bộ dạng không tề tều hoa ghẹo nguyệt khắp nơi, thành tích so với cô nhóc lại tốt hơn! Tức chết đi được. “Gia Vũ nếu biết nhất định sẽ bảo cậu chọn khoa tự nhiên.”

“Đây là tờ quyết định của chính tớ.” Hạ Mông lật tập thơ trên bàn. Nhất Nhất vron cổ nhìn. “Cái gì vậy? Tất cả đều là tiếng Anh.”

“Like the meeting of the seagulls and the waves we meet and come near.” Cậu ta khép lại sách nhẹ giọng đọc, “The seagulls fly off, the waves roll away and we depart.”

“Nghe không hiểu!”

“Cậu thực nên học tiếng Anh cẩn thận đi. . . . .” Nhìn kia, Mông Mông vừa cười. Nói thật ra, Nhất Nhất không thích bộ dạng như hiện tại của Hạ Mông, rõ ràng có nhiều như vậy tâm sự còn giả bộ như không có chuyện gì. Quyết định của chính mình? Rõ ràng chính là không muốn cùng học chung một lớp với Gia Vũ nữa. Nhưng khoa tự nhiên không chỉ có một lớp, có thể xin với thầy giáo chuyển lớp là được, sao lại lấy tiền đồ của mình ra gán đổi chứ. Lúc này cô nhóc thật muốn túm lấy Gia Vũ ra sức đánh cho bở ghét, ép hỏi hấn rốt cục là thích ai?! Nếu hấn không chọn Mông Mông, trực tiếp đem hấn chặt ra trăm khúc quăng quách xuống sông cho xong.

Đương nhiên chỉ có thể nghĩ mà thôi, hiện tại phiền toái lớn nhất là kỳ nghỉ phải học thêm. Cuối tháng 7 là sinh nhật lần thứ 20 của Đàm Vi, may mắn ngày đó là chủ nhật, thầy giáo tuy rằng hạn không thể một ngày hai mươi tư giờ nhồi nhét kiến thức vào đầu học sinh, nhưng cũng hiểu được cuối tuần phải cho nghỉ một ngày, bằng không ‘dưới sự đàn áp sẽ có tạo phản’. Gia Vũ đã tranh nói trước là muốn ăn cơm Tây. “Tớ chưa từng dùng qua dao nĩa, nói ra

thực mất mặt.”

“Tớ cũng chưa dùng qua, tớ không thấy mất mặt!” Nhất Nhất giờ ma trào khua khua phản bác.

“Cậu đứng ra ngoài cũng rất mất mặt.” Không nói hai lời, cô nhóc liền vung nắm đấm đầm đẫm tới. Đã muốn thay Mông Mông trút giận từ lâu rồi.

“. . . . . A ~~~ cậu cần tớ!” Gia Vũ ôm mu bàn tay xít xoa. Nha đầu chết tiệt kia đánh không thắng hẳn cư nhiên dùng loại chiêu thức vô lại này!

“Cần cậu thì làm sao, có bản lĩnh thì cần ngược lại a!” Cô nhóc chống nạnh giờ chân bộ dạng rất giống tên lưu manh.

“Cậu chờ đó, cần chết cậu luôn.” Nói là nói như vậy, hẳn cũng không dám thực sự cần cô nhóc, ít nhất là cũng phải nể mặt mẹ ở nhà. Cúi đầu nhìn thấy, trên mu bàn tay một cái dấu răng ấn sáng lấp lánh. “Mẹ ơi, thực đau ~~~ cậu là cầu a.”

Nhóc em cùng Minh Nguyệt len lén tránh ra xa, sợ con sói cái không phân tốt xấu bỏ nhào ra cắn vài cái.

“Rất đau a?” Hạ Mông vội vàng từ trong túi lấy ra khăn giấy giúp Gia Vũ lau đi nước miếng, lại nhẹ nhàng xoa xoa. “Thực sự cần đến nỗi có dấu răng kia, Nhất Nhất, răng cậu thật sắc.”

Dấu răng trắng bệch rất nhanh chuyển thành màu hồng, càng xoa càng đau. Gia Vũ nhìn chăm chăm mu bàn tay khóc không ra nước mắt: “Mẹ, ông đây cho cậu biết tay!”

“Cậu dám mắng lời thô tục, bà đây. . . . .” Ánh mắt dời qua chỗ, về mặt đầy ngập sự tức giận trong phút chốc nguội lạnh lại. Mông Mông a Mông Mông, người bị đau là Gia Vũ, như thế nào biểu cảm của cậu lại cảm thấy cậu còn đau hơn hẳn? Nhất Nhất quay đầu nhìn về phía Đàm Vi. “Lão đại, đánh bóng bàn không?”

“Làm chi?”

“Chúng ta thi đấu một trận.”

“Được thôi!” Minh Nguyệt vỗ tay. Mọi người đều biết đến lão đại ở phương diện môn thể thao quốc gia này rất là ngốc, nhìn hẳn thảm bại ở trong tay thủ hạ là chuyện cực kì thú vị.

“Thi đấu đi, tớ cùng nhóc em làm trọng tài, người thua sau lưng bị dán tờ giấy, trên mặt vẽ rùa.” Nhóc em thật không có lập trường hoan hô.

“Cô bé ngốc.” Đàm Vi tức giận vỗ đầu nhóc em, “Rất vui nhìn tớ thua?”

“Vui! Sướng!” nhất loạt rống lên.

Hắn cười. “Được rồi, hôm nay không có thời gian, chờ sinh nhật ngày đó sẽ chơi.”

Cách trận đấu còn có vài ngày, Nhất Nhất nghĩ nên cùng Gia Vũ xuống dưới lầu luyện kỹ thuật một chút. Tuy rằng lão đại đến phát banh đều chỉ biết phát loại đơn giản nhất, nhưng rất khó đảm bảo hẳn trong lúc này công lực đột nhiên tăng lên. Trong tiểu thuyết võ hiệp người giang hồ không phải là ngẫu nhiên nhặt được một quyển bí kíp võ công, trong một đêm trở thành tuyệt đỉnh cao thủ sao?

Giữa trưa học thêm trở về, thật xa liền nhìn thấy vài bóng dáng quen thuộc. “Bị phạt đứng à?” Cô nhóc cười hi hi chế nhạo, rồi đột nhiên phát hiện ánh mắt Hạ Mông và Minh Nguyệt đỏ hồng, sắc mặt của Gia Vũ cùng Cần Ngôn cũng là vẻ tối tăm trước nay chưa từng có. Thần kinh có chút căng thẳng “Làm sao vậy?”

Gia Vũ ánh mắt đại ra liếc nhìn cô nhóc một cái. “Lão đại đi Italy rồi.”

“Đang 3K?” Trong đầu nhồi đủ các loại phương trình, có chút khó tiêu.

“Cậu ta đi rồi, không nói cho chúng ta biết.”

Đi rồi? Nhất Nhất cố sức nuốt ngụm nước miếng, thật lâu mới có thể ý thức được hàm nghĩa của hai chữ này. Lão đại đi rồi, vậy nhóc em . . . . . Cô nhóc sải bước chân liều mạng phóng đến Gia Thuộc lầu, vọt tới nửa đường đột nhiên ngừng bước chân. Đứng dưới giàn nho đã leo khắp bức tường rào là một bóng hình, tay phải nắm một chiếc lá cây không nhúc nhích, mím môi bộ dáng quật cường làm cho cô hòng cô nhóc căng ra. “Nhóc em, lão đại, cậu ta. . . . .” Không có lời đáp lại.

“Đàm Vi. . . . .”

“Miễn nhắc tới cậu ta!” Nhóc em đột nhiên cắt lời, vuron tay bứt lá nho, “Tớ bảo các cậu đừng nhắc tới cậu ta nữa! Ai nhắc tới cậu ta người đó chính là kẻ xấu xa, tên đầu cẳng. . . . . Cậu ta là tên đầu cẳng, đồ xấu xa không giữ chữ tín!” Vô số lá cây bị ném đầy mặt đất, nhóc em xoay người vượt qua Gia Vũ mới vừa đuổi kịp tới, chạy như bay.

“Nhóc em!” Nhất Nhất gấp đến độ co căng đuổi theo, cánh tay bỗng bị giữ chặt lại. “Đừng hỏi nữa, về sau ai cũng không được ở trước mặt cậu ta nhắc tới Đàm Vi, ” Cần Ngôn mặt trầm xuống nhìn quét qua tất cả mọi người, “Đều nghe rõ chưa?”

Hạ Mông, Minh Nguyệt và Gia Vũ đều gật đầu, chỉ có Nhất Nhất trong đầu mờ mịt. “Tớ không rõ. . . . .”

“Hôm nay cậu ta đáp chuyến bay buổi sáng lúc 10 giờ, cũng không nói cho ai biết. Lúc nghỉ đông mẹ cậu ta đã kêu qua bên đó, cậu ta không đi, hiện tại mẹ cậu ấy sức khỏe rất xấu, không thể không đi.”

Cho nên mới không nói một tiếng nào đã ra đi rồi? “Vậy Đàm Vi, cậu ấy còn quay trở về không?”

“ . . . . . Trở về.” hai chữ nhẹ như bay kia cũng không nắm chắc được bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trúc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Chúng ta không rời xa nhau

Một đoạn thời gian rất dài, Nhất Nhất đều đã quên mất chuyện Đàm Vi đã đi Italy, lúc đi chơi cùng Gia Vũ luôn vịn vai hắn nói: “Gọi cả lão đại và nhóc em đi luôn!” Sau đó nhìn thấy thân sắc âm đạm của Gia Vũ mới nhớ ra lão đại đã đi rồi, giống tên đạo ngũ lâm trận bỏ chạy một mình, lén lút chuồn mất.

Mùa hè này thật nóng bức, nhưng Nhất Nhất cảm giác được từ đáy lòng mình dâng lên một nỗi ưu tư, thì ra trưởng thành không phải là chuyện vô tư vô lự, tại trong quá trình ấy có vô số phiền não, ưu sầu, cũng có nỗi buồn ly biệt chưa từng được cảm nhận qua. Tỷ như trong đáy mắt Hạ Mông xưa không tan về u sầu, tỷ như Đàm Vi bất đắc dĩ đi xa tha hương. Nhóc em cũng là đứa bé dễ quên, sau khi nhỏ đứt luôn chuyện cùng Đàm Vi trông gần như đã quên đi rất nhiều kỉ niệm, trên mặt chưa từng nhìn thấy sự khổ sở buồn rầu gì nữa, mỗi ngày đều hi hi ha ha cười vui vẻ. Nhất Nhất thật cao hứng khi nhóc em không bị đắm chìm trong sự đau buồn, chỉ là thấy không hiểu một chuyện, trong ánh mắt Nhất Nhất thỉnh thoảng xẹt qua một bóng ma, đó rốt cuộc là cái gì?

Học tập học tập lại học tập, đám người bọn họ ngày qua ngày phải sống một cuộc sống trăm năm bất biến của địa ngục năm 3 cao trung. Căn Ngõn nghỉ đông trở về cứ theo lẽ thường dạy thêm cho Nhất Nhất, trọng điểm đặt ở trên môn tiếng Anh. Bởi vì thành tích tiếng Anh của cô nhóc luôn giống như lò xo, chỉ có dùng sức kéo thân nó mới dài ra, vừa buông tay nó lại trở lại nguyên trạng thái ban đầu, đến cả thầy giáo tiếng Anh của cô nhóc đều tuyệt vọng rồi, bỏ mặc cô nhóc ở trên lớp học vù vù ngủ đến hết tiết luôn, quyết không đi quấy rầy cô nhóc. Đỉnh mẹ cũng tuyệt vọng, nhìn thấy hai con số đáng thương kia trên phiếu điểm cũng lười đánh chữ, dù sao thành tích các môn khoa tự nhiên của con gái cũng không tệ lắm, thuyết phục chính mình rằng ‘cá và tay gấu không thể cùng có được’. Gia Vũ cũng tuyệt vọng luôn rồi, hai cái tuần lễ ở nhà làm anh thầy giáo nhỏ, bị học sinh giờ lên nắm đấm dọa chạy mất dép rồi. Duy nhất không tuyệt vọng chỉ có Căn Ngõn, có niềm tin vững chắc rằng bunn nhào vẫn có thể trát tường, viết thư qua lại đều dùng tiếng Anh, gọi điện thoại cũng dùng tiếng Anh nói.

Nhất Nhất rốt cục nổi sùng lên, hướng về phía điện thoại hét chói tai: “Cậu là cái chủ nghĩa đế quốc Mỹ, ở trên mảnh đất của chính nước cộng hòa nhân dân Trung Hoa nói cái thứ điều ngữ gì chứ?! Tớ muốn tiêu diệt cậu, con hồ gậy này!”

Sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng một năm trời cũng qua, tháng bảy đen tối mỗi năm một lần đều phải có, rốt cục đã đến. Mặc kệ thi tốt hay không tốt, tóm lại, bầu trời của ngày giải phóng chính là bầu trời quang đăng sáng sủa.

“Aiz, đều là môn tiếng Anh vô tích sự đó kéo tớ thật lùi về phía sau.” Tự đánh giá điểm toàn môn của mình, Nhất Nhất than thở.

“Than thở cái gì a, không phải cũng vào học được chính quy sao?”

“Khi nào thì thi cao đẳng có thể bỏ đi môn tiếng Anh, đến lúc đó tớ lại đi thi một lần nữa, khẳng định có thể thi vào trường trọng điểm.”

“Đi Mỹ đi,” Gia Vũ trêu ghẹo cô nhóc, “Bên đó có khả năng không cần thi tiếng Anh.”

“Đúng a. . . . . Mắc cười! Người Mỹ cũng phải thi môn ngữ văn, ngữ văn của bọn họ chính là tiếng Anh. Không biết Italy có phải học tiếng Anh hay không. . . . .” Nhất Nhất nhớ tới Đàm Vi, về mặt suy sụp.

“Nếu hắn còn ở đây thì tốt rồi, nói không chừng có thể thi đậu đại học.” Tuy rằng trình độ tiếng Anh của lão đại chỉ có thể phân biệt được hai mươi sáu chữ cái, nhưng các môn tự nhiên của hắn không tệ a. Gia Vũ cũng rầu rĩ không nói chuyện nữa.

“Cậu nói hắn ở bên kia cuộc sống thế nào, nói tiếng Italy hay là tiếng Anh? Tớ cảm thấy hắn khẳng định nói tiếng Trung, gặp chuyện không vừa mắt liền mắng vài câu, dù sao người khác cũng nghe không hiểu. Nói không chừng còn nín chặt cổ áo người khác dạy bọn họ nói tiếng phổ thông, buổi sáng tốt lành ~ tạm biệt ~ cut đi ~ muốn chết a cậu ~ mẹ nó. . . . . Ai! Đánh tớ làm chi?” Gia Vũ “bụp” một cái tát vào đầu cô nhóc. “Ai bảo cậu nói lời thô tục.”

“Cậu so với tớ cao hơn, to hơn lại còn đánh tớ!” Bỏ nhào qua thực sự đắm chìm vài quyền mới vừa lòng chính đốn lại quần áo.

“Ây, cậu định thi trường nào?”

“Tớ kiên quyết tách khỏi cậu!” Đều bị áp bức suốt mười mấy năm rồi, bị ai a. . . . .

“Lão nương chính là muốn đeo dính cậu! Nói, thi trường nào?”

“Sao hòa.”

“Chờ tý, tớ đi chế tạo vài cái tên lửa.” chạy tới bàn học xé ra một tờ giấy từ quyển vở, chỉ vài động tác đã gấp xong chiếc máy bay đặt dưới móng hân, “3-2-1, châm lửa!. . . . . Phốc!” Chính cô nhóc tự mình bật cười trước.

“Đi bệnh viện khám xem sao, tớ hoài nghi tính cách cậu có vấn đề, phải đi Hương Chương thôi.” Bệnh viện tâm thần ở ngay tại đường Hương Chương. Ngoài ý muốn là lần này Nhất Nhất không so đo nhiều như vậy, chỉ là mở lớn đôi mắt to nhìn hân. Trái tim Gia Vũ đột nhiên mềm lại, nâng tay sờ sờ mái tóc ngắn của cô nhóc ôn nhu nói, “Thì ở Bắc Kinh.”

“Vì sao?”

“Tớ hướng tới thủ đô vĩ đại của tổ quốc chúng ta.” Về mặt lộ ra biểu cảm thành kính của thanh niên cách mạng.

“Thực chưa a.” Nhất Nhất kiểm chân dứt tóc hân, “Tớ cũng điền thi ở Bắc Kinh.”

“Buông móng heo của cậu ra!” Nếu ngày nào đó hỏi đầu, nhất định là chuyện tốt mà nha đầu chết tiệt này đã làm ra! Túm lấy cánh tay cô nhóc đang định giáo huấn cho một trận cẩn thận, tay cô nhóc lại chậm rãi buông ra. Cô nhóc cúi mắt, biểu cảm nhìn có vẻ ủy khuất. “Mông Mông nói không thích Bắc Kinh, Minh Nguyệt nói muốn học gần nhà một chút, Đàm Vi lại đi Italy. . . . . Gia Vũ, chúng ta đừng xa rời nhau được không?”

Lúc đi đến trường điền nguyện vọng một, Nhất Nhất không chút do dự lựa chọn trường đại học ở Bắc Kinh. Buổi tối thì nhận được điện thoại của Căn Ngôn, đột nhiên thấy kinh sợ: Nguy rồi, kẻ hai mặt- thẳng nhai ranh này đang ở Bắc Kinh, chuyện lớn như vậy tại sao lại quên mất !

“Bụp!” Cửa phòng bị đá văng ra, Gia Vũ luống cuống tay chân đem mấy cuốn tạp chí mượn của bạn học giấu xuống dưới gối, căm tức nhìn kẻ xâm phạm nơi ở riêng tư của dân kia. “Cái tay dài thông của cậu dùng để làm gì hả !”

“Gia Vũ!” Nhất Nhất bỏ nhào qua hét, “Tớ không muốn đi Bắc Kinh! Không đi Bắc Kinh!”

Bị kích thích ? Hân trừng lớn mắt khủng bố nhìn chăm chăm vào cô nhóc, hai cái tay gắt gao ngăn chặn cái gối xuống. “Tớ muốn sửa nguyện vọng, kẻ hai mặt ở Bắc Kinh, tớ mới không đi tới chỗ hân!”

“Bệnh thần kinh a, đều đã điền rồi hiện tại không đổi được.” Thì ra không phải là bị kích thích.

“Ai nha, tiêu rồi, lại bị chịu áp bức, đều tại cậu tự đứng lại muốn thi cái gì ở Bắc Kinh chứ, làm hại tớ cũng đi điền bậy bạ theo luôn, Bắc Kinh có bão cát lớn lại có tên quý đáng ghét kia ở đó, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ. . . . .” Nhất Nhất ở trong phòng đi lòng vòng lăm bả lăm bả, đột nhiên phát hiện động tác không bình thường của Gia Vũ. “Cậu cứ ôm khư khư cái gối làm chi? Có cái gì ở đó hả?”

“Không có.”

“Khẳng định có.” Hai cái móng vuốt nhắm vào mục tiêu.

“Không có là không có.” Định đùa hay sao chứ, bị cô nhóc nhìn thấy thì chết chắc!

“Cậu có đưa ra không thì bảo? Không cho tớ liên kêu người tới. Không đưa đúng không, Di Trương a. . . . .” Miệng bị bịt chặt, một quyển tạp chí màu sắc rực rỡ được đưa đến trước mắt.

“Oa oa, playboy~~~~ cậu xem tạp chí sex. . . . .”

“Cậu, mẹ nó nhỏ tiếng chút đi!” Gia Vũ hùng hổ giờ nắm đấm lên, nhìn thấy biểu cảm đang tính kế của cô nhóc, khí thế của hân xui xuống. “Được rồi, cậu muốn đọc cái gì? Loạn mã? Conan? Tớ sẽ mua cho cậu.”

“Tháng trước tớ đủ mười tám tuổi rồi đại ca.” Nhất Nhất khinh thường hân liếc mắt một cái, lật sách xoàn xoạt. “Tớ muốn xem quyển này, playboy a. Ày, Gia Vũ, cậu nói có playgirl hay không?”

“. . . . . Cậu vẫn là đi đến đường Hương Chương đi.”

“Đi chết đi ~~~ oa, người da đen đáng người thật tốt, cậu xem này trước ghò ghế sau cong kia kìa! Ái, cậu mặt đỏ lên làm chi, xem cũng đã xem rồi còn e lệ cái nỗi gì nữa. Chắc chắn, khó trách mọi người đều nói xem cái này sẽ bị chảy máu mũi, cậu có bị chảy không?”

Gia Vũ tức giận đến nỗi muốn lấy gối đè cô nhóc nghệt thở. “Xem thì im lặng mà xem, đừng lên tiếng!”

“Tớ muốn ăn dưa hấu.”

“Tự mình đi lấy đi, trong tủ lạnh có.” Nhất Nhất đứng dậy giờ tạp chí liền hướng phòng khách chạy đi, hân vội vàng túm góc áo cô nhóc kéo trở về, chấp

nhận số phận làm một kẻ nô dịch.

“Giấy ăn đâu? Lau tay cho tót, lại đi lấy cho tót que kem đến đây. À, đợi chút đã, đừng lấy ốc quê, ăn ngán rồi . . . . . Còn nữa còn nữa, đập hai quả hạch đào. . . . . Khát quá, pha cho tót ly trà, tót muốn uống trà Long Tỉnh a.” Giữa ngày hè mà uống trà nóng cái gì chứ, rõ ràng chính là muốn tra tấn hân! Gia Vũ nhìn chăm chăm vào ấm nước đang đun trên bếp nghiêng rỗng rỗng, ngày hôm đó hân thật sự là trúng tà rồi, cứ nhiên lại ngớ ngẩn đáp ứng cô nhóc không xa rồi nhau!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trúc Mã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Đại học ơi, tớ đến rồi đây!

Chỗ tân sinh viên báo danh, có một nam sinh vóc dáng cao to kéo hai cái va li, trên cánh tay còn đeo một cái lên ba lô tập tễnh đi ở phía trước, có một nữ sinh vóc người nhỏ nhỏ hai vai đeo một cái ba lô nhàn nhàn ăn kem đi ở phía sau. Có một học sinh cũ nhiệt tình tiến lên hỏi, cô nhóc chỉ chỉ đằng trước, người đó liền biết điều đi theo hướng chỉ. Nộp tiền, đăng ký, điền bảng biểu. . . . . Gia Vũ đỏ mặt hỏi đây đâu bạn rợn luôn chân luôn tay, nhìn chăm chăm về phía sau có kẻ hết nhìn đông tới nhìn tây rớt cục nổi sùng lên. “Mẹ nó! Ở trường này học tập đến cùng là cậu hay là tớ?!”

“Mẹ cậu nói muốn cậu chiều cô tớ.”

“Cậu có tay có chân tự mình đi mà làm!”

“Gia Vũ~~~~” Cặp mắt to tội nghiệp ngó hân, “Cậu đã ở trước mặt mẹ tớ nói qua là sẽ hết lòng quan tâm tớ, cậu cũng đã ở trước mặt mẹ cậu cam đoan giúp tớ giúp đến cùng, cậu không thể lật lọng a.”

Gia Vũ buồn bực nói không ra lời. Đều do bản thân mình cố thể hiện khí khái anh hùng, rõ ràng ngày mai mới phải báo danh, nhìn thấy bộ dáng Đinh mẹ chau mày ừ dột liền nhìn không được vỗ ngực, nói ra lời thể son sắt bảo đảm đưa cô nhóc đến trường học an toàn, nhất thời còn dâng lên nhiệt huyết sôi trào, đem tất cả mọi chuyện của kẻ mang đến tai họa kia ôm đồm hết vào người. Hân hoài nghi nghiêm trọng tối hôm trước ăn cơm bên trong thức ăn có bị cô nhóc vấy cái loại thuốc gì vào hay không, bằng không làm sao có thể làm ra loại chuyện không đầu óc này.

“Gia Vũ Gia Vũ, chúng ta đi xem phòng ngủ đi!”

“Tha cho tớ một con đường sống đi Đinh Nhất Nhất, tiền cũng đã nộp rồi, chìa khóa cũng đã lĩnh, ngài lão nhân gia tự mình đi có được hay không?” Hân kiệt sức ngồi sững trên đất lấy điện thoại cầm tay ra, “Nếu không tớ gọi điện thoại cho Căn Ngõn, cho cậu ta đến đây giúp. . . . .” Di động đâu rồi?

“Muốn trốn tránh trách nhiệm?” Nhất Nhất vô cùng đắc ý múa may cái cục vuông vuông trong tay, “Cậu đẹp mặt chưa! Là ai nói lớn như vậy rồi không cần ba mẹ đưa đi? Là ai nói cậu là con trai tớ là con gái giúp đỡ nhau là đương nhiên? Hừ, dám không đi hả, tịch thu luôn di động của cậu.”

“Được, được, sợ cậu rồi.” điện thoại Nokia kiểu dáng mới ra a, bị cô nhóc cướp đi cũng đừng mong là có thể trở về. Lại nói chung quanh nhiều người như vậy, nếu đánh nhau thì khó coi biết chừng nào. Cô nhóc khoái trí dẫn đầu. “Khỏi giá~~~~ ái khanh đừng ưu sầu, đêm nay thưởng cho khanh một bữa cơm, ăn vịt nướng thế nào?” “Lại thêm một chai bia. . . . .”

Ký túc xá điều kiện không tệ lắm, bốn người một phòng, có điện thoại có nước nóng. Nhất Nhất tương đối vừa lòng. Cô nhóc tới trễ, ba cái giường khác đều đã trải xong xuôi hết rồi, chỉ còn lại có chiếc giường tầng trên cao bên cạnh cửa sổ chưa trải drap giường. “Cái này phải trải sao đây. . . . .”

Cái ruột chần bông bên trong luôn không bằng phẳng, bất luận chỉnh thế nào nó cũng không căng phẳng đều. “Cậu nắm lấy hai góc, kéo căng vài cái xem nào.” Gia Vũ nắm lấy góc chần dùng sức phẩy lên vài cái, Nhất Nhất không nắm chặt, tấm chần trên giường nên một nửa chần bị quăng xuống đất. “Không làm nữa! Cậu không phải có đem theo thảm sao, thời tiết nóng như vậy lông chần làm gì chứ? Không khéo cả người mọc đầy rôm!”

“Về sau trời trở lạnh thì sao, rồi cũng phải lông chần thôi, cái này gọi là phòng ngừa chu đáo.”

“Phòng cái đầu cậu ấy! Cậu chính là muốn hành hạ tớ thì có.”

“Tớ hành hạ cậu thì được cái lợi gì? Thịt heo cũng chỉ có 6 đồng một cân, đem cậu bán đi còn không được chín trăm đồng. . . . .”

Đang lúc cãi cọ âm ỹ lên, thì cửa mở ra, ba bạn nữ sinh đứng ở trước cửa nhìn chăm chú vào cặp đôi đang ỉ xèo lên kia. Gia Vũ hung hăng trừng mắt nhìn một cái, xoay người nhặt lên cái chần bông vô tội bị hân giẫm lên một dấu chân.

“Cậu là Đinh Nhất Nhất đúng không, tới trễ vậy, tớ ngày hôm qua đã tới rồi.” Cô gái mặc áo sơ mi màu xanh nhạt mở miệng trước, cười tủm tỉm giữ chặt tay cô nhóc, “A đúng rồi, tớ tên là Liêu Mỹ Quyên.” Hai người bạn cùng phòng cũng đi lại tự giới thiệu. Nhất Nhất là người dễ làm quen, lập tức nắm tay hỏi chuyện nói cười vui vẻ, sớm để một bên chuyện đang làm dang dở.

“Xin lỗi, quý rầy các bạn một chút.” Gia Vũ lễ phép nhìn các bạn học mới cười cười, sau đó quay đầu nghiêng răng nghiêng lợi, “Đỉnh Nhất Nhất cậu đi qua đây cho tớ! Giường không cần trải nữa hả? Vậy tớ về đây.”

“Có chứ, cậu sao lại không trải giường đi?”

“Giường này là tớ ngủ hay là cậu ngủ hả, thật sự là lười kinh luôn!”

“Nếu đã trải thì sẽ phải kiên trì đến cuối cùng. . . . .”

Mất thấy hai người lại đầu khẩu với nhau, Liêu Mỹ Quyên liếc đến tấm chăn to như cái bánh bao kia, cười phì ra: “Lông chăn không phải như vậy, các góc đối nhau phải để lông ngay ngắn trước, sau đó vung vài cái là được rồi.” cô bạn đó đi qua sửa sang lại, 2 phút sau đã làm xong. Ánh mắt Nhất Nhất sùng bái nhìn cô bạn cùng phòng: “Công phu không tệ!” Trèo lên trên giường gio tay ra, “Búp bê”

“Đồ trẻ con.” Gia Vũ nhin không được mắng cô nhóc, xoay người lấy trong va li ra hai con búp bê vải ném lên giường. Đã học lên đại học rồi còn ôm búp bê ngủ, tay trái một con tay phải một con, chết cười mất thôi. Cô nhóc tâm trạng vui vẻ nên không cùng hấn so đo, một bên tết tóc cho búp bê một bên tán gẫu với các bạn cùng phòng. Gia Vũ mở ngăn tủ ra, lấy quần áo từ trong vali ra rồi ném vào trong tủ vừa ném vừa mắng, tên heo lười này, thôi thì làm quách cái bánh treo lên cổ cô nhóc cho xong. . . . . Quay đầu nhìn lại, thấy hai chân của con heo lười đang gác trên mép giường đang đưa, nhìn thấy có chút treo veo. “Ê.”

“A. . . . . Ái ~~~” Giường đột nhiên có một trận lay động, Nhất Nhất cuống quýt nắm chặt lan can. Thì ra là bạn học ở phía dưới đang sửa sang lại này nọ.

Nhà đầu này cũng có lúc nhát gan! Hấn vừa buồn cười vừa tức giận. “Bạn học, chúng ta thương lượng một chút được không? Ai có thể đổi giường giúp Nhất Nhất không. Nhất Nhất ngủ không ngoan, rất dễ rơi xuống đất.” Sợ người khác không tin, lại bồi thêm một câu, “Cô nhóc lúc sơ trung đã bị ngã đụng đầu.”

Nói câu phía trước là được rồi, làm chi còn thêm một câu phía sau nữa! Nhất Nhất xấu hổ cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều đỏ bừng lên, lấy búp bê che mặt đi. Liêu Mỹ Quyên che miệng cười haha. “Tớ đối với cậu ấy, dù sao tớ ngủ ở giường tầng cũng quen rồi, ba năm trung học đều ngủ ở giường tầng trên. À, Nhất Nhất thật sự bị đụng đầu?” Câu sau là hỏi Gia Vũ, rất nhỏ giọng. “Ừ, có vết tím bầm thật lớn.”

“Tớ diệt cậu!” Một cái búp bê chuẩn xác đánh trúng đầu hấn.

Bữa tối đi ăn ở tiệm, Nhất Nhất quả nhiên thực hiện lời hứa mời Gia Vũ ăn vịt quay Bắc Kinh, còn gọi thêm hai chai bia rất ra dáng uống. Đợi đến khi tính tiền, về mặt vô tội lục lọi túi quần nói quên không mang theo bóp tiền.

“Là chính cậu nói muốn mời tớ!” Gia Vũ hận đến nổi không thể đem người vô lại trước mắt kia chém thành hai đoạn.

“Tớ đúng là mời cậu nha, chẳng qua là cậu chi tiền mà thôi. . . . .” Gia Vũ nổi giận, bảo phục vụ đưa tới giấy và bút buộc cô nhóc viết giấy nợ, cũng ghi chú rõ ràng ngày sau khi hấn đền báo danh cô nhóc phải giúp hấn kéo hành lý, trải giường chiếu, sửa sang lại tủ quần áo, cuối cùng nhấn ngón cái của cô nhóc lên lớp dầu mỡ của vịt quay rồi điểm chỉ lên giấy.

Trở lại phòng ngủ, ba vị bạn học mới kia lên phía trước nghênh đón, lôi kéo đánh giá cô nhóc từ trên xuống dưới từ trái qua phải, thần sắc quái dị.

“Trở về làm gì?” Liêu Mỹ Quyên hỏi trước. “Không lãng mạn cả đêm sao?” Bạn ở giường trên hỏi. Phía giường đối diện không mờ lờ, chính là màn mê miệng khê cười, trong mắt chớp động ánh sáng ‘buồn dưa lê’ rực rỡ. Thấy Nhất Nhất đang trong trạng thái đầu đầy sương mờ mịt, mới khê hé mở môi anh đào: “Các cậu ấy là hỏi anh đẹp trai đưa cậu tới vừa nãy đi đâu rồi.”

“À, cậu ta đi đến nhà họ hàng rồi.” Gia Vũ có người cậu ở Bắc Kinh công tác, hấn đi qua bên kia tá túc. Thanh âm ‘ai ời’ nổi lên bốn phía. “Cậu đối với cậu bạn trai thực không tốt gì mấy. . . . .” Liêu Mỹ Quyên ban ngày đã muốn hỏi, bạn trai vừa đẹp trai vừa chịu khó như vậy, mà cái miệng cậu còn không ngừng cằn nhằn, thật sự là đang ở trong phúc mà không biết phúc.

“Bạn trai?” Nhất Nhất nuốt ngụm nước miếng, “Ha ha, hấn là bạn trai tớ. . . . . Ha ha ha!” Ba người ngơ ngác nhìn nhau, Liêu Mỹ Quyên bắt mắt đánh nhẹ cô nhóc một cái. “Không phải bạn trai cậu, sao lại đối với cậu tốt như vậy?”

“Cậu ấy tốt? Tốt con khi ấy ~~~” Ý thức được nói hơi thô tục, vội vàng bịt miệng hắc hắc cười hai tiếng. “Cậu ta là hàng xóm của tớ, là bạn học từ tiểu học đến sơ trung, trung học thì không học cùng nữa.”

“Thì ra là thanh mai trúc mã rồi?” Người giường tầng thần sắc kích động, “Cậu ta trải giường giúp cậu, lại gấp cả quần áo, đến cả nội y của cậu cũng gấp, chúng tớ đều thấy. Các cậu nhiều năm như vậy ở cùng nhau không xảy ra chuyện gì khác sao?”

“Ách~~~” Nhất Nhất rùng mình một cái, nghĩ đến nụ hôn giữa các cặp tình nhân, nếu. . . . . hai chữ ‘loạn luân’ ngay tức khắc bay qua qua lại trên đỉnh đầu. “Hai chúng tớ là anh em, làm sao có thể xảy ra cái đó chứ.”

“Thật sự không phải? Vậy giới thiệu cho tớ đi, tớ thích trai đẹp!”

“Cậu ta đẹp trai? Như vậy gọi là đẹp?” Tới đây cũng chỉ có thể tính là nhìn được.

“Đẹp a!”

“Đã đủ đẹp trai lắm rồi, giới thiệu cho tớ đi Nhất Nhất?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Liêu Mỹ Quyên hưng phấn sáng lên, “Cậu ta học trường gì? Học chuyên ngành nào? Bao nhiêu tuổi, trong nhà có mấy người. . . . . Các cậu có cảm thấy không cậu ta có chút giống Cổ Thiên Lạc?”

“Có chút, nhưng so với Cổ Thiên Lạc còn có vẻ nhìn lâu dễ mến hơn. Cậu ta có cái mũi thật xinh đẹp, vừa cao vừa thẳng.”

“Hình dáng cao ít nhất là 1m8.”

“Hơn chứ, tớ thấy hình như là 1m85. Ai ời, nói thật nha, dáng người thật quá chuẩn đi, qua lớp áo sơ mi bên ngoài có thể nhìn thấy cơ ngực. . . . .”

“Lời xương ngực á~” Nhất Nhất cười ha ha. Nhìn không ra hóa ra đám bạn cùng phòng là nhóm sắc nữ!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trắc Mã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Yêu nghiệt tái hiện thân

Tên của ba bạn cùng phòng rất khó nhớ, dây thần kinh lười của Nhất Nhất lại phát tác, nhớ tới việc đặt biệt hiệu cho bọn họ. Lần đầu tiên gặp mặt, Liêu Mỹ Quyên mặc chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt, người bên giường tầng trên cao mặc áo sơ mi màu đỏ, đối diện giường mặc áo sơ mi màu xanh lam. “Về sau không cần gọi thẳng tên nhé, gọi là Tiểu Hồng, Tiểu Lục, Tiểu Lam đi, dễ nhớ, lại tỏ rõ chúng ta giao tình thân thiết.”

“Tớ không ý kiến.” Liêu Mỹ Quyên cười hì hì, “Vậy còn cậu?” Cô nhóc hỏi Nhất Nhất.

Người trên giường tầng cao, cũng chính là Tiểu Hồng đánh cái bốp chỉ: “Tiểu Bạch.”

“. . . . . A?” Giống như tên của con cún. “Lúc cậu tới đây mặc áo trắng.”

“Đó là màu sữa! Còn pha một chút màu vàng nhạt.”

“Nếu không thì kêu cậu là Tiểu Nhũ Bạch? Tiểu Hoàng?” Người bên giường đối diện, cũng chính là Tiểu Lam lộ ra má lúm đồng tiền như hoa.

“. . . . .” Vẫn là tên của cậu a. Nhất Nhất buồn bực than thở, “Vừa rồi đang mộng du, coi như chưa nói gì hết. . . . .”

Rất rõ ràng ba cô bạn cùng phòng kia không cho rằng cô nhóc đang mộng du, Tiểu Hồng giải quyết dứt khoát, gọi là Tiểu Bạch !!

Ngày hôm sau không có tiết học, buổi sáng bốn người kết bạn du lãm một vòng quanh sân trường, sau khi trở về ngồi ở trong phòng cắn hạt dưa tán gẫu, chuẩn bị đợi tới mười một giờ, sớm sửa một chút đi căn tin ăn thử hương vị đồ ăn ở trường, sau đó mới quyết định sau này ăn ở trường học hay ra ngoài ăn cơm. “Các chị em ơi!” Vừa mới xuống dưới lầu gặp đồng hương Tiểu Hồng đột nhiên thần sắc kích động vội quay trở lại, “Tớ thấy ở phòng thường trực có một anh chàng đẹp trai! Quá cool đi !” Tớ chỉ run rẩy một chút, “Cực phẩm nhân gian!” Lại bồi thêm một câu, “Tuyệt sắc!” sau đó vọt tới trước gương cấp tốc soi gương chải đầu thoa son môi.

Tiểu Lục Tiểu Lam không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng nghe cậu ta dùng giọng điệu mãnh liệt như vậy để hình dung một nam sinh, lại nhớ tới ngày hôm qua Gia Vũ đã tới, lập tức sắc tâm nổi lên, lục tung tìm đồ trang điểm bôi lên mặt. “Tiểu Bạch mau tới đây thoa son, bôi chút nước hoa cho thơm. . . . .” Tiểu Hồng giờ bình nước hoa dồn sức phun.

Nhất Nhất tiếp tục cắn hạt dưa. Cô nhóc đối với trai đẹp đã sớm bị miễn dịch, đã đạt đến trình độ thẩm mỹ kiệt sức để thẩm thấu từ lâu rồi. Ba sắc nữ kia trang điểm thần tốc xong xuôi, nhất loạt lao ra ngoài phòng, vừa mở cửa ra, một thân hình dong dỏng cao chắn ngay ở trước cửa, tay phải đang ở trong không trung như chuẩn bị gõ cửa.

“Xin lỗi, tớ tìm Đinh Nhất Nhất.” Giọng nói ôn nhu mang đậm tính tình hiền hòa. Tám con mắt (Tiểu Lục đeo kính), vô cùng đồ dẫn nhìn chăm chăm vào nam sinh đứng trước cửa. “Thực xin lỗi, có phải Đinh Nhất Nhất ở phòng này không?”

“. . . . . Đúng vậy.” Tiểu Lục phản ứng lại trước tiên, rất thực nữ khép lại một bên quai hàm, khoe miệng hướng về phía trước nhếch lên 20 độ, lộ ra nụ cười mím chỉ hoàn mỹ cười. “Đinh Nhất Nhất, có người tìm cậu.”

Nhất Nhất rét lạnh một phen, xích chân đi qua. “Á?” Sao cậu ta lại đến đây?

“Đến trường học cũng không nói với tớ một tiếng.” Cẩn Ngôn cười vỗ vỗ đầu cô nhóc.

“Có Gia Vũ mà. . . . .” Trên hành lang có mấy nữ sinh lộ đầu ra nhìn, khuôn mặt tràn đầy ý xuân. Nhất Nhất lại rét lạnh một phen, lấy tinh thần một người vui không bằng mọi người cùng vui, cứ để nữ nam đứng trước cửa không cho hắn đi vào. Cẩn Ngôn nghi hoặc héch mảy lên. Cô nhóc hắc hắc

cười gian hai tiếng. “Nhìn bên trái. . . . . đó, đứng rồi, lại nhìn bên phải xem.” Thành động vật trong vườn thú rồi nhé!

Hắn vừa tức giận vừa buồn cười, hướng đến Tiểu Lục nhẹ nhàng mỉm cười, người nào đó lập tức bị tan ra bởi nụ cười như ánh nắng mặt trời ấm áp giờ tay ra tóm lấy con hổ ngăn ở phía trước đẩy về đằng sau. Ai nói con trai không biết dùng mỹ nhân kế?

“Mời cậu ngồi, đừng khách khí a.” Trên ghế còn rơi vỏ hạt dưa tán loạn, Tiểu Hồng vội vàng dùng khăn giấy lau đi, ngượng ngùng cười, “Có chút bừa bộn ha ha, vừa mới đang nói chuyện phiếm.”

Cần Ngôn nói lời cảm tạ ngồi xuống. “Nhất Nhất đó chắc là giường của cậu?” Trên đó cái gì cũng có, búp bê, đồ ăn vặt, sách vở giống như tiệm tạp hóa vậy.

“Tớ còn chưa có thu dọn đâu.” Nhất Nhất hùng hồn. Chỉ chỉ vào cái túi hân xách đến, “Đây là cái gì?”

“Đồ ăn tặng cho các cậu, đừng khách khí.”

Cô nhóc hoan hô một tiếng, lấy gói quà to tướng đổ lên bàn, đồ ăn vặt, hoa quả ‘bach bach’ toàn bộ rót ra. “Có quả mơ a, cả bánh Uy Hoa nữa. . . . . Ăn đi ăn đi.” Hoàn toàn đã quên mất việc nên lấy nước mời khách uống. Tiểu Lam lấy bình nước khoáng đi qua. “Thật ngại quá không có lá trà, chỉ có thứ này.” Ngâm nháy mắt, đáng tiếc người kia trong mắt chỉ có đồ ăn nhìn không thấy, giống như con chuột đồng vui rạo rức rìa ngập cả bàn đồ ăn. “Cậu sao có thể đi lên, kí túc xá nữ sinh không cho nam sinh tiến vào.” Nhất Nhất xé lớp vỏ của chiếc bánh Uy Hoa ra, lột mãi không ra, cuối cùng dùng răng nanh cắn. “Làm bằng thứ chất liệu gì không biết nữa, cắn cũng không đứt!”

Cần Ngôn nhìn thấy tâm phục khẩu phục, coi xuống chùm chìa khóa có con dao nhỏ trong đó giúp cô nhóc cắt. “Không có quy định đó đúng chứ?”

“Có ~” Chỉ vào Tiểu Hồng chứng minh lời nói không giả, “Vừa mới đồng hương của cô ấy không thể đi lên, di quản lý ở phòng thường trực còn bác loa từ dưới lầu hét lên! Vừa mới khai giảng đã như vậy còn không muốn để cho người ta sống a, quy định cái gì chứ!” Miệng cắn miếng bánh, vừa mở miệng bột bánh nhăm thẳng ra bên ngoài phun.

Cần Ngôn mặt không đổi sắc lau mặt. “Không có a, tớ chính là đến phòng thường trực hỏi một chút số phòng của cậu ở, vị di kia tâm địa thật tốt, còn nói muốn dẫn tớ tới tìm cậu.”

“Làm sao có thể! Chẳng lẽ cậu không phải là nam. . . . .” Bột bánh tiếp tục phun. Tiểu Lam đầu đầu thờ dài, nhìn thấy chủ nhân phun ra bột bánh kia không có phản ứng gì, đành phải lấy hai miếng giấy ăn đưa người bị hại.

“Cám ơn.” Cần Ngôn mỉm cười, “Quen rồi.”

“Cậu quen cái gì!” Bột phấn trắng tấp phun tới. Hắn thấy nguy hiểm lập tức né người, may mắn! Hoàn toàn né tránh được. Nói chuyện tới hơn mười hai giờ, trên cơ bản đều là ba sắc nữ kia nói chuyện cùng mỹ nam, đề tài là về trường học, chuyên ngành, hứng thú, sở thích. . . vân vân, Nhất Nhất phụ trách tiêu diệt đồ ăn vặt trên bàn. Nhìn thời gian không còn sớm, Cần Ngôn đề nghị mời bọn họ ăn cơm trưa.

“Không được! Đã nói trước là đi căn tin ăn.” Nhất Nhất nghiêm túc cự tuyệt, “Vừa tới ngày đầu tiên không thể làm kẻ hủ bại.”

Ba gương mặt kia ngập tràn hy vọng liền lập tức đen lại. “Vậy lần sau đi.” Cần Ngôn cũng không cưỡng cầu. Phía trước kí túc xá đậu một chiếc xe con màu bạc, bắt chọt nghe được vài sinh viên bên đường tán thưởng. Nhất Nhất nhìn đến biển số xe có băng hiệu ánh mắt lập tức thẳng đứng. BMW! Chính là kiểu dáng mới ra nhìn thấy ở trên mạng, yêu thích không buông tay nha, bậc phụ huynh nhà ai mà hào phóng dữ vậy, dùng BMW đưa con gái đến trường. . . . . Chiêm chiếp hai tiếng, đèn xe nhấp nháy vài cái, quay đầu lại nhìn thấy Cần Ngôn đang cầm trong tay chìa khóa xe. Xe đẹp với mỹ nam lập tức hấp dẫn không ít ánh mắt, nhất là nữ sinh.

“Cậu, xe của cậu?” Một hơi thiếu chút nữa không thể đi lên. “Muốn tớ chở cậu đi hóng gió không?”

“Cậu đòi ba cậu mua xe cho cậu?”

“Tự tớ mua.”

“Chém’ a cậu!” Cô nhóc không tin tưởng mắt với hắn, “Khẳng định là lấy tiền trong nhà đi mua.”

“Thật, nếu không tin thì cứ nhìn thẻ ngân hàng của tớ, đều là tiền tớ tự mình kiếm được.”

“Không có khả năng, ba cậu gửi tiền cho cậu.” Cần Ngôn tức giận đến muốn cười, há miệng thờ dốc không nghĩ ra cái gì để phản bác lại lời nói của cô nhóc, khoan tay cũng trừng mắt lại với cô nhóc. Đôi con ngươi đen nhánh phản ánh rõ nét khuôn mặt của cô nhóc, ánh mắt giống đèn pha quét trên gương mặt cô nhóc có chút nóng lên. . . . . Khí thế mạnh mẽ a!! Nhất Nhất đột nhiên nghĩ đến trong tiểu thuyết võ hiệp thường nói tới mấy cái chữ này, hoảng sợ sau đó lùi một bước. Chung quanh có nhiều nữ sinh đang nhìn, ánh mắt của các nữ sinh đó như con sói cái, cô nhóc nhớ khí thế cao ngất trời của trận bóng rổ hồi năm nhất cao trung, ánh mắt các nữ sinh kia nhìn hắn giống y chang hồi đó.

“Cái kia, cậu mau đi đi.” Cứ tiếp tục đứng đây nữa các con sói cái kia không biết có nhào vô cắn xé không nữa. “Được rồi, có chuyện gì điện thoại cho tớ.”

“Ừ tạm biệt. . . . . Ày... đợi chút!” Tay Cần Ngôn nắm lấy cửa xe quay đầu lại. Nhất Nhất chớp mắt đôi mắt to tròn bộ dáng thật đáng yêu: “Anh Cần Ngôn ~~~” Cách xưng hô ngày thơ hồn nhiên của cô nhóc như trái bom oanh tạc thiếu chút nữa làm vỡ tung lồng ngực của Cần Ngôn, trái tim đập

bình bịch như muốn xông ra ngoài. “Chuyện gì?” Giọng nói không tự giác được mà dịu dàng tới cực điểm.

“Ngày mai Gia Vũ phải đi báo danh, giúp cậu ta đi trải giường hả?”

“..... Hấn là con trai, có tay có chân tự đi mà làm.” Vừa rồi là hoa mắt, hiện tại cô nhóc một chút cũng không đáng yêu.

“Đẹp trai quá đi, cool cực kì luôn.” Tiểu Lục nhìn chằm chằm vào chiếc xe đang chạy đi cảm thán, “Sao tớ lại không có thanh mai trúc mã như vậy? Tiểu Bạch cậu không chỉ có, cư nhiên còn có đến hai người, cái thói đời này rốt cuộc là làm sao vậy a.”

“Ai cùng cậu ta là thanh mai trúc mã chứ? Các cậu không biết cậu ta trước kia đáng ghét biết bao nhiêu a. ....” Nhất Nhất nhớ tới mấy chuyện tức muốn học máu hôi nhỏ. “Thôi quên đi, chuyện thương tâm chớ nhắc lại.”

“Cho dù tội ác tày trời cũng không vấn đề gì, quan trọng là tớ thích ~~~” Tiểu Hồng hai mắt lộ rõ sự đa tình. Tiểu Lam che miệng cười, kéo người bạn cùng phòng đi vào trong tòa nhà kí túc xá. “Trở về đi. .... ai nha, các cậu mau tỉnh lại hết đi!”

“A ~~~ nụ cười của anh ấy như gió xuân thổi tới, xinh đẹp hơn hoa đào, thanh nhã hơn hoa mai.” Tiểu Lục còn đắm chìm trong nụ cười của mỹ nam khi từ biệt không cách nào thoát ra, khuôn mặt nhỏ nhắn tỏa ánh sáng cảm lấy cánh tay Nhất Nhất, “Không không, hoa nào cũng không thể sánh bằng, anh ấy là tiên từ trên trời có mà dưới đất không có, chỉ với nụ cười nhẹ nhàng là có thể bắt đi linh hồn của người khác, nhưng tớ tình nguyện bỏ qua thân thể này để đi theo anh ấy đến tận chân trời góc biển. ....”

Nhất Nhất liếc mạng đây tay Tiểu Lục ra, Tiểu Hồng Tiểu Lam cũng hoảng sợ trốn sang bên cạnh.

“..... Dung mạo tựa Phan An, đẹp như Tống Ngọc. Mang vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành. .... Mơ màng như dải mây lướt qua ánh trăng, bông bênh như hoa tuyết lướt trong làn gió. Từ xa mà nhìn; trắng mịn như nắng sớm khi mặt trời lên, lại gần mà ngắm; chói ngời như đóa phù dung đung đưa sóng biển. ....”*

*Tiểu Lục đọc một đoạn trong bài phú “Lạc Thần Phú” để miêu tả vẻ đẹp của Cẩn Ngôn. ‘Bệnh’ lâm cơ ^^). Bài Lạc Thần Phú (Gặp nàng Chân) nổi tiếng của Tào Thục tả mối tình với Chân thị. Chân thị nguyên là con dâu Viên Thiệu, sau khi Tào Tháo phá Ký Châu thì đem gả cho Tào Phi, mặc dù Tào Thục cũng xin được lấy nàng. Về sau Tào Phi trúng gian kế của Quách phi mà bức tử Chân hậu, nhưng rồi ân hận, nên đem tặng Tào Thục chiếc gối của Chân hậu. Tào Thục dạo chơi bên dòng sông Lạc rồi nghỉ đêm tại đó, ôm gối nằm mộng thấy Chân thị, tỉnh giấc làm ra bài phú này, tả giấc mơ gặp nữ thần sông Lạc. Với sự tưởng tượng thần kỳ và từ ngữ hoa lệ, tình cảm tha thiết chân thành, bài phú trở thành một kiệt tác tình yêu trong văn học Trung Quốc. Trong bài phú này có một đoạn miêu tả vẻ đẹp kiều diễm của nàng Chân, Tiểu Lục nhà ta lại đi dùng nó để miêu tả vẻ đẹp của Cẩn Ngôn... hoảng ^^).

Tiểu Hồng liên tục xua tay giải thích với người bên cạnh, người này chúng tớ không quen biết, tuyệt đối không quen. Sau khi đọc diễn cảm xong một đoạn thì từ ca phú Tiểu Lục đã bình thường trở lại, lắc đầu thở dài: “Mỹ tiên tử như vậy ý trời đã định không thuộc về người phàm trần như tớ, chỉ có thể từ xa chiêm ngưỡng không thể đến gần chơi đùa! Aiz, chiếc xe BMW của anh ấy không tệ a, ngày nào đó mượn đến chơi một chút.”

“Đúng vậy, tớ còn chưa có ngồi qua xe BMW đâu.” Tiểu Hồng đối với những xe hãng nổi tiếng cũng cảm thấy rất hứng thú.

“Tớ xe nào cũng chưa từng ngồi qua.” Nhất Nhất nhớ lại kẻ gây ra tai họa kia có chút khó chịu, “Xe hiệu BMW có gì đặc biệt hơn người! Bảo mã bảo mã, chỉ là con ngựa sắt phát ra khí ngọc. Vẫn là xe bus công cộng là thoải mái nhất?”

Ba sắc nữ quay mặt đi. Căn bản là không thể xếp cùng chung một cấp bậc có hiệu không hả!

“Như vậy hả, ” Nhất Nhất ngây ngô cười sửa lời, “Tớ có số điện thoại di động của cậu ta, ai muốn thì người đó cứ lấy đi.”

“Tớ!”

“Cho tớ?”. .... Có rất nhiều bàn tay trắng nõn nà đâm tới trước mặt cô nhóc. Ngoài Tiểu Hồng Tiểu Lục ra, còn có cả bạn cách vách phòng mà ngày thường chỉ có gật đầu chào, còn có vài nữ sinh không biết mặt. Bọn họ có một điểm chung là trong đáy mắt đều phát ra thứ ánh sáng màu xanh sâu thẳm. Nhất Nhất đột nhiên nhớ tới trước kia có xem qua phim ma Hongkong, Lao Sơn đạo sĩ vùng cái phát trần lên, cất lên giọng nói thâm trầm nói với các đệ tử: Xem ra, yêu nghiệt này lại xuất hiện hại người rồi

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trúc Mã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Cuộc sống thường nhật của sin viên

Gia Vũ đến đại học vẫn tiếp tục phát triển tác phong tốt đẹp đoàn kết với các bạn học nữ như hồi học trung học, vừa mới nhập học liền nhận được vô số ưu ái, đồ ăn vặt, hoa quả nhiều không dứt, những cái liếc mắt đưa tình, thư tình đều không thiếu, khí thế so với thời còn học trung học càng sục sôi hơn.

Cũng có nữ sinh lúc đi tập huấn luyện quân sự rồi hàng đi nhìn lên sắc đẹp bị phạt đứng, nhưng cấm cũng không ngăn được sự háo sắc của bọn họ. Cũng bởi vậy mà Gia Vũ bị huấn luyện viên nghiêm khắc theo dõi, vô duyên vô cớ nhiều lần bị hít đất cùng chạy bộ. Về phần Cẩn Ngôn càng không cần nói, từ nhỏ đến lớn đều trong tình trạng vạn người mê. Nhờ phúc của hai anh chàng đẹp trai này mà Nhất Nhất ở trong trường nhận được sự hoan nghênh chưa từng có trước đây, trên đường đi thường xuyên gặp những bạn chỉ gặp qua một hai lần thậm chí chưa gặp lần nào cũng cười với cô nhóc, 95% đều là nữ sinh, thân mật lời kéo tay cô nhóc hỏi han ân cần, cuối cùng cũng không ngoại lệ hỏi: Anh ấy tên là gì? Số điện thoại là bao nhiêu?

“Cậu có chỗ nào đẹp trai chứ, hả!” Cô nhóc tức tối nhìn ngó khuôn mặt nghe nói khuyên đảo chứng sinh kia.

“Cậu không biết thưởng thức. Thô tục mà nói chính là có mắt không trông.”

“Fuck!” Tới Bắc Kinh, Nhất Nhất trước tiên học được chữ này.

“Tìm bạn gái chưa? Tớ phải để ý cậu thật cẩn thận, không thể cho cậu đi gây thương tổn đến những tâm hồn còn thuần khiết kia.”

Gia Vũ kiêu căng bĩu môi: “Cần phải đi tìm sao, người ta tự động dâng tới cửa.”

“Không tôn trọng con gái nhà người ta! Tớ thấy được cái chết của cậu chính là bị bọn họ xông vào cùng nhau đánh chết.”

“Tớ chết cậu khẳng định sẽ khóc.”

“Ừ, vừa khóc vừa kéo tay các bạn ấy nói, cảm ơn a cảm ơn, tớ đại biểu đảng cùng nhân dân cảm ơn các cậu vì dân trừ hại. Oh yeah ~~~”

“Oh yead cái đầu cậu ấy!” Một cái gối cực bạo lực đánh vào trán cô nhóc.

“Cậu lại đánh tớ. . . . .” Thì ra huấn luyện quân sự thật sự hữu dụng a, sức tay hấn so với trước kia mạnh hơn không ít. Nhất Nhất vuốt chỗ đau giả bộ khóc, “Đau muốn chết ~~~~ đánh ngu đi cậu phải nuôi tớ!”

“Nuôi thì nuôi, nhìn cậu chỉ có vài lạng thịt không phải rất dễ nuôi sao. Nhìn coi, rất đau à?” Hấn hất tay cô nhóc ra.

“Tớ đánh cậu thử xem nhá!” Ngón tay vừa mới cong lại thành khúc, nhìn thấy bên cạnh đi tới một bóng dáng, “Hắc, sư huynh ~~~”

Sư huynh tên là Trương Thụy Hòa, trưởng câu lạc bộ Thư pháp, thành viên xã đoàn không nhiều lắm, lác đác vài người rất tiêu điều. Điều này cũng không kỳ quái gì, hiện tại có mấy đứa nhỏ biết viết chữ bằng bút lông đâu chứ? Sau khi huấn luyện quân sự xong xã đoàn thông báo tuyển dụng thành viên mới, hấn yên tĩnh ở trong góc múa bút viết thư pháp, xung quanh mình huyền ảo không có chút ảnh hưởng nào đối với hấn. Đặc điểm lớn nhất của Nhất Nhất là sùng bái “dân trâu bò”, thấy vậy lập tức bị kinh hoàng, lúc ấy không thể không gia nhập Thư pháp xã(xã= câu lạc bộ), ngay cả việc phượng thức cầm bút một cách chính xác Nhất Nhất cũng không biết. Từ đây về sau mỗi buổi tối thứ sáu cô nhóc đều đi khai sáng một phen, sau vài tuần lễ chữ Thất Thất viết ra vẫn như vết chân gà chạy qua đồng ruộng (như gà bới ^^), cũng may xã trưởng cũng không để ý, vẫn kiên nhẫn như lúc đầu. “Tạm biệt a, tạm biệt, tuần sau gặp ~~~” Cô nhóc gật đầu như già tòi, hấn không thể đuổi theo vài bước để ôn chuyện.

“Ấy !” Gia Vũ chịu không nổi kéo cô nhóc trở về, “Xem cậu kia, ai vậy, tổng thống hả?”

“Đại nhị sư huynh, xã trưởng Thư pháp xã, viết bút lông cực đẹp, đẹp trai đúng không?”

“Vây cũng được gọi là đẹp trai?” Vóc người không cao, dáng người gầy yếu, hấn hoài nghi người này đến cả Nhất Nhất cũng đánh không lại.

“Cậu thì biết cái gì hả, nhìn người là phải nhìn khí chất, hiểu không?” Cô nhóc ngẩng đầu ưỡn ngực hai chân đứng thành hình chữ T, “Giống kiểu người như cậu vĩnh viễn sẽ không hiểu được, cũng vĩnh viễn không thể có được.”

Hấn vỗ tay cười to: “A ‘Dục’ ngài rất có khí chất a! Xem dáng người cụt ngắn kia, muốn ngực không có ngực muốn mông không có mông.”

“Cậu chán sống rồi hả!” Đấm hấn một quyền thấp giọng hỏi, “Cậu cảm thấy anh ấy như thế nào?”

“Cái gì thế nào?”

“Tìm anh ấy làm bạn trai a.”

“Không được!” Gia Vũ không chút nghĩ ngợi liền lắc đầu.

“Vì sao?”

“Hấn trị không được cậu.”

“Fuck, tớ đây là tìm bạn trai, cũng không phải tìm đối thủ đánh nhau. Aiz, tớ hỏi cậu, cậu rốt cuộc là có tìm bạn gái hay không?”

“Con gái đừng suốt ngày cứ nói [bad word] hoài thế.” Hấn gõ đầu cô nhóc một cái.

“Tớ đang nói chuyện đứng đắn với cậu, đừng đánh tớ nữa!” Nhất Nhất ôm đầu bắt nãn dị thường, “Thật không hiểu nổi sao Mông Mông có thể thích kiểu như cậu chứ. . . . . Cậu đối với Mông Mông rốt cuộc là có cảm giác gì? Có thích cậu ấy hay không? Cậu nếu thật sự đi quen bạn gái cậu ta chắc

chấn sẽ rất khổ sở.”

“Quần nhiều như vậy làm chi!” Gia Vũ quay đầu nhìn về nơi khác. “Nếu tớ muốn tìm bạn gái thật. . . . . Cậu sẽ nghĩ như thế nào?”

Nghĩ như thế nào? Cô nhóc về mặt đau khổ: “Thương tâm”

“Thật sự?”

“Ai ~~~ bạn gái kia rất đáng thương nha, tại sao lại lại nghĩ không thông như vậy, tuổi còn trẻ liền nhảy vào hố lửa.”

Gia Vũ trực tiếp đem cô nhóc ấn đến bên cạnh bồn hoa chà đạp.

“A a ~~~ giết người ~~~ a a ~~~” Tiếng kêu khiến người đi đường nhìn qua phía họ, hần vội vàng buông tay ngưng ngừng cười, Nhất Nhất nhân cơ hội lợi dụng điểm yếu uy hiếp người khác, “Ăn cơm đều tiêu hóa hết rồi, cậu tính làm sao bây giờ!”

“Lại ăn là được.”

“Cậu mời khách!”

“Hôm nay vốn là tìm cậu đi ra ngoài ăn cơm.” Hần hào khí vỗ vỗ túi tiền, “Đi ăn nhà hàng Tây đi, đã đến thủ đô thì cũng phải nên cảm thụ được không khí tráng lệ nơi đây, hít thở được không?”

“Tiểu Lam nói có nhà hàng bán bít tết ăn rất ngon, đi nếm thử đi?” Nghe được ăn lập tức đã quên mất nửa phút còn đang thù hận nhau. “Nhưng đắt lắm đây, vào nhà hàng đó ăn tùy tiện cũng phải mất vài trăm, vài trăm a, có thể ăn bao nhiêu cái bánh bao a? Ba hào một cái, nếu tính hai trăm đồng, a, lấy hai trăm đồng chia cho 0.3, chia. . . . .”

“Cậu không cứu được rồi.” Phép toán số học đơn giản như vậy còn phải tính nửa ngày cũng không ra. Hần kéo cô nhóc bước đi, “Nhanh chút, tớ đã muốn sớm nếm thử một chút, muốn xem đến rốt cuộc là món ăn Trung Quốc ngon hay món ăn ngoại quốc ngon.”

“Rất đắt a. . . . .” Mẫu thân đại nhân trong điện thoại ngàn lần dằn dò, vạn dằn dò không thể lãng phí nhân dân tệ a.

“Đây không tính là lãng phí!” Vừa thấy trông mắt cô nhóc loạn chuyển Gia Vũ đã biết trong lòng cô nhóc đang nghĩ cái gì.

“Là cái thiện bữa ăn, cái thiện bữa ăn hiểu không? Cơm trong căn tin kia bên trong cơm có nhiều hạt cát như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ bị sỏi mật.”

“Nhưng mẹ cậu nói với tớ, muốn tớ để ý cậu đừng để cậu tiêu tiền như rác.”

“Cậu không có đầu óc! Hiện tại mẹ tớ ở trước mặt sao, cậu không nói ai sẽ biết? Còn nữa, hiện tại là tiền đều nằm trong tay ai?” Hần nắm chặt nắm tay ân cần dạy, một bộ dáng quyền lợi nằm trong tay lộ ra vẻ mặt rất chính.

“A ~~~~” Nhất Nhất ngưỡng mộ hần. “Tiền đều ở trên tay chúng ta.”

“Nông nô nổi dậy hát vang lên.” Hai người nhìn nhau, không hẹn mà cùng bật cười gian.

Về phòng ngủ khi đã 11 giờ rưỡi, Tiểu Hồng đứng ở cửa nhìn đồng hồ. “Lại đi chỗ nào rồi? Hiện tại mới trở về, lão yêu quái sắp đến kiểm tra phòng rồi đó.” Lão yêu quái là biệt danh của di quản lý kí túc, đã U5 rồi mà còn tô son trát phấn ghánh đua nét đẹp với nữ sinh.

“Ăn cơm Tây. Lần trước Tiểu Lam nói cái nhà hàng đó.” Nhất Nhất cười hi hi mang theo một hộp trở về làm bữa khuya.

Tiểu Lục ngửi thấy mùi thơm, huých một tiếng từ giường trên leo xuống dưới, tay cũng không rửa liền bốc lên một miếng ăn. “Lại đi cùng Gia Gia hả? Tiểu Lam mau lại đây ăn đi, còn nóng hổi đó, đừng ngủ nữa.”

“Đánh răng rồi còn ăn gì nữa.”

“Ăn xong lại đánh lần nữa.” Nhất Nhất lấy từ trong ngăn tủ tìm quần áo tắm rửa, “Tớ đi tắm rửa nha.”

“Không ăn, ăn lại béo ra. . . . .” Năm phút sau tắm rửa xong đi ra, kẻ được xưng là sọ béo nhất đang ngồi nghiêm chỉnh trên ghế ăn, tóc xoã tung, mặc một thân váy ngủ hoa còn có thể ăn một cách thanh nhã như vậy.

“Bạn trai cậu đã gặp qua cậu ăn như vậy chưa?” Nhất Nhất trừng lớn mắt. Cái hộp thức ăn đâu? Cái hộp tràn đầy thức ăn đâu?

“Chưa, không để cho hần có cơ hội thấy.” Mỹ nữ tao nhã bốc lên miếng cuối cùng ăn luôn. Fuck! Nhất Nhất bị phản muốn tiến lên bóp cổ cô bạn kia, bị những ngón tay ngọc dính dầu mỡ kia dọa chạy, đành phải trốn lên trên giường.

Mười hai giờ đúng ký túc xá chính thức tiến vào trong bóng đêm, dưới tầng trệt lại truyền ra tiếng thở dài. “Mẹ ơi, lại tắt đèn! Đây là trung học hay đại học?! Biến thái! Vô si! Tớ muốn thôi học ~~~~” Tiểu Lục dùng sức ném xuống cuốn tiểu thuyết ngôn tình. Thực không hay ho, đọc đến đoạn nhân vật chính nam nữ đang kiss, chuẩn bị đi vào vấn đề chính, cư nhiên lại bị tắt điện !

“Đứa nhỏ bị tẩu hỏa nhập ma.” Tiểu Hồng thở dài. Nhất Nhất cùng Tiểu Lam trong lòng cũng có chút đồng tình.

“Tớ muốn tìm bạn trai, tớ muốn yêu đương.” Tiểu Lục bắt đầu mơ mộng hão huyền, “Muốn tìm kiểu người như Thượng Quan Cẩm Ngôn, vừa đẹp trai lại có tiền. Trịnh Gia Vũ cũng không tệ, đẹp trai mà, mỗi ngày nhìn trong lòng đều thấy thoải mái. A, nếu hai người đều tìm được . . . . .”

“Cậu dám bắt cả hai tay, không tôn trong thần linh của tớ, tớ sẽ khiến cho cậu kêu trời trời không thấu kêu đất đất chẳng hay, mỗi ngày ăn thịt mỡ! Ra ngoài chúng ta đón đầu!” Tiểu Hồng phẫn nộ nện xuống giường, bụi trên tấm ván gỗ tiết ra roi xuống. Từ sau khi gặp Thượng Quan Cẩm Ngôn, cô nhóc liền coi hắn trở thành thần thánh.

Nhất Nhất đã lần thứ n phải nâng lên tấm áp phích của Lưu Đức Hoa để hứng thấy hạt gỗ vụn. “Lục a, đừng kích động cậu ấy.” Nếu còn kích động cậu ấy thì Nhất Nhất khỏi cần đắp chăn vì bị bụi gỗ chôn vùi rồi.

“YY một chút cũng không được. . . . . Ê Tiểu Bạch, suốt ngày dán chặt với Trịnh Gia Vũ có tìm được cảm giác mới không? Cậu nên tìm bạn trai đi.” Tiểu Lục lấy ra đèn pin tiếp tục nghiền cứu tiểu thuyết.

“Rốt cuộc là có ý gì?”

“Không hồ là Tiểu Bạch a há há.” Người giường trên lại tiếp tục nện giường. Lo lắng đến tuổi thọ sử dụng giường, Nhất Nhất thông minh không tiếp tục truy hỏi. “Tớ nói với các cậu nói nhé, hiện tại tớ có mục tiêu rồi.”

“Ai?!” Trong bóng đêm dấy lên sáu con mắt sáng lóng lánh. “Hắc hắc, Trương Thụy Hòa, viết chữ quá đẹp đi.” Động tác múa bút như nước chảy mây trôi thật khiến cho người khác kính nể.

“Tiểu Bạch!” Người phía trên giường lại nện giường. “Cậu tại sao lại theo đuổi cái vật nhỏ xíu ấy? Gia Gia và thần của tớ tùy tiện cậu chọn lựa người nào mà chả được, Trương Thụy Hòa được tính là thứ gì chứ, không phải chỉ là biết viết vài chữ thôi hả, cậu nhìn hắn kia thân thể gầy yếu, bờ vai cũng không thể xách cũng không thể gánh!”

“Không thể công kích người ta nha.” Nhất Nhất kháng nghị. “Cậu cho là hai cái kia là tốt hả, trong bụng đầy rẫy sự xấu xa à.”

“Tớ cảm thấy Trịnh Gia Vũ và Thượng Quan Cẩm Ngôn đều rất thích cậu.” Tiểu Lam nói.

Không thích sao còn có thể chơi cùng một chỗ? “Điều đó đương nhiên rồi, từ nhỏ đến lớn đều chơi cùng nhau, cảm tình sâu đậm.” Nói xong cảm thấy xấu hổ, mỗi ngày đều hô lớn đả đảo chủ nghĩa đế quốc Mỹ - kẻ hại mặt, còn có thể tình cảm sâu đậm sao?

“A ~~~” Tiểu Lục thỏa mãn thở dài não ruột. Nam nữ nhân vật chính sau khi có một màn ân ái trên giường xong lại tranh cãi nhau vô số lần cuối cùng nói ra 3 chữ “Anh yêu em!”, kết thúc mỹ mãn.

“Tiểu Bạch, bọn họ có nói với cậu ba chữ kia không?” Tiểu Lục nhất thời hứng chí hỏi.

Ba chữ? Nhất Nhất trong mắt hàn quang thoáng hiện: “Đương nhiên là có, Cẩm Ngôn trước kia thường nói.”

“Aaa ~~~~~” Một trận đề nén để khỏi phải thét chói tai. Rất ngoài ý muốn a rất ngoài ý muốn ! “Anh ấy đều nói cái gì?”

“Ngoan ngoãn chút.” Bình thường là nói sau khi cô nhóc gây chuyện thì phi xong. Một trận tĩnh mạch, tiếp đó vang lên tiếng nện giường phẫn nộ.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trúc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Cháy túi

Chủ nhật, bốn sắc nữ ước hẹn đi dạo phố. Đò ở trung tâm mua sắm đất, mua không nổi, nhưng cũng không gây trở ngại đến tâm tình các cô gái thường thức, dù sao mặc thử cũng không mất tiền, giả bộ người giàu có ai mà chả biết giả bộ chứ! Phái đoàn Tiểu Hồng Tiểu Lục Tiểu Lam chỉ vào trang phục hàng hiệu soi mói, chỉ có Nhất Nhất tâm tình không yên ở bên cạnh đi qua đi lại, thở dài hết tiếng này đến tiếng khác.

“Đừng làm ồn, đợi lát nữa lại đi xem.” Tiểu Hồng biết cô nhóc thối mồm mong đi ngắm chiếc xe leo núi ở dưới.

“Nhanh chút được không. . . . .” Chiếc xe kia quá khủng đi, so với kì nghỉ hè ở nhà nhìn thấy giống nhau như đúc, giá cả ở bên này không tính là đắt, cô nhóc trong lòng ngứa ngáy không chịu được, hận không thể lấy thẻ ra lúc đó mua liền. Người bán hàng đã sớm thấy các cô không vừa mắt, thấy Tiểu Lục lại cầm lấy chiếc áo khoác lên định thử, cô ta vội bước lên phía trước nói: “Cái áo này tám ngàn sáu, kiểu mới đưa ra thị trường, không giảm giá.”

Đắt quá ~~~ Tiểu Lục có chút ngượng ngùng buông xuống, lôi kéo Tiểu Hồng Tiểu Lam đi một đến quầy khác. “Không có tiền thì đừng chạm vào.”

Mấy chữ đó nói ra vô cùng nhỏ nhưng lại bị lỗ tai thính như cảnh khuyển nghe thấy: “Cô vừa nói gì?”

“Tôi nói, quần áo này đều là đồ hàng hiệu, giá rất mắc, nếu làm dơ làm hỏng rồi các cô đền không nổi.”

Buồn cười!“Cô lặp lại lần nữa?” Người bán hàng không thèm nói chuyện nữa, khinh miệt ngoảnh mặt đi chỗ khác.

Hắc hắc, muốn đấu cũng cô nhóc hã. “Cái này cái này, còn có cái kia nữa tôi đều mua.” Nhất Nhất rút ra trong túi cái bóp tiền quăng lên quầy tính tiền, “Lấy hóa đơn, trước tiên gói lại cho tôi.”

Trong bóp tiền có đủ loại card đầy đủ màu sắc, người bán hàng biến sắc, đoán không ra rốt cuộc có phải thần tài đến hay không. Do dự một hồi, đem đồng lớn quần áo gấp bỏ vào trong gói to, lấy ra đi lại liền ngay. Lấy hóa đơn liền ngay tháng. Vừa mới viết xong ngày tháng thì bị người nào đó cướp mất bút. “Ai nha chữ cô rất xấu !” Nhất Nhất gờ bút lên về mặt kính ngực, “Thật là người nào chữ đó, ảnh hưởng tới tâm trạng của tôi. Chắc chắn, không mua nữa.”

“..... Ách, cô có ý quấy rối. ....”

“Tôi mua quần áo cứ như vậy đây, phải xem tâm trạng. Chữ viết xấu như vậy khiến tâm tình tôi không tốt, mua quần áo về lúc nào cũng nhớ tới, cô bảo tôi phải mặc nó thế nào đây.” Liếc thấy trên áo của cô ta có tấm bảng ghi tên, “Cô không phải là quản lý đúng không?”

“.....”

“Ai ời, thực không nên hỏi như vậy, quản lý cấp bậc rất ~~~~ cao, cô như thế này làm sao ngồi nổi chức vị đó chứ.”

Tiểu Hồng vui ơi là vui, mắt sắp thấy về mặt của người nhân viên bán hàng kia sắp biến thành màu gan lợn rồi, vội vàng lôi kéo người bạn cùng phòng của mình còn đang muốn tiếp tục hăng máu ứng chiến đi vào thang máy. Cửa thang máy đóng lại, Tiểu Lục cười đến đập đầu vào thang máy: “Tiểu Bạch, Tiểu Bạch. .... Cậu lấy đâu ra nhiều thẻ như vậy?”

“Lấy từ chỗ Gia Vũ, bên trong đều là rỗng.” Giả bộ người giàu có không được hã.

“Đừng cười nữa. .... cười nữa tớ sẽ bị nội thương mất. ....” Tiểu Lam ôm bụng thiếu chút nữa tê liệt ngã xuống đất.

Tuy rằng đánh thắng một trận nho nhỏ, trong lòng Nhất Nhất vẫn thật buồn bực, trực tiếp chạy đến dưới lầu mua chiếc xe leo núi kia để xả con tặc. Vì thế sau khi quay về trường học, ba sắc nữ mặc quần áo mới thời thượng mới rêu rao khắp nơi, cô nhóc lại điếu võ dương oai cả ngày cưỡi trên chiếc xe sáng long lanh lên phòng học xuống căn tin, phía sau còn vù vù chở theo mỹ nữ Tiểu Lam. Những ngày tháng của năm nhất trải qua rất nhàn nhã dễ chịu, bài chuyên ngành không nhiều lắm, nhiệm vụ học tập không nặng, giảng viên giảng xong bài cũng coi như đặt xuống trọng trách, không giống học trung học cái gì cũng quản. Nhất Nhất giống như hải tử trở lại Hoa Quả Sơn, trốn học, xem phim, dạo phố, mời ăn cơm. .... sống cuộc sống không biết lo âu.

Kết quả của những ngày sống vô tư đó chính là, đột nhiên có một ngày phát hiện ra hết tiền rồi. Sao lại hết tiền rồi ?! Rốt cuộc là đã làm cái gì để hết tiền? Ăn cơm, đồ ăn vặt, mua búp bê, còn mua chiếc xe leo núi kia. Gọi điện thoại về nhà xin mẹ? Nhất định sẽ bị thanh âm bảo tố đó giết cho tàn phế luôn, không đến một học kỳ mà sinh hoạt phí đã dùng hết năm ngàn, không bao gồm thẻ ăn ở căn tin đã nạp 500 đồng. Tháng trước ở trong điện thoại còn vỗ ngực tự đắc nói tiền đủ xài, đợi đến khi về nhà còn có thể thừa xấp xỉ tám trăm đến một ngàn, hiện tại xem ra phải đi vay tiền sống qua ngày thôi. Mượn của Gia Vũ? Tên nhóc đó nhất định sẽ cười mình chết mất thôi. .... “Cứu mạng a, tớ hết tiền rồi!!!”

“Tớ cũng không còn!” Tiểu Hồng về mặt như đưa đám, “Có đi ra ngoài ăn cơm mấy lần với đồng hương, tiền đã sạch bay!”

“Tớ là do mua vài bộ quần áo. ....” Tiểu Lục khóc lóc so với cô nhóc còn thảm hơn.

“Tiểu Lam~~~~”

“Tớ hôm qua mới mượn hai trăm của đồng hương.”

Xong đòi. Giữa trưa trơ mắt nhìn chăm chăm vào đùi gà chiên nuốt nước miếng, trong thẻ ăn cũng không còn bao nhiêu tiền nên không dám mua, dứt khoát cơm cũng lười đi ăn. Suy đi nghĩ lại, quyết định mặt dày đi hỏi mượn của Gia Vũ. Bấm điện thoại gọi, còn chưa nói ra tiếng chợt nghe bên kia mở miệng trước: “Nhất Nhất a, vừa định gọi điện thoại cho cậu thì cậu gọi tới, thật sự là tâm linh tương thông a ...hắc hắc. Muốn thương lượng với cậu một chuyện.”

Thần kinh lập tức căng thẳng. Gia Vũ cho tới bây giờ chưa từng khách khí như vậy qua, còn hề kêu cô nhóc là Nhất Nhất buồn nôn như vậy. “Chuyện gì?”

Bên kia trầm mặc mất hai giây. “Tớ hết tiền rồi.”

“..... A?”

“Cho tớ mượn ít tiền dùng đi, về nhà sẽ trả cho cậu.”

“Cậu cậu cậu, cậu không có tiền ?” Nhất Nhất khóc không ra nước mắt, “Tớ còn trông cậy vào cậu cho tớ vay tiền đó, tớ hiện tại còn đứng ba mươi bảy

đồng tám hào, quần áo cũng không có mà mặc, sắp bị chết rét cóng rồi nè cậu có biết hay không hả!”

“Không có tiền ? Mẹ cậu không phải là có cho cậu năm ngàn sao!”

“Dùng hết rồi, không biết dùng như thế nào mà hết . . . . . Tiền của cậu xài như thế nào mà hết?”

“Tớ cũng không biết a, chỉ là ăn cơm, đánh đánh điện tử, đi ăn với cậu hai lần ở nhà hàng Tây. Cậu chỉ còn lại có chút đồ thôi hả ?”

“Uhm Ô ô, các bạn cùng phòng của tớ cũng nghèo rớt mồng tơi rồi, làm sao bây giờ hả Gia Vũ, tớ không dám gọi điện thoại cho mẹ tớ, mẹ tớ nhất định sẽ mắng chết thôi, ba tớ khẳng định cũng sẽ không cho thêm, ba luôn nghe lời mẹ tớ . . . . .”

“Ai ~~~” Gia Vũ thờ dài một tiếng, “Thực là con mé nó xui oi là xui. . . . . Tớ chỗ này còn có một trăm, cậu cầm trước đi.”

“Một trăm mua không nổi một cái áo bông, nếu tớ lấy xài thì cậu phải làm sao bây giờ? Ăn không khí hả.”

“Đừng quản nhiều như vậy, cậu cầm trước xài đi.”

“Cái đó không được. . . . .” Trong đầu linh quang chợt lóe lên, Nhất Nhất đột nhiên nghĩ đến một người. “Không cần, tớ có biện pháp rồi!” Không phân trần vội ngắt điện thoại, vẫn còn nghe thấy hân ở bên kia hết cái gì đó. Quên đi, đến lúc đó hãy nói sau. Trước tiên gọi điện thoại tới phòng hân, bạn cùng phòng nói hân không có ở trong phòng. Tiếp sau gọi vào di động, trong điện thoại truyền đến giọng nữ nói rất ngọt ngào thân thiết: “Xin chào quý khách, tài khoản của quý khách đã nợ tiền, xin quý khách vui lòng nạp thêm tiền, cảm ơn!”. . . . . Ông trời oi có phải ông muốn đuổi cùng giết tận con hay không aaaa ~~~

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trác Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Làm thêm

Cần Ngôn ngồi ở bên giường ghi chép, liếc tới cửa thấy vị khách không mời mà đến kia có chút kinh ngạc. “Tìm tớ?” Đây là lần đầu tiên cô nhóc chủ động tìm đến hân, thực hiếm lạ. “Tại sao không gọi điện thoại báo trước một tiếng?”

“Hắc hắc, chính là tiện đường ghé thăm cậu. Các bạn học cậu đâu?” Tròng mắt Nhất Nhất liếc loạn chung quanh.

“Đều đi ra ngoài hết rồi. Qua đây ngồi đi, uống trà hay uống nước ngọt? Tớ chỉ có Sprite.”

“Sao cũng được.” Cô nhóc cũng không phải là đến uống trà . . . . . “Oh, phòng ngủ của các cậu cũng vệ sinh ha, tớ cứ nghĩ rằng giống hệt như phòng của các nam sinh ở trường chúng tớ, tất thối quần đùi vắt bừa bãi khắp nơi, không ngờ chỗ của cậu lại sạch vậy.”

Bước đi giống như kiểu thực nữ, sờ sờ drap giường lấy lông, “Màu xanh nhạt a, con mắt thẩm mỹ của cậu thật tốt.”

“Đây là giường Đại Vĩ, tớ ở giường đối diện.”

“. . . . . Màu xanh cũng rất đẹp.” Nịnh nọt người ta cũng nịnh sai người ~~~

“Cậu đang làm gì vậy?”

“Chuyên đề, giáo sư chúng tớ giao bài.”

“Oh, cậu thật lợi hại! Mới học có năm ba mà giáo sư các cậu đã giao cho cậu chuyên đề để làm? Thật thông minh. . . . .”

Cô nhóc chắc chắn là có việc muốn nhờ rồi? Hết nhìn đông tới nhìn tây chính là không nhìn hân. “Nói đi, có chuyện gì muốn tớ giúp?” Cần Ngôn mở nắp chai Sprite đưa cho cô nhóc.

“Ách, muốn mượn cậu ít tiền.” Cậ mép bàn giọng nói lí nhí.

“Hết tiền rồi à? Mẹ cậu cho cậu bao nhiêu?”

Năm ngón tay nom nớp lo sợ duỗi lên giữa không trung.

“Năm ngàn! Cậu dùng hết rồi?”

“Uhm . . . . . Tớ có mua một cái xe leo núi, cái khác tớ không biết dùng như thế mà hết sạch tiền.”

“Làm sao có thể không biết chứ, cậu đã tiêu pha gì rồi?”

“Chính là ăn cơm, mua búp bê, còn có mời bạn học tớ ăn cơm, sư huynh a bạn bè a, ăn không của bọn họ thấy ngại tớ cũng phải mời lại đúng không.”
Khó trách gọi điện thoại cho cô nhóc đều nói là không rảnh, thì ra là cùng đám nam sinh đi ăn cơm! Cẩn Ngôn cúi đầu không hé răng.

“Cẩn Ngôn. . . . .”

“Thượng quan cứu mạng a!” Tiếng kêu gào khóc thảm thiết như sói tru lên đột nhiên từ ngoài cửa truyền đến, một vóc dáng nam sinh cao to nghiêng ngả chao đảo vọt vào trong phòng. “Giang hồ cấp cứu a Thượng Quan!”

Cẩn Ngôn bật cười: “Lại sao vậy?”

“Ha ha ~~~” Vóc dáng cao to kia cứ đứng đó gãi da đầu cười ngây ngô, “Thân không một đồng xu dính túi. Tháng sau tớ đi thôn Trung Quan thử thời vận xem sao, nhưng hiện tại cậu nhất định phải giúp tớ vượt qua cửa ải khó khăn này. Em gái này là ai?” Có người muốn cùng cô nhóc tranh mượn tiền cứu mạng a?! Nhất Nhất cảnh giác ngồi thẳng thân người: “Tớ là . . . em gái anh ấy.”

“Cậu có em gái sao?”

“Cứ cho là vậy đi.” Cẩn Ngôn lấy ra ví tiền mở ra, cô nhóc mắt ánh sắc bén nhìn đến một xấp giấy bạc màu đỏ. “Muốn bao nhiêu, một ngàn có đủ không?”

“Oa!” Vóc dáng cao to kia thực khoa trương kêu, “Năm trăm là đủ rồi.”

“Không vấn đề gì, cầm lấy đi, trên người không mang theo tiền làm chuyện gì cũng không tiện, tớ còn tiền xài.”

“Anh ấy nói chỉ cần năm trăm. . . . .” Nhất Nhất nhỏ giọng nhắc nhở. Trong ví tiền cũng không còn lại mấy tờ tiền, trừ đi một ngàn, cũng chỉ còn hé ra vài tờ giấy bạc màu đỏ, cô nhóc phải làm sao bây giờ!

“Cầm hết đi, không cần trả gấp đâu.” Cẩn Ngôn đem tiền đưa qua.

“Cảm tạ! Tháng sau trả lại cậu.” Vóc dáng cao to kia cầm xấp tiền làm động tác hôn gió mấy cái, “Chào em gái, hoan nghênh lại đến ~~~”

“Tạm biệt ~~~” Mười tờ tiền có hình chủ tịch Mao đã bay đi như vậy đấy? Cô nhóc tha thiết mong mỗi đức chúa cứu thể cứu mạng a, “Tớ tớ tớ cũng muốn vay tiền. . . . .”

“Cậu thấy đó, tớ cho cậu ta mượn hết tiền rồi.”

“A, trong bóp còn 2 tờ a.” Hai tờ cũng là tiền. Hai cái móng vuốt nhỏ vừa chạm vào bóp da, Cẩn Ngôn vrun tay chụp lại cất đi. “Tớ cũng phải sống chứ, cũng phải có xã giao, trên người con trai không có tiền là không được.”

Kẻ hai mặt này hần cổ ý! Mặt cô nhóc trầm xuống: “Cậu không muốn cho mượn đúng không?”

“Đừng nóng vội a, có sẵn tiền thì không có, nhưng có biện pháp kiếm ra tiền, cậu có đồng ý hay không?”

“Làm cái gì?”

“Làm thêm”

“Có thể kiếm được bao nhiêu?”

“Phải xem thành tích nghiệp vụ của cậu, nếu lợi hại hàng tháng có thể kiếm được vài ngàn.”

“Tớ làm tớ làm!” Nghe được “Vài ngàn” Cô nhóc gật đầu cái rụp. Sau đó mới mờ mịt hỏi, “Làm cái gì?”

Cẩn Ngôn dờ khóc dờ cười. “Buôn lậu thuốc phiện!”

“Á. . . . .”

Á cái gì? Hần đau đầu thờ dài. “Tớ có người bạn đang làm ở trung tâm thương mại, hỏi cậu ta xem chỗ đó có đang cần người hay không.” Cầm lấy di động bấm số gọi.

Còn tưởng rằng thật sự đi buôn lậu thuốc phiện a! Ánh mắt Nhất Nhất đảo qua đảo lại, bằng không từ đâu đến nhiều tiền như vậy mua BMW? Hàn huyền vài câu Cẩn Ngôn cúp điện thoại. “Không thành vấn đề, cậu ta vừa vặn muốn tìm sinh viên coi cửa hàng, chính là bán quần áo, thứ bảy chủ nhật ngày nghỉ đi làm, tiền lương tính theo ngày. Cậu nếu muốn đi thì tớ ngày mai dẫn cậu đi gặp cậu ta.”

“Tớ đi.” Có tiền không kiếm mới là kẻ ngốc. “Ai ~ ai ~~~” Cô nhóc lại nâng má thờ dài liên thanh.

“Làm sao vậy? Không muốn đi?”

Cô nhóc nhất thời nảy sinh ra chủ ý. “Không phải. . . . Điện thoại của tớ bị nợ tiền rồi.”

Rút ra một tờ giấy bạc màu đỏ nhét vào túi cô nhóc, vẫn cứ nghe thấy tiếng thờ dài.

“Còn gì nữa?” Hấn bắt đắc dĩ.

Cô nhóc tội nghiệp nói: “Cậu mời tớ ăn cơm đi, tớ ăn mì hai ngày liền rồi.” Vẫn là phúc đức chiếm tiện nghi của người khác khá nhiều a.

Trong trường có cửa tiệm nộp phí điện thoại, nộp xong phí điện thoại mới có năm giờ chiều, người nào đó dùng tiền vô độ đã đói đến mức hoa mắt chóng mặt tập tễnh bước, Căn Ngõn đành phải bỏ luôn dự tính đi ra ngoài nhà hàng ăn, ăn luôn ở căn tin.

“5 hào.” Nhất Nhất bụng bát đưa cho dì mức com ở căn tin. “Ít như vậy? Còn chưa đủ dính răng!”

Chưa thấy qua đũa con gái nào ăn 5 hào com mà còn chê ít! Dì đó hết cách.

“Cho thêm hai hào.” Vẩy tay để Căn Ngõn quẹt thẻ ăn thêm, “Tớ bình thường ăn ba hào là đủ rồi, trường học chúng tớ ăn 3 hào còn nhiều hơn 5 hào ở trường các cậu.”

“Không phải trường học chúng tớ. . . . .” Người dì đó lâu bầu lại mức thêm nửa muối com to nữa. Nhất Nhất còn chê ít, cô chấp nâng bát com ở giữa không trung, vị dì đó cũng cố chấp gắp com lên giăng co. Căn Ngõn dờ khóc dờ cười, kiên trì vờn bàn tay ra ý bảo, lại thêm 5 hào nữa. Lấy đồ ăn đến, tên quỹ đối kia tùy tiện tìm vị trí ngồi xuống ăn như hồ điệp, trong bát com chất như núi cứ voi dần voi dần rồi biến mất tiêu, dì mức com đó nhô đầu ra ngoài cửa sổ ra nhìn chăm chăm vào thân hình bé nhỏ của cô nhóc kính nể không thôi. Bữa com đó Nhất Nhất phải ăn hai giờ mới kết thúc, cuối cùng lại đi ăn xiên que nướng. Ăn đến một nửa thì di động của Căn Ngõn vang lên, đầu bên kia Gia Vũ hỗn hển la lên Đinh Nhất Nhất mất tích rồi. “Cô nhóc đang ở chỗ tớ. . . . . Cậu muốn nói chuyện với cô nhóc không? Đợi chút.”

Nhất Nhất tiếp nhận di động, thật xa đã nghe thấy trong điện thoại truyền ra tiếng gầm gừ phẫn nộ: “Đinh Nhất Nhất chết tiệt cậu chết ở đâu vậy!”

“Cậu là ó cái gì. . . . .”

“Gọi điện thoại cho cậu, mẹ nó cậu cư nhiên gác máy?! Suốt buổi chiều cũng không thấy mặt đâu, gọi vào di động thì nói điện thoại nợ tiền, đến phòng cậu thì nói cậu không ở đó, không có tiền thì cậu không biết đợi ở phòng hả, chạy loạn cái gì chứ, cậu mẹ nó không thể để cho tớ bớt lo lắng chút sao!”

Liên tiếp những câu ân cần thăm hỏi mẫu thân khiến lỗ tai cô nhóc vang lên ong ong. “Tên ranh này dám mắng tớ, cậu nha tự tìm chết!” Đến Bắc Kinh cô nhóc cái khác không học được, vài câu phương ngôn học thực sự giỏi.

Căn Ngõn đang cắn một xiên thịt dê, nghe thấy lời đó liền bị sặc, khom lưng ho sặc sụa không ngừng. Điện thoại bên kia im lặng hai giây, truyền đến tiếng cười. “Học rất giống.”

“Tớ có năng khiếu học ngôn ngữ.”

“Thực sự có năng khiếu a, thi cao đẳng rút môn tiếng Anh.” Gia Vũ si cô nhóc.

“Sao lại thế này, di động có phải hỏng rồi không? Đầu tiên là thiếu tiền ngắt máy sau đó thì tắt máy.” Cô nhóc vội lấy điện thoại ra ngắm nghía, màn hình một màu đen, thử vài lần cũng không thể bật lên.

“. . . . . Hết pin rồi.” Lúc đi nộp phí điện thoại pin còn một gạch, bây giờ đã hết sạch!

“Cậu a thật là. . . , tìm Căn Ngõn cũng không nói với tớ một tiếng, hại tớ sốt ruột muốn chết.” Thanh âm hòa dịu đi không ít, Nhất Nhất nghe thấy trong lòng thật hường thụ. Gia Vũ lại nói tiếp, “Còn tưởng rằng cậu không có tiền thì học người khác sa đọa chứ.”

“. . . . . Cậu mới sa đọa!” Vẫn là đừng hy vọng tên kia há mồm ra có thể nói ra lời hay ý đẹp gì.

“Có tiền dùng rồi hả?”

“Không. Nhưng Căn Ngõn giới thiệu cho tớ một công việc, tớ ngày mai đi thử xem sao. Aiz Gia Vũ, cậu muốn đi cùng tớ hay không, dù sao cậu cũng không thiếu tiền xài.”

“Công việc gì?”

“Bán quần áo trong trung tâm mua sắm.”

“Không đi. Cậu gặp qua cô đứng quầy thanh toán là nam chưa?”

“‘Cô’ khẳng định không phải là nam giới, nếu phải, thì chắc là gay, cậu cũng không phải là gay. Thực không đi sao? Được, cậu có cốt khí, cô nhân dạy: Đói chết là chuyện nhỏ, thất tiết mới là chuyện lớn. . . . .”

“Định Nhất Nhất cậu có tin tớ đem miệng cậu khâu lại không hả?!” Gia Vũ rống lên, cô nhóc lập tức thức thối im bật. “Tớ nơi này còn có hai trăm, cậu muốn lấy hay không?”

“Ý, cậu không phải nói chỉ có một trăm thôi sao, lấy đâu ra hai trăm?”

“Mượn.”

Mượn? Nhất Nhất cảm động khóc lóc nước mắt, tiểu tử này hiện tại càng lớn càng biết đồng cảm với người khác, bản thân cậu ta cũng không có tiền trong lòng vẫn còn nhớ đến mình. “Gia Vũ cậu đối với tớ thật tốt, qua đây ăn xiên que nướng đi, tớ mời khách!”

“Da mặt cậu thực dày, là Cẩn Ngôn mời cậu đứng không?”

“Tớ mời, cậu ta chỉ tiền không được hả!” Gia Vũ cùng Cẩn Ngôn cả hai đều im bật.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trúc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Sự ám muội nho nhỏ ở trung tâm mua sắm

Boss quầy chuyên doanh (là quầy hàng chuyên buôn bán một mặt hàng nào đó) hôm kia vừa mới có một nhân viên hướng dẫn mua hàng nghỉ việc, đang gấp rút tìm người thế thân, Nhất Nhất vừa khéo lao thân vào. Quản lý của cửa hàng và Cẩn Ngôn là bạn bè, đích thân theo hai người đi xem thử tình trạng buôn bán của trung tâm mua sắm. “Em hôm nay nếu có thời gian, anh sẽ tính cho em một ngày công.” Quản lý nói.

“Dạ có.” Cô nhóc gật đầu. Giật nhẹ ống tay áo của Cẩn Ngôn hạ giọng, “bus? Bus? Là nhãn hiệu gì?”

Hắn bị sặc một cái. “B, O, S, S, tên đầy đủ là HUGE BOSS, một nhãn hiệu quần áo của nước Đức.”

Oh, cô nhóc còn tưởng rằng đó là xe giao thông công cộng chứ. Quản lý gọi một nhân viên quầy thu ngân đến giảng giải một cách đơn giản các thao tác quy trình và các lễ nghi cơ bản, Nhất Nhất rất nhanh nhớ kỹ, đi thay ngay đồng phục của cửa hàng màu xanh đậm, đứng ở trước quầy hàng cũng rất ra dáng. “Hoan nghênh quý khách ghé thăm, mời quý khách cứ tự nhiên xem, phòng thử đồ ở bên cạnh, xin mời. . . .” Âm thầm đọc thử vài lần, cũng thật đơn giản.

“Ài, cậu giả dạng làm khách hàng từ bên kia đi tới thử xem.”

“Tớ cũng định mua quần áo.” Cẩn Ngôn cười nhìn cô nhóc.

“Cậu không phải chỉ còn mấy chục đồng thôi sao?” Yết giá của BOSS đều hơn một ngàn a.

“Còn có thể.”

“. . . . . Cậu lừa gạt tớ!” Gương mặt lập tức tái đi.

“Không phải là lừa gạt cậu, là muốn cậu tiếp xúc xã hội nhiều một chút, cảm nhận được kiếm tiền khó khăn thế nào, cha mẹ kiếm tiền thực sự rất khó nhọc.” Thấy cô nhóc vẫn phồng mang trợn mắt lên, Cẩn Ngôn cười hạ giọng, “Bán được quần áo cậu được trích phần trăm.”

Trích phần trăm. . . . . Biểu cảm trên gương mặt của cô nhóc nháy mắt đã quay ngoắt 180 độ, hai mắt hí thành vành trăng lưỡi liềm, cười đến nỗi cảm đều muốn rơi xuống. “Hoan nghênh quý khách ghé thăm, mời tùy tiện nhìn ngắm, thích kiểu dáng nào cũng có thể mặc thử.”

“Giúp tớ chọn một chiếc áo somi.”

“Dễ thôi.” Nhất Nhất đánh bốp một cái chạy đến chỗ treo áo sơ mi, cái này nhìn rất đẹp mắt, chính là nó. Hướng tới kẻ coi tiền như rác kia vẫy tay, “Cotton thuần chất, cậu sờ xem nhìn xem, kiểu dáng mới nhất của Paris đó!”

Bên cạnh quầy thu ngân một nhân viên khác thấy buồn bực, vừa rồi mình không có chỉ cô ấy nói quần áo là kiểu dáng mới ra của Paris gì đó nha.

“Lại tìm cho tớ chiếc caravat.” Cẩn Ngôn tiến đến phòng thử đồ thay xong áo đi ra ngoài, Nhất Nhất cảm theo caravat quàng lên cổ hắn, vừa khít cổ, thuần thực thật xong. “Chật quá. . . . .” Hắn bị xiết cổ đến nỗi khụ khụ ho vài tiếng, xoay người soi gương, thiếu chút nữa muốn khùng luôn. “Cậu này thật cái kiểu gì thế?” Nhìn tạo hình này thật quen mắt.

“Thật Caravat a.”

“Cậu thất như thế nào?”

“Cái gì ‘như thế nào’, thì thất như khăn quàng đỏ đó. Trùng tở làm gì, hồi nhỏ ở trong lớp tở là người thất khăn quàng đỏ giỏi nhất a.” Cô nhóc vừa lòng vỗ vỗ ngực hân. Cũng không tệ lắm ~ tuy rằng thoát nhìn có chút khác biệt với người khác.

Không so đo làm gì, Cẩn Ngôn bỏ cuộc luôn việc dạy cho cô nhóc thất caravat. Vừa rồi không chú ý đến, cứ nhiên là áo somi màu xanh nhạt phối với caravat màu vàng nhạt, phối màu thực kinh điển a. “Màu sắc và hoa văn không hợp, áo somi là sọc vằn, thì caravat sẽ không thể cũng là sọc nghiêng, có thể chọn sọc ô vuông hoặc đơn màu. Về phương diện màu sắc hoặc là thất màu tương tự hoặc là thất màu tương phản, cái áo sơ mi này màu xanh nhạt có vẻ rất nền nã thoải mái, có thể không đeo caravat, nếu muốn đeo, có thể phối với màu xanh đậm hoặc màu đỏ sậm.”

“A, Màu đỏ phối với xanh a? Tầm thường a ~~~” Giảng giải với cô nhóc thật không thông mà. “Nếu phối không đẹp, thì chọn màu xám hoặc màu đen đi.”

“Tở xem phim thấy tham gia lễ tang mới mang màu đen.”

“.....” Bỏ tay, xem ra thất caravat so với việc phối đồ còn dễ dàng hơn. Hân từ trên giá hàng cầm lấy một cái caravat màu xanh đá, động tác thành thạo làm mẫu cho cô nhóc xem. “Đã hiểu chưa?” Lại tháo ra chiếc caravat đã thất xong lại chậm rãi làm mẫu một lần nữa để cô nhóc nhìn.

“Đã hiểu.” Nhất Nhất học bộ dáng của hân ngốc nghếch vòng quanh cổ hân, vóc người hân rất cao, nhón chân lên thật khó chịu. “Cậu thấp xuống chút đi.” Kéo hai đoạn caravat đi xuống túm lấy. Hân theo lời cô nhóc cúi đầu xuống.

“Xuống chút nữa.”

“Thật nhỏ.” Cười cúi người xuống tới mức thích hợp với độ cao cô nhóc.

“Thì cậu lớn, cậu thật lớn. ....” Nhất Nhất nhỏ giọng than thở.

Hân tiếp xúc thật gần, hơi thở như có như không phun lên trên mặt cô nhóc, ngứa ngứa nóng nóng, cảm giác thật là kỳ quái. “Ái, cậu cậu, cậu nâng đầu lên chút.”

“Nâng lên cậu không tới với, nếu không thì đứng trên ghế đi.” Vũ nhục người khác quá đi ~~~ ngẩng đầu lườm hân, một bàn tay to áp sát tới mặt cô nhóc.

“Cậu định làm chi?!” Cô nhóc quá sợ hãi, vội vàng giật chặt caravat kéo về phía sau.

“Tóc che mắt.” Cẩn Ngôn đẩy sợi tóc trước trán cô nhóc ra một bên, ngón tay tiếp xúc đến nơi ướt át. “Đồ mồ hôi, rất nóng sao?”

“Ách. .... Điều hòa mở nhiệt độ cao quá, nóng chết mất.”

“Thật à?” Hân ranh mãnh giương cặp lông mày, khoe miệng con lên ý cười.

“Thật, thật mà, thật không thể thật hơn được nữa!” Vừa rồi cảm giác là lạ kia nhất định là nằm mơ thôi, chi biết là kẻ hai mặt này không tốt bụng gì, muốn xem kịch vui hâ! Vội vội vàng vàng thất cho xong caravat, hận không thể dùng sức xiết chặt cho hân chết quách đi. “Quần áo có lấy hay không?”

“Cậu cảm thấy sao?” Hân đang sửa caravat. Vẫn là chưa thất xong hoàn chỉnh, cong vẹo giống khăn quàng đỏ.

“Đẹp.” Tuy rằng không thích kẻ hai mặt này, nhưng không thể không thừa nhận người ta trời sinh đã là móc treo quần áo rồi.

“Cậu nói đẹp thì mua đi.” Thật hào phóng, gần một ngàn đồng. .... Quần hân làm chi, bán quần áo được trích phần trăm là của mình. “Caravat đâu?”

“Cũng muốn.” oh yeah, lại được trích phần trăm. Nhất Nhất hưng phấn chạy đi lấy thêm một chiếc áo somi: “Cái này cậu mặc vào nhất định vừa đẹp lại vừa cool, muốn thử không?”

“Không thử, lấy cái này đi.” Ánh mắt không tệ, màu lam là màu kinh điển nhất.

“Không thử?” Cô nhóc giãy ngoác mắt hai giẫy, nom nớp lo sợ lấy từ khu quần áo dành cho mặc đi chơi một chiếc áo khoác ngoài không quá dài, “Cái này thì sao, mặc dù có chút đắt, nhưng. ....”

“Được.” Màu sắc cùng kiểu dáng rất tốt lại rất dễ phối với quần áo khác.

“..... Ái.” Giá trên móc là 4 con số a ~~~ kẻ có tiền chính là khác biệt mà! Xoay người cầm lên chiếc áo lông. “Cái này này này này thì sao? Lông cừu 100%, mặc vào nhất định định định ấm áp.”

“Size nhỏ, lấy cái lớn một chút đi.”

Nói đúng ra là cái này cũng muốn ?! Nhất Nhất run run miệng nhất quyết không nói chuyện nữa, lôi kéo hân trực tiếp đi đến khu quần áo.

“Cái này thế nào? Hay là cái này?” Cẩn Ngôn lật xem quần áo, thấy cô nhóc trừng cặp mắt to không hé răng, buồn cười xoa xoa cái mũi cô nhóc. “Giúp tớ chọn mấy cái đi.”

Mấy cái? “Cái này, cái này, cái này nữa lấy hết đi.” Một hơi chỉ vào 3 cái quần.

“Được.”

“.....Đều lấy hết?” Phát rồi phát tài rồi! Hai mắt Nhất Nhất bắt đầu đăm đăm, nghe rõ cả thanh âm nước bọt nuốt xuống cổ họng. Che giấu tiếng khụt khụt trong cổ họng, dứt khoát không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, chạy vào trong tiệm lượn một vòng, ôm một động quân áo trở về tha thiết nhìn hấn, “Đồng này cậu đều phải không.”

Cẩn Ngôn bật cười: “Nhiều thế, năm nay mặc không hết.”

Mặc không hết sang năm lại mặc tiếp! Cậu nhìn cái caravat này xem, sờ rất thoải mái! Dây thắt lưng là loại dây da bò nhập khẩu! Tất (vớ) là loại cotton 100%! Màu sắc áo somi rất đẹp! Người dựa vào quần áo phật dựa vào đất vàng, mỗi ngày mặc một cái áo khác nhau ra ngoài sẽ rất hấp dẫn người khác a, hồng da cam xanh màu nào cũng có! Cậu còn cần áo bông không?”

Hắn phì cười: “Đều có thể mở tiệm rồi đó.”

“Vậy, vậy cậu dù sao cũng phải chọn vài món chứ.” Giơ đồng quần áo ngăn trước mặt hắn lộ ra ánh mắt như đám thổ phi chặn đường cướp bóc.

“Thì lấy tất(vớ), quần áo có đủ rồi đủ rồi.”

“Còn muốn gì nữa không? Tớ giúp cậu chọn.” Cô nhóc vui mừng giữ lại đồng tất kia, “Muốn mua nội y không?” Cẩn Ngôn ngẩn người, hếch mày lên nhìn cô nhóc.

“Tớ hỏi cậu có muốn mua nội y hay không, tớ giúp cậu chọn, bao cậu vừa lòng!”

“Được a.” Tâm tình hẳn cực tốt, thường thì con gái sẽ chọn những đồ vật tùy thân cho những ai? Ngoài người thân ra thì chính là. . . . . Ha ha.

“Hắn bỏ ra hai vạn, hai vạn.” Nhất Nhất duỗi thẳng hai ngón tay lặp đi lặp lại nhấn mạnh, “Hai vạn dùng để mua quần áo, hai vạn. . . . .”

“Câu lái nhai lắm bữa cái gì suốt cả tối!” Gia Vũ hân không thể lấy băng dính dính miệng cô nhóc lại.

“Hai van a, câu có sao?”

Hắn không có, trước mắt chỉ có đĩa sườn kho tàu ở trước mắt thôi. Gắp một miếng sườn thật lớn nhét vô miệng Nhất Nhất.

“Phi ~~~” Cô nhóc vội vàng phun ra, “Tớ không thích ăn sườn câu không biết a?”

“Không ăn thì thôi.” Dù sao cũng là cô nhóc mới, hẳn mới không đau lòng đâu. Gia Vũ lấy miếng sườn để vào bát mình cầm cúi ăn.

“Kiếm được chút tiền liền tiêu hết sạch, mẹ cậu mà biết thì sẽ mắng chết cậu luôn.”

“Câu còn nói, điều tiêu trên người câu chứ ai, câu đang ăn là tiền của tớ biết không.”

“Chính cậu không ăn hả?” Nhìn bộ dạng tham ăn kia, giống hệt như con sói đã bị bỏ đói suốt mấy tháng qua. Nhất Nhất khò khè khò khè uống hết một nửa bát canh hải sản, vừa lòng chùi miệng. “Ngày mai thỉnh Cần Ngôn ăn cơm, hẳn nhưng là tứ thần tài.”

“Quê nhà hương thân cậu cũng hạ thủ được.” “Hắn tổng yếu mua quần áo là không, trích phần trăm làm cho người tớ kiếm đi còn không bằng cho tớ, có thể này kêu quê nhà hương thân.”

Gia Vũ trầm nghĩ sau này quyết không thể đi mua quần áo cùng cô nhóc. Thừa dịp hẩn không chú ý, cô nhóc gấp nốt con cua rang ớt vào bát. “Cậu ăn thịt tớ ăn cái này, hai chúng ta phân công.”

“Fuck, câu ăn hết cả đĩa rồi ~~~” Bỏ nhào qua nhỏ ra một cái càng cua.

“Nhìn tướng ăn của cậu kia.” Hần liếc mắt nhìn cô nhóc gặm ngon lành, cái trán chảy xuống cả mồ hôi mà không thèm lau đi, không khỏi rung mình một phen. “Lau đi a, nước mắt nước mũi đều sắp rớt xuống rồi, định để trộn lẫn cùng nhau ăn a?” Nói xong tự mình đều cảm thấy ghê tởm.

“Lau cho tó.” Ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn tiến đến trước mặt hắn.

“Không mọc tay hả!”

“Tay ở chỗ này!” Hai cái tiểu móng vuốt một bên gờ àng của một bên gờ mình của lên, dính đầy dầu mỡ.

“Tôi là người hầu nhà cậu hả?” Hắn bắt mẫn rút ra một tờ giấy ăn nhồi người ra dùng sức véo mũi cô nhóc.

“Nhẹ chút ~~~ đau.” Dùng sức lớn như vậy để giết heo a! Khăn giấy quệt qua cái trán, cô nhóc hơi thờ người ra nhìn chăm chăm vào khuôn mặt gần ngay trước mắt kia, đột nhiên nhớ tới ngày đó lúc thất caravat cho Cẩn Ngôn ngón tay của hắn cũng lướt qua trán, phăng phất như còn đọng lại cảm giác tê dại. . . . . hai má đột nhiên thấy nhức buốt.

Gia Vũ nhéo mặt cô nhóc hi hi cười: “Nhìn ngây người? Tớ đẹp trai đúng không, đều đỏ mặt lên kia.”

“ . . . . . Phi! Quà ót cay thì có !” Nhất Nhất cúi gập người hai tay của hắn ra, múc bát canh củi đầu uống sạch. Vừa rồi là bị làm sao vậy? Nghĩ đi đâu vậy! Nhất định là kiếm tiền của người ta trong lòng bất an, a, thật ra Đình Nhất Nhất mình vẫn rất có lương tâm, có cảm giác áy náy ~~~

“Ai Gia Vũ, cậu nói Cẩn Ngôn có bạn gái không?” Cô nhóc ậm ừ hỏi.

“Không biết, không thấy hắn lui tới thân mật với bất kỳ người con gái nào.” Ngoài Chu Đình, nhưng nếu nói là thân mật cũng không cảm thấy như thế.

“Aiz, thật là kỳ lạ a.”

“Kỳ lạ.” Cô nhóc gật đầu theo. “Đều hơn hai mươi tuổi rồi ngay cả một người bạn gái cũng không có, tớ thấy cậu ta thực sự có khả năng bị Gay.” Gay?! Nhất Nhất bị sặc một miếng, canh từ trong lỗ mũi phun ra ngoài, nước mắt chảy ra mờ mắt ho khan mãnh liệt. Nhân viên phục vụ bên cạnh vội vàng đi lại hỏi có vấn đề gì không, cô nhóc một bên khụ khụ ho một bên xoa tay nói không có việc gì.

“Chúa ơi, có thể từ trong lỗ mũi phun ra, dạy tớ đi.” Gia Vũ đối với loại công phu này cực kỳ bội phục.

“Nói những lời vô nghĩa nữa thì bữa cơm này bắt cậu trả!” Hắn nằm sấp lên bàn nở nụ cười chán ngắt suốt. Chỉ chỉ vào người phục vụ cách đó không xa nhỏ giọng nói: “Vừa rồi cậu phải nói là có chuyện lớn xảy ra mới đúng.”

“Vì sao?”

“Để người ta giám giá a, nói cậu ăn cơm tại đây bị tổn thương.”

“Thông minh, nhưng hiện tại tớ phun không được nữa rồi, đổi thành cậu đi. . . . .”

Cẩn Ngôn là GAY? Buổi tối Nhất Nhất lăn qua lộn lại ngủ không được, càng nghĩ càng hồ đồ. Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng. Nhưng vì sao cậu ta đến ngay cả một người bạn gái đều không có? Một nam sinh hơn hai mươi tuổi rồi không phải đều nên tìm bạn gái sao? Chẳng lẽ cậu ta có vấn đề về giới tính? Từ lúc bắt đầu học tiểu học cậu ta đã nhận được sự theo đuổi nhiệt tình của các nữ sinh, mấy năm nay nhận được thư tình đại khái là có thể biên soạn được cuốn ‘ thư tình bách khoa toàn thư ’ rồi ấy chứ, nhưng khi nào thì thấy cậu ta cùng nữ sinh thân mật qua? Ngoài Chu Đình. . . . . Cũng không đúng nha, nếu thích cô ấy thì phải đi theo tới Mì a. Nguy rồi, chẳng lẽ cậu ta thật là. . . . . Nhất định phải dò xét thử. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trắc Mã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Cẩn Ngôn là đồng tính luyến ái?!

Cô nhóc lại đang nhìn mình, từ lúc gặp mặt đến bây giờ, ánh mắt luôn luôn lóe ra điều gì muốn nói nhưng lại thôi. Cẩn Ngôn thờ dài, dừng lại chiếc thìa bắt đầu nhìn lại cô nhóc, cô nhóc lập tức cúi đầu ăn cơm. “Đó là rau xanh.” Hắn nhắc nhở.

Thảm ~~~ Nhất Nhất ngậm đồ ăn muốn phun ra lại không dám phun, kiên trì nuốt vào. “Tớ hiện tại không kiêng ăn nữa.”

“Vậy là tốt rồi, ăn nhiều một chút.” Hai thìa cái trắng lập tức gấp đến trong chén. Đây là trêu ghẹo ai chọc ai a, không phải là muốn tìm ra chân tướng thôi mà! Cô nhóc từ từ nhắm chặt hai mắt y như uống thuốc bắc vậy không thèm nhai liền nuốt xuống luôn.

“Có phải có chuyện gì muốn nói với tớ hay không? Nói đi.”

“A, không có, đang nghĩ hôm nay có thể kiếm bao nhiêu tiền thôi.” Đùa sao chứ hả, chẳng lẽ trực tiếp hỏi cậu ta có phải là kia không?

“Có chuyện gì muốn nói thì nói đi. . . . .” Di động vang lên, Cẩn Ngôn xin lỗi cười cười, nghiêng người tiếp điện thoại. May quá cơ, nếu cứ hỏi tiếp nữa cô nhóc chỉ sợ cũng phải nói ra thôi. Thấy hắn nghe điện thoại có vẻ lâu, Nhất Nhất bắt đầu chuyển tâm ăn cơm. Vừa rồi chuyện chú theo dõi biểu cảm trên khuôn mặt hắn, bụng còn chưa ăn no đâu. Cẩn Ngôn kết thúc điện thoại hỏi: “Ăn xong chưa?”

“No rồi.”

“Ách. . . . .” Ngón tay nhẹ nhàng gõ xuống bàn, “Tớ có một người bạn, muốn gặp cậu.”

Bạn? Tỉnh cảnh giác lập tức nổi dậy. “Bạn nào?”

“Bạn làm ăn thôi, cậu ta nói chưa gặp qua cậu.” Phải không? Cách một cái bàn Nhất Nhất cẩn thận quan sát kĩ nét mặt hắn, cặp mắt nhấp nháy tinh quang chăm chăm nhìn hắn.

Đừng nhìn hắn như vậy! Cẩn Ngôn âm thầm kêu khổ, rõ ràng nghe được cả tiếng ‘bịch bịch’ trong lồng ngực truyền đến.

Có tình huống lạ! Mặt đỏ rồi~~~“Được, hẹn cậu ra ra đây đi.”

Mua một cái kem đứng ở ngoài cửa như hồ điệp rình mồi, cái kem đó mới liếm được một phần năm, vị bạn làm ăn của Cẩn Ngôn kia đã tới rồi, là một chàng trai có vẻ bề ngoài rất hào hoa đa tình, không biết sao lại thế này, trời mùa đông mà trên cái trán còn chảy ra vài giọt mồ hôi lị ti.

“Đỉnh Nhất Nhất?” Hắn giống như thật hưng phấn, thờ phỉ phò đem cô nhóc từ cao xuống thấp đánh giá một phen.

“Gấp cái gì chứ, có chạy mất được đâu.” Cẩn Ngôn bật cười, “Nhất Nhất, đây là Mạc Từ Vực.”

“Rất vui được gặp mặt, ” Người mới tới cười đến có ý tứ, “Hôm nay cuối cùng mới được nhìn thấy cậu.”

Mạc Từ Vực? Tên này hình như có chút quen tai. Nhất Nhất ôm quyền: “Kính ngưỡng đã lâu.”

“Không dám không dám”

“Dám đi mà.”

Hai tên điên khùng! Cẩn Ngôn dờ khóc dờ cười. “Cậu đã chạy tới sao?”

“Kẹt xe suốt, lái xe sợ chậm trễ thời gian đến nhìn người.” Mạc Từ Vực thú vị nhìn chăm chăm Nhất Nhất. Đây chính là thành quả chạy bộ suốt hai đoạn đường để nhìn thấy, rốt cục đã nhìn thấy người thật rồi, còn tưởng rằng người nào đó bịa đặt ra lừa gạt mọi người chứ, thì ra thực sự là người này.

“Cậu đang đi làm hay là đi học?” Nhất Nhất hỏi hắn.

Mạc Từ Vực chỉ chỉ vào Cẩn Ngôn: “Làm công cho hắn. Có biết hắn rất có nhiều tiền hay không? Làm bà chủ sẽ rất sướng.”

“Nói vậy.” Cẩn Ngôn cười cho hắn một quyền, quay đầu cùng Nhất Nhất giải thích, “Hắn là phía đối tác của tớ, rất có bản lĩnh đó, đầu tư cổ phiếu viết chương trình chụp ảnh mọi thứ đều tinh thông. Đúng rồi, Từ Vực cũng tốt nghiệp từ Nhất Trung ra.”

“A ~~ cậu chính là Mạc Từ Vực kia?” Nghĩ lại, lúc học trung học luôn tai nghe bạn học nói về này họ Mạc trâu bò kia, học cao hơn trên bọn họ 3 khóa, vừa biết chơi lại học giỏi. “Tớ là lớp 282, so với cậu thấp hơn 3 khóa!”

“Thì ra là tiểu sư muội a.”

“Sư huynh ~~~~ sư huynh còn biết đầu tư cổ phiếu? Nói cho tớ biết phải làm sao đi, hiện tại loại nào đang kiếm tiền nhất? Có thể kiếm được bao nhiêu. . . . .”

Năm phút sau Nhất Nhất tám xong rồi, trong não cũng mất sạch hết tin tức về cổ phiếu (không có biện pháp a, cô nhóc đối cổ phiếu không có chút xú năng khiếu nào), tiếp tục bắt đầu tám về tình trạng cá nhân của họ Mạc trâu bò kia.

“. . . . . Cậu sinh tháng sáu nha, tớ cũng vậy a! Cậu thích ăn hoa quả gì?”

“Quả đào, quả táo.” Mạc Từ Vực rất phối hợp trả lời.

“Tớ cũng thích ăn quả đào! Vậy cậu thích màu phấn hồng của hoa đào không?”

“Con gái mới thích cái màu đó, tớ là đàn ông con trai sao có thể giống với đám đàn bà con gái được. Tớ thích màu xanh màu lam, còn có màu xám”

Sở thích của Từ Vực không sai biệt lắm với sở thích của cô nhóc~~~“Tớ với cậu đều giống nhau thích màu xanh cùng màu lam!”

“Lại nói cho cậu một bí mật nữa, cậu không thể nói với người khác a, tớ thích xem Tom và Jerry.”

“A, tớ cũng rất thích cái đó, Mạc đại ca. . . . .”

“Nhất Nhất a.” Cẩn Ngôn nhin không được nữa, lại nhìn thấy có người nước mắt vui mừng nhận anh trai rồi. Vội vàng nghiêng người che ở giữa hai người mặt mày hớn hở kia, “Không còn sớm nữa đi làm đi. Mạc tiên sinh, lần trước bảng phân tích báo cáo còn chưa có viết xong đó?”

Mạc Từ Vực chau chau mày: “Thì đi, cậu đừng đuổi tớ.”

“Không cần vội, tớ đã dặn chị La để ý giúp tớ thêm một lát rồi, ở lại tâm sự thêm chút đi!” Nhất Nhất một khi hưng trí tám chuyện, không khỏi nhác tay bá vai bá cổ họ Mạc trâu bò kia, “Vậy há, đại ca a. . . . .”

“Nhất Nhất, nếu không đi sẽ đến muộn đó.” Cẩn Ngôn kéo tay cô nhóc ra.

“Ai ~~~” Mạc Từ Vực huênh hoang thở dài, hướng hấn hấp háy mắt, “Trở về làm việc thôi.”

Cẩn Ngôn tức giận trừng hấn liếc mắt một cái: “Đi thôi, buổi tối sẽ điện thoại cho cậu.”

Nhất Nhất há miệng thờ dõc, trong đầu đột nhiên có một linh cảm mãnh liệt. Haia người đàn ông liếc mắt đưa tình?! Không thể nào, cô nhóc chẳng qua lấy tay khoác lên trên vai Mạc Từ Vực, Cẩn Ngôn liền lập tức đem tay cô nhóc hất ra, rõ ràng là tức giận! Chẳng lẽ. . . . .

“Tan tâm muốn tớ tới đón cậu hay không?” Cẩn Ngôn đưa cô nhóc đến cửa hàng rồi hỏi.

“Không cần, ngồi xe bus.” Vô lực khoát tay. “Cái kia, Cẩn Ngôn a. . . . .”

“Cái gì?”

Nhất Nhất hít sâu một hơi, tuy rằng đối với đồng tính luyến ái không có ác cảm gì, nhưng bạn bè bên người mười mấy năm đột nhiên bị dẫn vào trong vòng lượn quẩn kia, nhất thời cũng không chấp nhận được. “Tớ là muốn nói, kỳ thật trên đường có rất nhiều con gái xinh đẹp, cậu xem bên kia kia, bộ dạng thật xinh đẹp khả ái, Cẩn Ngôn cậu nhìn đi.”

“Không có hứng thú.” Đầu đều lười xoay ra nhìn. Nhất Nhất khóc không ra nước mắt. Thượng Quan Cẩn Ngôn đối với con gái không, cảm, thấy, hứng thú!!!

Kỳ nghỉ đông này Cẩn Ngôn trải qua vô cùng chán. Đầu tiên, vừa mới được nghỉ là Đình Nhất Nhất đã đi nông thôn về nhà bà ngoại mừng năm mới, muốn gặp mặt cũng khó. Tiếp theo, rất không dễ dàng gì đợi đến thứ sáu cô nhóc trở về, thái độ lại rõ ràng là thay đổi, ánh mắt nhìn hấn phi thường phi thường kỳ quái, khi thì mê mẩn, khi thì tức giận, mà khi hấn nhìn lại cô nhóc thì cô nhóc lập tức quay mặt đi. Cuối cùng, làm hấn cảm thấy có nguy cơ cảm là cô nhóc này cả ngày đều cảm đi động gửi tin nhắn qua lại với người khác, miệng cười đến ả mang tai.

“Gửi tin nhắn cho bạn học a?” Làm bộ như lơ đãng hỏi.

“Uh.”

“Bạn học nào mà cao hứng vậy? Khai giảng không phải có thể gặp được sao.”

Nhất Nhất buông tay ánh mắt phức tạp lườm hấn liếc mắt một cái: “Là con trai, tớ gửi tin nhắn cho bạn học nam.” Con trai muốn cùng con gái ở chung, con gái muốn cùng con trai ở chung mới phù hợp lẽ thường, hiểu không?

“Ai a?”

“Bạn ~~ trai, tớ là con gái, tớ nên tìm con trai ~~ làm bạn.” Chữ ‘ con trai’ có ý kéo dài.

“Tuổi còn nhỏ tìm cái gì bạn trai!”

“Không tìm con trai tìm con gái hả ?”

Cẩn Ngôn yên lặng.

Nói quá nặng lời rồi hả? Nhất Nhất vuốt đầu ngây ngô cười hai tiếng tỏ vẻ xin lỗi. “Nói cho cậu biết, anh ấy là sư huynh tớ, xã trưởng Thư pháp xã, viết chữ thật đẹp, viết chữ thảo ai xem cũng không hiểu. Cậu biết không?”

“Không biết. Cậu. . . . . Thích anh ta a?”

“Uhm!”

“Thích anh ta vì cái gì?”

“Viết chữ rất giỏi!” Bộ dáng tỏ vẻ là đương nhiên lườm Cẩn Ngôn một cái.

“. . . . . Cậu từ từ tìm đi.” Cẩn Ngôn vô lực trả lời. Quên đi, cô nhóc này còn chưa thông suốt, cô nhóc tìm người bạn trai thứ nhất nguyên nhân là bởi vì đối phương tư thế nhảy cao rất đẹp, tới người thứ hai là đánh nhau rất lợi hại, người thứ ba là có sở thích giống với cô nhóc thích xem ‘Loạn mã’. . . . . Hiện tại là vì người này viết bút lông rất đẹp. Tuy cô nhóc thôi. Nhưng hấn đã quên bống mất câu chuyện xưa kia, đứa nhỏ chần cừ trong câu chuyện xưa luôn ồn ào la ó có sói đến kia , mọi người không ai thèm để ý tới, kết quả có một ngày, sói thật sự đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỳ Trúc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Điên rồi, tất cả đều điên hết rồi!

Trương Thụy Hòa là một nam sinh nhả nhặn trắng trẻo, đeo cặp kính cận, vóc người không cao, nói chuyện chậm rãi không nóng không lạnh, thời gian nghỉ ngơi ăn ngủ mỗi ngày đúng giờ giống như ở bộ đội, sáng trưa chiều cơm ăn ba bữa đúng giờ, buổi tối kiên trì luyện thư pháp nửa giờ. So với Đinh Nhất Nhất hoàn toàn là hai thái cực, người khác không thể hình dung ra bọn họ làm sao có thể ở bên nhau được.

Gia Vũ hỏi: “Thực sự quen nhau rồi?”

“Uhm”

“Anh ta có điểm gì tốt?”

“Tác phẩm thư pháp của anh ta đạt giải đó! Cậu lại không am hiểu. Nói cho cậu nhé, tớ hiện tại biết viết chữ ‘Cuồng thảo’, anh ấy nói chữ tớ viết có thể thành một trường phái riêng, có khí khái khác biệt.” Nhất Nhất vui vẻ khoe ra. Còn tự có thể thành một trường phái riêng đó ~~~

“Không phải là nói chữ cậu như gà bới sao, không ai đọc hiểu được.”

“Fuck, cậu viết cho tớ xem đi!” Tay áo đều đã xắn lên cao.

“Muốn đánh nhau hả?” Hần khống chế cánh tay cô nhóc cảnh cáo, “Tu luyện thêm mười năm nữa đi. . . . . [bad word]!”

Một cái miệng há to nhắm thẳng tới hướng mu bàn tay hần cụp một cái, hần nhanh chóng buông tay. “Tên nhãi ranh họ Trương kia thật xui xẻo, cậu thấy thân thể của hần bằng chừng ấy, ngay cả cậu cũng đánh không lại đúng không? Tìm anh ta làm bạn trai còn không bằng tìm tớ.”

“Tìm cậu thà tớ tìm một con lừa! Lừa so với cậu khí lực lớn hơn.” Cô nhóc không chút khách khí phản bác, đầu lập tức bị bổ tới một quả đấm.

Gia Vũ cười gian thu tay lại. “Tiền triển như thế nào?” Hần cười đến ái muội.

“Nói là biết viết cuồng thảo mà, Long, Phi, Phụng, Vũ bốn chữ tớ đều biết viết hết rồi!”

Hần nói ‘tiền triển’ ý này không phải là ý cô nhóc đang nói được không hả? Gia vũ bó tay. Đinh Nhất Nhất từ sơ trung đã bắt đầu “Yêu đương”, yêu đương nhiều năm như vậy, thủy chung luôn làm bà mai cho người khác, mơ mơ hồ hồ bị nữ sinh khác đẹp vào góc tường còn không tự phát giác ra. Hiện tại cùng với tên Trương Thụy Hòa này, hai người căn bản là không giống người yêu của nhau, đi ra ngoài ăn cơm chơi đùa luôn tùm năm tùm ba đi cùng một đám bạn học ăn uống la hét, không hiểu cái gì là đi chơi có không gian riêng hai người. Bản thân chính cô nhóc cũng không có sự thay đổi nào, so với trước đây vẫn ồn ào âm ỉ, con gái gì mà ngay cả váy cũng không mặc, đương nhiên lại càng không hiểu được việc chăm chút trang điểm quần áo son phấn rồi.

Có một thời gian dài Gia Vũ đều cho rằng chỉ số EQ của cô nhóc luôn có giá trị âm. Chỉ có Cẩn Ngôn là người thật sự khấn trương. Vừa mới bắt đầu thì cảm thấy vì cùng là thanh niên với nhau nên hợp nhau, không có chuyện gì cả, nhưng theo thời gian trôi qua, Nhất Nhất cùng sư huynh cô nhóc càng ngày càng gần gũi, trong lòng hần cũng càng ngày càng không yên tâm chắc chắn nữa. Cứ cho là Nhất Nhất đối với tình yêu ngây thơ mơ hồ, nhưng sư huynh cô nhóc là một người thanh niên trưởng thành chẳng lẽ cũng không hiểu sao? Không thích sẽ không ở cùng với cô nhóc, chỉ sợ vị sư huynh kia cũng là kẻ tinh táo nhưng lại giả bộ hồ đồ.

“Có rảnh không? Tớ mời cậu ăn cơm.”

“Tốt quá, tớ muốn ăn KFC. Gọi luôn Gia Vũ đi.”

“Không được, hôm nay chỉ có tớ và cậu thôi, Gia Vũ lần sau sẽ mời.”

“A. . . . . Khi nào đi ăn?”

“Hôm nay luôn đi, đợi lát nữa tớ tới đón cậu.”

“Uhm. . . . . Không được đâu, sư huynh hẹn tớ xem phim.”

“Tớ có chuyện quan trọng muốn nói với cậu, muốn xem phim lần sau tớ sẽ đi cùng cậu.”

“Hôm nay chiếu phim ‘Bảo tiêu Trung Nam Hải’, lần sau sẽ không chiếu nữa!”

“Tớ mua cho cậu DVD. . . . .”

“Á! tớ phải đi rồi, không nói với cậu nữa, có việc gì ngày mai gọi lại cho tớ!”

“Cậu đừng đi, có nghe hay không. . . . . Nhất Nhất?” Điện thoại đã ngắt. Cẩn Ngôn mặt mày tức tối bấm gọi lại, bị đối phương nói cụt ngắn một câu có chút trách móc “Đã nói ngày mai gọi cho tớ rồi mà đừng làm phiền tớ”, điện thoại lại cúp luôn. Tiếp tục bấm phím gọi lại, cứ nhiên lại tắt điện thoại!! Nha đầu chết tiệt kia! Hắn hung hăng mắng rồi cầm lấy chìa khóa xe chạy vội xuống lầu.

“. . . . . Li Liên Kiệt rất men a ! Chỉ quẹt quẹt vài đường đã hạ đo ván bọn họ. Hoắc hoắc hắc hắc. . . . .” Nhất Nhất vờn cánh tay khoa tay múa chân vẽ lên trên không vài đường, “Aiz, anh nói anh ấy có biết công phu thật không?”

“Anh ta có chút công phu, nhưng không có thần kì như vậy. Em không phải đã từng xem qua rồi sao, sao lại còn muốn xem lại?”

“Công phu hay a, em đã xem ba lần rồi mà còn muốn xem tiếp! Ái, chiêu thức đó gọi là gì ta? Anh ấy cầm đèn pin vung qua vung lại, vừa khéo chiếu trên mặt đối phương, piapia hai tiếng liền trừ khử đi hai tên. . . . .”

Trương Thụy Hòa ôn hòa cười, không nói chuyện nhìn cô nhóc hoa chân múa tay vui sướng.

“. . . . . Uhm, đến phòng em rồi. Sư huynh trở về đi, bái bái ~~~” Khoát tay đi về hướng kí túc xá.

“Nhất Nhất, đợi chút.”

“Dạ?”

Hắn chậm rãi đi lên phía trước, mím môi ngơ ngác nhìn cô nhóc vài giây, đột nhiên vờn tay nắm bờ vai cô nhóc cố định lại, cúi đầu nhanh chóng hôn một cái ở trên má trái cô nhóc. “Tạm biệt.” Nhanh chóng chạy mất.

Nhất Nhất chờ người phát ngốc. Tỉnh lại mới vuốt mặt nghiêng răng nghiêng lợi, cứ nhiên dám hôn mình? Hôn xong còn bỏ chạy! Thằng nhãi này không muốn sống nữa! Tức giận hùng hùng hổ hổ chuyển hướng đi về phía cửa lớn, trên eo đột nhiên bị cái gì ôm cứng, bị kéo ra một bên.

“A ~~~~~” Tiếng thét chói tai chỉ phát ra được một nửa thì miệng đã bị che lại, thanh âm quen thuộc từ đỉnh đầu truyền đến: “Là tớ.”

“Nửa đêm làm cái gì vậy!” Cô nhóc vừa hoàn hồn liền chửi ầm lên, “Hừ chết người ta rồi có biết không hả!”

“Cậu cũng biết nửa đêm?” Sắc mặt Cẩn Ngôn so với cô nhóc cũng không tốt hơn, “Vừa đi làm gì? Trễ như vậy mới trở về, tớ ở chỗ này đợi cậu đã ba tiếng.”

“Đã nói với cậu đừng tới rồi mà, tớ đi xem phim với bạn.”

“Tớ đã nói là đừng đi xem phim gì đó rồi mà!”

“Ai cần cậu lo!”

Cẩn Ngôn chán nản. “Vừa rồi hắn ta ôm cậu làm gì?”

“Ách, ” Nhất Nhất vuốt mặt trông mắt đảo liên hồi, “Anh ấy. . . . . Cái kia Trương Thụy Hòa, anh ta, anh ta hôn tớ.”

“Tớ thấy rồi! Tớ không phải là người mù, có mọc mắt nên có thấy!”

Hình như có điều không đúng a. Cô nhóc bỗng thấy có chút chột dạ, ấp úng nói: “Tớ biết cậu không phải người mù. . . . .”

“Tớ không phải muốn nói ý này với cậu! Tại sao để cho hắn hôn cậu?”

“Hắn muốn hôn tớ, tớ cũng không có biện pháp a. . . . .”

“Định Nhất Nhất cậu là heo a! Hắn hẹn cậu đi xem phim cậu phải đi hả, hắn muốn hôn cậu cậu liền cho hắn ta hôn, hắn nếu muốn tiến thêm một bước với cậu, nếu muốn, muốn cùng cậu. . . . . Cậu là heo hả!”

“Aiz, cậu có ý gì chứ?” Lời này rất si nhục người khác a!

“Cậu nói tớ có ý tứ gì?”

“Nói con điên gì chứ!”

“Cậu nói tớ nói con điên?” Cẩn Ngôn cười lạnh một tiếng, “Được, tớ liền điên lên cho cậu xem!”

“Kê hai mặt đồ tiểu Nhật. . . . .” Lời nói chưa dứt, mặt đã bị hai bàn tay cố định lại, gương mặt người nào đó trong nháy mắt phóng đại ra, trên miệng bị một cái gì đó mềm mại chặn lại. Phát sinh chuyện gì ? Nhất Nhất ngây ngốc trừng lớn mắt nửa mặt lên, mười giây sau rốt cục ý thức được mình bị khi dễ. Ô ô oa oa kêu lên dùng sức đẩy hắn ra, hắn một tay nắm chặt cổ tay của cô nhóc, một tay chế ngự sau gáy cô nhóc hết sức chuyên chú hôn môi, không thêm đề ý tới sự kháng nghị của cô nhóc. Nhất Nhất vừa tức vừa thẹn, gãi dũa cào lên mu bàn tay Cẩn Ngôn hai cái, sẽ không tin là hắn không biết đau! Đương nhiên là đau. Cẩn Ngôn dừng lại, thật ác liệt cắn môi cô nhóc một chút mới buông tay ra.

“Á...nụ hôn đầu tiên a!” Một quầng vùng qua chính giữa bên phải mặt, vừa bị cào vừa bị đánh, có xui xẻo như vậy không hả? Con tức lập tức dâng lên, kiếp này của hân chưa bao giờ bị con gái đánh vào mặt, bao gồm cả mẹ người đã sinh ra hân!

“Cái gì nụ hôn đầu tiên? Cậu đã sớm mất đi rồi!” Hân thốt ra. Năm hai sơ trung hân đã hôn qua rồi.

Nhất Nhất nghe không hiểu, cứ cho rằng hân đang châm chọc việc Trương Thụy Hòa đã hôn mình, nhất thời nổi trận lôi đình: “Fuck! Không có thì không có ai cần chứ, liên quan khi gì đến cậu! Tớ cứ thích cho anh ta hôn đấy thì sao nào, nhìn không vừa mắt a, ngày mai tớ sẽ đi tìm anh ta hôn lại!” Trên miệng còn dính nước miếng, về mặt cô nhóc chán ghét dùng sức lau.

Sắc mặt Cẩn Ngôn lập tức thay đổi. “Cậu làm gì? Không được lau!”

“Phi phi ~~ thực ghê tởm, cậu đồng tính luyện ái còn hôn con gái!”

“..... Tớ là đồng tính luyện ái?!”

“Hừ!”

“Đinh Nhất Nhất cậu. ....” Cẩn Ngôn nhắm chặt mắt, rốt cuộc không chế không được cảm xúc, “Cậu cho là tớ không có cậu thì không được à, cậu nhìn lại cậu xem, toàn thân có chỗ nào giống con gái chứ!”

“Có phải là con gái hay không liên quan đến cậu khi mẹ gì chứ! Cậu cho là cậu giống một người đàn ông sao, đồ chủ nghĩa đế quốc Mỹ, tiểu Nhật Bản, kẻ hai mặt, thích đâm thọc, hôi nhò còn hay mách lẻo với mẹ tớ!”

“Đó là do chính cậu quá nghịch ngợm đi khắp nơi giờ trở lưu manh, đáng bị đánh!”

“Cậu tốt hơn tớ chắc? Đồ quái gở, cứ tự cho rằng bản thân mình nỡ mạo nghịch mặt lên trời hà, tớ Đinh Nhất Nhất chính là chán ghét cậu cái loại kẻ hai mặt!”

“Cậu chán ghét tớ? Tớ Thượng Quan Cẩn Ngôn làm sao có thể quen biết loại người giả dối như cậu chứ!”

“Được a, đừng để tớ lại thấy cái bản mặt cậu nữa!”

“Không gặp thì không gặp, tốt nhất đừng nói là cậu có quen tớ!”

“Hừ, kẻ hai mặt chết bầm!” Nhất Nhất thở hồng hộc quay về ký túc xá.

“Hừ!” Cẩn Ngôn nghiêng răng ken két, tức tối quay phắt người bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trúc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Tên đàn ông bội tình bạc nghĩa

Cư nhiên bị hôn! Bộ dạng rõ là đẹp trai như ai đó không ngờ một bụng đầy ý nghĩ xấu, không hổ là kẻ hai mặt, trước mặt một vẻ sau lưng một vẻ, người khác đều bị cậu ta lừa hết rồi! Không biết xấu hổ, đi khắp nơi quyến rũ gây họa còn sợ không đủ hay sao chứ, còn muốn trêu chọc mình. Tục ngữ đều nói, con thỏ không ăn cỏ gần hang, hai người đều là lớn lên cùng trong một đại viện, không phải là ‘cỏ gần hang’ thì là gì chứ? Hành vi ác liệt đó thật sự khiến người ta giận sôi gan mà, cũng dám không cần mình cho phép mà dám dám dám dám. .... Hôn mình. .... Còn có nước miếng. ....

“Cậu làm gì thế?” Đầu Tiểu Hồng phóng đại ở trước mặt cô nhóc.

“Hà?”

“Sờ miệng làm gì?”

“Sờ. ....” Chết, thật sự đang sờ miệng! Nhất Nhất vội vàng dời ngón tay nhìn chăm chăm trên bàn học, “Đang suy nghĩ thôi.”

“Nghĩ vấn đề khi mẹ gì chứ, một cái mục lục có thể xem nửa giờ sao.”

“Cái kia. .... Tớ chính là đang nghiên cứu mục lục rốt cuộc còn có thể sử dụng ở mức độ sâu hơn không?”

“Rất huyền bí nhỉ.” Tiểu Lam cười khê. “Cậu cứ chém đi Tiểu Bạch ơi.”

Hai con mắt của Tiểu Lục ẩn phía sau hai mắt kiếng phát ra màu xanh lam, “Tớ cảm thấy có mùi vị ‘ yêu đương’ . Không tin? Các cậu nhìn cậu ta đi suốt một buổi sáng cái gì cũng không làm, hết nhăn mặt nhịu mày lại sờ miệng, haizz, con gái lớn trong nhà không giữ được nữa rồi. Nói đi, đi hẹn hò với Trương Thụy Hòa có phải đã làm ra cái chuyện xấu gì rồi hay không?”

“Cái gì cũng không có làm!” Nhất Nhất đỏ mặt tía tai.

“Vậy cậu bày ra cái bộ dạng còn vương vấn mãi làm gì?”

“Vương vấn con khi mẹ gì chứ!”

“Đừng e lệ, nói đi, có phải hần đã kiss cậu rồi?” Tiểu Hồng cười hi hi sờ sờ miệng cô nhóc. Khăng định là có tình huống lạ, tối hôm qua trở về mặt đỏ như trái cà chua, không rên một tiếng nào liền ngã xuống ngủ ngay.

“Đáng ghét.” Nhất Nhất đẩy cái tiểu móng vuốt kia ra. Thật sự là có kiss rồi, nhưng đối tượng đã đổi thành một người khác. . . . .

Ngữ khí ngây thơ hiếm thấy kia của Nhất Nhất khiến cho ba sắc nữ còn lại trừng to con mắt.

“Jesus Thánh mẫu Phật Như Lai ~~~~” Tiểu Lục kích động ôm cô nhóc dùng sức lay động, “Tiểu Bạch nhà chúng con rốt cục cũng yêu đương rồi, thật đáng mừng! Anh ta hôn cậu rồi à ?”

“Hừ.” Phía dưới cái mũi phun ra khói.

“Oa oa ~~~ hôn chỗ nào ?”

“Hừ.” Chưa nói được mấy câu thì bỗng dưng hôn mình.

Tiểu nha đầu này đang ngượng ngùng. Tiểu Lục hưng phấn mãnh liệt chà xát lòng bàn tay, thề quyết tâm đem chuyện này tám đến cùng mới thôi.

“Hần có nói với cậu điều gì hay không? Tỳ như thích cậu, I love you ~~~~”

“Không.” Hần mắng cô nhóc là heo.

“A? Vậy anh ta có dùng ánh mắt ân tình ân ý nhìn cậu không ?”

“Không.” Ánh mắt kia rất giống muốn ăn thịt người a, thật khủng bố.

“A? Anh ta có nắm tay cậu hay không?”

“Không.” Còn nắm tay gì chứ, không đánh nhau đã tốt lắm rồi.

“Cái này thật kỳ quái a.” Tiểu Lục lúng túng xoa tay, trao đổi ánh mắt cùng Tiểu Hồng Tiểu Lam. “Hôn cũng đã hôn rồi tại sao lại còn như vậy a, cái gì cũng không nói, ngay cả việc nắm tay còn con cũng không có. . . . . Không được Tiểu Bạch, cậu tìm anh ta hỏi cho rõ ràng đi, không thể cứ như vậy để cho anh ta chiếm tiện nghi được.”

“Hỏi cái gì?”

“Hỏi anh ta vì sao muốn như vậy đối với cậu, đã hôn nhau rồi mà còn không bày tỏ quan hệ rõ ràng.”

“Đừng vậy!” Tiểu Hồng một quyền nện xuống bàn, “Tớ hận nhất là tên đàn ông bội tình bạc nghĩa, đã hôn người ta rồi những không nói gì hết, đã có can đảm đi hôn hít sao lại không có gan bày tỏ chứ. Tiểu Bạch không phải sợ, bốn chị em chúng ta đi cho anh ta một trận!”

Tiểu Lam nháy mắt: “Được rồi đừng nhón nháo, cứ để cho chính cậu ấy suy nghĩ lại, có lẽ đã nghĩ ra điều gì đó rồi.”

“Đồ ranh con đó thoát nhìn ôn hòa lịch sự, làm sao lại có thể làm ra loại chuyện này. . . . .”

Không sai, ôn hòa lịch sự thế tại sao có thể làm ra loại chuyện này!“Bà nội nó, ” Nhất Nhất một cước đạp trên ghế, hai tay chống nạnh chỉ trỏ nhà rông to, “Tớ ngày mai phải đi tìm hần!”

Trước khi đi khỏi bình vắn tội có phải nên gọi trước một cú điện thoại thông báo một tiếng không? Suy nghĩ lại thấy là cần thiết, lấy điện thoại cầm tay ra bấm số. “Tút. . . . . tút. . . . .” cúp máy rồi. Dám cúp điện thoại của mình? Nếu không bọc cậu ta một lớp da cô nhóc sẽ không phải họ Đinh nữa! Cơm trưa không có tâm trí ăn, cười chiếc xe đạp leo núi sáng long lanh đi hóng gió, khi ra đến cổng kí túc xá dựng vào bậc thềm vấp ngã, đạp xe trên đường đến trường suýt bị chiếc xe con đụng, rất khí thế nổi khùng lên cãi nhau một trận với tên tài xế đó.

Sân trường của đại học Q tương đối vắng vẻ, đại khái thời tiết dần dần nóng lên, các sinh viên đều thừa dịp cuối tuần rúc ở phòng ngủ. Cô nhóc đạp xe không gặp trở ngại gì một lèo đến ký túc xá nam sinh dưới lầu, đâm đầu gặp phải một người vóc đáng cao to.

“Hắc ~ em gái.”

“ . . . . Là cậu a.” Căn nhắc sau một lúc lâu rốt cục đã nhớ tới cậu ta là người lần trước cùng cô nhóc tranh nhua mượn tiền cứu mạng của Căn Ngôn.
“Tối tìm anh em hả? Cậu ấy không ở đây, đi ra ngoài với người khác rồi.”

“Đi ra ngoài?”

“Hắc, đi hẹn hò rồi em gái oi. . . . . Ở đằng kia kia?” Vóc dáng cao to hướng đến bên trái bầu trời, cười rất ẩn ý, “Gặp qua chị dâu tương lai của em chưa?”

“Cái gì tương lai?” Nhất Nhất theo ánh mắt của cậu ta nhìn tới, thiếu chút nữa bị nước miếng nghẹn. Tại con đường nhỏ bên kia bóng dáng cao cao đó không phải là Thượng Quan Căn Ngôn thì là ai? Đứng bên cạnh còn có một bạn nữ sinh dài tóc. “Người đó là ai vậy a!”

“Có thể theo đuổi được Căn Ngôn còn có thể là ai chứ, hoa hậu giảng đường. Ái, em gái, anh phải đi ăn cơm đây, vừa thức giấc trong bụng rất đói, con người không có thể nhất là chịu đói, người là sắt cơm là thép. . . . .”

Cô nhóc không nghe thấy hần than thở gì hết, trong mắt chỉ còn lại hai bóng dáng chường mắt. Kề hai mặt không biết xấu hổ, mới hôn mình xong lại đi tìm người khác! Thờ hồng học tiến lên đi về phía bên đó, đi được vài bước rồi lại dừng lại. Minh gấp cái gì chứ, không phải chỉ là yêu đương hẹn hò thôi sao, lại nói hai người này xem ra rất xứng đôi vừa lứa mà . . . . . Giả bộ thường thức hoa cỏ cây cối ven đường chậm rãi đi thong thả đi qua bên đó.

“Khụ!” Nữ sinh đang ngừng đầu nói chuyện, thỉnh thoảng bị ho khan một tiếng liền phát hoảng, kinh ngạc khẽ nhếch miệng. Thật xinh đẹp! Mặt trái xoan trắng nõn, mái tóc dài đen mượt thẳng tắp, cặp mắt to tròn hai mí, vóc người cao gầy cân xứng, nhất là hai cái đùi được bao bọc bởi chiếc quần jean, vừa thẳng vừa dài. Nhất Nhất đột nhiên hiểu được Gia Vũ vì sao luôn nói mình không phải là con gái, thì ra con gái phải là như thế này.

“Khụ.” Cô nhóc che miệng hết nhìn đông tới nhìn tây.

Căn Ngôn giật giật môi, lôi kéo cánh tay nữ sinh không nói tiếng nào đi lướt qua bên người cô nhóc. Không phát hiện thấy? Nhất Nhất ngây người mất hai giây, bước nhanh vượt qua hai người đứng ở phía trước, hết ngừng đầu nhìn lên bầu trời lại cúi đầu đá hoa cỏ. “Khụ khụ.” Cũng không tin hần còn nhìn không thấy! Bước chân của hần dừng lại một chút, lôi kéo nữ sinh vòng qua bên kia đi. Quá coi thường người khác đi! Tức tối lại vượt qua lần nữa tới trước mặt hần lần nữa. “Wei~”

Căn Ngôn cúi mắt vẫn là không phát ra tiếng, nhưng nữ sinh bên cạnh hướng cô nhóc cười gật đầu. Hoa hậu giảng đường không chỉ có xinh đẹp, hơn nữa còn rất lễ phép. Nhất Nhất dùng sức níu chặt vật áo, không rõ trong ngực mình nảy lên cảm giác rầu rĩ là cái gì. Vừa định mở miệng, Căn Ngôn kéo nữ sinh trực tiếp đi qua . . . . . Fuck! Liền như vậy đi rồi? Đi thì đi luôn đi, có gì đặc biệt hơn người chứ, vẫn là Tiểu Hồng nói đúng, đồ đàn ông bạc tình bạc nghĩa!

Trở lại phòng ngủ không gặp Tiểu Hồng và các bạn cùng phòng, bút tóc suy nghĩ hết nửa ngày, mới nhớ tới buổi sáng ba sắc nữ kia có nói đi thư viện đọc sách.

Trong phòng ngủ chỉ còn lại mỗi mình, có vẻ yên tĩnh lạ thường, phòng cách vách cũng không biết sao lại thế này, bình thường thường xuyên nghe được có bạn học cất lên chất giọng sắc bén cao chót vót hát bài ‘ Cao nguyên Tây Tạng’ mà, lúc này cư nhiên cũng im hơi lặng tiếng. Nhất Nhất buồn phát hoảng, cầm lấy máy nghe CD của Tiểu Hồng nghe nhạc. Bên trong đều hát cái gì như là, “ Anh và em hôn tạm biệt nhau, ở nơi phố không người ~~~~” Rất bi thương, đôi bài khác. “Muốn cùng anh lại đi hóng gió lần nữa, tuy rằng thời không là khác biệt ~~~~” Thời không đã không giống nhau còn đi hóng gió gì chứ? Đôi sang bài khác nữa. “Bầu trời của em là màu xám, trái tim em là màu lam, chạm đến trái tim anh, lại là trong suốt . . . . .” Được, bài này còn nghe được. Cô nhóc lục ra trong hộp có cuốn lời bài hát lật ra rồi cùng hát. “. . . . . Sự thân thiện tự đắc của anh, em lại thành thức thủ vô sách. . . . . Em thật sự là khóc vì anh, anh đã thật sự theo người ta đi rồi. . . . .” Phách một tiếng vang nhỏ, một giọt nước rơi trên giấy. “Toàn thể giới người thương tâm lại nhiều hơn một người. . . . . Có thể cho anh tất cả đều đã cho hết rồi, em đều không tiếc ngoại trừ cho anh biết trái tim em đau đớn như bị dao cắt.” Tại sao trái tim giống như bị dao cắt? Không phải chỉ có đi theo hoa hậu giảng đường thôi sao, nam tài nữ mạo cùng mình có quan hệ gì? Từ nhỏ thì đã chán ghét hần, chán ghét hần thành tích học tập tốt, chán ghét hần biết lễ phép ca cẩm vệ sinh môi, chán ghét hần mách lẻo với mẹ mình làm mình bị đánh bằng cật tre, chán ghét hần biết chơi đàn dương cầm, chán ghét hần có bộ dạng đẹp trai khiến đám con gái thích mê mẩn. . . . . Ghét hần chết đi được!

Nhưng trong lòng vẫn rầu rĩ, mặc kệ đi, gọi cuộc điện thoại qua hỏi cho rõ ràng đã. Lách tách rút ra chiếc điện thoại bấm dãy số của hần gọi đi. “Thực xin lỗi, số điện thoại quý khách đang gọi hiện đã tắt máy. . . . .” Tắt điện thoại?! Trong lòng hừng hực lửa giận xông thẳng lên não, vung tay lên, chiếc đi động rơi bộp xuống đất, Nhất Nhất bỗng dưng khóc vỡ òa lên.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trúc Mã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Tình yêu không cần thăm mền

Lúc ba người Tiểu Hồng bọn họ trở về chỉ thấy người bạn cùng phòng khóc đang khóc sắp thành lũ lụt đến nơi rồi, hai con mắt sắp biến thành mắt con

thỏ, cả khuôn mặt đều là nước mắt.

“Ai bắt nạt cậu ? nói tớ nghe xem nào.” Tiểu Lục chạy nhanh lấy khăn giúp cô nhóc lau mặt.

Làm bạn học với nhau một năm rồi, chưa từng thấy cô nhóc buồn bã bao giờ, suốt ngày vô âu vô lo cười đùa, càng miễn bàn giống như bây giờ khóc đến nổi ruột gan đứt từng khúc. Nhất Nhất nắc nói không nên lời, nước mắt vừa lau đi lại rơi xuống.

“Đừng khóc nữa, nói tớ nghe rốt cuộc là ai hà, dám khi dễ Tiểu Bạch nhà chúng tớ, lão nương tớ đến đốt nhà hấn đập hấn một trận như tử!” Tiểu Hồng xắn tay áo lên cao chạy tới góc tường lấy cái chổi, liếc thấy chiếc di động ở chỗ cửa, nhặt lên kiểm tra, cái vỏ máy ở phần trên đầu máy bị thủng một lỗ lớn. “Ai nha hồng rồi.”

“Hồng rồi?” Nhất Nhất vội vàng lấy di động thử ấn một dãy số, bên trong thanh âm gì cũng không vang lên, cô nhóc ‘oa oa’ một tiếng khóc càng lớn hơn lúc này, “Di động hồng rồi ô ô. . . . .” Vừa rồi chỉ biết khóc thôi, quên mất cái đồ vật đất giả này !

“Đừng khóc. . . . .” Tiểu Lam cuống quýt đến độ vành mắt cũng đỏ lên, “Đến cùng sao lại thế này a?”

“Di động của tớ. . . . .” Tiếc của một trận, kè khóc sụt mướt mới nhệch miệng ra ngập ngừng nói, “Cậu ta không thèm để ý đến tớ.”

“Ai không để ý tới cậu?”

“Ô ô. . . . .” Lại bắt đầu khóc lên.

“Tìm hấn đi, uyển hấn một trận!” Nhất định là Trương Thụy Hòa. Tiểu Hồng vác cái chổi lên xông ra bên ngoài, cánh tay bỗng bị giữ chặt, Tiểu Lục lập đi lập lại nhấn mạnh câu: xúc động là ma quỷ, xúc động là ma quỷ, cậu ta mới hùng hùng hổ hổ ngồi trở lại trên ghế. Tiểu Lam dõ dành nói: “Không có việc gì, khóc ra thì tốt rồi, cậu nếu muốn nói thì cứ trút đi, không muốn nói chúng tớ sẽ không hỏi.”

Nhất Nhất khóc đủ rồi, vo ve cái mũi mở miệng: “Tớ có rất nhiều vấn đề. . . . . Các cậu không được cười. . . . .”

“Không cười. Nói đi, tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẩn (biết thì cứ nói, đã nói ra phải nói hết không che đậy gì).” Tiểu Lục bày ra tư thái nói chuyện lâu dài.

“Ách, thích... thích một người, là cảm giác như thế nào?” Ba sắc nữ đồng thời há hốc mồm miệng theo khẩu hình chữ O. “Tiểu Lam, cậu nói cho Tiểu Bạch một chút.” Tiểu Lục đem vấn đề quăng cho người khác.

Nhất Nhất nha đầu kia chỉ biết xem ‘ Anh hùng xạ điêu’, có khả năng đến truyện tiểu thuyết ngôn tình cũng chưa từng xem qua, muốn giải thích cho cô nhóc hiểu là tình yêu là gì, trên cơ bản là rất khó.

“Thích một người, chính là luôn nghĩ đến anh ta luôn muốn nhìn thấy anh ta, cho dù không nói chuyện cũng không sao, chỉ cần có thể nhìn thấy anh ấy trong lòng cũng thấy vui vẻ. Người này chiếm cứ cả tâm tư và suy nghĩ của cậu, anh ấy đứng trước mặt cậu, trái tim của cậu như không nghe lời sẽ vì anh ấy mà đập nhanh hơn, nếu anh ấy không ở trước mặt cậu cậu sẽ nhớ nhung, có đôi khi còn nhìn thấy anh ấy ngay cả trong giấc mơ.”

“Chỉ như vậy?” Nhất Nhất bĩu môi, tưởng cái khi gì a! Khẳng định là không thích, tuy rằng có nằm mơ thấy hấn, nhưng sau đó đều bị giật mình tỉnh giấc . . . . .

Tiểu Lam thở dài, thấy vẻ mặt của cô bạn mình không cho là đúng chỉ biết rằng cô nhóc căn bản không hiểu. “Nói cho tớ nghe cảm nhận của cậu đi.”

“Tớ thấy cậu ấy thì muốn nổi giận! suốt ngày khi dễ tớ, còn giả bộ người tốt lừa gạt mọi người. Nhưng là. . . . .” Nhất Nhất nắm chặt nắm tay lại chậm rãi buông ra, “Cậu ấy không nói chuyện với tớ trong lòng tớ liên rất khó sờ. . . . .”

“Còn có gì nữa?”

“Tớ hôm nay thấy cậu ta cùng hoa hậu giảng đường bên cạnh nhau.”

“Vậy trong lòng cậu nghĩ cái gì?”

“Ách, tớ nghĩ tới cái gì sẽ nói cái đó?” Nhận được một cái gạt đầu gương mặt vừa khóc xong lập tức đặng đặng sát khí, “Lão nương muốn đá cho tên bội bạc đó vài cước, giáng cho vài cái tát, đánh cho tên đó kêu cha gọi mẹ cầu xin tha mạng, sẽ đem hấn xé xác thành tám mảnh xào ăn! Còn có cô hoa hậu giảng đường đó, tớ tớ. . . . .” Muốn cắn vài miếng~~~ Nhất Nhất vẻ mặt oán giận không nói hết lời.

Không đúng a, người này nhất định không phải là Trương Thụy Hòa. Tiểu Lục Tiểu Hồng hoang mang nhìn nhau. “Tiểu Bạch ngốc, cậu rõ ràng chính là thích hấn.” Tiểu Lam chỉ ra bên mê.

“Thích? Thật buồn cười. . . . .” Không có khả năng đi, đầu cùng cậu ta mười mấy năm rồi, đột nhiên có người nói đó không phải là chiến tranh mà là tình cảm, sóng xung kích rất mãnh liệt rất mãnh liệt a. “Đó là cái gì, tớ không tin, lại nói cậu ta cũng không thích tớ, không có khả năng, không thể nào. . . . .”

“Thưa cô.” Tiểu Lục giơ tay lên, “Xin hỏi trong miệng các cậu gọi ‘Hấn’ là ai?” Tiểu Lam nhả lại đôi mi thanh tú suy nghĩ một chút.

“Thượng Quan Cẩn Ngôn?” Ngữ khí không quá xác định.

“Tớ chưa nói là hần! Cậu làm sao mà biết được?” Nhất Nhất kêu lên thật sự lớn tiếng, trong phòng chẳng lẽ có nữ thần toán? Hoàn toàn không ý thức được mặt sau của câu nói đó rõ ràng giấu đầu hở đuôi.

“Chúa ơi~~~~~” Tiểu Hồng ôm ngực ngã quỵ ở trên giường, rất ngoài ý muốn, rất ngoài ý muốn a!

“Không thể nào~~~~~” Tiểu Lục há miệng chảy cả nước miếng.

“Thật là hần.” Tiểu Lam vừa tức giận vừa buồn cười, “Tớ biết ngay, cậu buổi sáng hôm nay không phải đi tìm Trương Thụy Hòa mà đi tìm Thượng Quan Cẩn Ngôn đúng không?”

“Ừ ừ.” Nhất Nhất vội vàng gạt đầu, cầm lấy tay Tiểu Lam giống như người chết đuối vớ được phao cứu mạng, “Ý của cậu là nói tớ thích cậu ta? Vậy cậu ấy có thích tớ hay không?”

“Tớ cảm thấy hần là thích. Thích một người có thể từ ánh mắt nhìn ra được, lúc cậu ấy nhìn cậu giống như chung quanh hết thảy đều không tồn tại.”

“Phải không. . . . .” Hần là thích là ý như vậy sao? Nói cách khác là không thể xác định, có khả năng là không thích. Nhớ tới buổi chiều thấy Cẩn Ngôn cùng hoa hậu giảng đường thân cận như vậy, cô nhóc càng nghĩ càng thương tâm, lấy giấy ăn che mặt lại khóc, “Cậu ta đến nhìn cũng nhìn tớ một cái, rõ ràng chính là không thích. . . . . Hoa hậu giảng đường hình dáng xinh đẹp, tớ chỉ biết cậu ta thích con gái xinh đẹp. . . . . Tớ không xinh đẹp, Gia Vũ suốt ngày nói tớ không phải là con gái, tóc ngắn như vậy ô ô ô. . . . .” Nhớ tới mỹ nữ có mái tóc dài đen mượt, cô nhóc khóc càng lớn tiếng hơn. Ba người coi như chứng kiến được công lực của Nhất Nhất rồi, người vốn bình thường không khóc một khi khóc lên, đó mới là bớ tay không biện pháp nín kìa.

“Như vậy đi, chúng tớ sẽ cùng cậu đi tìm cậu ta nói cho rõ ràng.” Tiểu Lam bắt đầu đi.

“Sao, nói như thế nào. . . . .”

“Thì nói thẳng tớ thích cậu, nhìn cậu ta xem phản ứng thế nào.” Tiểu Lục ra chủ ý. Nghe qua có vẻ không tệ a. . . . .

Nhất Nhất từ từ ngừng rơi nước mắt. “Như vậy được không?”

“Đương nhiên a!” Ba cái đầu nhất loạt gật đầu. Lực lượng quần chúng nhanh chóng châm lên ngọn lửa ý chí chiến đấu mãnh liệt, mình là ai? Mình là người không sợ trời không sợ đất Đinh Nhất Nhất a, có cái gì có thể làm khó mình chứ. “Không cần các cậu đi cùng, tớ tự mình đi tìm hần! Tớ mới không thêm làm ra cái gì như kiểu thăm mền kia, nếu thích cậu ấy thì sẽ nói ra. !”

Trốn tiết học buổi chiều, tránh ở phòng ngủ xót thương di động của mình, thuận tiện còn nghiêm túc suy nghĩ việc lúc đi tới gặp Cẩn Ngôn phải nói cái gì. Đang nghĩ tới nhập thần, điện thoại vang lên. “Cậu lại tắt máy làm gì!” Gia Vũ tại đầu bên kia hét lớn. Cậu ta mua cái máy điện thoại này căn bản coi nó như là máy chơi game, mỗi ngày giống như liều mạng chơi trò ‘bắn máy bay’, không tới hai tiếng liền hết pin, lại luôn quên mang theo sạc pin.

“Hết cái gì hả! Di động bị rút hồng rồi.”

“Rút hồng rồi?”

“Thật sao.”

“Nokia cũng có thể rút bị hồng? Cậu lừa quỷ đi, tớ nhìn cậu là da lại ngứa ngứa.” Hiển nhiên hần căn bản là không tin.

“Không tin cậu đi lại đây mà xem!”

“. . . . . Thật hồng rồi? Sao bị hồng?”

“Hắc hắc, buổi tối khi ngủ bị làm rút xuống đất hồng rồi.” Nguyên nhân thật sự bị hồng đương nhiên không thể nói cho hần nghe a, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết được, hần nhất định đem hết khả năng hần có ra cười nhạo mình, đả kích mình, đòi nào mình nói thật ra. “Làm sao bây giờ Gia Vũ.”

“Ăn cơm chưa?” Hỏi một đằng trả lời một nẻo.

“Chưa.” Hai mắt phút chốc sáng lên, “Cậu mời tớ ăn cơm?”

Chọn chỗ ăn cơm là quán toàn món ăn gia đình, Nhất Nhất ăn vài tháng cơm ở căn tin trường học, đã lâu không được ngửi thấy mùi thơm của đồ ăn quê nhà, ôm lấy hần hô to người hiểu tớ chỉ có Gia Vũ thôi! Nhanh chân bước dài ra một vị trí, ngồi chưa nóng mông bèn gọi món. “Ớt xanh sao thịt khô, bỏ nhiều chao một chút. Cà tím xào, đậu hũ thối. Có món cá sốt cay không?”

Nhân viên phục vụ nói không có, đề nghị đổi thành món đầu cá nấu tiêu, cố ý thuyết minh là loại ớt chính tông của thành phố C.

“Tiếp theo là món giá xào cải.” Gia Vũ bổ sung, người đối diện lập tức kéo dài mặt. Hần nhăn mày lại, “Ăn chút rau xanh đi, lớn như vậy còn kén ăn. Không ăn? Được, đi về trường học căn tin ăn đi.” Làm như thể muốn đứng dậy.

“Tớ ăn tớ ăn.” Cô nhóc vội gạt đầu, quay đầu nói với nhân viên phục vụ, “Giá xào cái cũng bỏ thêm hạt tiêu đi?”

“Không bỏ.” Gia Vũ trừng mắt. “Ba tớ nấu món này vẫn bỏ tiêu, ăn rất ngon . . . . .” Cặp mắt to tội nghiệp chớp mắt nhìn hấn. Hấn liếc mắt một cái xem thường đánh phải đầu hàng. “Bỏ một chút thôi.” Không thể nhìn được nhất là cái bộ dạng muốn chết đi được của cô nhóc a.

Nhân viên phục vụ lên tiếng trả lời ‘ vâng’, nhin cười tránh đi.

“Cho cậu xem cái này.” Gia Vũ thần bí móc từ trong túi lấy ra một cái di động màu xám bạc.

“Oh, mới!” Cô nhóc đoạt lấy lần qua lộn lại xem, miệng chắc chắc ra tiếng. “Motorola kiểu dáng mới nhất ~~~~ thời điểm gấp mặt sao không cho tớ xem, thật nhỏ mịn.”

“Cho cậu cậu liền chỉ biết chơi trò chơi.” Tích tích tấp tấp thanh âm của trò chơi lập tức vang lên. Hấn hồi hận không chịu được, thực không nên nhắc tới hai chữ trò chơi mới đúng, xem tư thế cô nhóc nhe răng bĩu môi kia, nửa tiếng hay một giờ sau cũng không thể đòi lại máy a.

“Cho tớ mượn dùng hai ngày đi.”

“Bản thân tớ còn chưa có đã nghiền đầu.” Thò người ra sẵn qua muốn bắt ngờ lấy lại tài sản cá nhân mà có kẻ định nuốt, cô nhóc sớm có chuẩn bị, tay đang cầm di động liền hạ thấp xuống, hấn đụng trúng không khí.

“Lại cho cậu chơi thêm mười phút! Pin sẽ hết luôn.”

“Mới mua pin sao có thể yếu như vậy.” Nhất Nhất nhìn chăm chăm vào màn hình cũng không ngẩng đầu lên, cánh tay ngoặt sang một bên, “Di động của tớ ở trong túi, giúp tớ nhìn xem sao.”

“Tự mình không có tay à . . . . .” Gia Vũ than thở lấy điện thoại di động ra thử quay số điện thoại, quả nhiên hồng rồi, trong ống nghe nghe không được thanh âm gì. “Thật lợi hại a thật lợi hại, Nokia cũng có thể rơi hồng a ~~~” Hấn lập đi lập lại.

“Là đồ vật sẽ có lúc hồng.” Là kẻ nào ăn xong dùng mỡ nói Nokia có đập cũng không hồng? Đây là ví dụ chứng minh a!

“Cậu lấy tiền từ đâu ra?”

“Cùng sư huynh viết lập trình kiếm được .”

“Oh, viết lập trình có thể kiếm nhiều như vậy, lại mua được di động lại mời tớ ăn cơm so với bán quần áo thì kiếm được nhiều hơn a, tớ cũng đi viết.”

“Chỉ dựa vào cái chỉ số thông minh hay chơi game của cậu. . . . . Vẫn là đi bán quần áo đi.”

“Cậu thông minh! Tiểu học năm ba năm kết quả thi là đếm ngược thứ nhất đó, bị ba cậu đánh cho một trận phải đến nhà Minh Nguyệt, ngay cả nhà tớ cũng không dám ở!” Nhất Nhất không quên được cái miệng cay nghiệt kia của hấn. “Di động cũ đâu?”

Chuyện mấy trăm năm trước còn nhớ rõ thế, trí nhớ thật tốt. Gia Vũ thở dài lấy điện thoại cầm tay ra phóng tới trên bàn: “Cho cậu dùng đó. Cái kia của cậu tớ quay về trường học đưa cho bạn học xem xem, cậu ta có người quen mua bán linh kiện Nokia, hấn là có thể sửa được.”

“. . . . . chết rồi.” Con rắn tham ăn tự cắn vào đuôi mình. Nhất Nhất ngẩng đầu, ánh mắt trừng lớn như viên bi, “Cái này cho tớ dùng? Sao có thể cầm được chứ!” Đều có thể làm gạch đập người a.

“Cho cậu dùng đã tốt lắm rồi, còn chê lên chê xuống. Chính cậu không phải cũng đi làm thêm kiếm tiền sao?”

Cô nhóc không nói chuyện nữa, mở to đôi mắt to tròn ngây ngô cười. Từ kì học trước phát sinh chuyện xài tiền quá độ kia, Đình mẹ áp dụng cung cấp chính sách mới, bán quần áo chút tiền đó sao đủ xài a.

“Dùng hết rồi a?” Thấy cô nhóc gạt đầu, hấn ôm đầu rên rỉ, “Đình Nhất Nhất, tớ nuôi không nổi cậu. . . . .”

“Cũng không kêu cậu nuôi tớ.”

“A.” Hấn ngăn người, quay đầu hỏi nhân viên phục vụ, “Là của chúng tớ sao?”

“Ớt xanh thật khô, giá xào cái.” Phục vụ sinh đem đồ ăn dọn lên, “Cà tím xào cùng đầu cá nấu tiêu đang làm, sẽ mang tới ngay.”

Nhất Nhất tách hai chiếc đũa ra không chút khách khí bắt đầu ăn.

“Đừng chỉ biết ăn ớt ăn tiêu! Ăn cái này đi.” Gia Vũ gấp một đũa rau cải bỏ vào trong chén cô nhóc, lấy ánh mắt cường bức cô nhóc nuốt vào.

“Thứ bảy có đi làm không? Tớ dẫn cậu đi chơi.”

“Không, tớ đi tìm. . . . . Có chuyện rồi.” Thiếu chút nữa nói lỡ miệng. Hấn hồ nghi nhìn chăm chăm vào cô nhóc: “Xin phép nghỉ rồi à? Có chuyện gì?”

“Cùng người ta thay ca. Bây giờ còn chưa thể nói cho cậu, chờ tới thành công sẽ cùng cậu chúc mừng.”

“Còn thành công nữa a, làm chi thế?” Nhất Nhất đem chiếc đĩa đảo trái lại chọc chọc vào cái mũi hần. “Bán, thuốc phiện!” Vừa lòng nhìn đến khuôn mặt kia run rẩy một chút.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trúc Mã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Yêu là phải nói ra

Tám giờ sáng ngày thứ bảy, bốn màu nữ phá lệ đều không nằm uòn trên giường ngủ nướng, đều ào ào thức dậy bận rộn. Tối hôm qua nhất trí thông qua quyết định, vì không muốn thua cái người gọi là hoa hậu giảng đường đại học Q, các cô bạn làm thay da đổi thịt cho cô bạn học Đình Nhất để vững bước đi tìm hạnh phúc. Đồ trang điểm cùng kẹp tóc có hình hoa cỏ gì đó, trong ngăn kéo của Tiểu Lam cái gì cần có đều có, duy nhất không thuận lợi là váy, lật khắp tủ quần áo, Tiểu Lục nhìn đau đớn chịu lấy ra bộ sườn xám được cách tân. Vốn cô bạn ấy mua bộ quần áo bó thân như vậy là vì muốn quần thục việc giảm béo của chính mình, nhưng luôn luôn không khống chế được bản thân trước sức hấp dẫn của các mỹ vị, hiện tại đưa Nhất Nhất mặc vừa vặn thích hợp.

Trang điểm xong, Nhất Nhất soi gương có kết luận: Yêu quái.

“Nói vậy!” Tiểu Hồng chạy tới cách vách gọi bạn học tới, “Nhìn xem nhà Tiểu Bạch chúng tớ, thế nào?”

“Oa, thật nhìn không ra mà, trang điểm một chút đã như thay đổi thành người khác vậy, cậu nên thử mặc váy đi, thật xinh đẹp! Xem này eo thật nhỏ.” Người mới tới khen không dứt miệng, “Về sau đừng tới ngày mặc quần jeans, nhìn không ra dáng người.”

“Không gạt tớ?” Nhất Nhất vui rạo rực xoay người soi gương đảo dáng liên tục. Dáng người đẹp sao? Bộ ngực hình như không cao. . . . .

“Cứ như vậy rất đẹp.” ánh mắt sắc nữ Tiểu Lục rất ‘sắc’ ngắm bộ ngực cô nhóc, “Còn tưởng rằng là sân bay kia, thì ra còn có chút nhấp nhô, dù sao cũng được tính là A đi, uống sữa tươi nhiều chút mát xa nhiều chút. . . . .”

“Cái gì?” Nghe không hiểu, giống như người sao hoá nói ngôn ngữ sao hóa vậy. Tiểu Hồng thương hại nhìn cô bạn cùng phòng: “Nói cậu ngực nhỏ.”

“. . . . . Cậu chán sống!” Bỏ nhào qua muốn bịp mồm cái tên mới xàm ngôn kia. “Ai ai, biên độ động tác đừng quá lớn!” Tiểu Lục lòng như lửa đốt che chở cho sườn xám, “Đây chính là hàng hiệu, tớ mua mất năm trăm đô Đình tiểu thư, phiền toái ngài bước chân đi bước nhỏ một chút đi.”

Tuy rằng trong lòng đã sắp đặt kế hoạch không ít, nhưng gần đến giờ gọi điện thoại, Nhất Nhất vẫn là không tự chủ được tay chân lạnh lẽo. Ba sắc nữ ở bên cạnh làm ra động tác tay “ok”, ôm ngực ý bảo cô nhóc thả lỏng người ra. Vừa mới bấm được hai con số, tiếng chuông điện thoại kêu lên, trên màn hình hiện thị ba chữ “Kẻ hai mặt”. Hoang mang rối loạn trương trương ấn xuống phím call. . . . .

Hồng hét! Án nhầm rồi, cuộc gọi lập tức bị ngắt! “Làm sao bây giờ?” Cô nhóc tội nghiệp nhìn đám bạn cùng phòng. May mắn chỉ chốc lát tiếng chuông lại vang lên.

Mặt khác lỗ tai của ba sắc nữ kia lập tức áp chặt vào tai nghe điện thoại. “Nhất Nhất à, tớ có việc tìm cậu.” Không đợi cô nhóc nói chuyện, Cẩn Ngôn trước mở miệng, thanh âm nghe qua có chút ngưng trọng. “Có rảnh không?”

“. . . . . Chuyện gì?”

“Tớ có lời muốn nói với cậu.”

Tiểu Hồng trừng hai mắt lác đầu, bàn tay đặt ở trên cổ làm ra động tác dùng dao cắt cổ. Nhất Nhất lập tức lĩnh hội. “Không bận gì, tớ vừa vặn muốn đi tìm cậu!” Nhất định là muốn nói những lời nói khó nghe, tỷ như nói thích cô gái hoa hậu giảng đường kia, tỷ như nói ngày đó kiss là chuyện ngoài ý muốn, tỷ như. . . . . Không được, quyết không thể để cho hần chiếm thế thượng phong.

“Cậu ở trường học hả? Không cần bạn bịa làm báo cáo thực nghiệm hả? Không có người hẹn cậu chứ? Cứ đứng đó đừng nhúc nhích, tớ lập tức đi tới!”

“Tớ. . . . .”

“Cứ như vậy định đi, mười một giờ gặp dưới lầu kí túc xá!” Cúp điện thoại luôn. Ngẫm lại cảm thấy lo lắng, sợ hần đổi ý bất chợt, tắt luôn di động. Tiểu Lục kính nể nhếch lên ngón tay cái: “Trâu bò ~~~”

Bộ dáng này khẳng định không thể cười con ngựa sắt leo núi kia a, cho dù là có thể cười, Tiểu Lục cũng sẽ lấy khóa khóa nó lại cho xem. Quên đi, đi ngồi xe bus vậy. Nhất Nhất cầm theo túi sách tinh xảo của Tiểu Lam bước đi đón xe bus, dọc đường tiếp nhận rất nhiều con mắt chú ý. Ven đường có

tên con trai đang gọi điện thoại cũng nhìn qua, là đang nhìn mình sao? Cô nhóc đáp trả lại bằng một nụ cười. Tên con trai kia cúp máy cũng nở nụ cười lộ ra hàm răng trắng tinh. Đang cười mình? Có chỗ nào không ổn sao? Cô nhóc hoang mang rối loạn vừa kéo váy vừa sờ tóc tại muốn tìm ra manh mối. “Hi, có thể làm quen. . . . .”

Xong rồi, mọi người nhất định cho rằng cô nhóc là yêu quái! Xoay người nhanh chân bỏ chạy, thờ hồng học lao ra chạy xa ba trăm mét, lấy ra từ trong bóp một cái gương ngó. Nhìn đi, đã nói không thể trang điểm mà, mí mắt là màu xanh, trên môi là màu hồng, trên đầu còn cài kẹp tóc kì lạ kia, làm trò cười cho người ta nhìn mà thôi a ~~~

11h20' rồi, Cẩn Ngôn nhìn chằm chằm vào di động ấn phím gọi lại, bên trong vẫn là truyền ra giọng nữ “Thực xin lỗi”. Cô nhóc chạy đi đâu? Ban ngày ban mặt tất mấy cái gì chứ, cũng không quản người khác lo lắng hay không lo lắng sao! Suốt ngày tất mấy, mấy ngày hôm trước cũng vậy, vừa rồi lại như vậy. . . . . có phải còn đang trách mình hay không? Hay là gọi điện thoại tới cho cô nhóc trẻ chọc giận cô nhóc. . . . . Thấp thỏm nôn nóng chờ đợi muốn nổi khùng, liền chạy đến cửa hàng bên cạnh mua một bình nước.

“Thượng Quan. . . . .” dường như phía sau truyền đến một tiếng kêu như con mèo nhỏ.

“Cậu chạy đi đâu hả!” Phút chốc xoay người, “Vì sao lại tất. . . . . Phốc!” Một ngụm nước phun lên trên mặt đất, hần lần đầu tiên rất không có hình tượng hai mắt si ngốc nhìn chằm chằm vào người mới tới.

“Cẩn Ngôn sao vậy?” Nhất Nhất cong lên khoe miệng lộ ra bốn cái răng. Muốn duy trì hình tượng thực nữ, tuy rằng vừa rồi nước miếng kia thiếu chút nữa phun đến trên người mình, nhưng cô nhóc không trợn trắng mắt không vung quyền, chỉ lui về phía sau một bước nhỏ, đây là biểu hiện của thực nữ.

“. . . . . Nhất Nhất?” Nhìn thấy hình dáng quả thật giống, nhưng người này có trang điểm lại mặc váy. . . . .

“Là tớ a.”

“Cậu hôm nay. . . . . Có chút không giống. . . . . Mặc váy.”

Tiêu rồi, chắc là bộ dáng mình trang điểm sửa soạn khó coi, nhìn bộ dáng hần áp a áp ứng là biết rồi.

“Đúng vậy, trước kia chưa từng mặc qua, cho nên lần này mặc thử xem sao, tớ biết cũng không thích hợp.” Kiên trì tiếp tục giả thực nữ.

“Không phải, rất xinh đẹp. Đi theo tớ, ” Cẩn Ngôn dặt tay cô nhóc, “Tớ có lời muốn nói cùng cậu.”

Cũng đúng, nơi này người đến người đi khó mà nói chuyện. Nhất Nhất nhu thuận bước theo Cẩn Ngôn. “Cô gái kia, hoa hậu giảng đường đâu?”

“Cái gì hoa hậu giảng đường?”

Còn giả bộ!“Chính là cô gái lần trước gặp qua đó, tóc dài, mắt to hai mí.”

“À, cậu nói cô ấy hả.” Cẩn Ngôn đem cô nhóc kéo đến chỗ bãi cỏ yên vắng buông tay ra, cúi đầu nghiêm chỉnh nhìn vào mắt cô nhóc, “Nhất Nhất, tớ muốn nói với cậu, tớ và cô ấy. . . . .”

“Đợi chút.” Nhất Nhất làm ra động tác tay ý bảo dừng lại đừng nói nữa. Muốn nói cái gì? Muốn nói hần và cô ấy là tình yêu xuất phát từ hai phía sâu đậm tha thiết sao? Tuyệt đối không cho hần chiếm tiện nghi trước. “Tớ muốn nói trước!”

“Cậu nghe tớ nói xong đã. . . . .”

“Tớ muốn nói trước tiên!”

Xem nha đầu kia ánh mắt dường như muốn ăn thịt người vậy, hần than nhẹ một tiếng: “Được, cậu nói trước đi.”

“Khụ.” Nhất Nhất lấy giọng, tròng mắt nhìn loạn lên chung quanh, “Cái đó, cậu đừng quá kinh ngạc, cũng đừng cảm thấy ngoài ý muốn, tuy rằng tớ cũng cảm thấy rất cái đó kì cục, nhưng mà, tớ là người chính là có cái gì thì nói cái đó, cho dù là không có hy vọng gì cũng phải đem lời nói trong lòng mình nó hết ra. Tớ chính là gần đây nhất mới phát hiện, cái kia, tớ thích cậu.”

“Nói xong rồi sao?” Một chuỗi từ ‘ cái gì ’ của cô nhóc nói khiến Cẩn Ngôn choáng váng. “. . . . . Cậu vừa mới nói cái gì?”

“Chưa nói xong đâu cậu nghe đi. Lần trước tớ thấy hoa hậu giảng đường đi cùng với, cậu giả bộ không quen biết tớ, lúc trở về tớ rất khổ sở rất tức giận, di động cũng ném hồng rồi, suy nghĩ thật lâu mới suy nghĩ ra! Tớ biết hoa hậu giảng đường xinh đẹp ôn nhu trang nhã so với tớ tốt hơn, nhưng tớ cũng đâu đến nỗi xấu lắm đâu, cho nên hôm nay tớ cố ý mặc váy đi đến đây tìm cậu, chứng minh tớ cũng có thể ôn nhu, cũng có thể giống như cô ấy vậy để tóc dài! Bất quá phải đợi mấy tháng nữa.”

“Nhất Nhất. . . . .” Hần nâng tay lên đặt trên vai cô nhóc.

Không đúng, giống như cậu ta rất bị kích động a, phải thực nữ phải dịu dàng. “Tớ cũng biết bình thường đối với cậu không tốt lắm, sau lưng gọi cậu là kẻ hai mặt tiểu Nhật Bản chủ nghĩa đế quốc, tớ thừa nhận tớ sai rồi, về sau không bao giờ như vậy nữa. Gọi cậu Cẩn Ngôn thế nào? Nếu không thì kêu là Thượng Quan, các bạn học cậu đều gọi cậu như vậy a.” Hạ thấp bản thân mình xuống quả nhiên hữu dụng, nhìn thấy trên mặt cậu ta đều lộ ra nét tươi cười, Nhất Nhất vừa lòng làm tổng kết phát biểu, “Được rồi, tớ đã nói xong, cậu bắt đầu đi.”

Cần Ngôn yên tĩnh vài giây. “Cậu trước tiên là nói cái gì?”

“Cái gì?”

“Cậu nói cậu phát hiện ra cái gì, lặp lại lần nữa đi.” Hai mắt thủy tinh cầu đen nhánh giống như nhìn chăm chăm vào cô nhóc không nháy mắt, trong đáy mắt toát ra đốm lửa nhỏ.

Nhất Nhất da đầu căng ra, nhìn đi, rõ ràng là không nên nói ra mà, Biểu cảm cổ quái kia của cậu ta có ý gì chứ! “Cái gì, tớ có nói gì đó sao? Nha, sao lại thế này cũng không nhớ được nữa.” Ánh mắt liếc loạn lên khắp nơi giả bộ mất trí nhớ.

Cần Ngôn cúi đầu cười khê, hơi thở nóng âm phả ra trên trán cô nhóc. “Nói đi.”

Kịch này nên diễn đoạn nào đây? Vẫn là tiếp tục mất trí nhớ đi. “Thật sự là không nhớ rõ . . . . .”

“Lặp lại lần nữa đi, nói cho tớ nghe một chút.”

“ . . . . .”

“Cậu nói cậu thích tớ, là thật sao?” Thanh âm thuần khiết như men rượu được thoát ra từ những gia đình nấu rượu, Nhất Nhất choáng váng vui sướng ngấm khuôn mặt đẹp trai trước mắt, nâng tay véo một cái.

“Uhm, thích.” Hắc, cảm giác sờ thật thích, sờ lên mặt ngay cả cái mụn nhỏ cũng không có. Trên môi nhanh chóng bị mổ xuống một cái, lại một cái. “Cô bé ngốc. . . . .” Cần Ngôn ôm chặt cô nhóc thì thảo, biểu cảm trên mặt như trút được gánh nặng to lớn. Thì ra là điện thoại bị quảng hư khó trách suốt ngày đều tắt máy, còn tưởng rằng cô nhóc vì trách mình mới không chịu nhận điện thoại.

Sao lại hôn mình nữa? Có chút rối loạn a ~~~~ Nhất Nhất tựa vào trước ngực Cần Ngôn nghe tiếng tim của cậu ấy đập thùng thùng vang lên, có chút không rõ tình huống ra sao. “Cậu không phải là có chuyện muốn nói với tớ sao, nói đi.” Cô nhóc làm tốt công tác chuẩn bị thấy chết mà không sờn.

“Hết rồi.”

“Hết rồi?” Đây hẳn là tròng lớn mắt, “Cậu không phải là thích cô gái hoa hậu giảng đường kia sao?”

“Ai nói thế?”

“Hoa hậu giảng đường kia xinh đẹp a, trước kia Chu Đình cũng xinh đẹp, Gia Vũ đã nói cậu thích cô gái xinh đẹp dịu dàng a.”

“Đồ ngốc, Gia Vũ nói cái gì cậu cũng tin, cậu ấy hồi nhỏ còn nói tớ là con gái đó, cậu có tin không?”

“Không tin, ” Cô nhóc cười mỉa, “Cậu đương nhiên là con trai.”

“Sao cậu lại nói tớ là đồng tính luyến ái?”

“ . . . . . Ngày hôm đó vì sao không nghe điện thoại của tớ ?” Cô nhóc vội lảng sang chuyện khác, “Còn thân mật với cô gái hoa hậu giảng đường kia như vậy, gặp tớ còn không thèm nhìn tớ một cái, suốt một tuần cũng không gọi điện thoại cho tớ.”

Cần Ngôn dở khóc dở cười, hẳn còn chưa có thoát khỏi sự hiềm nghi đồng tính luyến ái kia đâu, cô nhóc đã bắt đầu tính toán nợ nần với mình rồi. Hai năm rồi mười hướng cô nhóc báo cáo: “Thời điểm cậu gọi điện thoại chúng tớ đang họp, không có cách nào nghe được, sau này gọi cho cậu cậu lại tắt điện thoại. Tuần lễ này có nhiều chuyện lớn xảy ra, đa số thời gian đều phải ở trong phòng thí nghiệm, cho nên chưa gọi điện thoại cho cậu được.” Lại nói, bị con gái vừa mắng vừa cào lại vừa đánh, hẳn là một người đàn ông cũng nên có tự tôn đúng không, không hạ thấp bản thân đi làm hòa trước a ~~~~

“Oh. Hoa hậu giảng đường thì sao?”

“Cùng với cô ấy thảo luận chuyên đề thí nghiệm.” Hắn tâm tình tốt lắm xoa bóp cái mũi cô nhóc, “Ghen rồi?”

“Làm sao có thể!” Đánh chết cô nhóc cũng không thể nói ra chuyện hôm trước sau khi về kí túc xá khóc la òm sòm. “Cậu rốt cuộc là muốn nói cái gì với tớ thế?”

Cần Ngôn chỉ cười không nói. “Không nói đúng không, hắc hắc ~~~” Hình tượng thực nữ dần dần biến mất, lộ ra móng vuốt của mèo.

“Tớ nói.” Hắn tóm được cô nhóc đang chuẩn bị vùng móng vuốt, “Tớ là muốn nói với cậu, tớ thích cậu, nhưng cậu không cho tớ nói.”

. . . . . Quá mất mặt ! Còn đứng đó cười nữa! Nhất Nhất không lưu ý đến ánh mắt long lanh chan chứa tình ý của Cần Ngôn, trực tiếp giơ chân ra. “ Xoạt” một tiếng vang lên, hình như là thanh âm của vật nào đó bị xé rách~~~~

Chương 39: Hoa hậu giảng đường cũng đứng sang một bên

Vạt áo dưới của chiếc váy sườn xám bị rách một đường dài, Nhất Nhất bị bọc trong một chiếc áo sơ mi nam tạo hình rất quý dị đi về kí túc xá, ven đường chịu đựng không ít ánh mắt quái dị nhìn mình. Tiểu Lục tức giận đến hai mắt nổi đom đóm nhìn trời than thở: “Bạn học Đinh Nhất Nhất, cậu và cực phẩm có làm ra chuyện vận động kịch liệt gì sao?”

“Uhm” Gật đầu thừa nhận, đầu đã thượng cẳng chân rồi đương nhiên được coi là vận động kịch liệt a. Ba sắc nữ quá sợ hãi, không biết là nên khinh bỉ thủ đoạn ti tiện của tên đàn ông đó, hay cần phải khinh bỉ sắc nữ không biết tự ái kia.

Gia Vũ đang mơ mơ màng màng ngủ, di động đặt ở cạnh gối kinh hồn kêu lên, híp mắt vươn tay lấy qua nghe, tức giận mắng một câu hỏi thăm đến cả ‘mẹ’ người ta, vắt điện thoại sang một bên rồi tiếp tục ngủ. Tiếng chuông nhất quyết không tha đem toàn bộ người trong phòng đều đánh thức dậy, trong tiếng mắng chửi hùng hùng hổ hổ của cả phòng hân không thể không nghe máy. “Hiện tại mới 6h, đừng cướp đoạt quyền lợi giấc ngủ của tớ được không hả. . . . .”

“Đừng ngủ mau dậy đi, một năm đẹp nhất là mùa xuân, một ngày đẹp nhất là sáng sớm!” Giọng nói rất to từ trong loa điện thoại truyền ra, “Cứ ở phòng ngủ đừng đi đâu hết nhá, tớ có chuyện quan trọng muốn tuyên bố với cậu!”

“Chủ nhật không ở trong phòng để ngủ còn có thể. . . . . alo alo ~~ alo alo?” Cô nhóc chết tiệt kia càng ngày càng kiêu ngạo ! Gia Vũ trừng mắt với di động tức giận đến hai mắt trắng bạch, không phải là nói đến chuyện lần trước cô nhóc nói đến không lẽ chuyện đại sự thành công rồi? Lòng hiếu kỳ lập tức bị khơi mào. Nửa giờ sau điện thoại lại vang lên, tiếng chuông đổ lên hai giây liền im tiếng. Hân xỏ dép lê xoạch xoạch chạy xuống lầu, người đứng trước cửa kia một tay đang cầm lấy ghi đông xe đạp chân trái chống dưới đất hướng tới hân cười ngây ngô, nhìn ra được tinh thần rất phấn khởi.

“Thuốc phiện được bán hết rồi à ?” Sáng tinh mơ đã đến đây báo tin vui.

“Tang Tang Tang Tang ~~ xem đây là cái gì?” Nhất Nhất thần bí cười hề hề từ trong túi quần lấy ra một cái điện thoại di động đang đưa trước mặt hân.

“Mới mua ?”

“Yes, cả phải mua sao chứ, bạn trai tặng!” Cô nhóc bẽ cong sự thật. Ngày hôm qua cô nhóc mặt dày mảy dạn dùng cục gạch của Gia Vũ đổi lấy cái di động có quay camera của Cận Ngôn, còn không cho phép hân kêu lên bất kì tiếng oán trách nào. Có bạn trai quả thật rất khác a~~~

Gia Vũ ngửa đầu đối mặt với ông trời mắt tròn trắng. “Tên nào xui xẻo không có mắt thế lại đi lao vào hố lừa. . . . . Nói đi, chuyện gì?”

Cô nhóc cắn môi ngây ngô cười, ngượng ngùng một hồi lâu. “Tớ, yêu đương rồi.”

“Ha ha, cai anh chàng viết bút lông rất tốt kia hả, Trương gì gì đó?”

“Không phải, cậu cũng quen .”

“Đôi người mới rồi. . . . .” Trong ý thức Gia Vũ còn lưu lại ở hai chữ phía trước, nhìn chăm chăm trên mặt cô nhóc hiếm thấy vẻ ngượng ngùng đờ bưng thì có chút thất thần, sau một lúc lâu mới phản ứng lại. “Tớ cũng quen? Oh, là tớ.”

“Mộng du hả! Là Cận Ngôn, Thượng Quan Cận Ngôn.”

“Năm mơ hả?”

“Cậu mới đang nằm mơ đó. Nhìn thấy chưa, đây là di động của Cận Ngôn đó, hiện tại thuộc về tớ dùng rồi!” Nhất Nhất giờ di động gia tăng sức thuyết phục. “Tớ gọi điện thoại cho cậu ấy, kêu cậu ấy buổi tối mời cậu ăn cơm nhá.”

“Cậu nói thật?” Đoạt lấy di động không cho cô nhóc bấm số.

“Đương nhiên là thật, ngày hôm qua còn. . . . .” Hôn kìa, nhưng đây là bí mật không thể nói. “Ngày hôm qua cậu ta đi theo tớ nói cậu ta thích tớ, tớ cũng thích cậu ấy, hắc hắc, cái này gọi là tình cảm xuất phát từ hai phía cậu hiểu không.”

“A.” Hân bóc bóc tóc, vẻ mặt có chút ngây ngốc.

“Rất ngạc nhiên đúng không. . . . . Tớ cũng cảm thấy rất ngoài ý muốn a, trước kia chán ghét cậu ta như vậy, còn ước gì Cận Ngôn chạy tới nước Mĩ dùng đến phiên tớ.” Khi đó quả thật rất ngốc nha. Nhất Nhất ôm gương mặt nóng lên cười trộm, “Sau này mới phát hiện, lần trước tớ không phải đã quăng hồng di động sao, kỳ thật không phải là do từ trên giường rơi xuống đâu, là tớ thấy đi cùng một chỗ với cô gái khác, nhất thời tức giận liền ném xuống đất, ai biết lại bị hồng nặng vậy chứ. A đúng rồi, cậu không phải nói kêu bạn cậu sửa giúp. . . . .”

“Buồn ngủ muốn chết.” Gia Vũ đột nhiên ngắt lời cô nhóc xoay người hướng kí túc xá đi lên, “Việc này thôi chứ gì, biết rồi, trở về ngủ đây.”

“A? Di động đâu?”

“Kêu bạn trai cậu mua cho cái mới đi.”

“Vừa mới bắt đầu đâu sao có thể không biết xấu hổ. . . . . Ai, buổi tối cùng nhau ăn cơm đi.”

“Không đi. Hôm nay không có thời gian, buổi chiều trong khoa có trận đấu bóng rổ.”

“Trận đấu kết thúc thì đi ăn cơm.”

“Trong khoa có liên hoan, lần sau. . . . . Ai!” Hấn vừa quay đầu nói chuyện vừa đi lên cầu thang về phòng ngủ, ‘cạch’ bị đụng phải tấm kính trên cửa. “Đám đụng ông mày!” Hấn xoa cái mũi thấp giọng mắng.

“Sao lại không nhìn đường a.” Hình như bị đụng không nhẹ, Nhất Nhất chạy tới vờn tay ra giúp hấn xoa xoa, “Chắc, đụng hư đầu cậu thì không sao nhưng đụng hư bề kính thì phải đền mất bao nhiêu tiền a.”

“Cậu còn là người sao.” Gia Vũ nghiêng mặt qua một bên, nâng tay lên ăn miếng trả miếng. Cái mũi cô nhóc như muốn rớt xuống! Cô nhóc đau đến kêu lên hừ hừ, khó khăn lắm mới thoát khỏi móng vuốt của Gia Vũ, ôm chỗ đau đón vừa bị chà đạp sợ hãi kinh hồn. “Cậu bị kích thích cái gì hả. . . . .”

“Về sau đừng sáng tinh mơ làm âm ỹ không cho tớ ngủ.” Thanh âm trầm từ rít qua kẽ răng. “A. . . . . Hôm nào cùng chúng tớ ăn cơm a?”

“Đến lúc đó nói sau đi!”

“. . . . .” Tiểu tử này khi nào thì có chứng bệnh cau có lúc tỉnh ngủ a? Cái mũi đau quá, có lòng tốt lại không được báo đáp a, đi tìm bạn trai tố khổ thôi~~~~

“Ai bảo cậu mới có 6 giờ mà đi quấy nhiễu giấc ngủ của cậu ấy.” Cẩn Ngôn dờ khóc dờ cười.

“Lương tâm đi đâu vậy, nhìn cái mũi tớ sắp bị đứt ra kia!”

“Tớ nhìn xem.” Nhẹ nhàng giúp cô nhóc xoa xoa, thuận tiện hôn trộm một cái. “Chuyện của chúng ta cậu nói với ba mẹ chưa?”

“Tại sao phải nói, còn không biết về sau thế nào đâu.” Trong sách không phải nói là tình yêu sinh viên duy trì không được bao lâu sao.

“Đừng suy nghĩ vớ vẩn.” Nhìn hai con người của cô nhóc quay tròn loạn chuyển là biết trong não cô nhóc đang chứa những tư tưởng không lành mạnh, giọng điệu Cẩn Ngôn nghiêm túc cảnh cáo cô nhóc, “Tớ cũng không phải chỉ muốn chơi đùa với cậu, sớm một chút nói cho ba mẹ cậu biết đi.”

“Không biết, chẳng lẽ tớ cũng là đang chơi đùa với cậu sao?” Nhất Nhất vừa đi vừa chụp những bụi cây thấp ven đường, “A không đúng, tớ chính là đang chơi với cậu, rất vui a ~~~”

“Phải không, hiện tại tớ sẽ gọi điện thoại ngay về nhà cậu.” Lấy di động ra định quay số điện thoại.

“Cậu điên rồi!” Cô nhóc quá sợ hãi vội vàng đoạt lấy di động. “Hắc hắc, còn dùng cục gạch của Gia Vũ hả, tớ cảm thấy dùng rất tốt a, có kẻ bắt cóc giết tiền có thể làm vũ khí chống lại chúng. Oanh!! Tên trộm kia lá gan không nhỏ a, bà nguwoi dám chặn đường cướp tiền của ta, chán sống hả!” Giờ lên chiếc điện thoại nặng trĩu lỗi thời làm thế muốn nện xuống đất. Người con gái ngày hôm qua mặc sườn xám hé miêng cười duyên là ảo giác sao? Cẩn Ngôn bỏ tay im bật. “Vốn định mua cái mới, chưa kịp mua, buổi tối đi trung tâm mua sắm chọn cái cậu thích đi.” Hấn kéo cô nhóc đến sau gốc cây to, nâng mặt cô nhóc cúi đầu. “Ai ai, đều sưng lên rồi.” Cô nhóc quay mặt thấp xuống, nụ hôn dùng ở bên quai hàm. Hấn thấp giọng buồn cười, tiện thể khẽ cắn lên vành tai hơi mỏng của cô nhóc. Nhất Nhất rung mình một cái. Choáng, vừa kéo vừa ôm vừa hôn còn sợ không đủ, hiện tại lại còn muốn cắn lỗ tai mình, đúng là kẻ trước mặt lịch sự nhã nhặn đằng sau là kẻ lưu manh mà! Cô nhóc gạt tay hấn ra chạy về phía trước, niu chặt tán lá trên khóm cây oán thảm hấn.

“Cẩn Ngôn ~~~” Thanh âm dễ nghe êm tai từ xa xa bay tới. Ai? Cô nhóc quay đầu nhìn, bắt gặp một bóng dáng tư thái tuyệt đẹp yêu kiều đi tới. Hoa hậu giảng đường! Trong miệng cô ta vừa kêu cái gì? Cẩn Ngôn? Lỗi tại lại tức tự động dựng thẳng lên. Cẩn Ngôn lên tiếng chào hỏi. “Có việc sao?”

“Là như vậy, lần trước cảm ơn cậu giúp đỡ, bài văn viết tốt lắm, buổi tối mời cậu ăn cơm được không? Cậu nhất định phải đi đó.”

“Thật ngại quá. . . . .”

“Đi thôi, trước kia cậu cũng giúp tớ không ít việc, tớ luôn muốn cảm ơn cậu nhưng cũng chưa tìm được cơ hội nào.” Không đợi hấn trả lời, hoa hậu giảng đường nũng nịu tiếp tục nói, “Nhà hàng tây phương được không, tớ nhớ không lầm thì cậu rất thích ăn bít tết.”

Bọn họ từng đi nhà hàng Tây đã ăn qua bữa tối dưới ánh nến?! Nhất Nhất trong đầu lập tức xuất hiện cảnh tượng hai người liếc mắt đưa tình, liền bước tới vài bước vòng tay lên trên cổ Cẩn Ngôn, rất lưu manh vuốt ve một đường từ gò má hấn xuống tới cằm. Hoa hậu giảng đường khuôn mặt tươi như hoa bỗng thất sắc, hóa đá ngay tại chỗ. “Nghịch ngợm.” Cẩn Ngôn nâng lên sức nặng trên người mình dờ khóc dờ cười. “Xin lỗi, quên giới thiệu, đây là tớ bạn gái Đinh Nhất Nhất, đây là bạn học tớ Lâm Tư.”

Hoa hậu giăng đường sắc mặt rất không tốt. “Tớ chưa từng có nghe nói qua cậu. . . . . Có bạn gái.”

“Hôm qua mới có.” Nhất Nhất cười hi hi.

“Làm sao có thể là ngày hôm qua chứ, tớ từ nhỏ đã thích cậu, cô bé ngốc.” Cẩn Ngôn giọng điệu rất là nuông chiều phát ngáy.

“Á?” Chẳng lẽ cậu ta bề ngoài luôn đá kích mình, kỳ thật trong nội tâm sớm đã thích mình ? Kê hai mặt điển hình!

Hoa hậu giăng đường sắc mặt đã không thể dùng từ khó coi để hình dung nữa. “Tớ, tớ còn có việc, tớ đi trước nhé.” Thời điểm xoay người quay đi có đưa tay lên lau một chút mắt, Nhất Nhất tình mắt nhìn thấy ánh mắt của cô ấy ươn ướt. “Cô ấy hình như khóc. . . . .” Hành động vừa rồi có phải không hơi quá đáng hay không?

“Uhm” Cẩn Ngôn nắm tay cô nhóc lên khẽ hôn một cái. Lâm Tư ái mộ hẳn không phải là hẳn không biết, chỉ là mỹ nữ xưa nay tâm cao khí ngạo, làm thế nào cũng không chịu tin hẳn đối với cô ấy không hề có tình ý gì, bây giờ tốt rồi, nhân cơ hội này có thể khiến cô ấy từ bỏ hoàn toàn hy vọng đi.

“Hoa hậu giăng đường của các cậu thích cậu, tớ nhìn ra được.”

“Uhm”

“Uhm cái gì mà uhm! Nói, cậu có tình ý gì với cô ấy không hả? Cô ấy rất xinh đẹp.”

Hắn phì cười. “Tớ đối với cậu mới có tình ý a.”

“Nhưng cô ấy vừa xinh đẹp, vóc người lại hấp dẫn, giống Chu Đình. . . . .” Đột nhiên nhớ tới lúc còn trung học một đôi trai tài gái sắc như hình với bóng, Nhất Nhất kéo cổ hắn thấp xuống nhìn sát hắn, “Chu Đình với cậu còn liên hệ với nhau không?”

Rõ ràng là đang ghen. Hắn chỉ chỉ lên mũi cô nhóc trả lời: “Có.”

“Đều nói tới chuyện gì?” Đôi mắt to cứ nhìn chăm chăm vào hắn không nháy mắt. Khi hắn cười lộ lên bộ dáng rất đẹp mắt, trong mắt giống như có chứa hai đầm nước mênh mông, cái mũi cao thẳng, cánh môi góc cạnh, á... trên cằm còn có một vết hơi sâu nhàn nhạt, đây là “dấu tay thiên sứ” mà Tiểu Lục nói tới? Cô nhóc nắm lấy cằm hắn hi hi cười, trước kia là tên nào bị bệnh thần kinh nói hắn không đẹp trai chứ? Phi, hình như là chính mình a. . . . .

“Không nói cho cậu nghe.”

“Nói hay không? Hử?” Một ngón tay móc gáy dưới cằm hắn, hơi thở lưu manh càng ngày càng đậm.

“Chờ cậu đem chuyện của chúng ta nói cho ba mẹ cậu, tớ sẽ nói cho cậu biết.” Cô nhóc kia học được tư thái đó từ đâu a! Cẩn Ngôn bắt lấy ngón tay nhỏ bé làm loạn kia cúi đầu nhẹ hôn lên mặt cô nhóc, cô nhóc không chút nào nhượng nhịn cắn lại. “Em gái ~~~” Giọng nói giống như đã từng quen biết ở sau lưng lớn tiếng vang lên, ngay sau đó là âm thanh hít thở.

“Hi, là anh a!” Nhất Nhất vui tươi hơn hờ chào hỏi. Là người có vóc dáng cao to kia.

“Thượng Thượng... Thượng Quan, đây không phải là em gái cậu sao? Cậu cậu cậu không phải là. . . . .” Hai anh em đứng trước bàn dân thiên hạ ôm ấp, còn hôn môi nữa.....

“Làm gì có nhiều em gái vậy chứ, sinh nhiều sẽ bị phạt tiền a!” Cô nhóc sớm đã quên mất ngày đó lúc đi vay tiền tự mình đã giới thiệu ra sao.

“Hả?”

“Cẩn Ngôn hiện tại là bạn trai em.”

“Bạn... bạn trai. . . . .” Người vóc dáng cao to lăm bằm xoay người bước đi, “Không không tớ không hiểu, mà là thế giới này biến hóa rất rất rất nhanh. . . . .”

Nhất Nhất lo lắng nhìn hắn đi xa. “Lần trước gặp mặt, cậu ấy còn không bị cà lăm a.”

“Bị kích thích.” Cẩn Ngôn đơn giản giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trắc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Cầu nguyện dưới mưa băng

Nhất Nhất cao hứng phấn chấn gọi điện thoại cho Hạ Mông báo tin vui: “Báo cáo cậu một tin vui nhá, tớ yêu đương rồi!”

“Uhm, để tớ đoán xem là ai nhé?”

“Cậu tuyệt đối không đoán được đâu!”

“Thượng Quan Cẩn Ngôn?”

“..... Cậu làm sao mà biết?” Thật không vui tý nào, mới đoán một cái là trùng phóc.

“Tớ sao lại không biết.” Cẩn Ngôn nếu đến bây giờ còn không ra tay, sợ là không còn kịp nữa rồi. “Haizz ~~~~ cậu cuối cùng cũng đã thông suốt rồi a. còn anh bạn Trương gì đó làm sao bây giờ?”

“Haizz, đừng nói nữa.” Nhất Nhất nhớ tới biểu cảm của Trương Thụy Hòa thì rất áy náy.

“Tớ nói với anh ta là tớ có bạn trai rồi, biểu cảm kia hẳn a rất thương tâm, chính là không chịu tin. Sau đó. .... Sau đó tớ dẫn Cẩn Ngôn tới anh ấy mới tin. Ai, hiện tại nếu có gặp mặt cũng làm lơ tớ.”

“Cậu cũng thật là, ngây ngốc hồ hồ cái gì cũng không hiểu, không hiểu cũng đừng cho người ta cơ hội a, rất gây tổn thương cho người khác a.”

Cô nhóc hắc hắc ngây ngô cười. Bởi vì không hiểu mới cần phải học tập mà, trong quá trình học tập luôn phải trả giá đúng không? “Tớ cũng biết là mình có lỗi với nah ấy, những anh ấy cũng không có nói qua là thích tớ, tớ làm sao biết a, không thể trách tớ được.”

“Không trách cậu chẳng lẽ trách ông trời hả?” Hạ Mông vừa tức giận vừa buồn cười. Cái tên ngốc nghếch này! “Gia Vũ biết chưa?”

“Biết cái gì?”

“Tớ là nói Gia Vũ biết cậu quen Cẩn Ngôn chưa?”

“Đương nhiên là đã biết rồi! Cậu ấy là người đầu tiên tớ báo tin đó. Hắc hắc ~~~ tin tức tốt đương nhiên phải chia xẻ cho bạn tốt a.”

“Thế. .... Gia Vũ có tỏ vẻ gì không?”

“Tỏ vẻ gì? Cao hứng, cao hứng đừng phải bẽ mũi. Ha ha bộ dạng ngốc nghếch!” Nhất Nhất nghĩ lại ngày đó Gia Vũ bị đụng trúng mũi liền ha ha cười, tự nhiên lại xem nhẹ bệnh xấu ngầu của hắn.

Một học kỳ sắp trôi qua, Cẩn Ngôn năm lần bảy lượt yêu cầu bạn gái của mình nói chuyện cho ba mẹ Nhất Nhất biết chuyện của bọn họ, không có lời đáp lại, đành phải uy hiếp cô nhóc, nếu không nói hẳn liền gọi điện thoại tới nhà Nhất Nhất tự mình nói. Nhất Nhất cảm thấy không có gì hay phải báo cáo, hẹn hò yêu đương thôi mà có gì hiếm thấy chứ, trên đường không phải toàn là đôi là cawpj thôi sao! Hai người vì việc này mà dỗi hờn, cuối cùng vẫn là Cẩn Ngôn chịu nhượng bộ. Ai bảo hắn muốn cung chiêu nhường nhịn cô nhóc a. Đương nhiên Nhất Nhất cũng không phải người không nói lí lẽ, nhất là lúc Cẩn Ngôn cùng cô nhóc ngồi xe lửa cùng nhau về nhà. Cẩn Ngôn vốn định đặt vé máy bay, cô nhóc nói vé máy bay quá đắt nên muốn tiết kiệm tiền, ngay lúc đó Cẩn Ngôn tỏ rõ thái độ muốn đi cùng xe lửa với cô nhóc. Phải biết rằng Thượng Quan thiếu gia trong suốt thời gian học đại học phương tiện chuyên dùng là BMW và máy bay a ~~~ Nhất Nhất cảm động khóc lóc nức nở, vỗ ngực phát ra lời thề son sắt: Về nhà sẽ nói cho ba mẹ nghe chuyện chúng ta đang yêu đương!

Cẩn Ngôn rất vừa lòng, ai đó thầm nghĩ có những hy sinh là tất yếu. Về nhà việc đại sự là tọng đầy món ăn ngon vô miệng. Sau khi com nó rượu say xong Nhất Nhất chủ động ở lại phòng bếp rửa bát, thuận tiện làm công tác chuẩn bị để báo cáo với phụ huynh.

Đình ba đeo kính lão đọc báo, Đình mẹ nhìn chăm chăm TV xem phim truyền hình lúc 8 giờ, Nhất Nhất với bộ dạng trịnh trọng đi tới đứng giữa phòng khách. “Ba mẹ, con có chuyện muốn tuyên bố. Chuyện là, con có bạn trai rồi.”

Hai vợ chồng nhìn nhau. “Con gái đã lớn rồi.” Đình ba thở dài trước.

“Bạn trai? Con nhà ai hả?” Đình mẹ giọng điệu không quá chắc chắn.

“Ba mẹ đều quen. Là Cẩn Ngôn, Thượng Quan Cẩn Ngôn.”

Hai vợ chồng lại nhìn nhau, vẻ mặt Đình mẹ đột nhiên kích động: “Con gái a, cũng không thể làm ra cái chuyện đeo bám con trai nhà người ta tới chết a!”

“A. ....” cụm từ ‘đeo bám con trai nhà người ta tới chết’ là có ý gì chứ?

“Tuy rằng nhà chúng ta không có tiền không có thế, nhưng chúng ta có cốt khí đúng không con gái, từ nhỏ chúng ta đã dạy con không thể bị tiền bạc quyến rũ không thể khuất phục trước vũ lực, chúng ta tuy nghèo nhưng chí không nghèo, không làm ra mấy loại chuyện nịnh hót bợ đỡ!”

“.....”

“Con gái a!” Đỉnh mẹ vỗ đùi cái đốp một cái xà giọng to, “Mẹ biết Cẩn Ngôn là đứa nhỏ tốt, đáng về khiến ai cũng thích, con người lại khiêm tốn lại có chí tiến thủ, điều kiện gia đình thế nào thì ai cũng biết rồi, nhưng con không thể bởi vì chút này liền. . . . . Haizz! Nhất Nhất a, tìm không được bạn trai không sao hết, ba mẹ sẽ nuôi con cả đời, con trăm ngàn lần không thể giống hồi nhỏ không hiểu chuyện như vậy, quán quít lấy con nhà người ta không buông a. . . . .”

Nhất Nhất đen hơn nửa khuôn mặt. “Mẹ! Ai nói con quán quít lấy cậu ta ? Là cậu ta thích con trước.” Đỉnh mẹ há hốc miệng không nói ra lời, hai mắt si ngốc thay nhau quét tới quét lui giữa hai khuôn mặt của chồng và con gái. Đỉnh ba coi như trầm ổn, không có biểu cảm gì biến hóa, chính là mắt kính bị rơi xuống mũi, tờ báo trên tay bị vò keey lên sàn sạt.

Phản ứng gì thế này điều này là sự thật a!“Là thật a, Cẩn Ngôn nói thích con, không tin con gọi cậu ấy đến nói cho ba mẹ nghe.”

“Thật hả. . . . .” Đỉnh mẹ hoang mang thì thảo, “Cẩn Ngôn thực sự thích Nhất Nhất nhà chúng ta? Không đúng nha, con gái nhà chúng ta tôi lại không biết sao chứ, vừa lười vừa ham ăn, học hành cũng không giỏi giang gì, cả ngày điên điên khùng khùng. . . . . Ba nó a, ông nói xem đứa nhỏ Cẩn Ngôn này muốn bộ dáng có bộ dáng muốn gia thế có gia thế, trước nay luôn thông minh, lần này sao lại có thể. . . . .”

Nhất Nhất đen toàn mặt.

“Nghe bà nói kia.” Đỉnh ba oán trách trừng liếc người bạn già một cái, “Nhất Nhất nhà chúng ta rất đáng yêu.”

“Ba ~~~” Người được khen đứng im mặc kệ, mím môi oán trách, “Ba có biết trên mạng người ta giải thích hai chữ ‘đáng yêu’ sao không?”

“Nói như thế nào?”

“Đáng . . .thương không có người . . . . yêu!”

Khuyên can mãi, Đỉnh mẹ đối với tin tức hai người yêu nhau vẫn là bán tín bán nghi, thẳng đến khi Cẩn Ngôn tự mình đến tận cửa bái kiến, phụ huynh mới chính thức tin tưởng. Tin xong thì mừng như điên, mừng như điên xong lại lôi kéo con rể tương lai lại nhai không dứt suốt mấy giờ, miệng nhắc tới toàn là Cẩn Ngôn tốt thế nào a, quá tốt ra sao a, không đề cập một chữ tới con gái yêu quý. Sao lại nâng sĩ khí của hần lại đi hạ uy phong của mình a!

Buổi tối Nhất Nhất càng nghĩ càng giận giận, nhắc điện thoại lên quấy rầy ‘đứa trẻ ngoan’ kia, quán quít lấy hần bắt hần hát ca khúc tiếng Anh mới chịu. Chao ôi ~~~ đừng thấy hần nói chuyện thanh âm dễ nghe, lúc hát lên mới biết là sai nhịp sai điệu, quả nhiên không người nào toàn vẹn a. Trong lòng Nhất Nhất cân bằng không ít, vừa lòng gác điện thoại ngủ.

Toàn bộ kì nghỉ hè hai người đều quán quít ở bên nhau, bộ dáng thân mật giống như keo dính chặt với nhau khiến người khác nhìn thấy đều chịu không nổi, từng người một ai cũng tự động cách xa bọn họ, không dám đến đã quấy rầy không gian riêng tư hai người. Nhất Nhất oán giận: “Gia Vũ cũng không đến chơi với tớ, đều tại cậu!”

“Làm kỳ đà cản mũi a, chúng ta có muốn thì cậu ấy cũng không nguyện ý đâu.”

“Trước kia chúng ta đều cùng nhau chơi mà, Mông Mông, Minh Nguyệt nhóc em còn có Tổng Chỉ Cương nữa, hiện tại thì tốt rồi đó, chỉ còn lại mỗi hai chúng ta. Ai, yêu đương thực không thú vị gì hết a, ăn cơm cũng không gọi đủ người ngồi đủ bàn.”

Cẩn Ngôn bắt đầu đi, cô nhóc này căn bản tâm tính vẫn còn trẻ con lấm cợ, không có chút giác ngộ nào của một người bạn gái. “Ngày hôm qua trên QQ, có hàn huyền một hồi với Đàm vi.”

“A, vậy mà cậu cũng không nói với tớ! Nói chuyện gì thế?” Trước kia rất ít khi liên lạc với lão đại bằng điện thoại hay email a.

“Chỉ là tán gẫu thôi. Cậu ta bảo tớ chuyển lời hỏi thăm tới cậu.”

“Ách. . . . .” Nhất Nhất cẩn thận nhìn hần, “Nhóc em biết không?” Cẩn Ngôn cười khò lắc đầu. “Không có nói cho nhóc em biết.” Đàm Vi ở trước mắt nhóc em là điều cấm kỵ. Cô nhóc ngẩng đầu rầu rĩ nhìn chằm chằm lên bầu trời, không nói chuyện một lúc lâu.

“Cậu nói cậu ấy còn trở về không?”

“Có thể a.”

“Nếu cậu ấy trở về, nhóc em còn có thể đề ý đến cậu ta không?”

“Không biết.”

“Cậu nói xem có phải nhóc em đã quên cậu ấy rồi không? Ai ~~~ ai ~~~” Làm ra vẻ ông cụ non thờ dài hết lần này đến lần khác. Con người tại sao lại phải chia xa a? Ở cùng nhau thật tốt a!“Lão đại cũng thật là, tại sao có thể như vậy chứ. . . . . Ai ~~~ nhóc em khẳng định là quên hần rồi.”

“Đừng có ai ai ai suốt thế , giống y như bà cụ non.” Cẩn Ngôn cười vỗ vỗ đầu cô nhóc. Chuyện tình cảm, người ngoài không thể biết được.

“Cậu cảm thấy nhóc em đã quên hần hay chưa?”

“Cậu a, quan tâm đến bản thân mình đi.” Cô nhóc ngốc này suốt ngày tối ngày đoán già đoán non, thời gian trước còn tưởng rằng hấn là đồng tính luyến ái.

“Nếu như lão đại có thể trở về, bọn họ còn có thể giống như trước đây không?” Thực phiền a! Hấn vừa tức giận vừa buồn cười, cúi đầu hôn cô nhóc, không thể để cho cô nhóc chít chít oa oa nêu lên nhiều câu hỏi không có lời giải đáp a.

“Có người nhìn thấy. . . . .”

“Không có người. Trời đã tối rồi.”

“Cái đèn đường lớn như vậy cậu không phát hiện a. . . . . Ai, chết ngạt mắt chết ngạt mắt!”

Thật là một cô nhóc mất hứng a! Cẩn Ngôn bắt đắc dĩ buông cô nhóc ra.

“Cậu cần tớ.” Nhất Nhất mặt đỏ hồng lên án. Bầu trời xẹt qua một đạo ánh sáng đẹp mắt, cô nhóc nhanh chóng thét chói tai : “Mau nhắm mắt cầu nguyện a!” Một lát sau mở mắt ra hỏi, “Cậu cầu nguyện cái gì?”

“Năm tay cả đời, bên nhau đến già. Cậu thì sao?”

“Rất sâu xa a ~~~ tớ a, tớ cầu nguyện cho trường học đóng cửa, không cần phải đi học, mỗi ngày tớ đều có thể chơi trò chơi.”

Không thể khai sáng a. Về mặt Cẩn Ngôn thất bại quay đi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trúc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Phương trình tình cảm nan giải

Ngày 01 tháng 10, ở trong điện thoại Hạ Mông nói muốn đến Bắc Kinh chơi, khiến Nhất Nhất mừng rỡ như điên. Mông Mông học ở Thiên Tân, tuy rằng Bắc Kinh và Thiên Tân cũng khá gần nhau, nhưng Mông Mông còn chưa tới trường bọn họ lần nào, cô ấy toàn nói là không rảnh. Mấy người bọn họ chơi ở Bắc Kinh suốt năm ngày, Cẩn Ngôn phụ trách làm bác tài lãnh trách nhiệm chuyên đưa đón, hầu như bọn họ đã lật tung hết các khu vui chơi cỡ lớn, các trung tâm mua sắm, nhà hàng lên một phen. Đến ngày thứ sáu Hạ Mông chuẩn bị về Thiên Tân, buổi tối trước ngày về liền mời mọi người đi nhà hàng ăn cơm.

“Ồ thêm một ngày nữa đi, dù sao trường cậu cách đây cũng gần mà.” Nhất Nhất không nỡ xa Hạ Mông.

“Vé tàu đã mua rồi, vội lại cũng sắp vào học lại.”

“Đi học. . . . .” Gia Vũ uống hơi nhiều, chống cằm hai mắt mênh mông mờ sương quét tới quét lui trên mặt người khác, hi hi cười. “Ồ thêm một ngày nữa đi, dù sao cách cũng gần mà, ở thêm một ngày nữa đi. . . . .”

“Cậu là máy thu âm a.” Nhất Nhất ghét đập hấn một cái.

“Cẩn Ngôn, cô dâu của cậu đánh người kìa~~~~”

“Còn nói nữa!” Cô nhóc bỏ nhào qua vùng quyền đầm, giơ chân đá. Gia Vũ hung tợn hé miệng liền cắn, cô nhóc sợ tới mức thiếu chút nữa bị trượt ghế ngã về phía sau.

Hạ Mông cùng Cẩn Ngôn không còn thấy lạ lẫm gì, tiếp tục chuyện trò vui vẻ. “Không thể uống rượu thì đừng uống, đợi lát nữa không có người thêm ngó ngang tới cậu, vút cậu ở bên vỉa hè.” Nhất Nhất đe dọa.

“Cậu ném a ném a, cậu nhắc nổi tớ không hả ?” Gia Vũ bành cái cổ ra lộ rõ bộ dáng rất lưu manh. Người này uống bia rượu vào thực sự có vấn đề a, mới một chai bia mà đã bắt đầu xin rồi. Cô nhóc mặc kệ hấn, quay đầu cùng người bình thường nói chuyện. “Mông Mông cậu cơm nước xong còn muốn đi chỗ nào chơi không? Đêm nay đừng ngủ nhà, chúng ta đi over night đi.”

Máy thu âm lại bắt đầu đọc lại: “Over night đi ~~~ over night đi. . . . . điện thoại của ai kêu vậy?” Gia Vũ sờ lên sờ xuống túi quần túi áo.

“Của tớ.” Cẩn Ngôn nghe điện thoại.

Hạ Mông nghĩ một chút rồi nói: “Đều đã đi hết rồi, không đi nữa?”

“Không đi nữa ~~~”

“Cậu phiền chết đi a!” Nhất Nhất gấp một miếng sườn chặn ngang miệng Gia Vũ. “Nếu không chúng ta đi hát karaoke, tớ mời. Tớ mời khách!” Cô nhóc nhìn chăm chăm vào cái máy thu âm kia, “Ai, sao lại không bắt chước nữa đi?”

Lúc này Gia Vũ không còn bộ dạng bắt chước mô phỏng người khác nữa, ngồi bên cạnh đắc ý cười, khiến cô nhóc tức giận đến lòi mắt. Cẩn Ngôn ấn phím ngắt điện thoại bất đắc dĩ nói: “Tớ phải tới phòng thí nghiệm một chuyến, có một thiết bị xảy ra vấn đề. Các cậu muốn đi đâu? Tớ đưa các cậu qua đó, chờ mọi người chơi xong tớ lại đến đón các cậu.”

“Không cần đâu.” Hạ Mông khoát tay, “Cậu có chuyện bận cứ đi đi, đợi lát nữa chúng tớ tự mình gọi xe cũng được.”

“Khi nào thì ăn xong nhớ gọi điện thoại cho tớ.” Cẩn Ngôn bàn giao rõ ràng mới rời đi.

“Ăn xong đi chỗ nào?” Nhất Nhất khều khều nghịch mấy củ lạc (đậu phộng) trên đĩa.

“Không đi nữa, quá muộn rồi.”

“Tớ tùy các cậu.” Gia Vũ muốn gấp lạc cho Hạ Mông, vừa gấp được một hạt lại bị rơi xuống, Nhất Nhất rất có hứng thú nhìn chăm chăm vào đôi đũa không chịu nghe lời ấy.

“Nhìn gì mà nhìn, chỉ biết ăn ột người y như quả ột.” Hấn then quá thành giận.

“Tớ còn là quả ột, cậu ngay cả quả ột cũng không bằng.”

“Ớt chỉ thiên!”

“Cậu là đồ ăn thịt động vật.”

“Cậu cái thứ đồ chơi từ nhỏ tới giờ cứ như vậy, thật không biết Cẩn Ngôn như thế nào lại thích cậu.”

“Nói ai là thứ đồ chơi hả!”

“Nói cậu.” Nhất Nhất giương nanh múa vuốt muốn bỏ nhào qua, Hạ Mông vội vàng ôm thắt lưng cô nhóc. “Đừng âm ỷ lên nữa, thế nào cứ dính vào nhau lên âm ỷ lên thế. Tớ có việc muốn nói cùng các cậu, tớ. . . . . Sau học kỳ này sẽ đi Mỹ.”

“ . . . . . ”

“Trước đó không nói trước với các cậu, đừng trách tớ nhé.” Hạ Mông ngồi trở lại trên ghế miễn cưỡng cười cười, “Là chuyện trường, các thủ tục đã làm xong hết rồi, chờ kì nghỉ đông đến sẽ qua đó luôn.”

“Sao lại không trách cậu!” Nhất Nhất nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần, mím môi, nước mắt rung rung ngó chăm chăm Mông Mông, “Đang vui về tự dưng đi Mỹ làm chi, chúng tớ đều ở nơi này. Lại nói cậu cũng nên sớm một chút nói cho chúng tớ biết chứ.”

“Cậu tới Bắc Kinh vì muốn nói chuyện này đúng chứ.” Gia Vũ rầu rĩ mở miệng.

“Uhm . . . . . Bác tớ ở bên kia, có thể bảo lãnh cho tớ, lại nói, lại nói tớ cũng cảm thấy bên kia điều kiện tốt. Các cậu đừng giận mà, ” Hạ Mông sót ruột hai bên tay mỗi bên kéo một tay của Nhất Nhất và Gia Vũ, “Nếu không mắng tớ đi, mắng ra trong lòng tớ sẽ thoải mái chút.”

“Tớ mới không thêm mắng cậu đâu.” Nhất Nhất rút tờ khăn giấy lau cái mũi, “Qua bên kia cũng là cơ hội tốt.”

Gia Vũ ngơ ngác nhìn chăm chăm vào cái bàn hồi lâu vẫn không nói chuyện. bất chợt giương tay gọi phục vụ tới: “Mang thêm mấy chai bia tới đây.”

Bia xuống bụng, thói xấu khi say rượu của Gia Vũ lại nổi lên, một bên dựa vào tường đi thất tha thất thểu đi về phía trước một bên lớn tiếng hét to linh kiện máy tính. Máy xử lý Độc Long 800! Máy chủ sis735, video card 256, 40G ổ cứng! nguồn điện Kim Trường Thành. . . . . Khổ cho hai cô gái đi theo bên cạnh hấn nện đến nỗi mồ hôi đầy người, còn phải nghe hấn gào lên thứ ngôn ngữ mà mình không hiểu.

“Gia Vũ a đổi cái khác nói đi.” Hạ Mông cầu xin hấn.

“A, đổi hả, được thôi. . . . . Trăng sáng có tự thuở nào? Nhắc chung rượu hỏi trời cao xanh rờn, Trên kia có khuyết cung chăng, Đêm nay chẳng biết là đang năm nào, Ta. . . . . * cái gì nữa nhỉ, ta cúi đầu nhớ cổ hương, ta ngẩng đầu nhìn trăng sáng, trăng sáng có tự thuở nào. . . . . A lại đọc vòng trở lại ~~~”

“Còn biết vòng trở lại! Mông Mông, đem cậu ta chôn quách đi cho xong!” Nhất Nhất dữ tợn nghiêm mặt bẻ khớp các ngón tay.

“Chôn tớ? Chôn ~~~ cũng phải chôn cất ở quê nhà, không thể, không thể chết ở xứ người ~~~” Thấy Nhất Nhất không để ý tới hấn, Gia Vũ lại hi hi cười chuyển hướng tới Hạ Mông, “Đem tớ chuyển về quê nhà nhá, vé xe phải giảm giá đó, giảm ~~~ 20%.” Hạ Mông gật đầu, cười miễn cưỡng.

“Hiện tại tớ liền chôn cậu ngay!” Cánh tay làm ra động tác cầm dao chém vù vù qua. Dáng người con ma men kia nghiêng đi, thuận theo bờ tường ngã

xuống đất. Hạ Mông vội vàng bước tới, hai người dìu hần đặt xuống bên cạnh bồn hoa, Nhất Nhất tức đến nỗi muốn đè hần xuống đất, đòi đem hần đem đi làm phân bón để bón cho cây. Thủ phạm đang gây ầm ỹ kia đang hăng thi tiếng chuông đi động rột cục cũng vang lên cứu Gia Vũ một mạng.

“Đang trên đường ? Ừ, cậu ấy uống say, uhm quảng trường bên này. . . . . Được, cậu nhanh lên chút, nếu cậu không đến sớm cậu ấy sẽ đi nhảy cầu vượt đó!” Cúp điện thoại, hùng hổ tiếp tục ‘s’ con ma men kia.

“Tớ muốn đi tiểu.” Ma men đáng thương nói. Con người có ba cái vội, không có biện pháp a, hai người đành phải dìu hần đến toilet công cộng bên cạnh. Đợi cả buổi còn chưa thấy hần ra, Hạ Mông gấp đến độ muốn xông vào xem hần rốt cuộc có phải rớt xuống bồn cầu rồi hay không , thì hần đi ra miệng còn hát khê. “Tớ muốn uống nước.” Hần lại có yêu cầu.

“Mẹ ơi!!!” Nhất Nhất nổi giận, “Muốn uống nước làm chi để lại đi tiểu!”

“Bởi vì đi tiểu hết ra rồi cho nên mới muốn uống nước. . . . .” Hần ỉy khuất đầu môi. Uống nước xong lại đòi đi tiểu đúng không? Gà đẻ trứng trứng nở ra gà vấn đề nan giải mãi không dứt đây mà! Xắn tay áo lên chuẩn bị dạy dỗ hần một chút, Hạ Mông cố nhịn cười bảo Nhất Nhất đừng so đo với kẻ say rượu, cô nhóc mới hùng hùng hổ hổ chạy đến cửa hàng bên cạnh mua nước.

“Cậu ngồi yên nào đừng nao loạn nữa, đợi lát nữa lại đau đầu.” Hạ Mông để hần tựa vào trên vai mình, nhẹ nhàng xoa huyết thái dương cho hần. Khuôn mặt gần trong gang tấc kia đang chìm trong bóng tối, ánh mắt lơ mơ không có linh hồn. “Gia Vũ? Gia Vũ?”

“Hử?” Hần giống như từ trong mộng bừng tỉnh, mắt say lơ đãng mông lung nghiêng đầu nhìn Mông Mông. “Mông Mông cậu muốn đi Mĩ? Ha, một địa phương rất giàu có a, quốc gia tư bản chủ nghĩa a ha ha, Hợp chủng quốc Hoa Kỳ a. . . . . Đều đi hết rồi, cũng không ở đây nữa . . . . .”

“Cậu say rồi, đừng nói chuyện.”

“Uhm, say. . . . . Quá xa xôi, tớ với không tới. Tớ cho rằng, chúng ta có thể như vậy cãi nhau ầm ỹ cả đời, cậu nói chúng ta không rời xa nhau, tớ sẽ không rời xa cậu. . . . . Những cậu vẫn muốn đi, tớ giữ không được. . . . .” Thanh âm càng nói càng thấp, thân mình từ từ đổ xuống.

“Tên xấu xa kia kêu cậu đừng uống mà, hết như đồng than bùn rồi!” Nhất Nhất mang theo ba chai nước mồ hôi đầy người đã chạy tới nơi.

Hai người cố sức đưa hần ngồi lên trên bồn hoa, vô ích thôi vì con ma men này thân thể vạm vỡ cao lớn, đành phải để hần ngồi trên đất lưng dựa vào bên cạnh bồn hoa, mới không còn lao đảo ngã trái ngã phải nữa. Vặn nắp chai ra cho hần uống nước, hần than ra hai chữ “Đừng ờn ~~~”, nói xong ngủ lả ra như chết.

“Đợi lát nữa vớt cậu ngủ tại đường cái luôn.” Nhất Nhất vung tay oán trách. Tên này rốt cuộc nặng bao nhiêu kg a, cực nặng!“Gia Vũ hôm nay làm sao vậy, uống nhiều thế không biết, trước kia có như vậy đâu. Mông Mông cậu đừng đi, cậu ấy là luyện tiếc cậu.”

Hạ Mông ngồi xuống ở bên cạnh, ngửa đầu nhìn không trung thờ dài một tiếng. “Gia Vũ chính là không hiểu rõ trái tim của mình.”

“Cái gì chứ, tớ vừa mới nãy có nghe thấy được, cậu ấy nói giữ không được cậu.”

“Nhất Nhất.” Mông Mông thờ dài cười, “Có đôi khi tớ thực hâm mộ cậu, cái gì cũng không nghĩ là tốt nhất.”

“Cậu đây là khen tớ hay là mắng tớ hả?”

“Khen cậu.”

“Áy, mà tớ cảm thấy cậu đang nói tớ là đồ ngốc.” Nhất Nhất bành quai hàm ra.

“Tớ lại thích cậu như vậy, ngốc nghếch hồ hồ.”

“Tớ thật sự rất ngốc sao?” Có ai lại khen người ta như vậy chứ !

“Ha ha, thật đáng yêu.” Hạ Mông như bà chị gái vỗ đầu cô nhóc, “Mặc dù có lúc bướng bỉnh chỉ muốn đánh cho cậu một trận, nhưng cậu thật sự rất khiến người ta yêu thích. Cho nên Cẩn Ngôn mới có thể thích cậu như vậy, kiên trì nhiều năm như vậy.”

Được người khác khích lệ, Nhất Nhất có chút ngượng ngùng hiếm thấy. “Cậu biết cậu ấy thích tớ lâu rồi?”

“Uhm, Cẩn Ngôn thích chỉ có cậu. Hãy quý trọng cậu ấy, không có người nào giống như cậu ấy cưng chiều cậu như vậy đâu.”

“Cậu ấy cưng chiều tớ cái gì!” Ngoài miệng không chịu thừa nhận, nhưng trong lòng thì vui muốn chết được. “Mông Mông, kỳ thật Gia Vũ cậu ta tốt lắm, chỉ là, tựa như cậu nói đó cậu ấy còn chưa hiểu rõ trái tim mình, nhưng tớ cảm thấy cậu ấy có thích cậu, cậu đừng đi có được không?”

“Nên đi thì sẽ phải đi. Tình yêu là cái gì?” Hạ Mông nhìn chăm chăm lên bầu trời thì thào, “Hai người mới là tình yêu, một người thì gọi là tình yêu đơn phương, ba người là vương mắc. Cả hai người đều phải nỗ lực cho đi mới có thu hoạch lại, chỉ dựa vào một người thì hạt thóc cũng không thu lại được đâu.”

Có ý tứ gì a? Nhất Nhất vuốt đầu nghĩ mãi không xong, “Cậu không thích Gia Vũ nữa?” Cô nhóc nhỏ giọng hỏi.

“Thích hay không thích đều giống nhau.”

Lại càng không hiểu, y hết như đoán câu đố ~~~

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trúc Mã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Sống chung

Gia Vũ choáng váng tỉnh lại trong sự mơ hồ, còn chưa tưởng tượng được bản thân mình đang ở nơi nào, lập tức được Đinh thị thưởng cho vô số quyền cước.

“Mới tỉnh lại liền đánh người ~~~” Hần lúi vào trong ổ chăn kêu lên. “Đây là chỗ nào a?”

“Nhà Cẩn Ngôn!” Nhất Nhất tức giận. Nhà Thượng Quan ở Bắc Kinh có căn phòng, đã mua từ rất lâu rồi nhưng không có người ở.

“Mau dậy đi, giữa trưa rồi đó! Ngày hôm qua uống say không biết trời đất gì cả giờ tỉnh chưa? Làm cho Mông Mông thương tâm có biết không hả? Thời điểm cậu ấy lên xe cậu ngủ lả ra như heo ấy, bộ dạng đáng đánh đòn! Lúc này chắc cậu ấy đã đến Thiên Tân rồi!”

Gia Vũ tự biết đuối lý, rụt vai không buồn hé răng đứng lên đi rửa mặt đánh răng.

“Ngày hôm qua sao không ngăn cản Mông Mông kêu cậu ấy đừng đi?” Nhất Nhất đứng chắn tại cửa nhà tắm, hai mắt như biến thành mắt sói nhìn hấn, “Tớ hỏi cậu a, cậu đối Mông Mông rốt cuộc là có ý tứ gì hả?”

“Không có gì ý tứ. . . . .” Trong miệng chứa đầy bọt kem đánh răng than thở.

Không có ý tứ gì còn uống say như chết!“Tớ cảm thấy Mông Mông như đang chờ cậu nói một câu thôi, chỉ cần cậu nói đừng đi, cậu ấy khẳng định sẽ không đi! Ờ, Mông Mông thích cậu lâu như vậy, cậu dù sao cũng phải có chút tỏ rõ thái độ đi chứ?”

“Cũng không phải là đi mua đồ ăn, bỏ tiền ra là có thể mua được ngay.”

Cái này thì có liên quan gì tới nhau a! “Có ý tứ gì?”

Gia Vũ lau xong mặt, đi đến phòng bếp mở ra tủ lạnh ra tìm đồ ăn. “Không hiểu thì đừng hỏi.”

“Tớ sao lại không hiểu? Kỳ thật cậu cũng thích Mông Mông đúng không?” Bằng không thể nào lại uống say nói ra mấy chữ “giữ không được” kia, đều nói lời nói sau khi uống say là chân thật nhất.

“Con mắt nào của cậu nhìn thấy a?”

“Nhảm, cậu không thích cậu ấy còn có thể thích ai?”

“Liên quan khi gì tới cậu.”

“. . . . . Tớ hôm qua biết thế không thèm lời cậu về, tớ cho cậu uống thỏa thích, uống cho đến ngộ độc chết quách cho xong! Chôn ngay tại chỗ luôn cho rồi!”

“Lời tớ trở về là Cẩn Ngôn, cũng không phải cậu!”

“Khá lắm Trịnh Gia Vũ, cậu hiện tại khỏe rồi. . . . .” Bởi vì chuyện liên quan tới Hạ Mông, đây là chiến tranh bạo phát mạnh mẽ nhất từ khi lớn lên đến giờ của Nhất Nhất và Gia Vũ, cả hai nhìn lẫn nhau ai cũng không thấy thuận mắt, mỗi lần gặp mặt đều phải thét lên một phen. Thắng đến trước khi Hạ Mông đi Mi đã ngàn vạn lần can ngăn hai người đừng cãi nhau nữa, hai tên oan gia này mới dần dần khôi phục quan hệ bang giao hữu hảo.

Cẩn Ngôn tốt nghiệp năm tư, trung cầu ý kiến trong nhà trực tiếp lưu lại trường học thạc sĩ. Qua nghỉ hè khai giảng, chính thức mời bạn gái Đinh Nhất Nhất chuyển qua ở cùng hấn, cô nhóc này nghĩ đến trong mùa hè oi bức được hưởng thụ hơi lạnh tỏa ra từ máy điều hòa, lập tức hưng phấn mà bắt đầu thu dọn đồ đạc.

“Các cậu như vậy được tính là sống chung.” Tiểu Lam nhắc nhở cô nhóc.

“Sao được tính là sống chung, chỉ là cuối tuần đến ở, nếu bận quá tớ vẫn phải quay về phòng.” Lại nói trước kia cũng không phải chưa từng ở qua, có vài lần cùng Gia Vũ nằm vùng ở nhà của Cẩn Ngôn chơi trò chơi. Lần này không phải chỉ là mang nhiều hơn chút quần áo và đồ dùng qua thôi hay sao.

“Vẫn là đừng quay trở lại thì hơn, có điều hòa nước ấm lại cộng thêm mĩ nam, ngấm lại đều chảy nước miếng ~~~ ái Tiểu Bạch, ” Tiểu Lục cười đến thực ái muội, “Các cậu chuẩn bị phân chia phòng thế nào?”

“Mỗi người một phòng a.”

“Lãng phí tài nguyên!” Lời này nghe qua thế nào lại kỳ quái như vậy ? Lòng tơ Nhất Nhất đều dựng thẳng lên. “Bạch à ~~~” Tiểu Hồng lộ ra ý tứ sâu xa lôi kéo tay cô nhóc, “Cậu cũng đã lớn rồi, là một cô gái, phải hiểu được việc nào nên làm, nào việc nào không nên làm”

“Tớ biết.” Cô nhóc vè mặt đỏ bừng.

“Biết là tốt rồi. Bạch a ~~~ nếu ngày nào đó nửa đêm Thần của tớ mò tới phòng cậu, ngàn vạn lần nhớ kỹ không cần chống cự, phải chủ động phối hợp hiểu chưa, tận hưởng lạc thú trước mắt, xuân tiêu một khắc đáng giá ngàn vàng, đáng giá ngàn vàng a. . . . .”

Nhất Nhất mang theo đồ đạc chạy trốn chết.

Ở trong nhà Cẩn Ngôn điều kiện so với ký túc xá không biết tốt hơn bao nhiêu lần a, có điều hòa, hai mươi tư giờ cung ứng bình nóng lạnh, có bếp ga có thể tự mình đi nấu cơm ăn. Vui rạo rức liền gọi điện thông báo tin tức với cha mẹ, thật ngoài ý muốn là bị mắng cho một chập.

“Mẹ tớ mắng tớ không biết xấu hổ, tớ nói mỗi người ở một gian, bà vẫn còn mắng tớ.”

“A? thế sao lại đồng ý ?”

“Tớ nói với mẹ là cuối tuần hưởng thụ điều hòa, mùa hè Bắc Kinh nóng như hỏa lò!” Nhất Nhất phồng má tròn mắt, “Còn nữa. . . . . Cam đoan sẽ không xảy ra cái đó cái đó!”

“Cái đó cái đó?” Cẩn Ngôn cười xấu xa.

“Chính là cái đó cái đó!” Giả bộ thuần khiết cái gì chứ~~~

“Yên tâm, tớ mỗi đêm đều sẽ khóa cửa, cậu không vào được phòng tớ đâu.”

“. . . . .” Không hay ho gì khi nói với cậu ta cả, trực tiếp thượng cẳng chân cho nhanh.

“Đùa với cậu thôi.” Hắn cười ôm lấy con tiểu thú đang giận dữ, “Buổi tối ăn tại gia đi, tớ nấu cơm cho cậu.”

“Cậu biết nấu ăn?!” Cô nhóc không tin. Cho tới bây giờ đều chỉ biết đi ăn ngoài nhà hàng, đại thiếu gia làm sao có thể xuống bếp? Cẩn Ngôn lười giải thích, xoay người tiến phòng bếp bộc lộ tài năng thực tế cho cô nhóc xem. Vo gạo nấu cơm xong, lấy trong tủ lạnh ra miếng thịt heo lớn đã đông lạnh, ớt xanh dùng dao thái vát bỏ đi hạt ớt, trứng gà đập ra khuấy trộn lên, rửa khoai tây sạch sẽ thái sợi, lách ca lách cách động tác thật thành thạo. Nhất Nhất trừng mắt mở to con mắt bốc lên một sợi khoai tây. “Thực nhỏ, so với ba tớ xất y chang. . . . .”

“Tay tránh ra chút, lát cắt trứng bây giờ. Giúp tớ rửa qua một chút, ” Hắn đưa qua đi một cái rổ nhỏ, “Dùng nước nóng xóc qua là được rồi.”

“A.” Mỏ vòi nước ra vừa rửa rau vừa hát khe khẽ. Mỏ nước mở rất lớn, bọt nước văng khắp nơi, cô nhóc hi hi cười lấy tay tiếp được bọt nước bắn tới, đùa nghịch hân hoan. Cẩn Ngôn âu yếm nhìn cô nhóc, ánh mắt ôn nhu như nước. Thích nhìn thấy cô nhóc làm ra vẻ bướng bỉnh, thích nhìn cô nhóc bá đạo lỗ mãng, mặc dù có đôi khi cảm thấy đau đầu, nhưng đây mới là Đinh Nhất Nhất duy nhất của hắn a.

“Nhìn cái gì mà nhìn! Lại nhìn nữa liền đem ánh mắt cậu khoét xuống!” Cô nhóc hung dữ hét lên. Tim đập thật sự rất lợi hại, bộ dạng này của hai người thật giống một đôi vợ chồng ~~~ hai má không ngoan ngoan kia đã mọc lên hai rặng mây đỏ ửng.

Cô nhóc này ngay cả thẹn thùng cũng phải phối hợp lên biểu cảm đe dọa, hắn không biết là nên vui hay là buồn.

“Aiz, cậu sao lại biết nấu cơm ?”

“Lúc rảnh thì học nấu thôi.”

“Quá trâu bò đi, vừa biết chơi đàn dương cầm lại biết nấu cơm” Cô nhóc rốt cục cũng thừa nhận một sự thực mà từ rất lâu rồi cô nhóc không muốn thừa nhận.

“Hiện tại mới cảm thấy tớ trâu bò sao? Trước kia suốt ngày thấy tớ không vừa mắt.” Cẩn Ngôn quay đầu chỉ chỉ vào mũi cô nhóc.

Đổ khá nhiều dầu vào đáy chảo, để cho dầu nóng già đi đem trứng gà đổ vào chảo, lót đều ra chảo, qua một hồi, cổ tay hất lên một cái, cả một mảng trứng hoàn chỉnh lật sang mặt kia. Nhất Nhất xem đến choáng váng. “Oa ~~~ cậu biết lật trứng chiên! Cậu biết xào ớt! Tớ rất sùng bái cậu!”

“Không dám, không dám.” Hắn khiêm tốn nói. Thầm nghĩ may mắn cô nhóc không yêu cầu tiếp nữa, hắn biết làm cũng chỉ mấy món này cô nhóc thích ăn mà thôi, nếu hiện tại cô nhóc đột nhiên muốn uống canh gà, ăn cá kho tàu, ép hắn cũng thế làm ra được. Trứng gà chiên xong xuôi bày ra đĩa, cô nhóc lấy tay bốc lấy một miếng nhét vào miệng.

“Á, nóng quá ~~~”

“Ngồi vào bàn rồi ăn, mèo tham ăn.”

“Chờ cậu làm xong món khác, đồ ăn đã nguội rồi!” Cô nhóc già mồm át lễ phải.

“Đúng rồi, tại sao không đi Mi học nghiên cứu?”

“Tớ đi cậu phải làm sao bây giờ.”

“Làm sao bây giờ, thì làm ‘rau trộn’ ~~~”

Vô lương tâm. Cẩn Ngôn âm thầm nói thầm một tiếng.

Cô nhóc hắt xì hơi. “Cậu có phải đang mắng tớ không hả?” Bước qua bên cạnh Nhất Nhất hung tợn trừng mắt nhìn hấn.

“Hôn cậu.” Cúi người ở trên môi cô nhóc mở xuống một cái.

“Ghê quá ~~~ cầm đùa giỡn với phụ nữ đẳng hoàng!” Ngực khí thật đoan chính, nhưng động tác lại thật lưu manh, hai cái móng vuốt ướm ướm đâm xông vào trong áo sơ mi của hấn gãi ngứa, giống như loại động vật nhỏ bám víu lấy cổ hấn vừa gặm vừa cắn.

“Cậu là phụ nữ đẳng hoàng, tớ chính là Liễu Hạ Huệ tái thế.” Hấn ghim chặt tay cô nhóc thì thảo.

Cô nhóc không nghe rõ, hai cái móng vuốt tiếp tục quấy rầy đồng chí Liễu Hạ Huệ. Nhất Nhất đột nhiên ngẩng đầu lên chỉ ngây ngốc nhìn chăm chú vào hấn: “Aiz, cậu đừng nói cho tớ biết, lúc trung học và đại học cậu không đi Mi tất cả đều là vì tớ.” Đáng sợ, chẳng lẽ cô nhóc chính là chứng ngại vật làm trở ngại sự nghiệp phát triển của hấn?

“Nếu là như thế tớ đi cắt cổ chết cho xong.”

Cẩn Ngôn nghiêm chỉnh nói: “Vẫn là đi cắt cổ đi.”

“. . . . . Hừ ~” Hiện tại muốn cắt cũng không còn kịp rồi.

Nhất Nhất ngượng ngùng đi đến cạnh cửa dựa vào tường nhìn hấn đang xào khoai tây sợi, câu được câu không tán gẫu cùng hấn.

“Cậu nói cậu hồi nhỏ đã thích tớ?”

“Ừ.”

“Bao lớn? Sơ trung?”

“Bảy tuổi a.”

A? Cậu ta bảy tuổi đã biết đến cái thứ yêu yêu đương đương gì đó, mình mười bảy tuổi còn ngồi trước TV xem Nhất Hưu ca, thượng đế a, người sáng tạo ra con như thế nào thế!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trúc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Gặp được tình địch

Thoải mái thư thái hưởng làn gió mát lạnh từ máy điều hòa phả ra, Nhất Nhất nhớ tới người còn đang vất vả xông hơi tại ký túc xá là Gia Vũ, liền cùng Cẩn Ngôn thương lượng: “Nếu không kêu luôn Gia Vũ đến ở cùng đi, dù sao phòng cũng nhiều.”

“Cậu ấy sẽ không đến.” Cẩn Ngôn đem bánh mì sữa tươi đặt lên trên bàn.

“Tại sao sẽ không tới? Tớ với cậu đánh cược không?”

“Đánh cược gì?”

“Uhm . . . . . Rửa chén đi.” “Mỗi ngày đều phải rửa.”

“Được!” Hân nhướn mày cười: “Cậu thật quyết định rồi chứ.”

Hrou chết về tay ai còn chưa biết đâu. Nhất Nhất lập tức cầm lấy di động bấm số gọi cho Gia Vũ, kết quả nói còn chưa hết câu đã bị Gia Vũ chặn ngang bằng một câu “Đến làm kỳ đà cản mũi a.”

“Làm người tốt không có kết quả gì ~~~” Cô nhóc than thở ngồi xuống ăn bữa sáng.

“Thật tốt, về sau tớ không cần rửa chén.” Cẩn Ngôn vừa lòng uống một ngụm sữa.

“Ai nói cậu không cần rửa?” Cô nhóc trừng lớn mắt

. “Cậu nói, đánh cược ai thua sẽ phải rửa chén hàng ngày, hiện tại Gia Vũ không đến ở, cậu thua.”

“Tớ nói thua cuộc sẽ phải rửa chén sao, thắng mới phải rửa.”

Hân chán nản.

“Đừng tức giận đừng tức giận,” Nhất Nhất vội di chuyển qua ôm hân hôn một cái, “Không phải là rửa chén thôi à, hai người chén bát có thể có bao nhiêu, hai cái chén ăn cơm, nhiều nhất cũng chỉ có ba bốn cái đĩa đúng không?” Lại hôn tiếp cái nữa.

“Đúng,” Cẩn Ngôn thật hưởng thụ nụ hôn ngọt ngào lúc sáng sớm.

“Lại nói có vài món ăn một bữa không hết, đĩa cũng không cần rửa, chén bát lại thiếu đi vài cái đúng không?”

“Uhm.”

“Một ngày rửa có ba bốn cái, cậu làm loáng một cái là xong đúng không?”

“Uhm . . . . . Uh?”

“Tốt lắm, cứ quyết định như vậy nhé.” Cười tùm tùm vỗ vỗ gương mặt đẹp trai, “Vắt và cậu ghê Cẩn Ngôn a ~~~ tớ phải tới trường rồi.” Mang theo túi sách vừa đi vừa ngậm nga hát khê, phóng lên xe cưỡi con ngựa sắt lướt nhanh như làn khói.

Quyết định cái gì rồi? Cẩn Ngôn nhìn đồng hồ bấm giờ trên bàn cười khò. Nhóc quý quyết này. . . . .

Bài vở của năm ba đại học không mấy dễ chịu, Nhất Nhất bị bài vở chuyên ngành và các môn học tự chọn làm cho đầu óc như muốn nổ tung, việc đi làm để kiếm thêm khoản thu nhập đã sớm bị quăng ra ngoài sao hóa rồi. Hôn nữa cô nhóc chỉ lo chơi đùa, tiếng Anh cấp bốn thi hai lần cũng chưa qua, khiến cho Cẩn Ngôn tức giận quá mức, mỗi ngày buộc cô nhóc nghe băng từ học thuộc từ vựng. Bản thân Cẩn Ngôn cũng không rảnh rang gì, làm chuyên đề thí nghiệm, quản lý phòng thí nghiệm, còn có nghiệp vụ công ty, cả ngày bận tới mảy tới mảy. Gia Vũ cũng bận bịu không kém, học kỳ này được tuyển vào chức vị bộ trưởng tuyên truyền của hội sinh viên, ngoài học tập ra còn biết bao sự việc linh ta linh tinh cần xử lý, mặt khác còn phải ứng phó với những thế tấn công của các nữ sinh nhiệt liệt theo đuổi hân nữa, so với cặp đang yêu đương kia mà nói thời gian của hân càng thêm không đủ dùng. Ba người đều ở cùng một thành phố, nhưng cơ hội thật sự tụ tập lại gặp nhau cũng không nhiều.

Chủ nhật Nhất Nhất thật vất vả mới tắm được Gia Vũ, hai người đi trung tâm mua sắm mua áo len. Đạo phố xong cũng sắp tới 5h, Cẩn Ngôn gọi điện thoại tới nói phòng thí nghiệm có việc, khả năng phải rất trễ mới về nhà được. Cô nhóc thở dài: “Ai ~~~ vốn tưởng có thể về nhà kêu Cẩn Ngôn nấu cơm cho cậu ăn, hiện tại thì không được nữa, hết cách.”

“Thật là lười, chỉ biết để cậu ấy hầu hạ cậu.”

“Ai nói, cậu ấy nấu cơm tớ làm vệ sinh, có phân công cả rồi.”

“Phân công con khi mốc!” Gia Vũ bĩu môi. Cẩn Ngôn cũng quá sùng tiểu quý kia đi, hình tượng thê nô tiêu chuẩn, sợ cô nhóc mệt, nấu cơm rửa chén dọn dẹp phòng ốc hân bao hết, Nhất Nhất chỉ cần tắm rửa giặt quần áo. Máy giặt vẫn là toàn tự động, đem quần áo và bột giặt bỏ vào máy giặt loáng cái là xong, giặt xong đem đi phơi, ok! Huống chi còn có không ít quần áo mang đi ra ngoài giặt khô.

“Cậu cho là cậu chịu khó!” Nhất Nhất đấm hân một quyền. Tên tiểu tử này lười tới bên, quần áo không muốn giặt, tích lũy đến trình độ nhất định liền vượt qua nửa thành Bắc Kinh đem quần áo bản đưa tới, giặt một lần duy nhất cho gọn. “Quần áo ai giặt cho cậu?”

“Máy giặt!”

“Máy giặt cũng phải ấn vào nút khởi động nó mới giặt! Ai cắm dây điện vào ổ điện, ai ấn nút khởi động? Là tớ! Tớ giúp cậu giặt quần áo.”

Gia Vũ đối với việc cô nhóc già mồm ắt lẽ phải đành bó tay.

“Ý, có mùi thơm” Cô nhóc bầu chặt áo hít hà, “Mùi xiên que nấu cay! Chúng đi ăn xiên que đi.”

“Không ăn!” Gia Vũ chán ghét quay mặt đi. Suốt ngày như trẻ con ham ăn ham chơi!

“Tớ muốn ăn. Nếu không như vậy đi, chúng ta đi tới phòng thí nghiệm của Cẩn Ngôn đi? Dù sao cách gần đây thôi, vừa ăn vừa đi lát là tới rồi.”

“Cậu thật đúng là một khắc đêu rồi không được cậu ta.”

“Tớ thích, cậu quản được hả~~~~” Cô nhóc hi hi cười chạy tiến vào bên trong tiệm, quay đầu nhìn lại thấy kẻ vừa nói “Không ăn xiên que” kia đang đứng ở phía sau lưng. “Cậu không phải nói là không ăn sao?”

“Cậu đãi thì tớ ăn ngay.”

“Chỉ cho ăn 5 xiên!”

“Còn chưa đủ dính răng!” Gia Vũ tức tối vớt từ trong nồi ra một đồng đồ ăn. “Ai,” Hấn thần bí lấp lửng đẩy đẩy cô nhóc, “Cậu cùng Cẩn Ngôn. . . . . có hay chưa. . . . . hử?”

“Cái gì nha.” Nhất Nhất vội vàng cắn miếng thịt gà.

“Giả bộ cái gì nữa, đã sống cùng nhau rồi mà.”

Phốc một tiếng, cô nhóc bị sặc một cái. “Ồ cùng nhau thì sao hả, chúng tớ ở chung nhà nhưng không ở chung phòng!”

“Bà cô của tôi ơi, cậu nhỏ tiếng một chút.” Gia Vũ gấp đến độ bỏ nhào qua bịt miệng cô nhóc, cả tay bị dính dầu mỡ.

“Fuck, cậu thực biến thái.” Trong tiệm mọi người đều nhìn về phía cô gái phát ra thanh âm lớn mật này, Nhất Nhất còn chưa phát giác ra, say sưa ngon lành tiếp tục gặm xiên que, hấn lúng túng đến đỏ cả mặt, vội vàng thanh toán tiền rồi kéo cô nhóc đi ra ngoài.

“. . . . . Đó là sự thật, có cái gì kinh ngạc chứ.” Mặt cũng không hồng lên chút nào.

“Da mặt cậu thực dày!” Gia Vũ nghĩ không ra ngôn từ khác, chỉ có thể dùng chữ đó để hình dung cô nhóc.

“Tớ cái này gọi là thành thật, không nói lời nói dối, chứng minh tớ là người một là một hai là hai, quyết không chơi cái trò giả tạo.”

“Cho nên cậu gọi là Đinh Nhất Nhất, ngoại hiệu Đinh Nhị.”

“Fuck !” Dám giêu cợt tên của mình! “Không đánh chết cậu, tớ bằng con kiến ~~~” Xấn tay áo lên bỏ nhào qua.

Gia Vũ sớm có phòng bị, chế trụ hai tay cô nhóc ngoắt ra sau lưng làm cho cô nhóc không thể động đậy được. “Thật không nghĩ ra a, Cẩn Ngôn cư nhiên có thể chịu được con người cậu như thế này, thật sự là, chắc chắn. Tớ nói cho cậu biết a, đối xử với cậu ta tốt một chút đi, không có người con gái nào giống như cậu vậy.”

“Tớ thì như thế nào, tớ như vậy không tốt sao?”

“Tốt cái con khi mốc a.” Hấn lườm cô nhóc một cái buông tay ra. “Cậu nhìn lại cậu đi, con gái không ra con gái con trai không ra con trai, tóc ngắn như vậy, lại không sửa soạn trang điểm, váy cũng không mặc, cả ngày cứ ‘ [bad word], [bad word], [bad word]’ phun ra, ai chịu nổi cậu.”

“Có bảo cậu chịu đầu hả!” Thật là, đem cô nhóc nói thành người đáng khinh như vậy! Buồn bực nắm nắm tóc, giọng nói thấp xuống hướng tới Gia Vũ thỉnh giáo, “Ai... Gia Vũ, tớ như vậy thật không tốt hả, cậu cảm thấy tớ chỗ nào cần phải sửa đổi?”

Hấn ngó cô nhóc liếc mắt một cái: “Từ đầu đến chân đến cả da cũng đều phải cần làm lại từ đầu.”

“. . . . . [bad word] ~~~” cho dù không thể đánh thắng hấn, cô nhóc cho dù phải liều mạng cũng muốn thử một lần!

“Đánh cậu còn chưa sợ a. . . . . Ai ai, không đánh với cậu nữa.” Khóe mắt cô nhóc nhìn thấy một bóng dáng đứng trước cửa phòng tòa cao ốc thí nghiệm, Gia Vũ thức thời ngừng tay lại. “Đi qua đó thôi. . . . . ề!”

“Suýt ~~~” Nhất Nhất kéo hấn trốn vào góc tường, dựng thẳng ngón trỏ lên để ở bên môi, “Đừng lên tiếng.”

Đứng trước mặt Cẩn Ngôn là một cô gái với mái tóc dài đeo khăn choàng, cầm trong tay một món đồ màu xanh lam đậm “. . . . . Thời tiết lạnh rồi, cho nên. . . . . Tặng cậu, đan không được tốt lắm. . . . .”

Khoảng cách có chút xa, thanh âm nghe rất không rõ ràng. Hai tên tiểu tặc vuron dài cổ nhìn lên. Cẩn Ngôn giống như đang nói cái gì đó, đáng tiếc nghe không rõ, người con gái đó đem món đồ cầm trong tay nhét vào trong lòng hấn, hấn đẩy ngược trở về, cô gái đó lại nhét, biểu cảm trên mặt như muốn khóc vậy.

“Nói cái gì đó không biết?” Gia Vũ thò ra nửa người. Nhất Nhất vội che cái miệng của hấn lại: “Nhỏ tiếng chút!”

Đáng tiếc thanh âm nói chuyện của hai người có chút lớn tiếng, hai người bị nhìn lên đồng thời quay đầu nhìn qua chỗ bọn họ ẩn nấp. Hai tên tiểu tặc đành phải xuất đầu hiện thân.

“Ha, thời tiết thật tốt a.” Cô nhóc già vờ già vịn ngang đầu nhìn trời.

Thực sự có nhãn lực, trời đã tối rồi còn có thể nhìn ra thời tiết tốt. Gia Vũ cười phì một tiếng, trên bàn chân lập tức bị dẫm lên.

“Các cậu sao lại đến đây?” Cầm Ngôn cười giữ chặt tay Nhất Nhất, “Giới thiệu một chút, đây là bạn gái tớ Đình Nhất Nhất, còn đây là bạn tớ Trịnh Gia Vũ. Đây là sư muội ở phòng thí nghiệm Lí Linh.”

Nhất Nhất Gia Vũ lễ phép lên tiếng chào. Vị sư muội đó nâng cằm cười cười, nhìn về phía Nhất Nhất ánh mắt có chút kiêu căng.

“Xin phép, tớ có việc đi trước một bước.” Đem món đồ gì đó trong tay nhét vào trong lòng Cầm Ngôn, xoay người như gió chạy đi.

“Lí Linh. . . .” Người đã chạy đi thật xa rồi, Cầm Ngôn hết cách nhìn tấm khăn quàng cổ trong tay.

“Oa ~~~ khăn quàng cổ.” Nhất Nhất lấy lại quàng lên trên cổ, “Rất thoải mái. Ai, thế nào, tớ quàng có đẹp không?” Ngang đầu nhìn chăm chăm vào hai tên con trai kia hỏi.

“Tháo xuống đi, ” Cầm Ngôn dờ khóc dờ cười gỡ xuống cái trán của cô nhóc, “Tớ muốn trả lại cho cô ấy.”

“Đan không tặc mà, sao phải trả lại? Oh ~~ Gia Vũ.”

Gia Vũ tức giận đến hung hăng thưởng cô nhóc màn bạo lực: “Oh con khi mồm ấy, cậu là đồ ngu ngốc!”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trúc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Cường gian

Cậu là đồ ngu ngốc! Nhất Nhất không phục xoay người rời giường, mở máy tính ra lên QQ tán gẫu cùng bạn học. Thực cho rằng cô nhóc là đồ ngu ngốc há, quên đi nhá! Cầm Ngôn là người có tài có mạo lại nhiều tiền, hoàn toàn là kim cương Vương lão ngũ trong tiểu thuyết, có rất nhiều con gái xinh đẹp theo đuổi không có gì kì quái cả. Bản thân mình bộ dạng không tính là xinh đẹp, cũng không biết trang điểm, còn cả ngày ồn ào hùng hổ không có đáng thực nữ tẹo nào, khó trách ngày đó trong ánh mắt Lí Linh rõ ràng là không tin.

“Tớ hôm nay thật phiền.” Gửi dòng nhắn tin lời Minh Nguyệt.

“Làm sao vậy? Mỗi ngày đều có người hầu hạ còn phiền.”

“Mở chat webcam đi, tớ lười đánh chữ, nói chuyện trực tiếp với cậu luôn.” Mở webcam ra, Nhất Nhất đem sự kiện khăn quàng cổ ngày đó hai năm rõ mười tỉ mỉ kể ra, Minh Nguyệt nghe được bất chợt cả kinh. “Ai nha nha nha ~~~ cậu xem đi mối nguy hiểm tiềm ẩn nhiều như vậy! Tớ nói cho cậu nghe, có vài đứa con gái da mặt dày lá gan cực lớn, biết rõ người ta có bạn gái rồi còn thà chết vẫn muốn quần quít lấy không tha, quần lấy quần lấy cuối cùng cũng thành một đồng, lớp của chúng tớ cũng có trường hợp như thế. Cậu nhất định phải nghiêm chỉnh chấn chỉnh tư tưởng của Cầm Ngôn, làm cho cậu ta trong lòng chỉ có mỗi cậu thôi!”

“Uh. Làm sao để chấn chỉnh?”

“Này. . . . Không biết, để tớ suy nghĩ đã.” Cái đầu rời khỏi màn hình webcam trước mắt, chỉ nghe thấy thanh âm lật sách soạn soạn. Rất nhanh cái đầu Minh Nguyệt lại lần nữa xuất hiện, trong tay giờ mặt ảnh bìa tiểu thuyết ngôn tình có vẽ hình mỹ nữ. “Có, chính là cái này.”

“Cái nào?”

“Bá Vương ngành thượng cung! Trong sách đều viết, nam nữ sau khi lăn lộn trên giường với nhau đều yêu đôi phương yêu chết đi sống lại, thiên lôi đánh chết hồn phách cũng không rời nhau.”

Đã là trong sách nói khẳng định có đạo lý của nó. “Sao, thế nào ‘ngành thượng cung’?”

“Chính là gạo nấu thành cơm đó! ngu ngốc.”

“Tớ biết, uhm, cái kia, không thể xông bừa lên rồi liền xé quần áo a?” Cái này cũng quá biến thái ! Nhất Nhất ôm khuôn mặt nóng bừng theo bản năng nhìn quanh bốn phía, sợ có người xuất quỷ nhập thần bỗng tiến đến.

“Nói cũng phải. . . . . Đợi chút đi.” Thanh âm lật sách soạn soạn lại vang một trận. “Cậu uống rượu đi, uống xong rồi giả bộ say, sau đó bỏ nhào qua àm

âm một lúc là xong rồi.”

“Âm âm thế nào?”

“Ngu! Cậu cứ bỏ nhào qua tất cả các hành động còn lại là do cánh con trai làm.”

Cần Ngôn buổi tối về nhà lúc sáu giờ, đang chuẩn bị rửa tay nấu cơm ăn, liền ngạc nhiên phát hiện trên bàn đã dọn xong mấy đĩa thức ăn, cô nhóc đang ngồi ở bàn ăn mặt mày hớn hờ cười. “Cậu nấu?”

“Uhm, dưa chuột bóp dấm chua, canh trứng cà chua đều là tớ nấu.”

“Không tệ.” Chỉ vào hai món khác ở trên bàn, “Cái này thì sao, thịt gà cắt khúc xào, cá kho tàu cũng là cậu nấu?”

“Uh. Mua từ nhà hàng đem về, nhưng sau đó tớ có đun nóng lại, cũng coi như tớ có công nấu.” Cô nhóc nói xong mà mặt đỏ hơi không đút.

“Đều là cậu làm.” Cần Ngôn cười ôm cô nhóc hôn một cái. Trước nếm thử món dưa chuột, tạm được. Lại nếm thử canh, hơi nhạt chút.

“Ngon, xem ra về sau trọng trách nấu cơm liền giao cho cậu.”

“Cái đó sao được!” Nhất Nhất vội vàng thanh minh, “Tớ loại tay nghề này chỉ có thể giúp việc, vẫn là cậu nấu ăn ngon hơn. Tớ đi bới cơm cho cậu.” Nâng bát lên vui mừng chạy vào phòng bếp, đột nhiên “Á” Một tiếng.

“Làm sao vậy?”

“Biến thành cháo ~~~” Cô nhóc khóc chít chít quay đầu, “Cậu mua loại gạo gì a, mới bỏ có chút xíu nước liền biến thành như vậy.”

“Chính là gạo gạo trên châu a.” Cần Ngôn đi qua vừa nhìn thấy, thật là có trình độ nấu, nhào thành một đồng giống y như một nồi cháo. “Quên đi, bỏ thêm chút nước vào coi như chúng ta ăn cháo luôn.” Hắn bắt đầu đi, cô nhóc này không biết nấu cơm còn đồ thừa cho gạo không tốt.

“Nếu không lại cho thêm chút đậu xanh táo đỏ nhá?”

“Cháo trắng là được rồi.”

“Cứ nhìn tớ đi!” Bàn tay nhỏ bé vung lên, “Dù sao cũng là nấu lại, bỏ thêm lạc vô, a đúng rồi, trong tủ lạnh còn có long nhãn. . . . .”

Cuối cùng món chính của bữa tối biến thành món bát bảo Đinh thị ××, cháo không giống cháo, cơm không giống cơm, ăn vào khiến hai người đều mắc ối.

Cơm nước xong xuôi Cần Ngôn vào thư phòng viết báo cáo thực nghiệm, Nhất Nhất ở phòng khách xem tivi, xem một hồi thì chạy tới nghiêng đầu nhìn hắn. Một người thế nào có thể càng nhìn càng đẹp nhỉ? Nhìn mười mấy năm rồi còn không ngán. Từ nhỏ đến lớn luôn có người thích, bắt luận nam nữ già trẻ, người như thế căn bản là không thể xưng là nhân loại, hắn đã thành tinh. . . . . “Nhìn cái gì?” Hắn kéo cô nhóc qua hôn xuống bờ môi. Cô nhóc này ngẫu nhiên toát ra vẻ ôn nhu luôn khiến cho hắn không kìm lòng được.

“Hi hi, nhìn cậu xem có phải đã thành tinh biến thành yêu quái rồi không.” Cần Ngôn xoay mặt tiếp tục viết báo cáo. Biết ngay trong miệng cô nhóc phun ra không nổi cái lời hay ho gì!

“Cô sư muội Lí Linh kia rất xinh đẹp a.”

“Uhm.”

“Cậu thích cô gái xinh đẹp hả?”

“Cũng được.”

“Tớ đang hỏi cậu đó!” Nhất Nhất thấy thái độ không chút để ý tới mình của hắn thật bất mãn, “Tớ không xinh đẹp không ôn nhu, cơm cũng không biết nấu. Trước kia Chu Đình rất xinh đẹp a, còn có hoa hậu giảng đường của trường học các cậu nữa, tớ đều kém hơn bọn họ.”

Cần Ngôn cười mở cô nhóc một cái. “So sánh gì chứ? Cậu chính là cậu.”

“Vậy cũng đúng, trên thế giới chỉ có duy nhất một Đình Nhất Nhất.” Thương cảm hai giây cô nhóc lại nhảy nhót, kéo má hắn ánh mắt sáng ngời nhìn thẳng hắn, “Còn không mau đi tắm rửa?”

Cần Ngôn nhắm mắt lại khẽ hôn Nhất Nhất. “Đừng như vậy nhìn tớ. . . . .” Hai con mắt y như soi~~~ mở mắt ra nhìn đến đồng hồ trên bàn mới chỉ có 11h. “Còn sớm a, trước khi ngủ mới tắm.”

“Không còn sớm nữa!” Nhất Nhất nhảy dựng lên bước vào phòng tắm cho xả nước cho hắn, thái độ cung kính trước nay chưa từng có. “Tớ giúp cậu xả nước rồi đó, nhanh đi tắm đi, tớ chơi game một lát.” Nói xong liền ngồi xuống mở máy tính ra khởi động chương trình trò chơi lên, tách tách tiếng vang do ấn phím kêu lên không ngừng. “Cậu cũng đừng chơi quá lâu, đi ngủ sớm một chút.”

“Biết rồi, cậu tắm từ từ ~~~ tắm sạch sẽ chút ~~~”

Cần Ngôn buồn bực, hôm nay cô nhóc kia có chút kỳ quái. . . . . Cửa phòng tắm đóng lại, kẻ đang dùng mảnh giết quân địch ngồi trước máy tính kia cũng vội vàng đứng bật dậy chạy thẳng tới nhà bếp, giờ lên lon bia Thanh Đào đã được mở nắp từ trước ra tu một hơi. Nôn ~~~ hương vị của bia giống hệt mùi nước đá ngừa thật khó uống chết đi, đôi cái khác vậy. Ánh mắt liếc đến đủ thứ rượu vang đỏ trong ngăn tủ, tóm lấy một chai giờ lên tu một ngụm lớn. Hắc, cái này không tệ, hương vị ngọt ngào. Lại uống tiếp mấy ngụm thật to. Cần Ngôn vừa ra khỏi cửa phòng tắm đã ngửi thấy một mùi rượu nồng nặc. “Cậu uống rượu ?”

“Hi ~~~” Kẻ ngồi lệch trên sofa kia ngoác tay vẫy hân. Không biết là bia lợi hại hay là rượu vang đỏ lợi hại, dù sao hiện tại cô nhóc bị choáng váng đầu, dựa theo như trên sách nói, thời điểm say sưa hồ đồ thế này vừa vặn có thể làm chuyện xấu. “Còn không ngủ sao, thế nào lại còn uống rượu.”

“Ném thử thôi ~~~ trước khi ngủ uống một chút rượu có tác dụng làm đẹp a. Giúp tớ xoa xoa, đau đầu.” Hân đặt đầu cô nhóc gối lên trên đùi nhẹ nhàng xoa xoa huyết thái dương cho cô nhóc. “Một chút là đủ rồi, cậu có vẻ uống không ít.”

Mùi sữa tắm thơm ngát quanh quần ở chóp mũi, bàn tay to đặt trên da vừa ấm áp lại thoải mái, Nhất Nhất ngẩng đầu lên ngắm hân lộ ra vẻ háo sắc. Người vừa tắm rửa xong chính là sexy, làn da che phủ một tầng phấn hồng, tóc ướt sũng còn giọt xuống, có một giọt nước chảy xuống theo phía nghiêng khuôn mặt, à, tiều áo áo ngủ không thấy nữa. . . . . đầu óc cô nhóc choáng váng theo hướng giọt nước kia mò vào bên trong tìm kiếm. Trông ngược lại tức như lạc đi một nhịp. “Nhất Nhất?” Cổ họng Cần Ngôn khàn đặc.

“Tớ thích cậu ~~~” Sờ lên làn da cảm giác thật thoải mái dễ chịu ~~~ vurun người lên tiến vào trong lòng hân, kéo thấp đầu hân xuống chủ động hôn lên đôi môi quyến rũ kia.

“Uống nhiều rồi hả?” Hân cúi đầu cười, đoạt lại quyền chủ động. Chát còn kia chảy xuống bụng như giục giã đốt lên sự hưng phấn chưa từng biết đến, thân mình Nhất Nhất nóng lên hồ hấp dồn dập, trong đầu thoáng hiện ra cái câu danh ngôn chí lý. Bá vương cái gì đó? Mặc kệ đi, chủ động ra tay trước mới là đạo lý cứng rắn. Bàn tay nhỏ bé men theo phía dưới áo ngủ đi vào bên trong, trên lớp da thịt bóng loáng kia nheo hai cái.

“Đừng đùa. . . . .” Hân bắt được tay cô nhóc không cho cô nhóc động đậy. Cô nhóc không kiên nhẫn tránh thoát, hai bàn tay cùng nhau ra trận, nhất quyết kéo áo của hân ra lộ ra nửa người trên trơn bóng, cười nham nhở một tay ôm sát cổ hân vừa cắn vừa gặm, tay kia không an phận ở trước ngực hân vừa nheo vừa sờ.

“Đừng, nghịch tiếp tớ sẽ không dừng lại được đâu.” Cần Ngôn khê cắn vào khoe môi cô nhóc cảnh báo cho cô nhóc biết, nghe thấy nhịp đập tim mình như lời sấm.

“Ai cho cậu ngừng. . . . .” Vài từ ít ỏi đó trong nháy mắt đã đánh ngã con đề điều vừa mới vất và được xây lên, không khí bốn phía đột nhiên trở nên nóng hầm hập. Hân thờ dốc, nhưng trận mưa hôn môi càng thêm dày đặc triền miên, hân cẩn thận đặt Nhất Nhất nằm bằng phẳng ở trên sofa, ngón tay thon dài do dự mà dò thám tiến vào trong áo ngủ của cô nhóc. Âm thanh cúi đầu rên rỉ tràn ra bên môi, như đang cổ vũ động tác của hân, hân hôn càng sâu càng nồng nhiệt coi bỏ cúc áo trước ngực cô nhóc, thân mình nằm phía dưới lại không có động tĩnh gì.

Ngất rồi? Cần Ngôn khàn trương vỗ nhẹ mặt cô nhóc. “Nhất Nhất?” Không động tĩnh. “Cậu làm sao vậy Nhất Nhất!”

“. . . . . Đáng ghét ~~~” Hai chữ mơ mơ hồ hồ được văng ra, tên bọm nhậu kia xoay người phát ta tiếng ngáy rất nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trúc Mã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Thượng....cung...rồi...

Cô nhóc ngượng ngùng rồi. Buổi sáng buồn bực ở trong phòng không chịu rời giường, lẽ mà mê mê neho hơn nửa giờ mới chịu ló đầu ra ăn bữa sáng, con người quay tròn chuyển động tứ phía, gặp được tầm mắt của hân lại cuống quýt né tránh qua một bên.

“Ăn từ từ, uống chút sữa đi.” Cần Ngôn cười đưa qua một ly sữa. Nhất Nhất bị miếng bánh bao mắc nghẹn ở cổ họng, ra sức đâm vào ngực để nó đi xuống, nghiêng mặt đi nhận lấy cốc sữa nốc một ngụm to, vẫn là không nhìn hân.

“Nhất Nhất, tớ có việc muốn nói với cậu, ngày hôm qua. . . . .”

“A ...sao kì vậy ta, chưa tỉnh ngủ lại muốn ngủ nữa rồi ~~~” Cô nhóc ngáp vài cái đặt đầu mình trên cánh tay giả bộ rất buồn ngủ.

Cần Ngôn nhin cười bước đến để khuôn mặt mình đối diện với mặt Nhất Nhất. “Có nhìn thấy không?” Ngón tay hân chỉ vào hai quả đấm thâm to tướng trên mặt hân, “Tối hôm qua tớ hầu như một đêm không được ngủ, cậu uống say còn đá chân. . . . .”

“Đúng vậy đúng vậy,” Cô nhóc cương cứng cổ một lần nữa cúi đầu vào trong khuỷu tay, “Tớ uống say rồi cái gì cũng không nhớ nổi, mắt trí nhớ rồi, ngộ độc rượu bán thân bất toại! Cậu chờ chộc bệnh nhân!”

Phản ứng còn rất mạnh a. Hấn dờ khóc dờ cười, cố ý tiến đến ghé sát bên tai cô nhóc thấp giọng nói: “Cậu làm tớ sợ muốn chết, đang hôn mà cũng có thể lẩn ra ngủ mất, còn tưởng rằng cậu uống nhiều bị đau dạ dày, thì ra chính là đang ngủ. Ha ha, uống say rồi ngủ thật giỏi, lay thế nào cũng không tỉnh, may mắn không giống người khác say khướt còn làm loạn. . . . .”

Đừng nói nữa được không, rất đáng sợ a ! “Tớ đang ngủ. . . . . A hô ~ hô ~~~~” Tiếng ngáy khò khò vang lên thiệt lớn.

Cần Ngôn ghen cười trừ mền hôn lên tóc cô nhóc, thấy cô nhóc đến cả tai cũng đỏ bừng như sắp chảy máu rồi, nếu tiếp tục nói nữa không chừng cô nhóc có thể tự bốc cháy. “Tớ có chuyện nghiêm túc muốn nói với cậu.”

Tiếng ngáy lại vang lên. “Ngày mai tớ muốn đi Thượng Hải, còn nhớ rõ không?”

“ . . . . . Á.” Nghĩ ra rồi, ngày hôm qua lúc ăn cơm chiều hẳn nói thứ hai muốn cùng thầy giáo hướng dẫn đi Thượng Hải làm chuyên đề, khi đó cả đầu cô nhóc đều là những lời lẽ chỉ lý của Minh Nguyệt thôi, căn bản là không để ý.

“Tối hôm qua đã quên nói, lần này đi Thượng Hải còn có cả Lí Linh.”

“Chỉ có hai người các cậu?” Cô nhóc ngẩng đầu lên.

“Không phải, còn có thầy giáo hướng dẫn nữa, ba người chúng tớ.” Lí Linh cũng là môn sinh đặc ý của thầy, tuy rằng tính cách có chút kiêu ngạo, nhưng trên vấn đề nghiên cứu tìm không ra sai sót nào. Đây cũng là nguyên nhân mà thầy muốn đất một sinh viên năm tư chưa tốt nghiệp đi công tác.

“Vậy cũng chưa tính là bị uy hiếp.” Cô nhóc xoay xoay con mắt có chuyện muốn phân tích với hẳn, “Tớ nói với cậu a, thầy giáo hướng dẫn của các cậu ấy là một người già cả sẽ không quản nhiều lắm đâu, Thượng Hải a, là nơi lãng mạn, làm xong thí nghiệm các cậu có thể đi ăn cơm nắm tay nhau đi dạo, đi ra ngoài bên ngắm phong cảnh, yên tâm, tớ sẽ không mắng cậu.”

“ . . . . .”

“Tớ muốn cho cậu đủ không gian tự do, cậu cứ tự do mà vui chơi bay nhảy.”

“ . . . . . Tôi có bạn gái sao?” Cần Ngôn ngửa đầu hỏi trời.

“Bạn gái cậu không phải là tớ sao.” Hừ, muốn để cô nhóc ghen? Đạo hạnh còn kém lắm! Còn tưởng rằng hẳn khản trương như vậy là muốn thảo luận sự kiện mất mặt tối hôm qua, thì ra chính là nói cho cô nhóc biết hẳn muốn cùng nữ đồng nghiệp đi công tác. Nói như vậy là sợ cô nhóc tức giận? Hắc hắc, cô nhóc sẽ tức giận cái gì chứ, làm sao có thể ngay chút tin tưởng hẳn cũng không có. Nhất Nhất không nóng nảy, tự nhiên có người sốt ruột vì cô nhóc.

“Cần Ngôn cũng đã đi mấy ngày rồi, cậu cũng không gọi điện thoại điều tra chút?” Minh Nguyệt trên QQ thét chói tai, “Nhìn cái đức hạnh của cậu này, không chịu để tâm, bạn trai bị người ta bắt cóc rồi còn cười tươi như hoa vậy!”

“Ai có thể bắt hẳn đi mất tớ liền theo họ người đó!”

“Cần Ngôn trở về bóp chết cậu.” Gia Vũ tức giận đến nổi quăng người muốn đòi họ kia sang một bên, tự mình chiếm lấy vị trí ngồi xuống. “Minh Nguyệt cậu đừng để ý tới cậu ta, thứ đồ chơi này có bạn trai hay không cũng giống nhau cả thôi, ngày hôm qua cùng tớ lên phố ăn lẩu, Cần Ngôn gọi cho cậu ta muốn nói chuyện chút, kết quả chưa nói được nửa phút cậu ta đã cúp máy, sợ tớ ăn sạch hết đồ ăn. Tớ thấy, chỉ cần là đồ có thể ăn được đều quan trọng hơn Cần Ngôn.”

“Huhu,” Minh Nguyệt bụm miệng khóc rống, “Anh Cần Ngôn đáng thương của tớ~~~ cậu sao có thể đi tìm loại người yêu như vậy chứ~~~”

“Đáng thương con khi mốc.” Nhất Nhất cúp mắt than thở, “Cùng với mỹ nữ ở trong một đô thị lãng mạn có cái gì đáng thương hả, uống chút rượu nghe chút saxophone, lại nhảy vài điệu, a ánh trăng mờ lung a đàn chim mờ lung. . . . .”

“Mẹ nó.” Gia Vũ hận không thể một quyền đâm cô nhóc búp dẻ lên trên tường.

“Minh Nguyệt cậu vừa mới nói tớ cười giống hoa gì?” Cô nhóc vui sướng hỏi.

“Uhm . . . . .”

“Hoa hồng” Gia Vũ cướp nói. Vẫn là tiểu tử này tinh mắt~~~ cô nhóc nâng má xông vào trước màn hình máy tính cười rất xinh đẹp.

“Gia Vũ cậu chưa nói xong đúng không?” Minh Nguyệt đồng tình thờ dài, “Hoa hồng, gai phía dưới.”

Gia Vũ vỗ về ngực cười ha ha. “F. uck~~ các cậu liền cấu kết với nhau làm chơi xấu tớ!” Nhất Nhất then quá hóa giận bay lên đá một cước, Gia Vũ cuống quýt đứng dậy hướng phòng bếp chạy thực mạng, cách một tiếng khóa cửa lại.

“Cấm uống trộm nước trái cây của tớ!” Cô nhóc tiến lên cảnh cáo.

“Cảm tạ cậu ~~~ tớ chân thành cảm ơn cậu đã nhắc nhở ~~~” Bên trong cửa truyền đến thanh âm huỳnh hoàng, tiếp đến nghe thấy tiếng cửa tủ lạnh mở đóng.

“Cái này, mẹ nó, thứ gì xanh không ra xanh vàng không ra vàng? Khó coi chết được !”

“Cậu đừng uống, đó là thuốc bắc!” Cô nhóc nhân cơ hội cảnh báo cho hắn. Đi thong thả tới trước máy tính nhỏ giọng tỏ khổ, “Nguyệt a, Gia Vũ uống trộm nước trái cây của tớ, đó là Cẩn Ngôn ép cho tớ, bên trong có nho táo lê và quả sô, còn có dưa hấu, tớ mỗi ngày mới uống có một ly nhỏ à.”

“Nước trái cây yêu thương a ~~~” Minh Nguyệt hai mắt phóng ra tia màu hồng. “Ai, lần trước chuyện đó, cậu với cậu ta, uhm?”

Nhất Nhất bụm mặt nhăn nhó một hồi. “Ý ~~~ không. . . . .”

“Làm sao thế?”

“Cậu nói phải uống rượu đó. . . . . Tớ uống rồi, nhưng sau đó. . . . . Uống nhiều quá nên ngủ mất.”

“F. uck !” Minh Nguyệt cũng buột miệng thốt ra chữ này. “Muốn bắt nhanh a, quyền chủ động nhất định phải nắm ở trong tay cậu.”

“Tán gẫu cái gì đó?” Gia Vũ cầm một ly chất lỏng có màu sắc thấy ghê đi tới, “Cái gì quyền chủ động?”

Nhất Nhất quay đầu trừng hắn. “Chuyện không liên quan đến cậu. . . . . A!” Cô nhóc chỉ vào cái cốc thét chói tai, “Không phải đã nói cho cậu đây là thuốc bắc sao!”

“Lừa quỷ a cậu. Chắc chắn thật khó coi, giống hệt như đậu hủ thái đã để nửa năm vậy, nhưng uống vào cũng tạm được. Minh Nguyệt cậu muốn uống không? Ngày nào đó về nhà kêu Nhất Nhất ép cho cậu một ly.” Gia Vũ giờ cái cốc chuyển đến trước camera.

“Nôn ~~~ tớ mới không cần, hệt như nước gạo!” Minh Nguyệt che miệng quay mặt. “Ai, Cẩn Ngôn ngày mai về rồi đúng không?”

“Uh. Gia Vũ cậu ngày mai nhất định phải tới nhà tớ ăn cơm nha.” Nhất Nhất thịnh tình mời. “Không đến, làm gì đã cần mời hả?”

“Kỳ thật tớ cũng chỉ là khách khí với cậu một chút thôi.” Cô nhóc nhướn mày vui vẻ, vẫn hồi thể diện một vấn.

“. . . . .” Cái này Gia Vũ thật sự muốn đâm cho cô nhóc một phát.

Buổi chiều ngày hôm sau Cẩn Ngôn trở lại Bắc Kinh, vợ chồng son đi ra ngoài ăn một bữa tối phong phú trước, hơn mười giờ mới về đến nhà.

Tắm rửa xong bước ra hắn có chút há hốc miệng. Phòng khách tối mờ ảo, chỉ có hai căn ngọn nến dựng thẳng ở trên bàn cơm phát ra ánh sáng le lói. Một bóng đen nhảy đến trước mặt, trong tay giờ lên một chiếc đèn pin chiếu lên phía dưới cằm, hắn sợ tới mức sững người, sau một lúc lâu mới phản ứng lại. “Tớ chuẩn bị bữa ăn khuya, tới đây ngồi đi.” Nhất Nhất lôi kéo hắn ngồi vào bàn ăn bằng.

“Ồ?” Hắn kinh ngạc. Trên bàn bày mấy món ăn rất ngon mắt, còn có hai cái ly và một chai vang đỏ, xem ra là sớm đã chuẩn bị tốt. “Buổi tối ăn nhiều như vậy, còn chưa no hả?”

“Lại tiêu hóa rồi mà.” Cô nhóc rót hai ly rượu, đưa cho hắn một ly, “Ăn không vô vậy uống một ly đi, uống một chút ngủ sẽ ngon hơn.”

Ý, giống như có âm mưu. Cẩn Ngôn hồ nghi nhấp một ngụm nhỏ. “Cậu uống không?”

“Tớ đương nhiên uống!” Với tay bưng ly rượu lên uống mấy ngụm to.

“Chậm một chút, đừng để sặc.” Hắn đoạt lại cái ly, “Uống rượu vang không phải uống như vậy.”

“Ách.” Nhất Nhất nắc cục một cái, chẳng hề để ý quyết quyết miệng. “Từ đâu mà có nhiều quy củ như vậy, muốn uống thế nào liền uống thế đó, còn không giống nhau đều vào bụng cả.” Nói rất có đạo lý a.

Hắn bật cười, bưng ly rượu lên học bộ dáng của cô nhóc uống một ngụm lớn. Dưới ánh nến khuôn mặt nho nhỏ hơi đỏ ửng, sống mắt đóng đưa lưu chuyển, bộ dáng giương nanh múa vuốt lúc bình thường đã biến mất tiêu, chỉ còn lại sự quyến rũ phong tình của thiếu nữ. Hắn miệng khô lưỡi khô, vội xoay mặt. “Ngủ sớm một chút, ngày mai còn phải đi học.”

“Ngày mai chủ nhật.” Cô nhóc quyến rũ vờ cùng kéo xuống dây áo ngủ, “Tớ xinh đẹp không?”

“. . . . . Xinh đẹp. Tớ, tớ muốn đi ngủ.” Cẩn Ngôn đứng bật dậy, ghé ở trên sàn gỗ phát ra một tiếng tạp âm thật lớn. Vội vàng chạy đến trước bệ rửa tay trong phòng ngủ dùng nước lạnh hắt lên mặt, hít sâu vài lần mới thoảng bình tĩnh chút. Chính là mới quay người lại thiếu chút nữa bị té xỉu, khi nào thì trên giường lại có một mỹ nữ yêu xà?

“Trở về phòng ngủ mau, đừng nghịch nữa!”

“Cậu ngủ với tớ, tớ ngủ một mình rất sợ a.” Nhất Nhất nín thở bộ dáng thật ủy khuất.

“ . . . . .” Về mặt Cẩn Ngôn đầy hắc tuyến. Từ từ nhắm hai mắt lại sờ qua ôm lấy cô nhóc, trên cổ lập tức bò lên hai cánh tay. “Ngoan a, đừng náo loạn, tớ nhìn cậu ngủ cậu ngủ rồi tớ mới ngủ được không?” Hắc cũng không muốn lại phát sinh sự kiện mắc cỡ lần trước.

“Ừ chịu, muốn cậu ngủ với tớ cơ.” Âm chỉ rõ ràng như vậy nếu còn không hiểu vậy thì không phải là đàn ông rồi. Hắc không nói nhảm nữa, cúi người xuống hôn cô nhóc, ngón tay cũng không an phận tiến vào trong áo ngủ. Đầu óc Nhất Nhất choáng váng mê man, ly rượu vang kia dần dần bắt đầu phát huy hiệu lực, cả người giống như bốc cháy, muốn lần tránh đôi môi cùng bàn tay nhiệt tình nóng rực của hắc, lại cũng khát vọng muốn tiếp tục gần gũi. Giây phút quan trọng nhất trong đầu Cẩn Ngôn đột nhiên có một đạo sét đánh ngang qua, ảo não thờ nhẹ ra một tiếng, đầu tranh vùng vẫy lăm lăm mới bò lên khỏi giường chinh đồn lại quần áo. “Đội đã, tớ chưa chuẩn bị tốt. . . . .”

Nhiệt độ sắp đốt lên bốc cháy toàn thân đột nhiên biến mất, Nhất Nhất bất mãn mở mắt ra, ánh mắt mơ hồ chứng minh cô nhóc đã say. “Chuẩn bị cái gì, tớ đều chuẩn bị tốt rồi, cậu có gì cần chuẩn bị, còn chưa chuẩn bị tốt gì nữa!” Nói xong hùng hổ đem hắc túm trở lại, thuận thế dạng hai chân ngồi trên người hắc hai tay dùng sức đùa nghịch, chỉ nghe thấy băng băng vài tiếng, cúc áo trên chiếc sơ mi nam kia không thiếu cái nào rơi lộp bộp trên mặt đất.

“Đừng.” Hắc đè tay cô nhóc lại há miệng thở dốc, “Tớ còn chưa có. . . . . Đợi lát nữa, tớ phải đi mua. . . . .” Những lời nói tiếp theo bị chặn lại, kẻ say rượu Đinh Nhất Nhất kia quả thực giống như con sói xám ăn phải gan cạp, hung tợn bỏ nhào qua trên người tiểu bạch thỏ, một tay không kiêng nể gì lần xuống phía dưới thăm dò, chạm vào một thứ không nên chạm vào, rất si ngốc cười ngây ngô với hắc, cười đến rất xấu xa a. Cẩn Ngôn lập tức xoay người đè cô nhóc nằm lại trên giường, cho dù cô nhóc lại ngủ lăn ra cũng không quản nữa! Hơi thở ồ ồ nặng nhọc dao động các nơi trên thân thể, thật ngứa, cô nhóc ha ha cười, ngón tay đặt lên vùng ngực săn chắc bóng loáng của Cẩn Ngôn, vừa vuốt ve vừa sờ soạng ‘rất sắc’, trên miệng còn nham nhở: “A, còn luyện ra cơ ngực nữa kìa. . . . . Hắc hắc, đến đây, cười với đại gia ta một cái coi. . . . .”

Rất nhanh cô nhóc liền cười không nổi nữa, bởi vì rất đau ! “Cậu đừng nhúc nhích! Đau. . . . . Đau chết mất, không được. . . . . khít chặt quá, á... kêu cậu đừng nhúc nhích!” Hắc đau đến nổi mồ hôi chảy đầy trán. Cẩn Ngôn cả người đỏ mồ hôi, dục vọng kêu gào suy nghĩ muốn đi sâu về phía trước, lại sợ cô nhóc đau, chỉ có thể nín thở kìm hãm, thân thể cứng ngắc ở trên người cô nhóc không dám lộn xộn.

“Nhìn nhìn một lát nữa thì tốt rồi, uhm, nhìn...nhìn sẽ không đau.”

Nhìn một hồi, vẫn là đau, Nhất Nhất khóc thút thít đẩy hắc ra: “Cậu đi ra ngoài đi, tớ không cần. . . . .”

Mẹ nó chứ đang làm khi gì vậy! Hắc thảm mắng một câu, cắn răng rút ra ngoài.

“Á~~~~” Một tiếng kêu đau vang lên. “Đừng nhúc nhích, đau quá. . . . .” Động tác của hắc dừng lại.

“Đi ra đi, lấy ra ngoài đi. . . . . Á, cậu đừng nhúc nhích. . . . . Hu hu, kêu cậu lấy ra. . . . . Uhm ah, đừng nhúc nhích a. . . . .”

Cẩn Ngôn muốn điên mất. Đến cùng là muốn hắc đi ra hay không cho hắc động đây?! Muốn rút ra khẳng định phải động đây, bất động làm sao rút ra ngoài?! Lười suy xét cái chuyện phí sức suy nghĩ này, hắc quyết định nghe theo sự an bày của trí não.

“A~~~~”

“Uhm!”

Hai tiếng đau kinh hô lên, tiếng kêu thứ nhất là thanh âm của Nhất Nhất vọng lại, ngay sau đó tiếng thứ hai là của Cẩn Ngôn. Bởi vì cô nhóc cảm thấy đau thật sự chịu không nổi, căn cứ trên quan điểm sống của cô nhóc là tuyệt không chịu thiệt bên giường tay lên vùng một quyền. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trúc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Hậu thưởng cung

“Tỉnh?” Cẩn Ngôn hôn lên người bên gối.

Nhất Nhất mở to cặp mắt to mơ hồ, cách một hồi lâu mới nhớ tới chuyện mãnh liệt tối hôm qua, mặt lập tức đỏ bừng lên, vội vàng đem đầu lúi về trong ổ chăn. Nghĩ nghĩ gì đó lại lò đầu ra, hồ nghi vuốt ve vết xanh tím trên mặt hắc. “Cái này bị sao vậy?”

“Cậu hỏi tớ a?” Hắc dờ khóc dờ cười.

“Ngã xuống đất đập trúng hà?” Chẳng lẽ giống mình ngủ không ngoan ngoan?

“Tướng ngủ của tớ rất ngoan, không giống cậu còn đá chăn.” Cô nhóc này ngủ thật sự rất ồn ào, tối hôm qua hắc vốn ngủ bên trái, bị chen lách thiếu chút nữa ngã xuống đất, đành phải đổi qua bên phải. Lúc sắp sáng lại bị cô nhóc chen về bên trái.

“Tớ đánh?”

“..... Tối hôm qua cậu đánh.”

Làm sao có thể! Nhất Nhất nhủ mày trừng mắt với hấn, trong đầu chậm rãi hiện lên tình cảnh tối hôm qua. Không đúng a, giống như thật sự bị đâm một quyền ~ đầu một lần nữa trón lại trong chăn, tiếng nói phát ra mơ hồ không rõ: “Không thể trách tớ, bởi vì cái kia. .... Đúng không. .... Cậu có tìm tớ tính toán món nợ này hay không. ....”

Cần Ngôn buồn cười tiến vào trong chăn hôn cô nhóc. “Không trách cậu. Còn đau hay không? Đều là tớ không tốt.”

“Không nên hỏi như mấy câu mắc ói như vậy. ....”

“Có chỗ nào không thoải mái không?”

“.....”

“Thật đó, nếu có chỗ nào không thoải mái nhất định phải nói cùng tớ, cũng không biết có làm bị thương cậu hay không. ....”

Có phiền hay không hả! Cô nhóc xóc chăn lên: “Rất thoải mái kia!” Không ổn, lời này nghe sao lại thấy ám muội vậy kia?

Cần Ngôn cắn môi muốn cười lại không dám cười. Biểu cảm gì thế không biết thật là ~~~ Nhất Nhất vừa tức vừa thẹn bỏ nhào qua, lại đã quên bản thân đang trần truồng không có mặc quần áo, bị hấn ôm trọn trong lòng. Hai cái thân thể trần truồng vừa tiếp xúc, bốn phía lập tức bắn tóe ra vô số đóm lửa.

“Không được.” Cô nhóc cuống quýt đẩy hấn ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng dùng chăn bông quấn bọc sát người. “Cái đó, chuyện tối hôm qua là ngoài ý muốn, ngoài ý muốn ha ha tớ uống say. ....”

“Hử?”

“Mẹ tớ nói, không thể như vậy, về sau không thể. .... như vậy.”

Trong mắt Cần Ngôn xẹt qua tia thất vọng, cổ nén sự kích thích đem cả người lẫn chăn ôm lại. “Thực xin lỗi, đều là lỗi của tớ, nếu cậu không muốn, về sau tớ sẽ không như vậy nữa.”

“Vây. .... Về sau vẫn là chia phòng ngủ.”

“Vi sao?”

“Chúng ta không phải là sống thử a!”

Hấn ử oải muốn đập đầu xuống đất a. “Được rồi, thì phân phòng ngủ. Cậu ngủ tiếp nữa đi, tớ đi tiệm thuốc mua thuốc.”

“Thuốc gì?” Cô nhóc ngây ngốc mơ hồ hỏi. Nhìn thấy hấn đang đỏ mặt bừng bừng, bịt mắt tiến vào trong ổ chăn thể nào cũng không chịu lộ ra.

Mua thuốc trở về, đồ lười biếng còn đang ngủ trên giường, Cần Ngôn rót chén nước cho cô nhóc uống thuốc. “Giữa trưa đi ra ngoài ăn cơm hay là ăn ở nhà?”

“Cậu nấu cho tớ ăn đi. Đừng nhìn tớ, tớ muốn mặc quần áo!”

Hấn cười xoay người. Nhất Nhất luống cuống tay chân mặc xong quần áo nhảy xuống giường, thân thể đau nhức khiến cô nhóc thiếu chút nữa nằm sấp trên sàn nhà, Cần Ngôn vội vàng giữ vững cô nhóc lại. Trong túi áo của Cần Ngôn có một hộp gì cứng cứng đụng vào cánh tay của cô nhóc, cô nhóc tò mò lấy ra xem.

“Đưa tớ!” Vội vội vàng vàng giơ tay ra định cướp về, nhưng không cướp lại được.

“Cái gì vậy. .... Ách ~~~” Hộp đó bị quăng ra xa tới góc tường, mặt trên hộp có một hàng lớn chữ cái tiếng Anh, DUREX.

“Không phải là ngủ riêng phòng hay sao, mua cái này làm chi!”

“Tớ sợ. .... Phòng ngủ ra chu đáo. ....”

“Phòng con khi a!”

Đương nhiên việc ngủ riêng phòng chỉ có thể là một câu nói suông, công cụ gây án đều đã mang về nhà, lẽ nào lại có đạo lý để yên dụng cụ đó không dùng đến.

Cuộc sống chân chính chung sống mới bắt đầu, Cần Ngôn trịnh trọng đưa ra yêu cầu kết hôn với Nhất Nhất. Cô nhóc quá sợ hãi: “Tuổi còn trẻ kết hôn cái gì chứ!”

“Chúng ta đều ở cùng với nhau rồi, đương nhiên phải kết hôn.”

“Ai quy định sống chung với nhau nhất định phải kết hôn?” Lời phản bác đúng lý hợp tình a, “Cậu trước kia cùng bạn học ở cùng một ký túc xá, sao không thấy cậu muốn kết hôn cùng bọn họ.”

Trên thái dương hấn gân xanh ứa ra. “Bọn họ đều là nam!”

“Nam cũng có thể cùng với nam kết hôn.”

“Quốc gia của chúng ta không cho phép.”

“Nước Mĩ liền cho phép, vẫn là hợp pháp. Aiz, thật ra chuyện tình cảm đến ai có thể quản được chứ, nam nữ không phải đều giống nhau sao, sao nhiều người lại cảm thấy bọn họ biến thái chứ.”

“Uhm, trường học chúng tớ cũng có.” Trong lòng hấn đột nhiên có chút ưu tư.

“Cậu nói bọn họ thế nào. . . . . Hai người con trai làm chuyện đó đó như thế nào?” Nhất Nhất tò mò trừng lớn mắt hỏi.

Cái gì cũng hỏi! Hấn chật vật xoay mặt: “Đừng hỏi tớ.”

“Không hỏi thì không hỏi.” Cô nhóc bĩu môi tránh ra.

Cần Ngôn đứng im lặng một lúc lâu sau, đột nhiên nhớ tới vừa rồi nói đến rõ ràng là hôn sự của hai người, thế nào lượn một vòng lại đến chuyện đồng tính luyến ái? Vội vàng đuổi theo, người nọ đang cười tươi như hoa nhìn hấn, chờ hấn vừa đi gần tới, rầm một cái đóng cửa lại.

“Nhất Nhất, chúng ta kết hôn đi, tớ nói thật lòng đó.” Hấn gõ cửa.

“Tớ còn đang đi học, kết hôn khi mốc gì!” Cô nhóc cách cánh cửa nói vọng ra. Cầu hôn thực không có gì mới mẻ cả ~~~

“Hiện tại sinh viên cũng có thể kết hôn.”

“Mắc ói, không lấy chính là không lấy, hai mươi một tuổi là độ tuổi phong nhã hào hoa, không thể rơi vào nắm nỏ hôn nhân nhanh như vậy được!”

“. . . . . Vậy tớ đây nói cho ba mẹ cậu chúng ta sống với nhau rồi.”

“Cậu dám!?” Cửa mở, lộ ra một bộ mặt âm trầm, “Dám nói với mẹ tớ, tớ sẽ nuốt sống cậu!”

Cái gì cũng dám nói ra. . . . . Cần Ngôn toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Phương thức yêu nhất của một đàn ông yêu người phụ nữ của mình chính là lấy cô ấy về làm vợ, Cần Ngôn tin tưởng chân lý kiên trì chính là thắng lợi, sau đó một ngày ba lượt ở bên tai Nhất Nhất lái nhai: Kết hôn đi thôi, được không? Không kết hôn à? Vẫn là kết hôn đi. . . . .

Cả ngày luôn hỏi giống nhau các câu khẳng định - câu phủ định hoặc là câu nghi vấn, sẽ chờ tới một ngày nào đó cô nhóc nghe thấy chán sẽ buột miệng nói lơ ra, hoặc là tức giận đến mất đi lý trí khi hấn hỏi “Không kết hôn sao” bèn gật đầu. Khi đó hấn có thể giả ngu chấp nhận vì cô nhóc đã đồng ý kết hôn.

Đáng tiếc Nhất Nhất có khi hồ đồ, nhưng có khi lại thật sự sáng suốt, câu hỏi như vậy một lần cũng không bị mắc bẫy. Bởi vì cô nhóc chỉ cần chuẩn bốn chữ, vô luận hấn hỏi cái gì đều trả lời: Tớ không kết hôn!

Năm tư bắt đầu thực tập, nhiệm vụ nặng nề, mối quan hệ trong công ty cũng khiến cho người ta thật đau đầu. Vì muốn lưu lại ấn tượng tốt cho lãnh đạo, Nhất Nhất chủ động xin nghỉ đồng được ở lại công ty làm, dù sao Cần Ngôn cũng ở lại đây. Kết quả là để lại ấn tượng rất tốt với lãnh đạo, nhưng trong nhà hai vị lão nhân kia ăn tết không gặp được con gái nên rất nhớ mong, ở trong điện thoại Đình mẹ được một phen nước mắt nước mũi khóc lóc, la hét muốn đến Bắc Kinh thăm cô nhóc.

“Quá xa đi. . . . . Á... mẹ đừng khóc, con đã lớn như vậy rồi, biết tự chăm sóc mình. . . . .” Khuyên nửa ngày cũng không khuyên được, đành phải cầu cứu nhìn về phía Cần Ngôn. Hấn cười tiếp nhận di động. “Dạ, alo? Di a. . . . . Di đừng lo lắng, Nhất Nhất sống rất tốt, hiện tại đều cao hơn béo hơn. . . . . Di nếu lo lắng thì qua đây thăm tụi con. . . . .”

Nhất Nhất vội ghé tai tới nghe nội dung cuộc điện thoại, bên kia mẹ cứ nhiên không khóc nữa, cười hi hi chỉ khen Cần Ngôn tốt. Thật sự là con gái gả đi ra ngoài như giọt nước hắt đi! Cô nhóc buồn bực ngồi vào một bên xem tivi.

“. . . . . Dạ, cứ quyết định vậy đi đi, dạ tạm biệt.” Cần Ngôn cúp máy đi lại ôm cô nhóc, “Thỏa thuận với ba mẹ cậu rồi, hai người họ đến đây chơi, tớ đi đón, chủ nhật chín giờ đến.”

“Chín giờ tới?”

“Uhm, chín giờ.”

“Ngày kia là tới . . . . . Tổ thấy vẫn là nên quay lại ở trong trường, bọn họ thấy tổ với cậu như vậy khẳng định sẽ nghĩ lệch lạc.” Nhớ tới âm lượng cao chót vót của mẹ cô nhóc trong lòng còn sợ hãi.

Đều là sự thật còn có thể nghĩ lệch lạc cái gì chứ. “Cũng không phải không biết chúng ta ở cùng một chỗ.”

“Bọn họ cứ nghĩ chúng ta ở trong hai phòng riêng biệt!”

“Đúng vậy, bọn họ nghĩ cậu quá quân tử rồi . . . . .” Lần đầu tiên của hai người cư nhiên lại là do phía bên nhà gái chủ động, còn động thủ đánh bên nhà trai. Rất đã kích thích tự tôn phái nam của hắn.

“Cậu mới không quân tử!” Ném cho tên nguy quân tử ấy hai cái trông mắt trắng. “Aiz, ba mẹ tổ đến lúc chín giờ hả?”

“Không sai, là chín giờ.” Ngừ khí cực kỳ khẳng định.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trúc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Bản giao hưởng cầu hôn

Tối hôm trước viết luận văn tốt nghiệp đến hơn 12h mới được nghỉ ngơi, ngày hôm sau Cẩn Ngôn thức dậy thì Nhất Nhất còn đang say sưa giấc nồng, bị đánh thức trừng cặp mắt to mờ hồ hồ: “Mấy giờ rồi?”

“8h20’.”

“Sớm như vậy. . . . . Cậu đi đâu?”

“Đi đón người, đại khái khoảng hai tiếng có thể trở về.”

“Oh.” Hồn đã bị chu công gọi trở về, căn bản không có nghe hiểu những lời hắn nói.

“Đừng ngủ lâu quá, đợi lát nữa bọn họ đến nhìn thấy cậu như vậy sẽ không hay ho đâu.” Trong chăn không có thanh âm, xốc chăn lên nhìn thấy, người kia đã ngủ như heo rồi khước miệng còn chảy nước miếng. Cẩn Ngôn vỗ vỗ mặt cô nhóc bốn cọt cười, “Đừng nói tớ không nhắc nhở cậu.” Hai tiếng hừ xem như câu trả lời.

Vừa ngủ dậy, đồng hồ treo tường ở đầu giường chỉ 9h30. Hắn đi đâu rồi? Nhất Nhất gấp dài một cái vượn vai. Trước lúc đi hình như có nói cái gì đó. . . . . Oh, hay là đi tới phòng thí nghiệm. Nếu buổi sáng Cẩn Ngôn không rảnh, vậy buổi chiều chuyển đồ tới trường học cũng được, dù sao ba mẹ buổi tối mới đến. Buổi chiều đem luận văn đi nộp, nếu mình thảo luận với giáo sư không mất nhiều thời gian, có lẽ còn kịp cùng Cẩn Ngôn đi đón ba mẹ. A, buồn ngủ quá a, ngủ thêm chút nữa. . . . . Đầu nghiêng xuống gối liền sà vào giấc mộng.

“. . . . . Phòng ở không tệ lắm, vị trí rất tốt.”

“Chú và đi nghỉ ngơi trước một lúc, cháu đi pha trà.”

“Đừng bận bịu, chúng ta không mệt, trên xe lửa đều đã ngủ mười mấy tiếng đồng hồ. . . . .”

Ai đang nói chuyện? Bạn học của Cẩn Ngôn? Nhất Nhất co ro trong chăn còn đang nửa tỉnh nửa mê.

“. . . . . Nhất Nhất ngủ phòng nào? Ôi giời, đứa nhỏ này chính là lười, đều sắp 11h rồi còn không chịu thức dậy, lại không tới nhà ga đón chúng ta. Để ta đi gọi con nhóc dậy. Cẩn Ngôn cháu ở phòng này hả?”

“Con nhóc chắc hẳn là ngủ ở phòng kia” Đình mẹ không phát hiện ra trên cửa phòng kia có vẽ một hình con thỏ.”

Giọng nói của một nam một nữ kia nghe qua thế nào lại quen thuộc như vậy nha. Nhất Nhất đột nhiên tròn tròn hai mắt. . . . . Chết chắc rồi chết chắc rồi! Đó là cha mẹ thân yêu của mình!! Vì sao a vì sao a!!! Đầu tóc bù xù như ổ quạ định trốn xuống giường nấp, cửa tách một tiếng mở ra, mẫu thân đại nhân vui mừng bỏ nhào lên trên giường ôm cô nhóc: “Con gái a, nhìn xem ai tới này!”

“A...ha, ba mẹ. . . . . hai người. . . . . sao lại đến?”

“Không phải đã nói hôm nay đến Bắc Kinh rồi sao, đồ lười, ngủ đến lúc này còn chưa dậy, khiến Cẩn Ngôn cười cho.” Đình ba oán trách bước vào phòng, ánh mắt đảo qua đột nhiên dừng lại bước chân.

“Đừng làm chi . . . . . Ái?” Đinh mẹ nhìn theo ánh mắt của người bạn già, trên ghế dựa lưng rõ ràng có đắp một bộ áo ngủ, cũng thật rõ ràng là áo ngủ của nam giới. Đinh mẹ đứng mạnh lên kéo ra cánh cửa bên cạnh, bên trong là toilet, trên bồn rửa mặt bày dao cạo râu sữa rửa mặt kem cạo râu.

“Nhất Nhất, các con. . . . . đây là phòng của ai?”

“Ồi chà, con ngủ nơi này đương nhiên là phòng của con.” Trả lời lấp la lấp lửng.

“Phải không?” Đinh mẹ cười lạnh, giờ tay chỉ trên bàn hai cái cốc súc miệng hai cái bàn chải đánh răng, “Đinh Nhất Nhất, con tốt nhất đừng nói với mẹ buổi sáng và buổi tối dùng bàn chải đánh răng khác nhau đấy.”

Tiểu rồi!“Àch, ách. . . . .” Nhất Nhất gãi da đầu, ứa ra mồ hôi lạnh, ánh mắt liếc về phía người đứng phía sau ba là Cẩn Ngôn kia. Hắn cúi đầu không biết đang nghĩ cái gì. Nghĩ cái gì a còn nghĩ cái gì nữa, mau tới cứu người a!

“Nói cho rõ ràng.” Đinh ba nhấn lại mày.

“Ba. . . . .”

“Đừng giả bộ ngớ ngẩn nữa, nói rõ ràng!” Đinh mẹ thanh âm bắt đầu vọt lên rồi.

“Mẹ. . . . .”

“Con đứa nhỏ này sao lại thế này, a? Sớm đã nói với con không thể. . . . . Không thể như vậy! Các con, aiz, các con! Tức chết ta tức chết ta mất thôi, sớm biết rằng như vậy ta sẽ không đến Bắc Kinh làm gì, đỡ phải thấy đỡ phải tức giận! Đinh Nhất Nhất, lúc trước ta đã nói với con thế nào hả, con cũng đáp ứng ta thế nào hả, nếu xảy ra chuyện phải làm sao bây giờ. . . . .”

“Thực xin lỗi, đều là lỗi của cháu.” Không hé răng từ nãy đến giờ Cẩn Ngôn đột nhiên mở miệng, “Di Trương, chú Đinh, cháu yêu Nhất Nhất, nếu hai người đồng ý, con lập tức sẽ cùng Nhất Nhất kết hôn.”

“Kết. . . . . Hôn?” Nhất Nhất thiếu chút nữa bị sặc nước miếng, “Cậu mê sảng hả!”

“Không biết lớn nhỏ!” Đinh mẹ trách mắng, một cái tát chụp lên trên đỉnh đầu của con gái. Sắp xếp một chút tư duy mới nói tiếp, “Kết hôn là việc trọng đại, các con biết hôn nhân là như thế nào sao, lại nói cháu còn chưa thừa chuyện với ba mẹ cháu.”

“Cháu đã thừa chuyện với ba mẹ rồi, hai người họ tôn trọng quyết định của cháu, cũng rất thích Nhất Nhất.”

Thừa chuyện rồi? Đinh ba Đinh mẹ nhìn nhau, đồng loạt cảm tức nhìn về phía đứa con gái dám che dấu sự thật kia.

“Cháu rất rất xin lỗi, đã làm cho chú và dì vì chúng cháu mà lo lắng như vậy.” Cẩn Ngôn nghiêm túc cúi đầu tạ lỗi với bọn họ, “Hiện tại nếu như chúng cháu đã sống chung với nhau, cháu sẽ phải có trách nhiệm chăm sóc tốt cho Nhất Nhất, phải cho cô ấy một danh phận. Xin chú và dì đồng ý đem Nhất Nhất gả cho cháu, xin chú và dì cứ yên tâm, cháu sẽ đối tốt với cô ấy cả đời.”

Đinh ba trầm mặc một lát, thở dài. “Vậy thì kết hôn đi.”

“Cám ơn ba mẹ.” Cẩn Ngôn trôi chảy liền sửa lại xưng hô ngay, khiến hai người bọn họ sợ tới mức sùng sốt.

“Cậu kêu ai ba mẹ. . . . . Không phải chứ? Ba ~~~~” Nhất Nhất muốn khóc, cứ như vậy đem con gái gả đi sao chứ? Không cần tới cửa cầu hôn để bà con họ hàng thân thích tra hỏi làm khó hấn vài phen?

“Con còn muốn như thế nào nữa, hả?” Đinh mẹ lại một cái tát chụp ở trên đỉnh đầu cô nhóc, “Không nghe lời, còn dám gạt ta với ba con! Nghe ta nói đây, ngoan ngoãn đợi cho đến khi tốt nghiệp liền đi kết hôn! Ai ời, ta tức đến chóng mặt rồi, đều là con nhóc không nghe lời chết tiệt này. . . . .”

“Mẹ, mẹ đi vô phòng nghỉ chút đi.” Cẩn Ngôn chạy nhanh tới đỡ Đinh mẹ đứng lên.

“Bà là mẹ tớ. Mẹ ~~~~” Nhất Nhất lay lay ống tay áo mẹ làm bộ đáng thương. Đinh mẹ vung tay của con gái ra: “Đi, hiện tại cấm nói chuyện với ta!” Vì muốn làm cho cha mẹ vợ đối với hắn ấn tượng càng tốt đẹp, Cẩn Ngôn buổi trưa cố ý ở nhà tự tay nấu cơm ăn, một tay hất chảo lật trứng chiên khiến cho Đinh ba Đinh mẹ tán thưởng không thôi, đối với cô con gái ngay cả ngũ cốc cũng không phân biệt được kia liền không thèm đếm xỉa tới. Cơm nước xong hai người bọn họ lôi kéo con rể tương lai gọi điện cho bên thông gia, đem Nhất Nhất vắt sang một bên, Nhất Nhất buồn bực vô cùng, chỉ có thể cầm lấy luận văn thê thảm đi tới trường nộp.

“Ba mẹ tớ thấy cậu đều không cần tớ nữa.” Từ khách sạn trở về Nhất Nhất luôn oán giận. Cẩn Ngôn hôn cô nhóc một cái tỏ vẻ an ủi.

“Cái gì của tớ của cậu nữa, ba mẹ cậu chính là ba mẹ tớ.”

“Không biết xấu hổ ~~~” Gọi ba gọi mẹ thực tron tru! Đi khách sạn lúc đóng tiền đăng ký phòng, giọng nói thái độ của hắn niềm nở ân cần a, cô nhân viên phục vụ cứ một câu lại một câu nói con trai hai bác thực hiếu thuận, ba mẹ còn vui tươi hơn hờ gật đầu. “Ai ~~~~” Cô nhóc bỏ nhào tới trên sofa lớn tiếng thở dài.

“Làm sao vậy?”

“Ai ~~~ cậu thấy chưa, thái độ ba mẹ hôm nay đối tở kia, hết như đối xử với giai cấp thù địch vậy, hận không thể để tở lập tức biến mất!”

“Không nghiêm trọng như vậy, bọn họ chỉ là tức giận cậu chưa nói thật với họ.” Cẩn Ngôn đi tới toilet xả nước tắm, dựa vào cửa vung những giọt nước trên tay, “Yên tâm đi, qua một đêm sẽ không có việc gì đâu.”

“Ái ~~~~” Nhất Nhất cảm lấy đệm che mặt, nhớ tới buổi sáng biểu cảm vắn vẹo của ba mẹ khi nhìn thấy hai cái bàn chải đánh răng, càng nghĩ càng xấu hổ.

“Cẩn Ngôn à, lấy cái cốc đến đây đi.”

“Làm chi?”

“Tớ muốn đào cái hang chui xuống.” Rất xấu hổ a, cư nhiên bị ba mẹ vừa vặn bắt gian tại trận!

Cẩn Ngôn phì cười. “Sàn gỗ, đào hông thật đáng tiếc.”

“Vậy cậu đánh tở bất tỉnh đi!”

“Tở sao nỡ chứ. . . . .” Hắn ngồi xuống kế bên cô nhóc, kéo cô nhóc ngồi trên đùi hắn rồi hôn cô nhóc rất dịu dàng.

“Cậu hôm nay nói những câu thật buồn nôn.” Cô nhóc giờ tay về vòng vòng ở hán ngực hắn.

“Câu nào? Hình như nói không ít câu.”

“Mắc ói quá đi ~~~ nhưng chỉ có một câu kia dễ nghe nhất, trước kia cũng chưa từng nói với tở. Chính là ba chữ kia. Không đúng, ” Vươn bàn tay ra đếm đếm các ngón tay, “Năm chữ, cháu yêu Đinh Nhất Nhất.”

“Sai rồi.”

“Nào có sai? Cậu không yêu tở?” Cô nhóc dựng thẳng yết hầu rống lên. Tiểu nha đầu cả đời này đều sẽ không biết hàm súc là cái gì. Cẩn Ngôn lắc đầu thờ dãi: “Là bốn chữ, cháu yêu Nhất Nhất.”

“Ý~~ buồn nôn chết đi được.” Mặt đỏ hồng lên xoắn lấy các ngón tay. Biểu cảm thẹn thùng này của cô nhóc khiến tim hắn rung rinh, ôm lấy cô nhóc hướng tới phòng tắm bước. “Đi tắm ~~~”

“Thả tở xuống dưới, hôm nay ba mẹ mới đến qua đó. . . . .” Cô nhóc đập tay muốn xuống dưới, đột nhiên nheo cổ áo hắn, “Ngày hôm qua cậu nói với tở ba mẹ chín giờ tới.”

“. . . . . Là 9h a.”

“Tở nói là có phải là 9h tới không, cậu nói phải.”

“Tở không nói thế.”

“Có nói.”

Cẩn Ngôn tránh mặt đi. “Tở đã nói là 9h, là tự cậu đoán là buổi tối.”

Khá lắm tiểu nhân âm hiểm! Nhất Nhất ngọt như mật ngựa đầu lên chủ động dâng tặng nụ hôn: “Tở muốn tắm, thả tở xuống dưới đi.”

Ý, cứ như vậy không làm khó dễ hắn sao? Hắn chần chờ nói tay, mông liền bị một chân của cô nhóc dùng sức đá cho một cái, bùm một tiếng ngã vào trong bồn tắm.

“Đêm nay đừng mơ leo lên giường của tở!” Nữ thần chống nạnh rống lên giận dữ.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trúc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Only you, mới có thể cùng em đi trọn cuộc đời

Dưới sự hướng dẫn chỉ bảo tận tình của hai bên gia đình, vừa tốt nghiệp đại học một cái, Đinh Nhất Nhất đã quang vinh trở thành người đầu tiên của đại học ×× tay trái cầm lấy bằng tốt nghiệp tay phải cầm lấy giấy đăng kí kết hôn. “Chín đồng bạc là đã đem cả cuộc đời mình bán đi rồi.” Cô nhóc chau mày ủ dột cầu nhàu.

“Uh.” Gia Vũ cầm que kem xem tạp chí quân sự, đầu cũng không ngẩng lên.

“Ê, cậu cũng không nghe tớ nói chuyện, thật là.”

“Cậu còn đi làm không? Không bằng ở nhà làm thiếu phụ nhân đi, dù sao Cẩn Ngôn cũng có tiền, nuôi được cậu.”

“Tớ không làm kỹ sinh trùng, tớ muốn mở tiệm hoa!” Tự mình làm bà chủ thật tốt a, không cần xem sắc mặt người khác.

“Xí ~ cậu còn mở tiệm hoa, hoa hồng và hoa Nguyệt kí cũng không phân biệt được.” Hẳn nhớ tới sự kiện khi còn học sơ trung lúc cô nhóc cùng người bạn trai đầu tiên của cô nhóc thương lượng đi tới nhà Cẩn Ngôn trộm hoa hồng.

“Đừng gây phiền phức cho chồng cậu nữa, cậu ta tiếp quản cái công ty lớn như vậy đã rất mệt rồi, cậu cũng không biết giúp cậu ta a.” Cẩn Ngôn sau khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh đã tiếp nhận công ty của cha, hiện tại mọi người đều gọi hắn Thượng tổng.

“Vợ chồng cùng làm chung công ty thật dễ dàng công tư bất phân đan xen tình cảm cá nhân vào, tách ra có lợi cho việc gia tăng khoảng cách không gian để chịu giữa hai người và bảo vệ duy trì lợi ích lâu dài của gia đình.” Cô nhóc làm ra vẻ bà cụ non nói.

Gia Vũ sắc mặt một cái. Còn khoảng cách không gian để chịu nữa, tư tưởng cô nhóc kia sau khi kết hôn cảnh giới cũng cao lên không ít a.

“Ách ~~~~~ nước miếng đều chảy ra kia!” Ăn có que kem mà nước miếng cũng chảy ra bên ngoài được, cũng không phải còn trẻ con nữa rồi. Nhất Nhất rút tờ khăn giấy ra giúp hắn lau miệng, miệng còn lại nhai cần nhẩn, “Cậu sao còn giống y chang hồi nhỏ thế, dưới cằm có lỗ hã a, trước kia cậu sang nhà chúng tớ ăn cơm, ba tớ đã nói cậu. . . . .”

“Tớ muốn đi Mỹ học nghiên cứu.”

“Nói cậu miệng bị mẻ đó. . . . . A?” Đang tự mình cần nhẩn, không nghĩ tới hắn đột nhiên nói ra một câu như vậy, cô nhóc ngây ngốc không phản ứng lại được, cái tay nắm lấy khăn giấy cứng ngắc đặt trên miệng hắn.

“Tớ phải đi rồi.” Gia Vũ cười gõ gõ vào đầu cô nhóc.

“. . . . . Cậu bệnh thần kinh, lúc trước cũng chưa nghe cậu nói!”

“Đã sớm đăng kí đi, bắt quá khi đó cậu bận bịu thực tập tốt nghiệp, còn muốn kết hôn, tớ mới không nói cho cậu biết. Ngày đã định rồi, hai mươi tháng tám, đi Georgia State.”

“Nhanh như vậy sao. . . . . Cậu cứ nhiên không nói với tớ, giờ mới nói. . . . .” Sao lại giống Mông Mông như vậy chứ! Nhất Nhất càng nghĩ càng tức, nhin không được dùng sức cắn lên mu bàn tay hắn, vành mắt đỏ hoe lên. “Các cậu đều đi rồi, chỉ còn lại mỗi tớ. . . . .”

Hắn cười khổ cam chịu để cô nhóc cắn. “Sao lại chỉ còn lại mỗi cậu được, không phải còn có Cẩn Ngôn ở cạnh cậu sao. Lại nói nước Mỹ điều kiện thật tốt, trường học bên kia có học bổng, học phí hay bất cứ cái gì cũng không cần lo nghĩ tới.”

“Cậu đương nhiên tốt, quốc gia tư bản chủ nghĩa, tư tưởng cậu hủ bại!”

“Đến bên kia tớ gửi cho cậu USD về.”

“Làm như tớ chưa thấy qua tiền đô la Mỹ ấy, tờ một trăm đô cũng không sai biệt lắm với tờ một đô, tất cả đều là màu xanh!” Vẫn là nhân dân tệ tốt, màu sắc rực rỡ vừa thấy đã biết là tờ bao nhiêu tiền. Con mắt đỏ au đột nhiên chuyển động loạn lên, “Cậu qua bên kia theo đuổi Mông Mông?”

“A?” Gia Vũ sững sốt. “Sức tưởng tượng thực phong phú a.”

“Không phải đi tìm cậu ấy, vậy cậu đang yên đang lành lại muốn đi nước Mỹ?” Hắn lườm một cái xem thường lười hé răng.

“Thôi được rồi, tha thứ cho cậu lần này, vì cậu đi tìm Mông Mông nên tớ không so đo với cậu.” Người vốn đang lã chã ướt át kia lập tức tươi cười rạng rỡ, “Các cậu a thật sự làm âm ỉ quá đi, làm gì phải thành như vậy, khi đó rõ ràng là ở cạnh nhau lại không biết quý trọng, hiện tại thì tốt rồi, muốn đuổi theo ra cả nước ngoài, lãng phí thời gian lãng phí tiền tài. Đến bên đó đi tìm Mông Mông bày tỏ rõ ràng biết chưa?”

“Tớ đi rồi cậu sẽ nhớ tớ chứ?”

“Nghiêm túc chút đi!” Người này hướng câu chuyện đi đâu vậy kia! Đoạt lấy tạp chí của hắn đập nhẹ trên đỉnh đầu hắn một cái, “Đừng nói lãng sang chuyện khác.”

“Tớ đi rồi cậu phải nhớ tớ đó.”

“Miễn bàn chuyện thương cảm như vậy được không, chúng ta nói chuyện cảm xúc mới của cậu đối với Mông Mông đi.”

“Không nói tới Mông Mông, cậu nói đi cậu có nhớ tớ hay không?” Gia Vũ giờ tỉnh trẻ con bướng bỉnh, bắt cô nhóc phải trả lời mới chịu.

“Đang nói với cậu về Mông Mông đó, ” Nhất Nhất cầm tức nhìn hấn, “Fu. ck, cậu nói tớ có không hả?” Vành mắt lại đỏ lên.

“Ái~~~~ đừng khóc.” Nói chưa dứt lời, vừa nói cô nhóc nhoẹt miệng, hai giọt nước mắt to như hạt đỗ rớt lên trên bàn. “Cậu nói đi là đi. . . . .”

“Tớ còn chưa có chết đâu.” Cái gì nói đi là đi.

“Cậu xấu xa!”

“Đều sắp phải đi rồi cậu còn mắng tớ. . . . . Aiz, đừng khóc.” Nước mắt trên mặt cô nhóc như tạo thành hai dòng suối nhỏ, Gia Vũ chỉ có thể không ngừng rút khăn giấy ra lau nước mắt cho cô nhóc, “Đừng khóc nữa bà cô của tôi ơi, tớ là tên xấu xa còn chưa được hả. . . . .”

Đều đi rồi đều đi hết rồi! Về nhà, Nhất Nhất ôm Cẩn Ngón khóc tới nửa đêm, liên tục mắng Gia Vũ, mắng xong Gia Vũ thì nhắc tới Hạ Mông, cần nhằn xong Hạ Mông, lại nhằn tới Đàm Vi, cuối cùng vẫn đang rớt nước mắt hỏi, cậu có rời xa tớ hay không? Cẩn Ngón một lần lại một lần an ủi cô nhóc: “Sẽ không, tớ vĩnh viễn sẽ không rời xa cậu.”

“Cậu gạt tớ! Con người đều phải có lúc chết, cậu nhiều nhất chỉ có thể ở bên tớ vài chục năm, làm gì có vĩnh viễn chứ! Ô ô. . . . .”

Hấn bắt đắc dĩ, dỗ cũng không được, không dỗ cũng không xong, phụ nữ a ~~~~~

Hành trình của Gia Vũ là từ Thượng Hải đến Chicago, lại từ Chicago mới bay tới đích. Hấn sợ ba mẹ thương tâm, không để cho bọn họ đi sân bay đưa tiễn, chỉ có Nhất Nhất cùng Cẩn Ngón một đường từ thành phố C đưa đến tận sân bay Phố Đông.

“Đến bên kia lập tức điện thoại cho tớ biết không?”

“Uh.”

“Ăn uống dùng đồ đừng quá tiết kiệm, có dư tiền mới được mua xe biết không?”

“Uh.”

“Con gái nước Mĩ đều rất nhiệt tình, cậu cùng các cô ấy chơi thì có thể, không thể tìm làm bạn gái biết không?”

“Tớ đều biết rồi!” Gia Vũ vừa tức giận vừa buồn cười, thương hại nhìn hai vành mắt thâm quầng cực lớn trên mặt Cẩn Ngón. “Cô nhóc nào loạn cậu suốt một đêm đúng không?”

Cẩn Ngón cười khổ. Sao chỉ có một đêm a, từ khi nghe được tin tức Gia Vũ muốn xuất ngoại, cô nhóc liền mỗi ngày một bộ dáng như đòi nợ. Thấy cô vợ mình nhệt miệng ra khoe mắt long lanh những giọt lệ, liền vuốt ve mái tóc ngắn của cô nhóc ôn nhu dỗ dành nói: “Đừng khóc nữa, mọi người đều đang nhìn kia, rất mất cỡ a, cũng không phải không nhìn thấy được nữa.”

“Khóc thì sao, đi đưa tiễn vốn rất buồn bã a, còn không cho người ta khóc?” Nhất Nhất khịt khịt cái mũi gào lên, liếc mắt nhìn về hướng bên cạnh có hai vị khách du lịch kia. Hai người tiếp xúc với ánh mắt hung tợn của cô nhóc, đều cuống quýt xoay đầu đi.

“Thực chịu không nổi cậu.” Gia Vũ thở dài, bàn tay tiến vào trong túi quần lấy ra khăn giấy. Cẩn Ngón đã trước một bước ôm cô nhóc vào lòng, nước mắt nước mũi cọ hết lên chiếc áo sơ mi hàng hiệu của hấn. Khăn giấy ở lòng bàn tay Gia Vũ vo viên thành một đồng.

“Được rồi, đừng khóc nữa. . . . .” Di động thật không thức thời réo lên, Cẩn Ngón bắt đắc dĩ cười cười. “Tớ nghe điện thoại. Đừng khóc nữa, hai mắt sưng lên như hai hạt đào rồi, đợi lát nữa lại đau mắt cho xem”

“Uhm” Nhất Nhất ghé vào ngực hấn lại cọ cái mũi, mới thả hấn ra bên cạnh nghe điện thoại.

“Cho cậu, đừng lau nước mắt nước mũi lên trên người hấn, bẩn.” Gia Vũ một lần nữa cầm khăn giấy đưa qua cho cô nhóc, nhìn chăm chăm vào cô nhóc đang hỉ mũi rồi lau nước mũi. Sau một lúc lâu mới lẩm bẩm nói, “Tớ thực ghét. . . . . Luôn chậm một bước.”

“Cậu có chỗ nào ghét chứ, từ nhỏ đã thông minh hơn tớ.” Nhất Nhất ghen ngào cái chính. Hấn đang lo lắng cái gì? Lo lắng đi Mĩ quá trẻ không đuổi kịp người ta sao? “Yên tâm đi, tớ cam đoan với cậu là không trễ đâu, Mông Mông ở bên kia khẳng định là không có bạn trai, đến bên đó cậu phải trực tiếp theo đuổi ngay đó, tớ làm hậu thuẫn kiên cường cho cậu, nếu không theo đuổi được lập tức lên mạng báo cho tớ biết.”

“Nói sai rồi, vẫn là cậu ghét.” Nâng tay thưởng cho cô nhóc cái cốc lên đầu. Lại nói lỡ lời gì ư? Cô nhóc vuốt đầu hai mắt mờ sương mênh mông.

Trong radio truyền đến lời nhắc nhở phải đi checking, Gia Vũ kéo hành lý hướng về cổng checking chuẩn bị đi làm thủ tục, cô nhóc nhịn không được lại níu kéo hấn, tùm cánh tay hấn chết cũng không buông tay.

“Á~~” Gia Vũ buông hành lý trở lại cô nhóc ôm một cái, “Hãy sống thật tốt cùng Cẩn Ngón nhé, đừng tùy hứng.”

“Tớ có chỗ nào tùy hứng chứ hic hic. . . . .”

“Nếu hấn đối với cậu không tốt, gọi điện thoại nói với tớ.”

“Uhm, hic hic. . . . .”

“Đừng khóc, học xong hai năm tớ sẽ quay về.”

“Hai năm không thấy được cậu. . . . . Gia Vũ. . . . . Hu hu. . . . .”

Cần Ngôn nhìn thấy khuôn mặt nhỏ bé của cô nhóc sưng vù lên khóc đến đứt hơi lạc giọng, khóc hết như sắp sinh lý tử biệt vậy, thì đau lòng vô vô lung cô nhóc. “Khóc suốt thôi, làm cho Gia Vũ ngồi máy bay cũng không an tâm”

Người nào thế kia thật là! Không có chút tế bào tình cảm nào hết. Cô nhóc dỗi hờn bùm mặt không để ý tới hấn. Cần Ngôn buồn cười, xoay người dặn dò Gia Vũ: “Đến bên kia nhớ chăm sóc tốt bản thân, có chuyện gì thì tìm bạn học tớ.”

“Uh.”

“Số điện thoại đã viết lại chưa? Đừng làm mất. Hộ chiếu và tiền cũng phải bảo quản thật tốt, đặc biệt là hộ chiếu, ngàn vạn lần không thể làm mất.”

“Biết, cậu đừng lo lắng cho tớ, trên đường còn có nhiều bạn học. Cần Ngôn, . . .” Gia Vũ đứng thẳng tắp, ánh mắt nhìn thẳng vào hai mắt hấn, “Cậu phải đối xử thật tốt với Nhất Nhất, đừng làm cô ấy thương tâm.”

Cần Ngôn thận trọng gật đầu. Gia Vũ giờ tay lên không trung cùng đập tay với Cần Ngôn, hai người nhìn nhau cười. Hết thấy không cần nói.

“Các cậu đều nói cái gì đó, còn đập tay với nhau nữa, cũng không phải đánh bóng rổ.”

“Lời hứa của cánh đàn ông với nhau.”

“Lừa quỷ, cũng chưa nghe thấy các cậu nói cái gì.” Nhất Nhất nhệch miệng vẫn còn bị vây hãm trong cảm xúc thương cảm, “Aiz, Gia Vũ nói tớ ngốc, tớ ngốc chỗ nào chứ? Thật là, đều đi rồi còn không nói được câu nào hay cả.”

“Cậu chính là ngốc.” Cô nhóc tròn tròn mắt lên, Cần Ngôn vội trấn an nói, “Tớ lại thích cậu ngốc như vậy.” Cậu này thì còn được ~~~ ôi chao cũng không đúng. . . . . Dù sao lời này nghe cũng không thoải mái lắm.

“Đều đi hết cả rồi, Mông Mông đi Mĩ, Gia Vũ cũng đi Mĩ, thực chán chết, tư bản chủ nghĩa vạn ác! Đem bạn bè của tớ đều lừa đi rồi.” Cô nhóc đem những điều không vui về kia đổ hết lên đất Mĩ.

“Qua đợt này có thời gian chúng ta qua bên đó chơi.”

“Đi chơi có ý nghĩa gì, nhiều nhất cũng chỉ mấy tháng, vẫn là không thể ở cùng bọn họ.”

“Tớ sẽ ở bên cậu.” Hấn hôn lên gương mặt cô nhóc, “Trên thế giới này, cha mẹ không thể ở cùng cậu cả đời, anh chị em cũng không thể ở cùng cậu cả đời, bạn bè càng không thể. Người duy nhất có thể nắm tay cậu tới lúc răng long đầu bạc chỉ có tớ, người thân mật nhất của cậu.”

Đáng ghét ~~~ trên đất không biết rụng bao nhiêu mảng da gà a, nhưng trong lòng lại ngọt ngào mừng thầm. “Cậu có thể ở bên tớ bao lâu?”

“Sáu mươi năm.”

“Hai mươi hai thêm sáu mươi. . . . . Khi đó đều hơn tám mươi, tám mươi tuổi răng rụng sạch đi đứng cũng không tiện, ve mặt đầy nếp nhăn, nói không chừng cậu cũng không thể nhận ra tớ.”

“Làm sao có thể không nhận ra cậu, đồ ngốc.”

“Khi đó lưng cậu còng, mắt cũng đã mờ rồi, không còn có cô gái xinh đẹp nào tặng khăn quàng cổ cho cậu, ha ha ~~~ aaa!”

Nhất Nhất đọc theo bậc thêm nhỏ hẹp ven đường bước đi, đi được vài bước liền bị rơi xuống. Cần Ngôn vươn tay ra: “Nắm lấy tay tớ.” Bàn tay nhỏ nhỏ bỏ vào trong bàn tay to rộng, thật ấm áp, thật vững tâm. Hấn gặt gao nắm chặt tay cô nhóc giữ vững giúp cô nhóc cân bằng, Nhất Nhất nhón chân nghiêng nghiêng lưng lay từng bước một đi về phía trước, liên tục đi, đi mãi. . .

The end

Bạn đang đọc truyện *Thanh Mai Nghi Kỵ Trắc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

